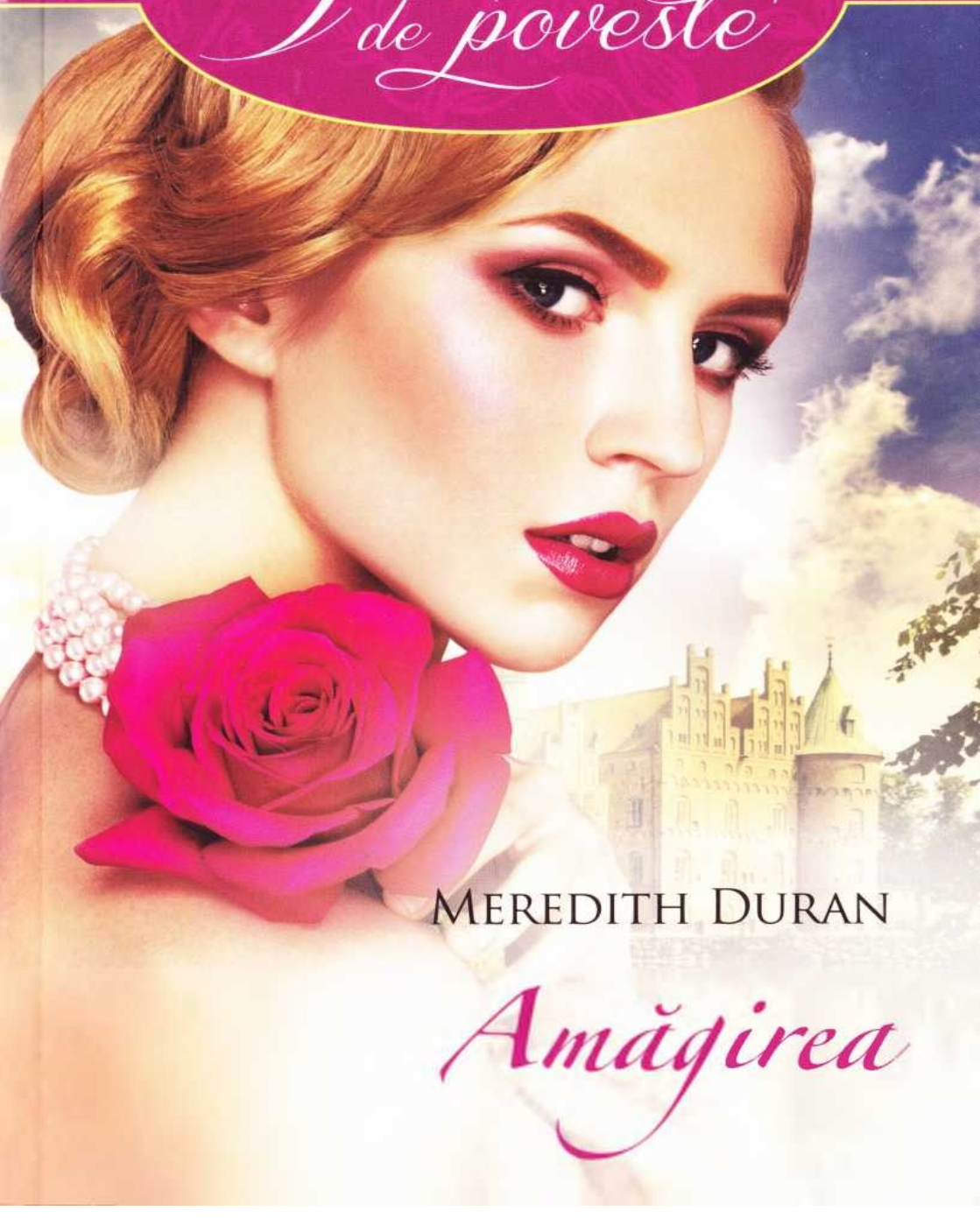
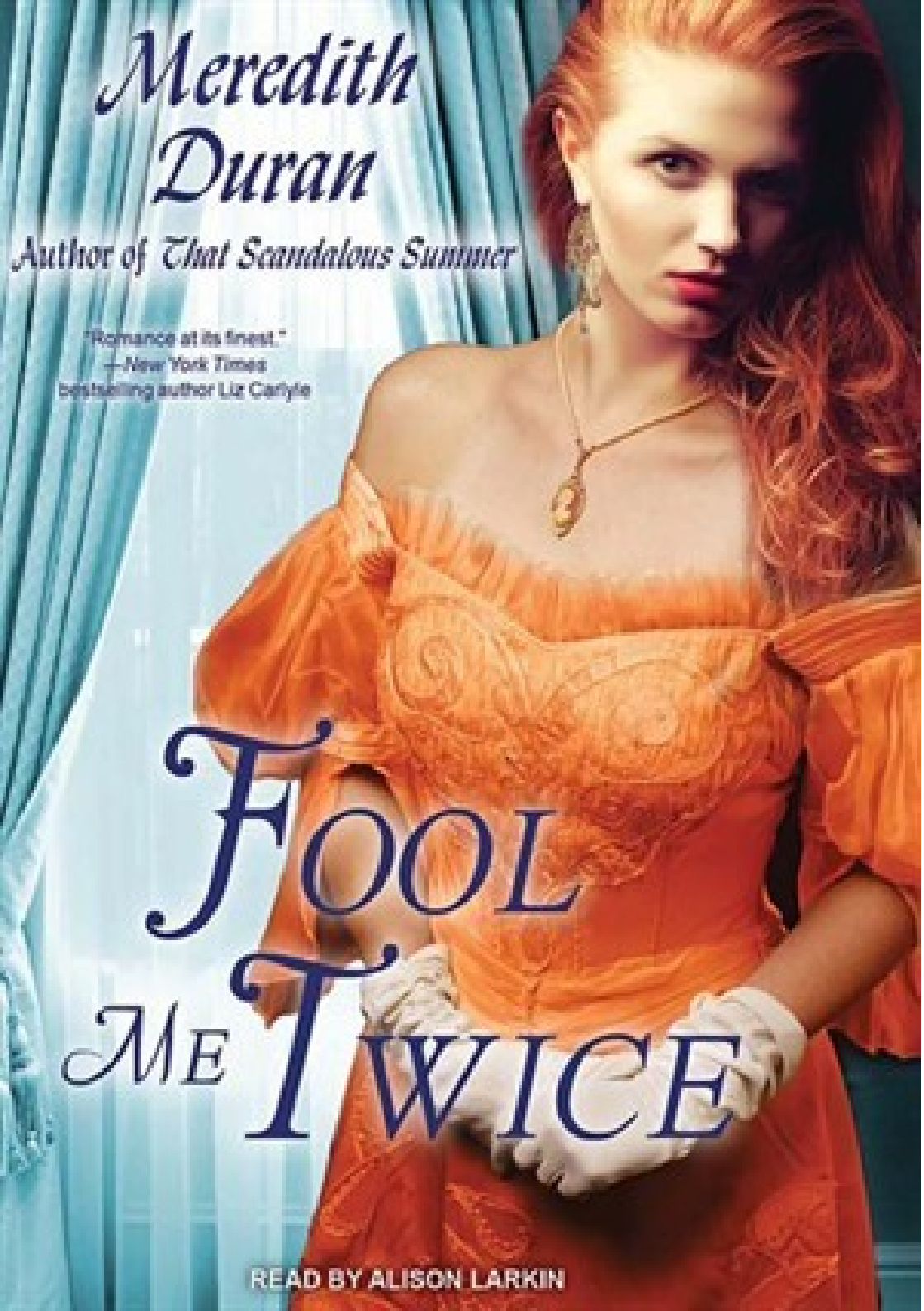
COLECȚIA

Iubiri de poveste

MEREDITH DURAN

Amăgirea

Meredith Duran
Author of That Scandalous Summer
"Romance at its finest."
—New York Times
bestselling author Liz Carlyle
Fool Me Twice
READ BY ALISON LARKIN

MEREDITH DURAN
Amăgirea

Fool Me Twice
Meredith Duran
Copyright © 2014 Meredith Duran

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
Tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Amăgirea
Meredith Duran
Copyright © 2015 Grup Media Litera
Pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României DURAN, MEREDITH
Amăgirea/Meredith Duran. Trad.: Laura Bordeianu.
— Bucureşti: Litera, 2015 ISBN 978-606-741-856-9 I. Bordeianu, Laura (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Lui Matt, pentru tot restul vieţii noastre

Capitolul 1

Londra, 1885

Olivia se opri să studieze scena următoarei sale infracţiuni. Era oare doar închipuirea ei sau casa chiar se profila *ameninţătoare?*

Toate celelalte clădiri de pe stradă păreau politicoase şi elegante, restrângându-se între rândurile de gard viu tuns cu grijă. Aceasta, în schimb, se lăfăia. Observă un gargui încruntându-se la ea de deasupra unei cornişe. Era firesc ca ducele de Marwick să aibă un gargui sculptat pe faţada casei sale!

Îşi încrucişă mâinile şi se încruntă la monstrul din piatră. Era o hoaţă acum, nu? Nu mai conta că de douăzeci şi cinci de ani îşi spunea rugăciunea în fiecare seară şi rămânea cu gura căscată la fiecare imprecaţie auzită. Acum era o infractoare. Infractorilor nu trebuia să le fie frică

de nimeni şi de nimic, nici măcar de ducele de Marwick, vestit pentru firea sa tiranică.

Ce gânduri vitejeşti! Dar stomacul ei protesta de parcă ar fi mâncat ceva stricat.

Se întoarse, păşind spre gardul viu care demarca următoarea grădină. „Dumnezeule din ceruri! O astfel de femeie doresc eu să devin?” se mustră. Îşi spusese că nu avea de ales, dar asta era o minciună. Întotdeauna ai de ales. Ar fi putut să plece din nou, să se refugieze în Franţa sau chiar mai departe…

Briza de toamnă îi aduse la urechi râsul unui copil. În parcul din mijlocul piaţetei, un puşti se hârjonea cu un căţel. Alerga în cercuri, ţipând de bucurie când cockerul îl apuca de picioare. Era oare singur?

Grija ei se risipi când văzu cuplul care urmărea băieţelul din umbra ulmilor. Nu erau guvernantă şi valet, după cum era obiceiul să fie însoţiţi la plimbare tinerii moştenitori din Mayfair, ci un cuplu căsătorit. Soţul era blond şi suplu, cu un ceas de aur elegant prins de butonieră, iar soţia, durdulie şi îmbujorată, îl ţinea de braţ şi

zâmbea la fiul ei.

Olivia simţi un nod în gât. Dacă pleca acum, ar fi pierdut orice şansă de a-şi întemeia un cămin. Ar fi rămas întotdeauna singură, întotdeauna o fugară.

Strict vorbind, hoţia şi frauda erau imorale. Dar motivele ei erau corecte, şi potenţiala victimă, un bătăuş. Marwick merita să simtă pe pielea lui ce le făcuse altora. Nu avea să se simtă vinovată!

Îşi potrivi ochelarii pe nas şi o porni hotărâtă spre casa ducelui. Când lovi cu ciocănel de alamă în uşă, îl simţi alunecându-i din palmă. Anunţul era vechi de o săptămână, era posibil ca slujba de servitoare să fi fost deja ocupată. Poate că tot chinul ei fusese în van.

Uşa se deschise. O tânără brunetă se sprijini de toc şi se uită în sus la Olivia.

— Oohoo, înaltă ca un bărbat, ai? Bănuiesc că ai venit pentru slujbă.

Îi luase câteva zile Oliviei să o convingă pe Amanda să îi scrie o recomandare, dar îşi dădu seama că ar fi putut la fel de bine să o falsifice ea

însăşi. Nimeni nu avea să verifice dacă era autentică, din moment ce o angajaseră deja pe arătarea aceea care deschisese uşa.

— Da, zise ea. De servitoare…

— Bine ai venit la casa de nebuni, atunci. Eu mi-s Polly. Fata îi făcu semn Oliviei să intre în hol, un spaţiu cavernos pavat cu marmură în culorile tablei se şah. Cu Jones trebuie să vorbeşti. Este în cămară. Nu întreba ce face acolo, nimeni nu ştie.

Olivia o urmă pe un culoar care părea să fi fost scena unei lupte, întrucât cioburile unei vaze erau împrăştiate de-a lungul peretelui. Sau poate neglijenţa era de vină, deoarece în urnele greceşti de la baza scărilor erau trandafiri ofiliţi, iar în aer plutea un miros acru, de parcă cineva ar fi dat cu oţet în timp ce deretica şi uitase să îl mai şi clătească.

Chiar că era o casă de nebuni. Olivia presupunea că stăpânul înnebunise primul. Fosta ei stăpână, Elizabeth Chudderley (de la care *furase),* îl numise pe ducele de Marwick un agresiv şi un tiran, din cauză că se opusese din răsputeri ca Elizabeth să se mărite cu fratele lui.

Dar aspectul casei sugera că era mai puţin strict faţă de servitori decât faţă de familie. Cât de ciudat!

„Un tiran”, îşi aminti. Marwick era un necioplit, un monstru. Să îl înşele ar fi fost o faptă gravă, dar nu de neiertat, spre deosebire de furtul ei de la Elizabeth.

— Deci oi fi auzit despre ducele nostru, zise Polly când intrară pe coridorul servitorilor.

Un moment, Olivia crezu că fata îi citise gândurile. Imediat însă, îşi veni în fire.

— Sigur că da. Ducele de Marwick a făcut atâtea lucruri minunate…

Pufnetul lui Polly o scuti de sarcina neplăcută de a-l lăuda.

— Nu ştii mai nimic.

Pe când coborau scările începu să pălăvrăgească, înşirând o mulţime de amănunte sordide.

Menajera plecase cu nouă zile în urmă, după o scenă în care ducele aruncase cu un pantof după

ea. De atunci fugiseră jumătate dintre servitoare. O, plata era încă bună, dar nu te puteai aştepta ca un lunatic să mai trăiască mult, nu? Sigur, avea doar treizeci şi cinci de ani, însă nu ieşise din casă de zece luni. Dacă asta nu era semn de nebunie, ce să fie altceva?

— E în fiecare zi distracţie de pomină, trase concluzia Polly când ieşiră în galeria personalului. Ca şi când ai fi plătit să mergi la bâlci!

— Într-adevăr.

Olivia avea o uşoară senzaţie de greaţă. Datorită scrisorilor pe care le furase de la Elizabeth ştia mult mai multe despre situaţia din casă decât ar fi trebuit. Ştia chiar şi din ce motiv se purta ducele astfel.

Cu mai multe luni în urmă, Elizabeth intrase în posesia unor scrisori trimise de răposata soţie a ducelui. Epistolele arătau că ducesa îl înşelase şi îl trădase pe duce. Când prinsese de veste, el se transformase dintr-un văduv îndurerat într-un pustnic pe jumătate nebun – şi poate şi beţiv pe deasupra, căci ce altceva l-ar fi putut face să arunce cu pantofi după jupâneasă?

Polly bătu în uşa cămării.

— Ai una nouă! strigă ea.

Uşa fu întredeschisă. O mână ţâşni afară, nişte degete groase înşfăcară recomandarea Oliviei, apoi uşa se trânti la loc.

Polly îşi încrucişă braţele şi bătu din picior.

— Asta arată promiţător, rosti ea tare. Pot să jur că nu a trimis-o Bradley. Aruncându-i Oliviei un zâmbet, preciză: Unul dintre valeţi. Credea că o să fie distractiv să cheme la interviu o femeie de moravuri uşoare. Sărmanul Jones, el nu s-a distrat.

Olivia îşi dădu seama că stătea din ce în ce mai ţeapănă. Majordomul nu avea pic de curaj? De ce nu îl dăduse afară pe valetul acela, Bradley?

„Asta nu e treaba ta”, îşi zise. Dezordinea din gospodărie avea să fie în avantajul ei. Intenţiona să caute prin lucrurile ducelui, deoarece în scrisorile răposatei sale neveste se sugera că strânsese dovezi despre fărădelegile săvârşite de către colegii săi politici. Dacă acest lucru era adevărat, Olivia trebuia să le găsească. Exista un anumit om pe care trebuia neapărat să îl

şantajeze.

Se aşteptase la o mulţime de ochi vigilenţi, pregătiţi să o prindă în timp ce scotocea. Dar adunătura asta? N-ar fi observat nici măcar dacă fura argintăria! Asta dacă mai rămăsese ceva argintărie de furat, desigur.

— Eşti norocoasă, spuse Polly, trezind-o din reverie. Bătrânul Jones este atât de disperat, încât probabil n-o să-i pese că porţi ochelari. Dar în mod normal, o servitoare care nu vede bine nu e la mare căutare.

— A! Clipind, Olivia îşi împinse ochelarii spre rădăcina nasului. Nu se gândise niciodată la lucrul acesta.

— Şi va trebui să nu îţi mai vopseşti părul, adăugă Polly dezaprobator. Este o nuanţă drăguţă de roşu, dar cam tare pentru locul ăsta.

— Nu îmi vopsesc părul.

Se gândise la asta ca la o modalitate de a se deghiza, însă nuanţele mai deschise nu prindeau, iar cele mai întunecate nu arătau natural.

Polly îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Da, sigur. Mama Natură a avut o zi mai jucăuşă.

— Dacă îţi spun, aceasta *este* culoarea mea naturală.

Şi dacă *chiar* şi-ar fi vopsit părul, în mod cert nu ar fi ales această nuanţă.

Uşa se deschise. Jones se dovedi a fi un bărbat distins în frac negru, cu fălci de buldog şi păr argintiu. Ţinea în mână recomandarea Oliviei cu aerul unui individ pe cale să se înece care se agaţă de un fir de pai.

— Aceasta pare *de-a dreptul* mulţumitoare, domnişoară Johnson.

Polly îi aruncă Oliviei o privire curioasă.

— *Domnişoară* Johnson, deci?

Servitoarele simple nu meritau o adresare formală. Olivia avu sentimentul neplăcut că Amanda nu îi urmase instrucţiunile: să omită din recomandare orice referinţă la educaţia ei şi în schimb să-i sublinieze experienţa în ceea ce privea

îngrijirea unei case mari. Nu că ar fi avut vreo astfel de experienţă…

— Haide, haide, spuse Jones, împingându-se prin uşă şi aproape repezindu-se la scări. Urmează-mă, te rog.

*

— Acesta este salonul nostru cel mai bun, anunţă majordomul. Îi făcu semn să iasă din încăpere, impunând un pas alert pe coridor. Ai lucrat doi ani pentru Lady Ripton?

Olivia se grăbea să ţină pasul. Statui romane erau aliniate de-a lungul holului, expresiile lor înţepenite urmărind dezaprobator scena aceasta neobişnuită: majordomul, cel care ocupa cea mai înaltă treaptă în ierarhia servitorilor, îi prezenta casa unei posibile subordonate.

— Da, domnule. Am lucrat doi ani ca fată în casă.

Aceasta era, desigur, o minciună. Olivia avea

diplomă de secretară, însă norocul făcuse ca Amanda, fosta ei colegă de la şcoala de stenografie, să se mărite de curând cu vicontele Ripton. Din acest motiv, recomandarea Amandei era valoroasă. Dacă vicontesa de Ripton afirma că Olivia fusese o servitoare excelentă, atunci sărmanul majordom hăituit nu avea de ce să se îndoiască.

— Mă întreb… mormăi Jones scărpinându-se pe obraz. Părea foarte interesat de un smoc de fire de lângă ureche pe care era clar că îl ratase la toaleta de dimineaţă. Părul argintiu era acolo mai lung cu câţiva centimetri decât restul bărbii. Sub privirea ei fascinată, el reveni îndată la manierele elegante pe care le arătase până atunci, roşind când îşi puse mâna înapoi în vestă. Ştii cumva carte?

Ar fi putut să-i răspundă în franceză, italiană sau germană. Dar s-ar fi dat în spectacol – şi nu ar fi fost potrivit pentru o fată în casă.

— Da, domnule, pot să scriu şi să citesc.

— Nu cumva ştii şi să socoteşti?

Nici aceasta nu era un lucru obişnuit pentru o slujnică. Dar privirea rugătoare cu care o fixa Jones era imposibil de refuzat. Cât de disperat părea!

— Ba da, spuse ea. Mă descurc destul de bine cu cifrele. Uşurarea se citi clar pe faţa lui Jones, urmată, surprinzător, de ceva ce părea a fi nelinişte pură. Se opri la o altă uşă.

— Biblioteca, anunţă el, dar, înainte să i-o poată arăta, de după colţ răsună un râs răguşit care îl făcu să tresară. Astăzi este o zi destul de agitată, spuse el în pripă. Dar te asigur că în mod normal nu tolerez o asemenea dezordine.

Stânjeneala lui era molipsitoare. Când chicotelile se auziră din nou, Olivia simţi cum faţa ei se înroşea la fel ca a lui.

— Sigur că nu, domnule.

Două slujnice apărură de după colţ; una ţinea o revistă, iar cealaltă întindea gâtul să se uite în ea. Jones înţepeni.

— Muriel!

Fetele tresăriră şi apoi, spre mirarea Oliviei, făcură stânga împrejur şi se întoarseră de unde veniseră.

Jones se încruntă după ele. Dar era un om deja învins, văzu Olivia; în loc să le cheme la o mustrare binemeritată, el oftă şi scutură din cap.

— Vrei să îmi pui vreo întrebare, domnişoară Johnson?

— Păi, desigur, salariul, spuse ea după o clipă de gândire.

— Douăzeci şi cinci de lire pe an, care vor creşte la treizeci după cinci ani. Altceva?

Ea îşi stoarse mintea în căutarea unor probleme obişnuite într-o asemenea gospodărie.

— Când Excelenţa Sa închide casa, îl vom însoţi? Sau vom rămâne aici?

Imediat îşi regretă întrebarea, deoarece Jones îi aruncă o privire chinuită.

— Nu cred… îşi drese glasul. Excelenţa Sa nu va închide casa anul acesta.

Nimeni nu rămânea în Londra pe perioada iernii. Tânăra încercă să îşi ascundă şocul.

— Înţeleg.

— Poate ai auzit… majordomul ezită. Aş dori să te asigur că Excelenţa Sa are toate calităţile pe care şi le poate dori cineva de la un angajator.

Sărmanul Jones. Părea atât de descurajat de minciuna sa. Olivia se abţinu să-i atingă braţul drept consolare.

— Nu mă îndoiesc, domnule.

Un gen de minciună la care nu s-ar fi aşteptat să recurgă în acea zi. Dimpotrivă, bănuise că trebuia să se umilească. Aceasta era, până la urmă, casa celei mai temute personalităţi din politica britanică: Alastair de Grey, al cincilea duce de Marwick, prieten al prinţilor, mentor al prim-miniştrilor şi păpuşar pentru nenumăraţi membri ai Parlamentului. Fusese deci firesc să-şi imagineze că servitorii săi erau aspri şi ţanţoşi.

Dar dacă odată Marwick condusese naţiunea, acum nu mai reuşea să îşi conducă nici măcar propria gospodărie. Servitorii lui făceau ce voiau.

Olivia nu înţelegea. Elizabeth îl descrisese ca pe un tiran atotputernic, însă un asemenea om nu ar fi permis un astfel de haos sub nicio formă.

La final, când avea să se descopere furtul, acest majordom hăituit – singurul care arăta o urmă de bun-simţ – avea să fie tras la răspundere pentru că o angajase.

Nu putea să o facă. Să profite de acest om amărât ar fi fost o dovadă de ticăloşie.

— Domnule Jones, începu ea, dar exact atunci, majordomul vorbi:

— Domnişoară Johnson, am să-ţi fac o propunere extrem de neobişnuită. Trase aer în piept, ca un înotător pregătindu-se de săritura în apă. Ne lipseşte o jupânească, după cum sunt sigur că te-au informat servitoarele.

— Nu au făcut-o, minţi ea.

Cât de jos căzuse! Domnul Jones nu ar fi trebuit să se *bazeze* pe bârfele personalului. Îndatorirea lui era să le împiedice.

— Ei, bine, şi-a dat demisia… destul de brusc.

Şi eu mă întreb... Jones îşi şterse fruntea cu o batistă. Adică, m-am gândit... Lady Ripton a scris despre dumneata pe un ton foarte elogios, chiar a menţionat că i se pare că te cobori pentru această poziţie, deoarece atunci când a avut nevoie ai preluat atribuţiile de asistentă, domnişoară de companie şi secretară...

Îi spusese Amandei să nu sară calul.

— Lady Ripton a fost prea bună. Da, în rare ocazii am ajutat...

— Păi, acesta e necazul. Vorbele năvăleau una după alta, în mod clar, şi Jones era înspăimântat de propunerea sa şi îşi dorea să încheie discuţia cât mai repede cu putinţă. Până găsim o înlocuitoare, avem nevoie de cineva care să îndeplinească atribuţiile doamnei Wright. Dumneata ştii carte, cunoşti obiceiurile clasei superioare. Mă tot întreb dacă nu ai putea să ocupi postul, desigur, numai până când voi găsi o înlocuitoare. Doar până atunci.

Olivia îşi ţinu respiraţia. Acesta era un noroc mai mare decât şi-ar fi putut imagina. Avea mare nevoie de o armă, pe care ducele de Marwick o

poseda fără îndoială. Iar o jupânească avea permisiunea să caute *peste tot.*

Entuziasmul o părăsi îndată ce-şi dădu seama că tot ar fi fost o înşelătorie. Şi Jones tot ar fi plătit cu slujba sa până la urmă.

— Nu aş putea, răspunse ea amărâtă. Nu am experienţa…

— Te-aş învăţa eu, zise Jones prinzând-o de mână. Te implor, domnişoară Johnson, să iei în calcul şi marele avantaj pentru viitorul dumitale, adăugă el în timp ce strânsoarea devenea mai puternică. Să poţi afirma că ai servit ca jupânească la Excelenţa Sa. Cine ar visa la o asemenea binecuvântare de la o vârstă atât de tânără?

Uşor, Olivia îşi eliberă mâna. El avea dreptate, desigur. Dacă ar fi fost realmente camerista Olivia Johnson şi nu fosta secretară Olivia Holladay, care acum se prezenta sub un *al doilea* pseudonim şi cu o scrisoare de recomandare falsificată, nu ar fi refuzat această ocazie.

Prin urmare, ca să nu-i trezească bănuieli,

spuse:

— Este într-adevăr o mare onoare. Dar trebuie să îmi acordaţi o zi sau două de gândire. Să cântăresc singură şi să văd dacă sunt vrednică de ea.

Modestia Oliviei îi plăcu lui Jones. Zâmbind, fu de acord cu condiţiile ei.

*

— Ah, tu eşti! Doamna Primm se dădu la o parte, permiţându-i Oliviei să intre în holişorul amărât.

Doamna Primm se purta de parcă le făcea chiriaşilor ei o mare favoare lăsându-i să stea în cămăruţele acelea cât cutiile de chibrituri. În acelaşi timp, economisea la sânge cărbunii, astfel încât ei adormeau tremurând în fiecare noapte. În schimb, gătea dumnezeieşte! Olivia respiră adânc: mirosul de tocană de vită plutea în aer, savuros şi bogat.

— Masa e pusă?

— Pusă şi strânsă. Eu nu aştept pe nimeni.

Înghiţindu-şi dezamăgirea, Olivia urcă scările. Stomacul îi chiorăia, dar nu avea să moară de foame.

Ajunsă în camera ei, îngenunche şi verifică prezenţa cufărului sub pat. Trăia cu frica în sân că cineva i l-ar fi putut fura.

În omnibuz analizase variantele pe care le avea la dispoziţie. Era momentul să ia în calcul ceea ce ar fi dorit să evite cu orice preţ: fuga pe Continent, undeva destul de departe încât Bertram să nu se gândească să o caute acolo.

Îşi ridică privirea la imaginile pe care le lipise pe perete. Erau peisaje idilice decupate din reviste: o căsuţă acoperită de iederă cu o lampă arzând în geam, un sat moţăind sub zăpadă şi tot aşa. Visuri siropoase, dar nu putea să le dispreţuiască sau să renunţe la ele, oricât ar fi încercat.

În altă ţară ar fi fost veşnic o străină. Obligată să se ferească de ceilalţi expatriaţi

pentru a se ascunde, ar fi fost şi mai singură decât era acum.

Gata însă, nu mai trebuia să-şi plângă de milă. Ce sentiment dulce-amărui şi lipicios! Dacă te lăsai în voia lui prea multă vreme, te trezeai prins în capcană.

Îşi descuie cufăraşul şi se consolă cu greutatea liniştitoare a teancului de bancnote. Elizabeth Chudderley o plătise generos şi, laolaltă cu economiile mamei sale, avea destui bani cât să ducă un trai confortabil câteva luni dacă nu găsea vreun post de *Fräulein, signorina* sau *mademoiselle.*

Lăsă banii jos şi apoi scoase jurnalul mamei sale, lucru pe care nu îşi permisese să-l facă de luni de zile. Coperta din piele începuse să se crape şi trebuia unsă, dar scrisul părea încă proaspăt.

Mama nu se temuse niciodată de Bertram. Dacă ar fi fost dintotdeauna un om rău, ar fi fost mai simplu să-l înţeleagă acum. Trecu peste observaţiile despre flori, schimbarea anotimpurilor, rochiile abia sosite de la Londra şi, desigur, despre ea însăşi („îngeraşul meu scump a

devenit femeie, nici nu ştiu cum s-a întâmplat”). Ultima notă era ceea ce o atrăgea, de fiecare dată. Era singura pe care nu o înţelegea.

„Adevărul este ascuns acasă.”

Care adevăr? Misterul nu avea să fie dezlegat prea curând, deoarece Olivia nu îndrăznea să meargă la Allen’s End.

Se auzi un scârţâit pe scară, aşa că împinse cufăraşul înapoi sub pat tocmai când o cheie se răsuci în broască.

— Nu am dreptul la intimitate? exclamă ea când uşa se deschise.

Doamna Primm o ignoră.

— Mai este ceva. Am uitat să menţionez mai devreme.

Olivia se ridică. Nu avea să fie jumulită de bani din nou!

— Am acceptat deja noua chirie, doamnă. Spuneaţi că va fi preţul final. Şi păstrez camera foarte curată…

— Un bărbat a venit să te caute.

O cuprinse groaza.

— Poftim? „Fii calma”, îşi impuse, dregându-şi vocea. Ce ciudat. Nu pot să îmi dau seama cine o fi fost.

Doamna Primm avea o faţă durdulie, cu obrajii rumeni. Îi dădea un aer de bunăvoinţă care contrasta cu tonul ei cinic.

— Bănuiam că aşa va fi. A venit pe jos. Îmbrăcat bine, dar nu vorbea îngrijit.

— A spus cum îl cheamă?

Nu ştia cum de reuşise să aibă un ton indiferent. Pielea i se făcuse de găină şi trebuia să îşi ţină dinţii încleştaţi ca să nu-i clănţăne.

— Munn parcă era? Nu, Moore, se corectă doamna Primm, fără să audă sunetul care îi scăpă Oliviei înainte să se poată stăpâni. A lăsat şi o adresă şi a zis să îl înştiinţez când te întorci.

— Şi aţi făcut-o?

Îşi dădu seama că se ţinea de gât, strângând

cum făcuse Moore pe vremuri. Îşi vârî mâna în buzunar, închizând-o într-un pumn invizibil. Thomas Moore era omul lui Bertram, poate chiar… asasinul lui.

Doamna Primm ridică din umeri.

— Ei, nu era de la poliţie, şi eu nu am pretenţii de peţitoare. I-am spus că te-ai mutat.

— Oh. Olivia clipi repede şi încercă să se stăpânească, pentru că se simţea cuprinsă de avântul complet nepotrivit de a o îmbrăţişa pe doamna Primm. Mulţumesc! O, vă mulţumesc, doamnă!

Cât de greşit o judecase pe bătrâna cea arţăgoasă, îşi zise, dar femeia îi respinse efuziunea de recunoştinţă cu o strâmbătură a gurii.

— Nu am nevoie de necazuri. Trebuie să pleci acum.

— Credeţi că aş putea ieşi pe uşa dosnică?

Doamnă Primm încuviinţă posac.

— Mă aşteptam să vrei asta. Dacă o să ai

nevoie de vreun loc unde să stai, să nu te întorci aici. Pricepi?

— Nu o să o fac. Vă promit.

Era cea mai uşoară promisiune pe care o făcuse vreodată.

Uşa se închise, iar Olivia îşi adună repede bagajul. De fiecare dată când era nevoită să fugă, lăsa în urmă mai multe lucruri decât lua cu ea. Avutul ei intra acum într-o singură valiză, mărturie a eşecurilor sale repetate. Cum Dumnezeu o urmărise Bertram până acolo? Se mişcase extrem de atent.

Afară se lăsase noaptea. Gangul îngust din spatele casei fusese singurul motiv pentru care alesese pensiunea doamnei Primm, dar se rugase să nu aibă vreodată nevoie să-l folosească.

Se strecură rapid pe poteca cu făgaşe de roţi. Unde să se ducă oare? Amanda plecase cu soţul ei în Italia. Lilah locuia în casa stăpânului său, aşa că nu putea să o primească. Nici nu se putea ca o femeie să colinde de una singură noaptea prin oraş, căutând disperată o cameră. Vapoarele spre

Continent plecau odată cu fluxul de dimineaţă. Ar fi putut să se ducă la gara Waterloo, să ia primul tren – dar ce ar fi făcut la miezul nopţii în cine ştie ce orăşel pustiu?

Traficul străzii principale se auzea mai puternic la fiecare pas; zornăitul harnaşamentelor şi zdrăngănitul roţilor promiteau siguranţa pierderii în mulţime. „Eşti în siguranţă”, îi spuse inimii care bătea nebuneşte. Dar nu era. Omul lui Bertram ştia că se întorsese în capitală.

„Înălţimea Sa nu vrea necazuri.” În acea primă noapte la Londra, cu şapte ani în urmă, Moore o întâmpinase la gară. Se aşezase în faţa ei în cupeul lui Bertram, iar lampa care se legăna ba îi lumina faţa, ba i-o ascundea înapoi în tenebre, făcând-o vizibilă şi apoi nevăzută, în ritm cu troncănitul roţilor. „Şi cred că tu aduci necazuri.”

Moore o ademenise în trăsură cu promisiunea că o va duce la un hotel decent. Spusese că Bertram voia să o vadă instalată în siguranţă. După cât de înverşunat se împotrivise aristocratul planului ei de a veni la Londra, acest gest de bunătate o luase prin surprindere. Bănuise că era

ca un fel se scuză, probabil se simţea vinovat pentru că nu venise la înmormântarea mamei.

Trăsura nu se îndreptase însă către un hotel, ci intrase pe o stradă care devenea tot mai întunecoasă şi se termina pe un maidan. Când Moore adusese vorba despre necazuri, mai întâi fusese uimită, apoi înfricoşată. „Nu o să fac necazuri”, îi promisese.

„I-am spus lui Bertram. Nu am nevoie de nimic din partea lui. Acum am planurile mele.”

Dar Moore nu păruse să o audă. „Nu vrea necazuri”, repetase el. „Aşa că eu îi elimin necazurile.”

Şi apoi îi arătase ce voia să spună.

Olivia încă mai putea să-i simtă mâinile în jurul gâtului. Îşi aducea aminte atât de limpede! Mintea îţi joacă feste ciudate când îi lipseşte aerul. Vede culori, lumini, imagini ale unor vremuri mai bune când te simţeai iubit.

Se luptase cu disperare, însă el era mult mai puternic.

Se trezise într-un şanţ de la marginea drumului când mijeau zorii. Îndată ce deschisese ochii, îşi dăduse seama că ar fi trebuit să fie moartă. Moore nu ar fi aruncat-o din trăsură dacă ar fi crezut că era încă în viaţă.

Când îşi făcuse apariţia la şcoala de stenografie şi o rugase pe directoare să o înscrie cu un nume diferit – nu ca Olivia Holladay, ci ca Olivia Mather –, femeia aruncase o privire la vânătăile de pe gâtul ei şi se învoise.

Acum Thomas Moore o găsise din nou. O căuta chiar în timpul acesta. Şi nu avea unde să se ducă.

Se opri la intersecţia dintre alee şi strada principală. Îşi apăsa mâna pe piept, forţându-şi respiraţia gâfâită să se domolească. Avea aer. Avea destul aer. Şi nu era adevărat că nu avea unde să se ducă. Se uită la o birjă care trecea pe drum, apoi la alta, luptându-se cu sine însăşi. O casă avea porţile deschise pentru ea în această seară. Era, de asemenea, un loc unde Bertram nu s-ar fi gândit niciodată să o caute: casa unui om pe care îl trădase.

Putea să o facă? Mai avea oare suflet? Furase scrisorile de la Elizabeth necugetat, luându-se după un impuls de moment, însă această acţiune era altceva. O plănuise în amănunt, aşa cum ar fi procedat orice nelegiuit.

Pe de altă parte, era obligată să aleagă între sufletul şi siguranţa ei, între suflet şi demnitate, între suflet şi libertate – blestemat să-i fie sufletul! Thomas Moore putea să ducă grosul vinei, pentru că el o împinsese într-acolo. Bertram să ducă restul, căci el îl pusese pe Moore pe urmele ei.

Opri următoarea birjă.

— Mayfair, Green Street, îi ceru birjarului.

Odată instalată pe banchetă, în timp ce roţile loveau regulat caldarâmul şi St. Giles rămânea în urmă, panica începu să-i treacă, iar mintea i se limpezi.

Avea s-o facă pe jupâneasa, să găsească informaţiile pe care le avea Marwick despre Bertram şi să le exploateze.

Aceasta era ultima dată când Bertram o punea pe fugă.

Capitolul 2

Două mâini şi o beregată: este tot ce trebuie pentru un omor.

Alastair stă pe podea. Peretele îl apasă asemenea unei mâini în spate, încercând să-l îndepărteze, dar nu o să plece. O să stea aici. În beznă îşi priveşte mâinile, întinde şi îndoaie degetele. Simte nevoia să rupă ceva.

„Simplu.” Uciderea este atât de simplă, încât băieţii trebuie preveniţi. Gâtul este un instrument extrem de fragil, osul hioid, odată sfărâmat, blochează complet căile respiratorii. Pe terenurile de joc băieţii sunt învăţaţi regulile pe care trebuie să le respecte un gentleman: „Niciodată nu strânge de gât. Nu este un gest sportiv”.

Dar până la urmă *legile onoarei* nu au nimic de-a face nici cu jocurile, nici cu onoarea. Sunt

simple minciuni, inventate pentru a-i descuraja pe băieţi să-şi conştientizeze puterea şi să se omoare între ei.

De ce? De ce să nu ucizi? Oamenii îşi pot pierde viaţa mai sinistru decât în urma unei crime. Nevasta lui Alastair, de exemplu, a murit singură într-un apartament închiriat la hotelul Claridge, cu o pipă de opiu lângă ea.

— Ba nu, îi spusese inspectorului, nu, este imposibil. Vă înşelaţi. Trebuie să fie o greşeală. Îşi cunoştea limitele. Ştia cât să ia din chestia aia fără să se pună în pericol.

— Ştiaţi, Excelenţa Voastră? Ştiaţi că fumează opiu?

Schimbarea bruscă a atitudinii inspectorului îl uimise. Înainte de acea noapte, nimeni nu i se adresase astfel. Şi totuşi acest lacheu plătit de guvernul lui Alastair avusese îndrăzneala să-l provoace.

— Da, replicase el glacial, ştiam.

Câtă aroganţă! Nici nu-i trecuse prin cap să mintă. Fusese şocat, desigur, cu mintea

întunecată de durere, uimit, şi încă o serie de adjective înflorite pe care numai un prost le-ar folosi de bunăvoie ca să se descrie pe sine. Cu toate astea, se dovedise îngrozitor de arogant. De asemenea, fusese naiv când îşi imaginase că exista o modalitate sigură pentru ca Margaret să experimenteze cu astfel de droguri. Mai grav, fusese de-a dreptul prost s-o creadă, („îl iau împotriva migrenelor, e inofensiv, este mai eficient decât laudanumul.”) Orice bărbat inteligent, cu capul pe umeri, ar fi mers mai departe cu presupunerile după ce i-ar fi descoperit obiceiul: dacă îl ascunsese atâta vreme faţă de el, poate că mai avea şi alte secrete.

Nu-i fusese însă niciodată uşor să se îndoiască de propriile decizii. Pentru că el făcea totul bine, nu-i aşa? Trăia bine, îşi îndeplinea îndatoririle plin de avânt, sfidase întreaga moştenire sordidă a tatălui său. Se căsătorise bine, şi căsnicia sa nu se asemăna cu cea a părinţilor săi. Margaret era soţia perfectă. Opiul era doar un moft, o întâmplare.

Apoi, brusc, ea murise din această cauză, iar Scotland Yardul nu ştia cum să procedeze. O

ducesă găsită moartă în unul dintre cele mai selecte hoteluri din Londra, într-un apartament somptuos care costa cincizeci de lire pe noapte, între etaje pline de americani care îşi organizau traseele la Turnul Londrei şi Grădina Zoologică? Cum să muşamalizezi o astfel de ştire? Cum să o îngropi mai repede?

Nimeni de la Scotland Yard nu ştia despre scrisorile pe care le scrisese Margaret, sau despre iubiţii pe care îi avusese, sau despre nenumăratele trădări comise când, lipită de trupul amanţilor, le şoptise la ureche despre planurile ticluite de soţul ei pentru a-i înfrânge în Parlament. În acea noapte, nici Alastair nu ştia. Încă se amăgea singur: vieţile lor fuseseră perfecte până atunci. Dar dacă Scotland Yardul ar fi prins de veste, ar fi putut să-l suspecteze de uciderea ei. Şi dacă *el* ar fi fost la curent cu toate acele blestemăţii, poate că poliţia ar fi avut dreptate.

Îşi strânge degetele. „Atât de uşor.” Peretele îl împinge iar, însă el îşi propteşte călcâiele în podea şi rezistă.

Moartea lui Margaret, ducesă de Marwick,

fusese atribuită oficial gripei. Corpul ei fusese scos din hotel la adăpostul întunericului, în timp ce toţi americanii curioşi dormeau. Prietenii lui Alastair se străduiau să-l consoleze. „Cât de nedrept. Misterioase sunt căile Domnului.”

Nu era însă niciun mister, nicio nedreptate în legătură cu dispariţia ei: fusese cauzată de propriul ei viciu prostesc. De asemenea, nu ar fi fost nicio nedreptate dacă ar fi murit amanţii ei. Şi niciun mister. Ar fi fost crimă. Ar fi fost crimă dacă Alastair ar fi ieşit din casă.

Prin urmare, Alastair nu iese din casă. Nu iese nici măcar din camera aceasta.

Se uită la palmele sale. Ochii i s-au obişnuit cu întunericul pe care şi l-a creat, în spatele draperiilor care nu se trag niciodată, îşi vede clar linia vieţii, precum şi aşa-zisa linie a norocului: altă minciună, la fel de mare ca şi onoarea sau idealurile. Buzele i se strâmbă. „Ale dracului minciuni!”

Limbajul lui este vulgar. Gânduri necurate roiesc prin mintea sa putredă, inutilă, ca muştele peste o balegă. Pe vremuri credea că poate

anticipa toate posibilităţile. Că şi-ar croi singur destinul. Că el şi Margaret, împreună, puteau să aibă lumea la picioare. Credea că el are controlul şi că tot ceea ce face el este perfect. „Am făcut totul bine.” Sau aşa i se părea.

Strânge pumnii. Încheieturile îi trosnesc. Nu simte nicio durere.

— Excelenţa Voastră.

Este a treia oară când îi vorbeşte cineva. Deodată devine conştient de asta. Vocea blândă, feminină se aude din spatele uşii, însă el nu ridică privirea.

Un zornăit: femeia adună sticlele goale de pe covor. Totuşi, ducele nu a mai băut de câteva zile. Nici alcoolul nu îşi mai face efectul. Cu sau fără el, se simte la fel de amorţit.

— Excelenţă, vreţi să ieşiţi un pic la aer curat, câtă vreme deretic eu prin cameră?

Toţi pleacă după un minut. Şmecheria este să nu-i bagi în seamă. Dar cu cât mai des i se pune această întrebare, cu atât mai nebunească şi mai periculoasă i se pare. N-au habar de nimic:

servitorii, fratele lui, lumea. Nu reuşesc să priceapă că interesul lor este să îl lase aici. Aşa e mai sigur – nu pentru el, ci pentru ei.

Căci el ştie că poate omorî foarte uşor. Aceste mâini ale lui pot omorî. Nu mai este vedeta cea mai de seamă a Parlamentului, soţul invidiat al unei frumuseţi din lumea bună, viitor prim-ministru. Nu este marea speranţă a ţării, nici leacul pentru moştenirea putredă a părinţilor săi. Nu este un nou început pentru nimic.

Dacă s-ar hotărî să iasă acum la aer – să păşească afară, să se întoarcă în lume –, oameni ar muri, pentru că el i-ar ucide. I-ar ucide pentru ceea ce au făcut.

— Excelenţă. Fata este palidă, înaltă, cu un păr roşu ca un semnal de alarmă. Este prea luminoasă, îl orbeşte. Dacă Excelenţa Voastră ar…

Idioţii trebuie să fie salvaţi de ei înşişi. Ducele se întinde după o sticlă şi o aruncă.

*

Olivia trânti uşa, apoi se sprijini de ea, cu inima bătând nebuneşte. Nu îşi începuse ziua cu intenţia de a-şi întâlni stăpânul, dar în bibliotecă, atunci când făcuse o observaţie în legătură cu locurile goale de pe rafturi, o servitoare răspunsese:

— Ah, ducele le-a luat în apartamentul lui. E ca un târg de vechituri! Mormane de cărţi şi de hârtii şi ce vrei şi ce nu vrei. Nici nu ne mai lasă să intrăm.

„Hârtii.”

Olivia era acolo de cinci zile, însă nu apucase să scotocească în niciun ungher al casei. În ciuda speranţelor ei, dezordinea reprezenta o piedică, nu un ajutor. Slujnicele, valeţii, chiar şi ajutorul de bucătar păreau să răsară din senin unde nu le era locul.

Îi surprinsese în colţuri neaşteptate, făcând orice lucru imaginabil – trândăvind, picotind, jucând cărţi – în afară de munca lor.

Cum ar fi putut să îşi bage nasul peste tot

când o sumedenie de potenţiali martori hălăduiau după bunul plac?

Se străduise să impună un program, o disciplină. Jones, când nu se ascundea în cămară, era de acord, spunându-i că avea stofă să devină o excelentă jupânească. „Talent înnăscut”, dăduse el verdictul, mulţumit că avusese ideea s-o angajeze.

Oliviei nu-i păsa însă câtuşi de puţin de menajul casei, în afara faptului că mobilitatea personalului o enerva, zădărnicindu-i planurile. Lucrul de care avea ea nevoie era *previzibilitatea*: să ştie unde era oricine la orice oră.

Până una, alta, se mulţumea să se familiarizeze cu reşedinţa şi să facă planuri pentru căutare. Era obligatoriu să ia la mână biroul, de sus până jos. Şi biblioteca avea câteva dulapuri demne de a fi cercetate. Dar camera ducelui? Nu îşi imagina că ar fi putut să ţină dosare şi acolo. Se aventurase la etaj ca să i se prezinte (uimită că Jones încă nu aranjase acest lucru) şi ca să arunce o privire.

În loc de asta, descoperise o scenă şocantă, la finalul căreia aristocratul aruncase cu o sticlă

după ea.

Impulsul de a învârti cheia şi de a-l încuia înăuntru îi trimitea furnicături prin palme. Dar nu, nu îndrăznea. Acesta nu era gestul unei menajere, ci al unui temnicer.

„Jupâneasa unei case de nebuni ar putea să o facă”, se gândi.

Respiră tremurat. Nu ţintise *spre* ea. Cu siguranţă că acest lucru era o consolare.

Sau poate ţintise totuşi, şi pur şi simplu nu nimerise. Era atât de întuneric, încât din uşă se putea vedea doar foarte puţin. Desluşise pe podea forme – cărţi? sau teancuri de hârtii? — şi conturul patului cu baldachin. La dreapta, unde o lucire palidă pătrundea printre draperii, îl descoperise pe *el,* sau măcar silueta lui, perfect imobil, cu fruntea plecată ca în rugăciune.

Dar nu se ruga. Era nebun. Şi nebunia lui prindea contur, unul zimţat şi tăios, astfel încât până şi aerul din cameră părea să aibă muchii ascuţite.

Când se spărsese sticla, Olivia le scăpase pe

cele pe care le adunase, deci îi mai lăsase nişte arme la dispoziţie. Nu avea să se întoarcă în camera lui până nu găsea o armură.

Zâmbi slab. Cea din faţa bibliotecii părea să fie pe măsura ei.

*

— A intrat acolo pur şi simplu.

Vocea se auzea din faţă.

— Nu! Nu ar îndrăzni!

— Îţi spun că a făcut-o. Am ascultat un pic, şi nu am auzit ţipete.

— Aşteaptă să-i vezi ochiul vânăt. Ştii doar că el nu e…

Olivia ieşi de după colţ. Servitoarele tăcură, dar privirile pe care le schimbară între ele erau extrem de grăitoare. Se întrebă ce citeau pe faţa ei; părea oare tulburată?

Gândul acesta o sâcâia. *Nu* era speriată. Doar omul lui Bertram o speria, şi refuza să mărească lista. Îşi îndreptă spatele.

— Polly, îi zise brunetei, te rugasem să vezi de salonul pentru dimineaţă.

— Am făcut asta deja, domnişoară Johnson, replică slujnica ştergându-şi mâinile de şorţ.

— Doamnă Johnson, o corectă Olivia, întrucât acesta era modul corect de adresare pentru o jupâneasă.

Cealaltă servitoare, Muriel, chicoti. Valeţilor părea să le placă chicotitul acela, pentru că încercau tot timpul să-l provoace. Olivia nu fusese martora atâtor flirturi în viaţa ei câte îi fusese dat să vadă în ultimele zile. Atmosfera i se păruse vag enervantă, dar acum, deodată, îi păru obscenă.

Ducele se îneca în alcool, singur, în întuneric, în timp ce servitorii lui cochetau şi se hlizeau. „Este în fiecare zi o distracţie de pomină”, îi spusese Polly. „Ca şi când ai fi plătit să mergi la bâlci!”

— Ce anume ţi se pare atât de amuzant,

Muriel? spuse ea rece.

Muriel făcu gropiţe când ridică din umeri. O blondă drăguţă, minionă, părea să creadă că farmecul ei funcţiona cu toată lumea. Viaţa avea s-o surprindă la un moment dat.

— Nimic, doamnă. Dar cineva a spus că aţi venit pentru postul de cameristă – acel cineva nu putea fi decât Polly, care îi răspunse la privirea tăioasă ridicând din umeri – şi, ca să o zic pe-a dreaptă, sunteţi cea mai tânără jupâneasă pe care am văzut-o *eu* în viaţa mea.

Acest lucru, fără îndoială, era adevărat – şi, de asemenea, motivul pentru care personalul o lua în râs. Jones, care îşi petrecea timpul ascuns în cămară, nu se dovedise a fi aliatul la care sperase ea.

Pe de altă parte, nu avea curajul să caute prin casă până nu reuşea să-i ţină în frâu pe servitori.

— Ce afirmaţie surprinzătoare, făcu ea. *Cea mai tânără* jupâneasă, eşti sigură? Presupun că trebuie să te cred pe cuvânt, pe tine, care ai o experienţă atât de vastă. Ai servit în atâtea case

mari şi ai călătorit prin lumea largă, *vous avez meme soupé a Versailles, n'est-ce pas?*[1]

Zâmbetul lui Muriel se ofili.

— Eu… eu nu vorbesc limba aceea, doamnă.

— Nu? Ce păcat. Dar vorbeşti limba periatului de covoare şi scuturatului de draperii?

Muriel aruncă o privire îngrijorată către Polly, care căscase gura la franceza Oliviei şi încă nu o închisese.

— Nu cred că ştiu nici limba aia, doamnă, murmură fata.

Polly îşi reveni.

— Toanto! Nu este o limbă. Te întreabă dacă ştii cum se perie un covor.

— Gândeşte-te bine, insistă Olivia. Este cerinţa principală pentru o slujbă stabilă.

Judecând după îngrijorarea de pe feţele lor, slujnicele nu se gândiseră că ea ar fi putut să le concedieze. Într-adevăr, nici Olivia nu era foarte

1 Chiar ai luat şi cina la Versailles, nu-i aşa?

sigură de acest lucru. Era totuşi o poziţie „temporară”, iar şi casa pierduse deja o parte prea mare din personal.

Indiferent de aceste considerente, ameninţarea avu efectul dorit. Ambele fete se grăbiră să îşi ia cărucioarele, pe care le abandonaseră în capul scărilor. Polly îi mormăi ceva lui Muriel. Doar două vorbe se înţeleseră: „duce” şi „beţivan”.

Nu era de mirare că personalul o luase razna. Marwick nu era un exemplu bun. Pe de altă parte, din ce motiv îi înghiţeau dezmăţul? Nu aveau respect pentru ei înşişi? Îndatorirea unui personal bine instruit, mai ales într-o casă mare ca aceasta, nu era doar să-l asculte pe stăpân, ci şi să exercite o influenţă, impunând respectarea bunelor maniere. În unele case, personalul era chiar mândru de acest rol. Şi de ce nu? Rămase necontrolate, excesele aristocraţiei ar fi adus Anglia în pragul revoluţiei.

Aceşti servitori însă lăsau impresia că între datorie şi demnitate nu era nicio legătură.

— Încă ceva, strigă ea. Amândouă fetele se

întoarseră să o privească. Nu veţi mai duce alcool în camerele Excelenţei Sale.

Hai să primească şi el o lecţie. În plus, era mai bine să nu-i ofere arme noi, în cazul în care trebuia să intre din nou în camera lui.

— Acesta este un ordin valabil pentru toţi servitorii, inclusiv pentru valeţi.

Se holbară la ea. Muriel îşi reveni prima:

— Dar dacă sună, doamnă…

— O să veniţi la mine. O să mă ocup eu de acest lucru.

„Cumva”, adăugă ea în gând. Avea să rezolve problema atunci când se ivea.

— Valeţii nu ascultă de dumneavoastră, remarcă Polly.

— Nu, ei ascultă de domnul Jones, care este de acord cu mine.

Sau avea să fie, după ce stătea de vorbă cu el. Comportamentul brutal al lui Marwick trebuia să fie pedepsit. În afară de asta, dacă bea până

murea, majordomul său ar fi rămas fără slujbă.

*

— Nu mişca.

Olivia stătea în capul mesei din galeria servitorilor, cu Jones la dreapta ei, bucătăreasa la stânga şi valetul lui Marwick, Vickers, la capăt. Împreună, cei patru urmăreau clopoţeii fixaţi pe perete; unul tocmai începuse să sune din nou, pentru a treia oară în mai puţin de un ceas.

— Dar trebuie să-i răspundem! Vickers avea faţa rotundă, o tonsură ca de călugăr şi tendinţa de a-şi masa chelia când era nervos. Acum o freca apăsat.

— Şi-a primit cina, replică Olivia. De-abia ai fost sus. Singurul lucru pe care ar putea să îl ceară de la noi este alcoolul – sau lapte cald, adăugă ea. Laptele cald este calmant. Ai vrea să îi duci o cană? Poate ar ajuta.

Vickers îşi încleştă mâna pe creştet.

— Vrei cumva să mă vezi mort?

— Sunt de acord cu doamna Johnson, interveni Jones. Whisky-ul nu îi va fi de ajutor. Dar poate nişte vin de Porto? Doar este, la urma urmelor, dreptul unui gentleman să îşi savureze…

— Oricare băutură îi va face rău. Şi nu merită indulgenţă din partea noastră. „Serios”, bombăni Olivia în sinea ei. „Iar trebuie să-i conving?” Urmă cu voce tare: A aruncat cu o sticlă după mine, domnilor. Acesta *nu* este dreptul unui gentleman. În afară de asta, dacă este adevărat ce spuneţi, că nu a fost niciodată violent înainte, atunci alcoolul este cauza. Îi faceţi o favoare dacă i-l refuzaţi.

— Eşti sigură că era beat? Jones se uită în gol. Ţin o evidenţă strictă o pivniţei, şi nu am observat…

— Nu îţi poţi imagina câte sticle am găsit acolo sus.

— Şi *dumneata* nu poţi să-ţi imaginezi în ce hal e, mormăi Vickers. Alcoolul îl linişteşte, te asigur!

— Îl linişteşte! Olivia se dădu pe spate, cu

ochii căscaţi. Numeşti o sticlă aruncată în perete…

— Măcar mănâncă, oftă bucătăreasa, care avea ochii împăienjeniţi de oboseală şi faţa la fel de cenuşie ca şi părul. De fiecare dată când clopoţelul suna, se făcea şi mai mică, astfel că în ultima oră ajunsese să aibă o bărbie triplă în locul celei duble. Nu pot spune că e din cauza băuturii, dar de-abia şi-a atins mâncarea vara asta. E mai bine acum.

„Mai bine!” Olivia se gândi iarăşi la beznă, la atacul lui brusc şi sălbatic de mai devreme. Bucătăreasa numea asta „mai bine”? Îşi încleştă mâinile în poală.

— Dar cu siguranţă puteţi vedea că acest lucru e pentru binele lui. Chiar dacă este pe drumul cel bun, băutura nu va…

Scaunul lui Jones se târşâi când se ridică.

— Eşti nouă în această casă, doamnă, ridică el vocea ca să se facă auzit peste zdrăngănitul clopoţelului. Nu îţi pun la îndoială intenţiile. Dar te supraestimezi dacă îţi închipui că ai putea înţelege cât de cât…

Olivia ridică mâinile în semn de predare.

— Bine! Duceţi-i. În definitiv, ce o interesa pe ea? După toate probabilităţile, ducele îşi ţinea dosarele în birou sau în bibliotecă, aşa că nu avea nevoie să mai intre în apartamentul lui. Dar problema personalului nedisciplinat rămânea. I se adresă majordomului: Te rog să-mi spui un lucru, domnule Jones. Cum voi câştiga respectul angajaţilor? Pentru că servitorul urmează exemplul stăpânului său, nu-i aşa? Şi vezi cu ce seamănă această casă când stăpânul ei o face pe nebunul.

Clopoţelul tăcu. În liniştea care se lăsase, se văzu ţinta a trei priviri îngrozite. Apoi însă, bucătăreasa suspină puternic şi îşi aplecă privirile asupra tăbliei mesei, Jones se lăsă să cadă înapoi în scaunul său ca un sac de cartofi şi Vickers îşi strânse capul în mâini.

Olivia simţi o mică bucurie a victoriei. În sfârşit, îi înţeleseseră punctul de vedere.

Acum îi părea rău pentru ei. Slujba lor nu era niciun joc, nicio deghizare, ci mijlocul de a-şi câştiga pâinea de zi cu zi.

Pe de altă parte, dacă ducele pierea, moştenitorul său putea aduce personal nou care să-i înlocuiască. Aşadar, le făcea un serviciu.

Bucătăreasa îşi înăbuşi suspinele cu batista.

— Îl cunosc de când era un copilaş. Nu am crezut niciodată că am să-l văd căzut atât de jos. Era atât de bun, nu îţi dai seama…

Nu, cu siguranţă nu îşi putea imagina.

— Poate avem nevoie de un doctor, sugeră ea.

Vickers pufni.

— Frate-său este cel mai bun doctor din Anglia. Tare bine i-a prins!

— Lordul Michael şi-a dat toată silinţa, rosti Jones cu demnitate.

Olivia îl crezu. Ajunsese să-l cunoască pe Lord Michael în perioada în care el îi făcuse curte lui Elizabeth Chudderley. Nu îi lăsase impresia unui om care să lase lucrurile neterminate.

Se bazase pe înstrăinarea dintre fraţi ca să se

poată da drept altcineva, dar acum, pentru un scurt moment, se întrebă dacă nu risca să fie deconspirată.

— Credeţi că ar putea să…

Nu termină fraza; dacă ar fi venit, Lord Michael ar fi recunoscut-o instantaneu.

Bucătăreasa clătină din cap.

— A fost gonit, doamnă Johnson. Nu va mai pune piciorul vreodată în casa aceasta.

Olivia o cântări din ochi. Faţa brăzdată de lacrimi a bucătăresei era extrem de nefericită, aproape imaginea unei bunici îndurerate. Numai cineva cu o inimă împietrită ar fi putut-o privi cu indiferenţă.

— Spui că-l cunoşti pe duce din copilărie. Poate dacă dumneata ai vorbi cu el…

— O, nu. Nu este locul meu. Şi nu voi merge acolo sus, nu o să merg. Bucătăreasa îşi încrucişă mâinile groase şi se lăsă pe spate, acum semănând mai puţin cu o bunicuţă şi mai mult cu un catâr. Aici o să stau, în bucătărie. Pe care o îngrijesc

bine. Eu îmi cunosc locul.

— Îţi convine de minune, mormăi Vickers.

Olivia se abţinu să îşi exprime acordul. În mod evident, mândria bucătăresei pentru încăperile ei nu includea curăţenia: jupâneasa descoperise un morman de mizerie pe dulapuri chiar în acea dimineaţă.

— Hai să îl păcălim să coboare, atunci. Când îşi va da seama că Vickers nu este disponibil, cu siguranţă va merge să caute… Se opri, pentru că toţi trei păreau uimiţi. Ce este?

— Nu va ieşi din camera lui, spuse Jones cu fereală.

— Nici dacă ar părea că noi toţi am plecat? întrebă ea.

— Nu a ieşit de… ceva vreme.

— Vreţi să spuneţi ca nu-şi părăseşte dormitorul? *Deloc?*

— Probabil că merge până în salon uneori. Jones îi aruncă o privire plină de speranţă valetului, care ridică din umeri.

— Vickers nu urcă la etaj destul de des ca să ştie, zise bucătăreasa. Trebuie să îl gonesc de pe lângă ajutoarea mea de trei ori pe zi!

— Ei, şi tu acum, bombăni tânărul. Ce să fac dacă e şi ea tot pe acolo?

— Nu îşi părăseşte camera? Olivia voia ca acest lucru să fie foarte limpede. Nu auzise de boala asta ciudată. Dar de ce?

— Nimeni nu poate spune, zise Jones.

— Nici nu primeşte pe nimeni, adăugă Vickers mohorât. Nu scrie scrisori. Nu primeşte vizite. A devenit tare plicticos pe aici în ultima vreme.

Olivia îşi căuta cuvintele.

— Atunci cum Dumnezeu îşi vede de afacerile sale?

Stăpânul nu era un om de rând, ci un pair, unul dintre cei mai importanţi proprietari de terenuri din Anglia. De interesele sale erau strâns legate bunăstarea şi subzistenţa unui mare număr de oameni.

— Nu îşi vede, oftă bucătăreasa. Îşi strânse buzele, gândindu-se, apoi i se adresă majordomului: Poate că totuşi are dreptate. Băutura nu are cum să-l ajute.

Jones se juca acum cu smocul lui de favoriţi netunşi.

— Poate, cedă el.

Asemenea unui răspuns, clopoţelul sună din nou. Era imaginaţia Oliviei, sau cumva acum suna mai tare?

— Cineva trebuie să-i răspundă. Vorbele fuseseră rostite, desigur, de bucătăreasă, care nu ar fi urcat nici în ruptul capului. Măcar şi numai ca să-i spunem că nu-i vom duce băutura.

Deodată toţi se uitau la Olivia.

— O, nu, protestă ea. După cum a subliniat domnul Jones, eu sunt prea nouă ca să iau parte la aceste lucruri.

— Dar este planul dumitale, zise Vickers. *Dumneata* eşti motivul pentru care noi nu i-am răspuns.

Tânăra femeie se încruntă. Lor le păsa de duce, ei nu. Acest gând părea ca o ancoră ce o ţinea locului în faţa privirilor rugătoare, care, asemenea unui curent puternic, ameninţau să o ducă în ape tulburi.

— Nici măcar nu i-am fost prezentată. Cu siguranţă, domnule Vickers, dumneata eşti cel care…

Jones se ridică.

— Haide atunci. Să mergem împreună, astfel încât să te pot prezenta cum se cuvine.

Vickers mimă că îşi scoate o pălărie invizibilă.

— A fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi.

*

Când Jones deschise uşa către salonul ducelui, balamalele scârţâiră. Olivia era destul de aproape în spatele lui ca să îşi dea seama că tresărise. Nervozitatea majordomului se dovedi a

fi molipsitoare: îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia în timp ce se strecura în urma lui.

Nu ar fi trebuit să intervină niciodată. De ce o interesa pe *ea* că personalul nu reuşea să îşi păstreze demnitatea? Dacă ei erau împăcaţi cu starea de sălbăticire a stăpânului, foarte bine. Cât despre faptul că trebuia să meargă din nou în camera lui – i-ar fi putut încuraja pe valeţi să îi ducă mai multe sticle decât ar fi putut să bea un om. Un beţivan inconştient, amorţit, nu ar fi fost capabil să-i facă ceva.

Oh, acesta era un mare defect al ei, această nevoie de a interveni, de a organiza şi *repara* lucrurile.

Jones bătu încet la uşa dormitorului.

— Excelenţă? Vocea lui tremura.

Olivia voia să îl bată pe mână, să-i dea curaj, dar nu era sigură că avea curaj de dat. Îşi promisese, în definitiv, să nu se mai întoarcă până nu făcea rost de o armură care să o protejeze. Atâta ţinuse.

Jones probabil că auzise un răspuns,

deoarece deschise uşa.

— Putem intra?

Un şuierat uşor umplea aerul. De-a lungul pereţilor, lămpi cu gaz se trezeau la viaţă. Lumina născută astfel cădea pe un bărbat foarte înalt, aflat în colţul îndepărtat al camerei, scoţându-i în evidenţă linia fermă a gâtului, unghiul ascuţit al maxilarului...

Olivia se simţi năucită. Era neglijent (dar cu un valet precum Vickers nici nu s-ar fi aşteptat la altceva). Barba lui trebuia tunsă, şi părul zburlit avea nevoie de o pereche de foarfece. Părea de asemenea subnutrit – cămaşa îi atârna prea largă pe umeri, iar pantalonii aveau nevoie vădită de bretele ca să rămână pe el. Adăugând faptul că era supt la faţă, efectul ar fi trebuit să fie urât.

Constată surprinsă că nu era deloc astfel. Uscăciunea trăsăturilor îi accentua oasele perfecte ale feţei: pomeţi înalţi, ascuţiţi, un nas drept, acvilin, un maxilar puternic, dur, care contura buze pline, prelungi. Se holbă ameţită. Marwick fusese în atenţia publicului de când intrase pe scena politică, dar nimeni nu-l

descrisese drept „arătos”. De ce nu? *Cum* nu? Cu umerii largi, cu muşchii sculptaţi, o făcea să se gândească la un războinic ascet din îngheţatul nord al vikingilor. Numai gura strica imaginea aceasta: era gura unui hedonist.

Înaintă un pas spre ei – zvelt, înalt, foarte, foarte blond. Gestul îl făcu pe Jones să se clatine până în dreptul ei.

— Sun deja de o oră, rosti ducele pe un ton glacial.

Vocea lui era întunecată, asemenea spumei de pe berea neagră. Brusc, Olivia nu mai înţelegea nimic. Nu vorbea ca un nebun, nici nu se purta de parcă i-ar fi fost frică să îşi părăsească dormitorul. Mai degrabă domina. *Prezida.*

Iar încăperea, văzu ea, era plină de documente răspândite în teancuri pe covor. Erau şi stive de cărţi peste tot, dar acele hârtii… atât de multe!

— Iertare, înălţimea Voastră, se bâlbâi Jones. A fost o urgenţă în bucătărie.

Descurajată, Olivia se gândi că avea să caute,

desigur, şi în birou. Şi în bibliotecă. Dar toate acele hârtii… *acolo,* în camera pe care nu o părăsea niciodată! Dumnezeu probabil că avea un simţ al umorului extraordinar de sec.

Când îşi luă seama, găsi privirea lui Marwick fixată asupra ei. Ochii lui albaştri, străpungători, aveau o intensitate care făcu ceva din ea să vibreze, iar inteligenţa pe care o emanau o puse în gardă.

Jones vorbi în pripă.

— V-o prezint pe doamna Johnson, Excelenţă. Ea este… ah, înlocuitoarea temporară a doamnei Wright, care poate că vă aduceţi aminte că demisionat acum două săptămâni. Am rămas de căruţă, din păcate – ştiu că este ceva deosebit să angajez pe cineva fără să vă consult în legătură cu acest lucru, dar, dacă vă aduceţi aminte, mi-aţi dat mână liberă…

— Îmi amintesc.

Privirea lui sfredelitoare încă nu se dezlipise de ea. Olivia începu să-i simtă greutatea ca pe o provocare intenţionată. Leul în mediul său natural

se aşteaptă la supunere, dar ea nu avea să-şi plece capul. Nici măcar nu clipi. Dacă ar fi fost o pisică, s-ar fi zbârlit la mesajul pe care i-l transmiteau ochii aceia.

În schimb, ea era o secretară, cel puţin ca pregătire, şi o jupâneasă, printr-un noroc chior. Niciuna din aceste poziţii nu îi cerea să se plece în faţa lui.

Mulţumea Domnului pentru asta. Îşi dădu seama cât de prost ar fi jucat rolul cameristei. Umilinţa era de neconceput pentru ea, mai ales că prea mulţi oameni aspri încercaseră să i-o impună în tinereţe, motiv pentru care jurase că nu avea să-i fie niciodată ruşine.

Oricum, o reverenţă nu avea cum să strice.

— Sunt onorată, Excelenţă, spuse ea când se ridică.

Ducele o scrută încă un moment, apoi, cu un sunet slab de dispreţ, îşi întoarse atenţia la Jones.

— Ţi-am spus că ai mână liberă să organizezi personalul după cum doreşti. Oricum… Vocea îi deveni tăioasă. Dacă voi mai fi obligat să aştept

data viitoare când sun din clopoţelul acela…

— Responsabilitatea îmi aparţine, spuse Olivia repede, căci Jones începuse să scâncească, şi nu accepta ca majordomul să sufere consecinţele în locul ei.

— Îi vei spune fetişcanei să nu mă întrerupă, i se adresă ducele lui Jones.

„Fetişcană!” Olivia înţepeni. Ea era *jupâneasa,* o poziţie care merita respect. Nu că un om care azvârlea cu sticle încoace şi încolo şi-ar fi dat seama de acest lucru.

— Da, desigur. Jones îi aruncă o privire panicată. Doamnă Johnson, dacă ai putea să aştepţi pe hol?

Cu plăcere. Dădu să se răsucească, dar îşi aminti că mai avea ceva de spus. Se întoarse pe călcâie.

— Nu sunt o fetişcană, îi replică lui Marwick.

„Tiran”! adăugă în sinea ei. Brută! Încercase să strice căsnicia fratelui său fără niciun motiv! Îşi teroriza servitorii. Domeniile sale probabil că se

destrămau din cauza lipsei lui de interes. Şi o numea pe *ea* fetişcană? Ce altceva era el, dacă nu un băiat răsfăţat şi bosumflat? Continuă pe un ton ferm:

— De acord, sunt tânără – şi acesta este un lucru bun, căci o femeie mai în vârstă se poate să nu fi supravieţuit şocului de a se trezi cu o sticlă aruncată după ea.

Marwick o privi un moment, apoi, brusc, traversă camera cu paşi mari, în timp ce laşul de Jones se repezi spre siguranţa salonului.

Olivia se făcu mică, însă picioarele nu o lăsară să se retragă. Se agăţa cu încăpăţânare de mândria ei chiar dacă silueta ameninţătoare a lui Marwick o domina cu totul. Inima ei, mai puţin bravă, se lovea de coşul pieptului, căutând o scăpare.

— Cu umilinţă, îţi cer iertare, fetişcano, zise el. Şi acum, te sfătuiesc să te duci jos şi să îţi faci bagajele. Eşti concediată.

*

Atât de simplu? Nu. Nu îndrăzni să se uite peste umăr ca să vadă dacă Jones auzise vestea.

— Aceasta ar fi o decizie proastă, Excelenţă. Vehemenţa din propriul glas îi dădu curaj. Personalul dumneavoastră o ia razna. Are nevoie de o mână forte care să îl aducă pe linia de plutire.

— Ieşi. Afară.

Îi veni o idee nebunească, născută din disperare. Murmură:

— Nu aş dori să le spun jurnaliştilor că am fost atacată de angajatorul meu, şi ulterior dată afară pentru că m-am plâns de acest lucru.

El păşi înapoi, de parcă ar fi dorit să o vadă mai bine. Dar cât timp o studie, faţa lui perfectă rămase fără nicio expresie.

— Aceasta a fost o ameninţare?

Tonul său plat era într-un fel mai înfricoşător decât strigătul. Simţi un impuls de panică primitivă, aceeaşi care o salvase de trăsuri

scăpate de sub control, guri de canal neacoperite şi diverşi nebuni de pe stradă. Îi spunea: „Fugi. Dacă ţii la viaţa ta”.

Trase aer în piept. Ştia destule despre el de la Elizabeth Chudderley – mai ales despre reacţia lui la scrisorile nevestei sale – ca să ştie că îi era frică de publicitate. Elizabeth spusese că mai presus de orice se temea ca scrisorile să ajungă în presă, în mod logic, nu ar fi dorit nici ca incidentul cu sticla să devină public, întrucât ar fi stârnit un scandal teribil.

— Nu este *tocmai o* ameninţare, Excelentă – Olivia nu ar fi mers oricum până la capăt, căci o asemenea atenţie nu i-ar fi prins bine nici ei – doar o sugestie că poate aţi dori să vă purtaţi corect cu mine. Menajul casei dumneavoastră are nevoie de îndrumare.

Ducele păşi din nou spre ea; de această dată picioarele ei reacţionară sănătos, ducând-o în spate până când atinse peretele.

— Ce ciudat.

Îşi propti un cot de perete deasupra ei,

dominând-o, iar cu cealaltă mână o apucă de bărbie şi o ridică. Fiecare muşchi al corpului ei se încordă când ochii li se întâlniră. Mâna lui era fierbinte. Imposibil de mare. Olivia vorbi printre dinţi:

— Daţi-mi drumul.

— Excelenţă, completă el foarte încet. Mi te vei adresa cu formula potrivită.

„Potrivită?” Pretindea respect din partea ei în timp ce se purta ca un bătăuş ordinar? Se încruntă la el.

Marwick îi ridică bărbia şi mai sus. Un muşchi din ceafa ei protestă. Unde era Jones? De ce nu intervenea?

— Excelenţă, repetă el, la fel de încet. Te rog să o spui, doamnă Johnson. Aştept.

Mai degrabă l-ar fi scuipat în faţă.

— Aşa se poartă ducii? icni ea. Gentlemenii cu siguranţă nu o fac.

Ochii lui alunecară peste faţa ei. Trăsăturile îi rămăseseră reci, neclintite.

— O, da. Chiar eşti foarte tânără. Foarte tânără şi foarte proastă. Cred că „fetişcană” este sigura adresare corectă pentru dumneata, doamnă Johnson. Ia spune-mi, a existat vreodată un domn Johnson?

Ea îşi strânse buzele ca să nu tremure. Până îi dădea drumul nu avea să mai spună nimic. Nu ştia ce replică l-ar fi întărâtat mai mult.

Marwick ridică o sprânceană, ceea ce o sperie, căci era prima mişcare pe care o vedea pe trăsăturile sale îngheţate.

— Tăcere? Dar acum o secundă aveai atât de multe de spus.

Îşi puse degetul mare pe buza ei inferioară, apoi o mângâie apăsat, ferm. Ea simţi gustul de sare de pe pielea lui.

Asta nu se putea întâmpla. Olivia părea să îşi iasă din trup, să plutească peste acest moment de necrezut: urma să fie molestată de ducele de Marwick?

El îşi retrase degetul şi îl duse la buze. O gusta *pe ea!* Ochii li se întâlniră, ai lui de un

albastru imposibil, fără nicio pată de căprui sau de auriu care să le îmblânzească intensitatea electrică. Un fior ciudat o cuprinse.

Ducele scoase un sunet dispreţuitor şi îşi lăsă mâna să cadă.

— Insubordonare. Nu îmi place gustul ei. Se mai retrase un pas, uitându-se la ea cu un amuzament crud. Oricum, corectarea servitorilor impertinenţi a fost dintotdeauna unul dintre talentele mele.

Acesta era motivul pentru care nimeni nu vorbea despre frumuseţea osaturii sale, despre forma gurii sau strălucirea ochilor! Perfecţiunea nu era întotdeauna frumoasă: uneori putea fi înspăimântătoare.

— Excelenţă… începu ea cu şoaptă, dar el o întrerupse.

— Nu este niciun domn Johnson, aş zice. Roşeşti ca o fecioară. *Doamnă.*

Olivia îşi întoarse faţa. Uitându-se la perete, spuse repede:

— Personalul m-a asigurat că nu aţi fost niciodată acel gen de om laş care îşi maltratează servitorii…

Pumnul lui se lovi de zid.

Ea deschise gura, dar nu putu scoate niciun sunet. Pumnul lui o ratase cu un centimetru, nu mai mult.

— Sunt exact acel gen de om, spuse el amar. Sau ţi-ai imaginat că visezi momentele acestea?

Olivia îi aruncă o privire îngrozită şi constată că pe chipul lui apăruse un dispreţ sumbru. Ducele reduse flacăra lămpii, ascunzându-se în penumbră.

Ea voia să ţâşnească afară, dar nu era sigură că o vor ţine genunchii. Respiraţia ei nu se liniştea, ci îi sălta în gât. Ce fel de om era acesta? Ce fel de monstru? Faptul că nu putea să vadă nimic îi îngreuna evadarea, căci podeaua era presărată cu tot soiul de…

Hârtii.

Îşi forţă vocea să rămână calmă:

— Ar fi mai uşor să mă păstraţi. Altfel ar trebui să o luaţi de la capăt terorizând o altă femeie, şi nu merită deranjul.

— Trebuie să fii cu adevărat disperată, doamnă Johnson, dacă îţi doreşti această poziţie.

Din nou surprinse unda de dispreţ. Dar nu era pentru ea, îşi dădu seama. În ochii lui, era disperată dacă voia să lucreze pentru *el.* Dispreţul se adresa propriei persoane.

Această atitudine era atât contrară aşteptărilor ei în ceea ce-l privea – aroganţă, vanitate, condescendenţă încât se simţi pierdută. Căută un răspuns.

— Nu te învinuiesc.

„Ce minciună!” răbufni ea în gând.

— Alcoolul ne poate înstrăina de noi înşine – râsul său părea presărat cu cioburi –, dar sunt treaz, doamnă. Am fost treaz toată ziua.

Olivia îşi stăpâni un icnet. Dacă ar fi fost treaz când aruncase sticla – dacă era treaz chiar şi acum – însemna că alcoolul nu avea nicio legătură

cu ticăloşia lui: răul îi era în sânge.

Se străduí să rămână calmă, ca să nu-i dea satisfacţie.

— Atunci pentru ce aţi sunat, dacă nu pentru băutură?

Pauza lui scurtă indică surprinderea. Şi apoi, cu un iz de batjocură, veni şi răspunsul:

— Gloanţe.

Curajul ei se sfărâmă. Pipăi disperată de-a lungul peretelui după uşă. Fugi prin salon în hol, unde o aştepta înfricoşat Jones.

— Deci? întrebă el nerăbdător.

Ea scutură din cap şi merse mai departe. Dacă Marwick încercase să o sperie cu ultima lui replică sau doar spusese adevărul, nu ar fi putut spune. În cazul în care ultima variantă era corectă…

— Să trimitem sus o sticlă? propuse Jones ajungând-o din urmă.

— Mai multe. „Şi puneţi cucută în ele”, vru să

adauge.

Gândul era sinistru, simplul fapt că îi trecuse prin minte o făcu să se înfioare. Dar dacă l-ar fi rostit, probabil că Jones nu ar fi fost şocat. Atitudinea lui placidă îi dădu de înţeles că renunţase de mult să-şi mai respecte stăpânul. Îi făcuse pe plac în seara aceasta doar de formă.

Când ajunseră la parter, Olivia îşi aminti expresia de pe faţa ducelui. Dezgustul lui după ce lovise peretele. Fusese o expresie urâtă, în contrast total cu trăsăturile sale perfect cizelate.

Fără să-şi dea seama, îşi atinse buza. Era un tiran, un nebun. Nu ar fi trebuit să acorde atenţie demonilor care îl bântuiau. Nu exista pe lumea asta nicio scuză pentru modul în care se comportase.

Olivia cunoştea însă motivul, întrucât citise scrisorile ducesei. La cât o şocaseră şi o revoltaseră pe ea, putea doar să îşi imagineze ce efect avuseseră asupra lui Marwick.

Cât îşi dorea să nu le fi citit! Ducele nu merita această compasiune trecătoare. Era ridicol

din partea ei şi… opusul total al unei armuri.

Capitolul 3

Când Olivia se trezi a doua zi de dimineaţă, în suflet i se strecurase un presentiment al nenorocirii. Sursa nu era la Bertram, ci în apartamentul de sus, în sălaşul perfidului duce de Marwick.

Îşi luă micul dejun în intimitatea salonului de lângă dormitorul ei. Prin pereţi se auzea conversaţia înăbuşită a personalului care mânca la masa lungă din galerie. Vorbăria părea să-şi fi pierdut tumultul obişnuit. În mod sigur, cineva – probabil Vickers – dusese vestea despre seara trecută.

Când ieşi pentru a le da cameristelor sarcinile, suspiciunea i se confirmă. Polly, Muriel şi Doris o salutară foarte umile şi, pe când ieşeau,

Muriel şopti:

— Sunteţi foarte curajoasă!

Curajoasă? Vickers o fi auzit o poveste răstălmăcită de la Jones. Olivia nu se simţea deloc curajoasă, ci mai curând oprimată. Ducele nu era problema ei. Putea să trăiască sau să moară, oricum ar fi dorit.

Ca să fie sinceră, atâta vreme cât îi lăsa timp să caute prin toată casa, ea se declara mulţumită.

„Este groaznic”, se gândi încruntată. Nu era o femeie rea. Chiar îi dorea tot binele din lume – chiar dacă el nu o merita.

Când îşi reveni din visare, îşi dădu seama că se oprise pe scări. Agitaţia ei lăuntrică o determinase să se oprească – *exact* lucrul pe care nu şi-l permitea.

Trebuia să înceapă căutările imediat, căci a doua zi, fără îndoială, cameristele aveau să-şi aducă aminte că o dispreţuiau şi să reînceapă flirtul cu valeţii, ademenindu-i în camerele întunecoase unde Olivia ar fi preferat să nu fie descoperită scotocind prin lucrurile ducelui.

*

Toată vara, din grădină se auzise un bâzâit neîncetat. Din întunecimea camerei sale cu vedere la flori, Alastair ascultase cacofonia. Albine bătând la ferestre. Veveriţe care se jucau pe pervaz. La răsărit, cântecul păsărilor care se strecura prin obloane îl făcea să se trezească furios, cu capul plesnind de durere.

Vara nu-i adusese nimic bun. Această casă avea să fie mormântul lui. Beat, furios, blestemase viaţa din grădină.

Acum, într-o dimineaţă târzie de octombrie, se trezi într-o linişte deplină. Grădina era moartă. Putea să îi *simtă* lipsa de viaţă. Tăcerea apăsa asupra draperiilor trase ca un pumn gata să spargă sticla.

Tăcerea, atât de prezentă, îi aducea un mesaj: ratase ceva crucial, iar lucrul acela nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Se ridică. (De ce? Cu ce scop?) Oglinda înaltă de pe masa de toaletă arăta o faţă suptă, cu ochii înfundaţi în orbite, faţa unui lup hămesit.

— Blestemat să fii! se răsti înspre oglindă.

Ochii îi ardeau, iar buzele i se depărtară, expunându-i dinţii. Cândva rânjetul acesta fusese o adevărată armă în Parlament, ajutându-l să-şi reducă adversarii la tăcere. Acum era bun numai ca să se pedepsească pe sine.

— Nu vrei să ieşi? mârâi.

Afară: o mulţime de ochi care să-l urmărească. Guri fără număr pregătite să împrăştie veşti despre el. „Ia uite ce-a ajuns. Speranţa Angliei, aşa era numit pe vremuri.” Gândurile la lumea aceea, la sumedenia de ochi şi de guri, roiau nebuneşte, apăsându-l ca nişte bolovani şi zdrobindu-i răsuflarea în piept.

În memoria englezilor, el era un om de stat. Nu un prost sau un încornorat, nu un individ orbit de propria mândrie. Atunci, trebuiau lăsaţi să şi-l amintească pe celălalt bărbat, chiar dacă nu existase ca atare în realitate.

În genunchi, Alastair îşi începu exerciţiile de gimnastică. Cu doisprezece ani în urmă, când se îmbătaseră într-o cârciumă din Oxford, prietenii lui plătiseră un soldat bătrân să le demonstreze ce vână avea. Le arătase exerciţiile sale zilnice din armată, şi niciunul dintre ei – cu excepţia soldatului – nu reuşise să le termine fără să vomite.

Poate că de vină fusese alcoolul, dar seria de exerciţii era obositoare. Când Alastair se ridică de la pământ, tot trupul părea să-i fie plin de fiere. Senzaţia era bine-venită. Făcea această serie de exerciţii deja de patru săptămâni, pentru că avea nevoie de extenuarea care urma. Extenuarea era singurul leac pentru acidul din venele lui, pentru neastâmpărul care se aduna ca sticla pisată, pentru *furie.*

La final, când răsuflarea obosită îi ardea gâtul, îşi puse fruntea pe genunchi ridicaţi şi îşi lăsă sudoarea să se usuce pe piele. Atunci, numai atunci, o singură dată pe zi, îşi permitea să joace acel joc, deoarece îşi câştigase dreptul prin secătuirea puterii fizice.

*

Această linişte poate fi orice linişte.

Este cu patru ani în urmă, poate cinci. Începutul tuturor necazurilor. Soţia lui se îmbracă în apartamentul de alături. Dacă este într-o dispoziţie bună, cântă în timp ce-şi probează bijuteriile. Se pregăteşte pentru o petrecere. Fiecare noapte aduce cu sine petreceri: un politician are nevoie de prieteni, de resurse pe care să le folosească şi de care să abuzeze.

Poate că petrecerea are loc în casa lor. Margaret este o gazdă perfectă, la fel de apreciată pentru acest talent pe cât este soţul ei pentru faptele sale bune, cauzele sale nobile, spiritul său de lider. „Ai ales foarte bine”, i-a spus cineva. „Va fi o nevastă excelentă pentru un prim-ministru la momentul potrivit.” Cât îl mulţumeşte complimentul. Cât de bine arată Margaret la braţul său şi ce conversaţii spirituale poartă!”

Dar nu poate fi cu patru ani în urmă. Trebuie

să fie cinci. Cu patru ani în urmă s-a întors Fellowes în oraş. Şi astfel a început. Fellowes, Nelson, Barclay, Bertram…

*

Alastair îşi ridică fruntea. Scăpase de această mantră, de numele bărbaţilor cu care ea îl trădase. Îi citise scrisorile de atâtea ori, că deja ar fi putut să le recite ca pe nişte monologuri, cuvântări scoase dintr-un scenariu pueril şi obscen.

Soţul meu este un prost; nu are nici cea mai vagă idee cine sunt eu, ce fac.

El crede că legea va trece, te asigur. Dar seara trecută era îngrijorat pentru că este posibil ca Dawkins să-şi schimbe opinia dacă ar şti cineva ce pârghii să folosească. Aşa că găsiţi-l pe Dawkins, promiteţi-i nişte arginţi, şi proiectul de lege va muri în faşă.

Noaptea, stau întinsă lângă soţul meu şi mă mistui de dorul tău… îmi imaginez că mâinile lui sunt ale tale, şi apoi deschid ochii şi vreau să mă răzbun.

Se uită la cioburile de sticlă răspândite de-a lungul peretelui. De ce erau acolo? După un moment, îşi aminti că erau resturile sticlei pe care o aruncase… când?

O aruncase după o fată care spusese „nu sunt o fetişcană”. Când se întâmplase asta? În amintirea lui, vocea ei era ciudat de limpede, despicând murdăria minţii sale putrede. Îşi amintea intensitatea părului ei roşu şi înălţimea ei neobişnuită, dar faţa ei nu avea trăsături. Era un oval pal, neted. Ce îşi amintea era propria lui imagine în ochelarii ei. Imaginea unei bestii.

Uitându-se în oglindă, se întrebă cum de ea nu se ferise cu groază. Cum de avusese curajul să-l înfrunte cu atâta îndrăzneală.

Îşi trecu degetele peste pumnii zdreliţi. Decăzuse mult, fără îndoială, din moment ce

ajunsese să amenințe femei.

Nici măcar atunci, fata nu cedase teren, ba îl provocase din nou. Probabil că şi ea era ţicnită. Oricum, nu la fel de ţicnită ca el.

Îşi aminti că o atinsese, vrând să-i dea o lecţie de supunere. Dar acum, tot ce îşi amintea era atingerea buzelor ei. Moi. Doar pentru o clipă, simţise pe piele o scânteie, şi nu fusese vorba de durere.

Cât de previzibil! Tatăl lui molestase servitoarele fără niciun scrupul. Cu patru sau cinci ani în urmă, Alastair ştiuse că nu avea să-i semene, că nu avea să fie taurul acela viclean, plin de furie, libidinos. Chiar şi cu un an în urmă o ştiuse.

O ştiuse. Ha! Un prost ştia multe lucruri, dar numai puţine dintre ele erau adevărate.

Dar când venise fata acolo? De o zi? De două? De douăzeci?

*

Timpul trece pe lângă el fără să-l simtă. E prins în momentul actual, care nu se schimbă niciodată. Şi nu are curajul să-l depăşească, pentru că dacă o va face, totul se va schimba. Lumea nu îşi va mai aminti de imaginea lui de odinioară. În schimb, va vedea noua lui faţă: violentă, frântă, spartă, *ucigătoare.*

Aceste cioburi de pe podea, vede el acum, acestea sunt ambiţiile lui, idealurile lui, presupunerile lui prosteşti: „Nu voi semăna prin nimic cu tatăl meu când voi fi bărbat. Nu voi repeta greşelile lui”.

Liniştea din grădină umple încăperea.

*

Olivia îşi începu căutările în bibliotecă, dar dulapurile atât de promiţătoare se dovediră a fi pline cu hărţi – atât de multe, şi unele atât de vechi, încât părea că ducele avea o fixaţie pentru

ele.

Apoi merse în birou, de care, la ordinele ei, servitoarele se ocupaseră la prima oră în acea zi. Când aprinse luminile, văzu dovada muncii lor de mântuială, deoarece marginea covorului era încercuită de praf.

Scrâşni din dinţi. Nu trebuia să-i pese. Ea nu era *cu adevărat o* jupânească.

Zăvorî uşa în urma ei. Cele mai multe birouri erau mobilate simplu, fiind destinate întâlnirilor de afaceri, dar această încăpere, cu covoare persane groase şi lambriuri de stejar, fusese în mod evident scena unor intrigi de nivel înalt. La urma urmei, Marwick fusese cunoscut ca un om politic de frunte, un Cato al epocii moderne, incoruptibil, cavalerul săracilor. „Ha!” pufni Olivia.

Totuşi, în această măreţie tăcută, masa de lucru neocupată şi mapa goală o deranjau. Păreau dovada unei tragedii, a unui eveniment care scăpase de sub control cu consecinţe oribile.

Se obligă să alunge aceste gânduri. Da, ceva

scăpase de sub control: Marwick se căsătorise cu o femeie diabolică. Şi ce dacă? Probabil că îi oferise ducesei destule motive ca să-l dispreţuiască. Poate, cine ştie, o fi aruncat cu lucruri după ea.

Trase de sertarul de sus al biroului. Fiindcă era încuiat, îşi scoase o agrafă din coc. O singură încercare făcu încuietoarea să se deschidă. Acest talent îl deprinsese la şcoala de secretare, unde stătuse la stânga unei viitoare vicontese şi la dreapta unei foste hoaţe de buzunare, Lilah, care trăia cu convingerea fermă că nicio fată nu ar trebui să se lase descurajată de o încuietoare. Secretarele erau o adunătură extrem de interesantă.

Sertarul conţinea mai multe registre. Îşi scoase ochelarii, din cauza cărora vedea ca prin ceaţă, şi descoperi liste cu informaţii despre veniturile de pe domeniile ducelui. Însemnările deveneau ilizibile în august 1884, şi din septembrie al aceluiaşi an încetau cu totul.

Când îşi dădu seama ce însemna acest lucru, se retrase. În august murise soţia lui Marwick, şi

la scurtă vreme după aceea, el descoperise că îl trădase.

Cercetă registrul mai îndeaproape. Scrisul de mână al lui Marwick exercita asupra ei o fascinaţie morbidă, asemenea fotografiilor de la locul crimei tipărite în ziare. Aici, mâna îi tremurase de durere, iar dincoace chinul îi crispase degetele până când scrisul devenise ilizibil. În cele din urmă, suferinţa ajunsese atât de cumplită, încât nu mai putuse să mişte condeiul pe hârtie.

Ei bine, deci era şi el un om ca toţi ceilalţi. Şi ce dacă? Era un om groaznic. Nu avea să-i plângă de milă.

Sertarul următor dezvălui un set de dosare legate cu sfoară, în ele găsi ciorne de discursuri, minute ale procedurilor parlamentare, notiţe despre dezbaterile din Camera Lorzilor şi Camera Comunelor.

Căutând prin ele numele lui Bertram, deveni fără voie din ce în ce mai curioasă. *Astfel* se făcea politica? Avea în faţă o întreagă istorie a negocierilor eşuate, a planurilor vizionare

destrămate de corupţie şi de împotrivirea presupuşilor aliaţi. Aceste documente nu arătau un maestru păpuşar, ci un om care se lupta pentru compromisuri şi care se folosea de o retorică elegantă, plină de pasiune (aici era ciorna unuia dintre discursurile faimoase ale lui Marwick, despre importanţa educaţiei primare) pentru a-i convinge pe alţii de justeţea cauzei sale.

Aceste documente aparţineau unui idealist.

Le împinse departe de ea de parcă ar fi fost în flăcări.

Ultimul sertar conţinea un teanc subţire de scrisori personale – foarte promiţător. Inima îi tresări când văzu semnătura lui Bertram, dar în momentul următor, dezgustată, lăsă hârtia să cadă – era doar un bilet de mulţumire pentru o petrecere. Următoarea foaie era o ciornă, cu multe corecturi, despre… Surprinderea o făcu să icnească. Era o scrisoare de dragoste!

Mi-am stors creierii ca să descopăr un mod de a vindeca ruptura dintre noi. Te asigur,

Margaret, că greşeşti închipuindu-ţi că nu ţin la tine. Când îmi imaginez viaţa, tu eşti în centrul ei. Fără tine, văd doar un Eden după cădere: gol, imperfect, distrus...

Revoltată de propria curiozitate, puse scrisoarea jos. Nu avea nimic de-a face cu Bertram. Nu era genul de femeie care îşi băga nasul în treburile altora din plăcere.

Sau totuşi era? Uneori, în ultima vreme, i se părea că pierde bucăţi din sine, convingerile ei cele mai preţioase: „Sunt nevinovată, am fost nedreptăţită, eu nu am meritat aşa ceva". În locul lor descoperea lucruri noi despre ea însăşi, lucruri îngrozitoare. Uite doar ce îi făcuse lui Elizabeth.

Elizabeth Chudderley ducea o viaţă uşuratică, se purta prea familiar cu personalul ei şi nu era un exemplu de virtute şi cumpătare creştină. Dar în ciuda traiului ei frivol, era şi generoasă, atentă şi bună. Ar fi putut folosi scrisorile ducesei pentru a-l şantaja pe Marwick să-i aprobe căsătoria cu fratele lui. În schimb, procedase corect şi hotărâse să i le înmâneze.

Olivia, pe de alte parte furase câteva şi fugise.

Avusese însă de ales? Ani în şir, singura ei ambiţie fusese să se ascundă – mai întâi la şcoala de secretariat, apoi ca secretară a unei văduve în vârstă din Brighton şi, în cele din urmă, în serviciul lui Elizabeth.

În vara precedentă însă, la petrecerea dată de aceasta din urmă, un oaspete o trăsese deoparte pentru a-i spune că semăna izbitor cu un portret din biroul privat al prietenului său, lordul Bertram. Olivia îşi dăduse seama atunci că era momentul să fugă din nou. Pentru prima dată, acest gând o înfuriase.

Se uită iarăşi peste hârtii, dar acum le răsfoia mecanic, cu mintea aiurea.

Ca o fată pripită de optsprezece ani, bănuise că Bertram, cvadragenar cu faţa deja brăzdată de riduri, avea să moară destul de repede. Şapte ani mai târziu, ştia că greşise. Se putea să mai trăiască încă patru decenii, iar obsesia lui nu se potolea. Însăşi existenţa Oliviei reprezenta o insultă pentru el.

Trebuia să îşi petreacă următorii patruzeci de ani pe fugă? Nu avea să-i fie permis niciodată să-şi trăiască viaţa? Vara aceasta, pentru prima oară, se întrebase dacă nu trebuia să încerce să *lupte* în loc să fugă.

Adversarul îi era net superior. Bertram era un aristocrat, cu resurse pe măsura rangului său de baron. Făcuse însă o greşeală. Complotase cu ducesa de Marwick, care dăduse mai departe scrisorile sale. Olivia furase mai multe; printre ele, una de interes deosebit, în care el îi scria ducesei:

În legătură cu aceste „dosare" după cum le numeşti, nu pot decât să îmi exprim mirarea şi dezgustul. Ideea că Marwick ar aduna informaţii secrete despre cei care îl consideră prieten, ei bine, îmi stârneşte o repulsie atât de profundă încât nu o pot exprima.

Nu-mi pot imagina ce fel de informaţii crede că are despre mine, dar, ca să pun capăt operaţiunii sale de spionaj, îţi voi sprijini cu plăcere eforturile de a-l distruge.

Olivia nu credea nici cât negru sub unghie că dosarul ar fi scos la lumină virtuţile lui Bertram. Era un om care nu trăia decât ca să-şi exercite autoritatea. Atunci când o fată de optsprezece ani alesese să se descurce singură în loc să trăiască sub influenţa lui, trimisese un asasin să o strivească. Putea fi un asemenea om mai virtuos în alte aspecte ale vieţii sale? Orice informaţii ar fi conţinut, dosarul reprezenta probabil cheia către dezarmarea lui definitivă, aşa că trebuia neapărat să îl găsească.

Nu era însă în acel teanc. Când îşi puse ochelarii, simţi cum i se ridica un nod în gât. Thomas Moore probabil că scotocea oraşul în căutarea ei. Între timp, servitorii vorbeau, iar descrierea noii jupânese era elocventă. O roşcată înaltă ca un bărbat? În secunda în care lui Moore i-ar fi trecut vorba pe la ureche…

În rafturile din dreapta erau doar dosare. Se uită lung la ele, frământându-se. Avea să-i ia ore întregi să le răsfoiască, şi nu-i mai rămăsese timp.

Se ridică şi luă două dosare, cât putea

ascunde în siguranţă sub fuste, apoi, făcându-şi curaj, porni spre uşă. Da, era o hoaţă. Da, comitea o ticăloşie. Dar dacă Moore o prindea, ar fi fost ca şi moartă.

Capitolul 4

— Nu aşa procedăm aici! se răsti Polly.

Olivia îşi muşcă limba ca să nu răspundă la fel. Începuse ziua deja extenuată, dar acesta nu era un lucru nou: în ultimele două săptămâni îşi petrecuse jumătate din fiecare noapte citind documentele pe care le strecura ziua în camera ei. Până acum, niciunul nu se dovedise util, în schimb însemnările personale ale lui Marwick o fascinau tot mai mult.

Ducele scria – pe vremuri – foarte mult. Lua notiţe despre fiecare carte pe care o citise şi îşi consemna gândurile despre tot felul de subiecte:

crize diplomatice, probleme agrare, natura binelui şi a răului, calităţile marilor oameni. Scria minunat, cu o erudiţie care îi trezea invidia. Ea studiase latina doar un an, iar greaca veche deloc; în unele nopţi se furişa în bibliotecă şi se chinuia să descifreze citatele cu ajutorul dicţionarelor, doar pentru a-şi demonstra sieşi că era capabilă.

Ce nu ar fi dat pentru ocazia de a studia la Oxbridge! Însă, după cum ştia prea bine, nici măcar aceste instituţii nu puteau asigura o clarviziune ca aceea care apărea în scrierile lui Marwick. Cum împăca o asemenea operă elegantă, uimitoare, cu monstrul de la etaj? Avea impresia că citea memoriile unei fantome, ale unei persoane pe care ar fi dorit să o cunoască pe când încă mai era în viaţă.

Această fascinaţie crescândă era perversă, nepotrivită. Dar trebuia să caute prin biroul său, nu? Trebuia să se uite la fiecare document, ca nu cumva să îl treacă cu vederea pe singurul care îi trebuia. Şi astfel, în fiecare noapte, rămânea trează până la două şi jumătate, oră la care îşi impunea să meargă la culcare; şi în fiecare dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, se furişa

în birou pentru a sustrage material nou de lectură.

Îi rămăseseră de citit doar două dosare. În dimineaţa aceasta, bucătăreasa era s-o surprindă când le băgase sub saltea. Îi dăduse Oliviei o listă cu misterele din bucătărie: dispăruseră cinci livre de trufe. Unde ajunseseră? Şi din ce motiv era nevoie să fie reparată faianţa? Plăcile sparte abia fuseseră înlocuite luna trecută.

Jones, cu care Olivia se consulta în timpul micului dejun, nu putea nici el să dea o explicaţie. Îl îngrijorau în mod special trufele, aşa că interogase personalul bucătăriei, însă fără succes. Între timp, Olivia se dusese să verifice activitatea cameristelor, prilej cu care descoperise o adevărată atrocitate în salonul pentru dimineaţă: Polly peria covorul roz cu crem folosind frunze de ceai. Pe lâna fină deja rămăseseră câteva urme incriminante.

— De acum înainte vei folosi sare, îi ordonă.

— Sare!

Olivia nu era slujnică, dar până şi ea ştia atâta lucru: pentru covoare de culoare deschisă se

foloseşte doar sare.

Bosumflată, ridicând din umeri, Polly se apucă iarăşi de periat.

— Stop! Nu trebuie să perii peste frunze. Nu vezi? Lasă pete.

Servitoarea trânti peria.

— Atunci pot să plec?

„Şi să laşi frunzele împrăştiate peste tot?” ţipă Olivia în gând.

— Nicidecum. Vei lua frunzele, apoi vei pune sarea şi vei termina de periat covorul.

— Să le iau cu *mâna?*

— Da, cu mâna. Altfel, pata se va întinde.

Polly îşi încrucişă braţele la piept şi o fulgeră cu privirea. Olivia îşi dădu seama, prea târziu, că şi ea făcuse la fel. Se ţintuiră aşa câteva secunde, într-o scenă care i-ar fi părut absurdă oricui:

Înfruntarea dintre o cameristă şi o jupâneasă atât de apropiate ca vârstă, încât singurul mod de a le deosebi era inelul cu chei de la brâul Oliviei.

Frumoasa buză superioară a lui Polly se strâmbă într-un rânjet. Era o fată drăguţă, cu ochi mari, căprui şi păr strălucitor – dar de ce nu îşi purta boneta cum trebuie? Buclele ar fi trebuit să fie acoperite.

— Eşti irlandeză? se interesă Polly.

Aceasta ar fi trebuit să fie o insultă, desigur. Olivia nu contenea să se mire cât de îngust priveau oamenii lucrurile: dacă nu aveai origini legitime, făceai obiectul dispreţului. Dacă aveai origini legitime, dar nu din locul potrivit, dispreţul era iarăşi automat.

Ea nu punea însă preţ pe virtuţile convenţionale; după cum i-o demonstrase viaţa, principalii lor susţinători erau nişte ipocriţi, îşi ridică bărbia, ştiind că dacă ceda numai un fir de păr, nu avea să mai recucerească acel teren niciodată.

— Sarea curăţă praful la fel de bine, rosti ea laconic. Şi nu pătează covorul.

Polly îşi dădu ochii peste cap.

„Va trebui să o dau afară.” Conştientizarea se

formă ca o minge de gheaţă în măruntaiele Oliviei. Era o ticăloşie să distrugă traiul unor oameni, indiferent de comportarea lor, ca să-şi asigure o poziţie pe care nu intenţiona să o păstreze.

De sus se auzi o bufnitură. Polly ridică privirea, iar Olivia înălţă o rugăciune de mulţumire pentru această întrerupere la momentul oportun.

Bufnitura se auzi din nou, mai tare. Globurile de cristal de la o lampă din apropiere începură să tremure.

Fusese casa invadată de o hoardă de elefanţi?

Olivia se repezi pe hol, unde dădu peste celelalte servitoare, alături de valet şi de ajutoarea bucătăresei – ce făcea oare *ea* acolo? — holbându-se la tavan.

— Ce este?

— Este Excelenţa Sa!

Un râs înfundat se auzi din spatele ei. Polly o urmase. „Ce glumă bună”, bombăni Olivia în gând. Observaţia îi fu întreruptă de altă slujnică.

— Deasupra e camera lui, explică Doris, o lungană cu faţă ca de iepure care îi devenise dragă Oliviei pentru că înclina mai mult spre visarea cu ochii deschişi decât spre revoltă.

— Poate e stadiul final, şopti Muriel făcându-şi cruce.

— Stadiul final de la ce? întrebă Olivia.

— Muriel este foarte convinsă că are sifilis care i s-a urcat la cap, spuse Polly.

— *Polly!*

— Păi, nu eu am spus asta! se oţărî tânăra servitoare punându-şi mâinile în şold. Cu toate că dacă are cineva o explicaţie mai bună pentru comportamentul lui, aş vrea să o aud şi eu. La început suferea de ziceai că i se frânge inima în piept şi alerga prin toată Londra ca să organizeze cea mai grandioasă înmormântare de la a papei încoace. Şi cât ai clipi, sparge toate oglinzile, sfâşie tapiseriile şi refuză să iasă din casă. Trece vara, şi nu se mai mişcă din camera lui – niciun incendiu nu cred că l-ar scoate de acolo. Şi dacă *ăsta* nu e sifilis care i s-a urcat la cap, zi-mi tu ce o

fi!

Olivia respiră adânc. Acum se auzea de parcă Marwick ar fi lovit cu diverse lucruri în pereţi. Nu capul, spera? Sau poate totuşi… Nu, nu putea dori asta. Poate că avea să se vindece la un moment dat; pe vremuri avusese o minte strălucită.

Mai mulţi servitori, alt lacheu şi portarul veniră pe coridor ca să se holbeze. Situaţia era ridicolă, nimeni nu avea de gând să urce la etaj ca să vadă ce se întâmpla cu ducele, nici măcar valetul său, care se drăgălea cu ajutoarea bucătăresei într-un colţ.

Olivia se uită atent la scări. Niciuna dintre hârtiile din birou nu avusese un conţinut confidenţial. Ce şansă era ca ultimele două dosare să fie diferite? Dacă nu cumva îşi îndesase documentele secrete pe undeva pe sub o pernă ornamentală, dormitorul lui era singurul loc în care îi mai rămânea să caute.

Dumnezeu să o ajute. Era nevoită să umble prin lucrurile nebunului chiar în bârlogul lui!

Trăgând adânc aer în piept, îşi adună fustele

în pumni şi o porni spre trepte.

— O, nu vă duceţi! strigă Muriel înfricoşată. Data trecută o sticlă, data asta o lamă, doamnă!

De unde aflase slujnica? Olivia se întoarse nervoasă.

— Vickers, bârfeşti îngrozitor.

Valetul ridică spăsit din umeri.

— Fii bărbat, se răţoi Polly la el. Du-te sus cu ea!

Acest sprijin neaşteptat o bucură pe Olivia, dar pe Vickers îl făcu doar să se ascundă în spatele fetei de la bucătărie.

— Sunt… ocupat cu altceva, îngăimă el.

— Laşule, şuieră Olivia. Ceilalţi servitori răspunseră cu chicote, pe care nu le aprecie. Aruncă o privire încruntată în jos, peste adunare, reducându-i la tăcere, îşi îndreptă umerii şi adăugă: Dacă nu mă întorc într-un sfert de oră…

„Chemaţi poliţia”, ar fi spus altcineva. Dar nu ea. Prezenţa autorităţilor nu i-ar fi convenit deloc.

*

Când Olivia deschise uşa de la salonul ducelui, zgomotul se opri. Ezită în prag, nehotărâtă. Dacă se terminase nebunia, mai trebuia oare să vadă ce era cu el?

Dar dacă zăcea acolo, rănit? Chiar dacă ar fi fost, era responsabilitatea *ei* să vadă? Poate că nu. Dar dacă avea de gând să îl scoată din camerele sale pentru destul de multă vreme ca să le inspecteze, trebuia să înceapă atacul cândva – cu cât mai curând, cu atât mai bine. „În regulă”, îşi zise, pornind cu paşi apăsaţi spre uşa interioară.

Ciocăni prea timid după gustul ei. „Timiditatea este fatală pentru conducere. Oamenii îşi doresc un motiv ca să creadă în ceva mai măreţ decât ei înşişi; un lăudăros incompetent îi va câştiga de partea lui mult mai repede decât un mare om care nu îşi face reclamă.” Marwick scrisese aceste cuvinte cu referire la Wellington.

Îşi muşcă buza şi bătu mai hotărât. După o

pauză lungă se auzi glasul ducelui:

— Intră!

Răspunsese! Surprinsă, şovăi o clipă, apoi îşi netezi fusta şi intră, pregătită să se ferească.

În cameră domnea semiîntunericul obişnuit, cu draperiile trase. Ochilor le luă un moment ca să se obişnuiască. Spre stupoarea ei, totul părea în regulă. Toată mobila întreagă, fără sticle sparte – mai puţin cioburile celei pe care o aruncase după ea, care încă sclipeau într-un colţ.

Teancurile de hârtii fuseseră adunate şi mutate. Unul era pe cufărul de la picioarele patului. Altul era pe biroul de lângă fereastră. Unde erau restul? Se ruga să nu le fi ars.

Cu inima bătând mai repede, îşi îndreptă atenţia asupra ducelui. Stătea în capul oaselor sprijinit de perne, pierdut printre umbrele aruncate de baldachin. Doar ochii îi străluceau din beznă.

— Ah, făcu el. Cea mai nouă jupânească a mea.

Cum era posibil ca un om care aşternuse pe

hârtie lucruri atât de frumoase să fi decăzut în aşa hal? Oare bărbatul din faţa ei scrisese acele eseuri minunate? Oricum, *trebuia* să îl scoată din cameră. Ce Dumnezeu făcuse tot timpul cât stătuse închis acolo? Nu vorbea împleticit, şi în aer nu se simţea iz de alcool – şi nici de fum, slavă Domnului. Singurul miros pe care îl simţea, fără să fie neplăcut, era de transpiraţie.

— Excelenţă, spuse ea, amintindu-şi să facă o reverenţă. Am auzit zgomote. Am dorit să mă asigur că sunteţi bine.

— Acest lucru este discutabil, *domnişoară* Johnson.

Înciudată, îşi dădu seama că se îmbujorase. Nu avea ruşine? De ce voia să-i amintească de purtarea lui oribilă de la ultima lor întâlnire? Era tentată să-l citeze: „De prea multe ori confundăm cu un privilegiu al clasei acel tip de purtare josnică pe care, la săraci, o recunoaştem uşor drept viciu”. În loc de asta, replică tăios:

— Foarte adevărat, Excelenţă. La balamuc e mai multă linişte. Bănuiam că vă demontaţi mobila.

El îşi schimbă un pic poziţia, astfel că jumătatea superioară a corpului deveni vizibilă. Era dezbrăcat de la mijloc în sus.

Olivia tresări în prag. Deoarece slăbise enorm, acum i se reliefau acei muşchi care sunt de obicei ascunşi sub un strat sănătos de carne – şi de haine.

— Dacă v-am întrerupt…

— Mai întrebi? Pare a fi un obicei de-al tău.

Ducele se întinse după cămaşă şi o îmbrăcă. Abdomenul i se încorda cu fiecare mişcare, creând un efect de-a dreptul fascinant.

Tânăra femeie se concentră asupra scopurilor ei. Astăzi părea mai vorbăreţ. Nu era mare lucru, dar intenţiona să profite de ocazie odată ce se ivise.

— Aceste încăperi trebuie dereticate, Excelenţă.

— Nu.

— Sunt informată că le-aţi interzis cameristelor să intre de mai mult de o lună. Şi ca

să fiu sinceră – îşi impuse să se uite direct la el şi îşi adună toată voinţa pentru a nu roşi – aici miroase.

Pentru o clipă el păru uimit. Era expresia cea mai vie pe care o văzuse pe faţa lui, cu toate că doar făcuse ochii mari şi ridicase uşor din sprâncene.

Şi apoi, minunea minunilor, Marwick *râse.* Nu mult, nu vesel, dar fusese în mod clar un râset.

— Şi a ce miros, doamnă? Rogu-te, spune-mi, cum put?

— A transpiraţie, regret să spun.

El îi adresă un zâmbet batjocoritor.

— Ce şocant. Numai Domnul ştie ce oi fi făcut aici.

Dacă Olivia ar fi înscenat un incendiu, el ar fi fugit din cameră fără prea multe ezitări. Dar cum ar fi putut să însceneze un incendiu fără să dea foc? Ar fi însemnat totuşi să meargă prea departe.

— Nu va dura mai mult de o oră, îi promise. O curăţenie rapidă…

— Trebuie să te dau afară din nou? Se ridică, ieşind dintre umbrele baldachinului. Părul lui blond, ciufulit, sălbatic, îi dădea un aer de pirat, pe care zâmbetul de lup nu făcea decât să-l confirme. Ziarele ar savura acest detaliu, continuă el. Îmi şi imaginez titlul: „Jupânească concediată de două ori”.

Olivia se apropie de uşă. Nu vedea sticle la îndemână, dar ducele ar fi putut la fel de bine să arunce cu un scaun.

— Nu este necesar. Dar sunt de părere că un mediu mai curat ar fi benefic stării dumneavoastră de spirit. Şi aţi putea trage draperiile – „dacă tot am început”, se gândi ea căci întunericul din jur vă afectează, evident, şi dispoziţia.

Orice expresie i se şterse de pe faţă când se uită la ea. Olivia avu senzaţia stranie că îl pierduse; chiar dacă draperiile nu puteau ţine afară *toată* lumina, el se afunda din nou în beznă oricum.

— Camera pute, insistă ea, pentru a-l forţa să ia o hotărâre.

Faţa lui se înăspri din nou.

— Îţi dai seama că vorbeşti astfel cu *stăpânul* tău?

— Cu angajatorul meu. Da, Excelenţă.

O linie apăru între sprâncenele lui.

— Exact ce-am spus.

Dacă era un lucru pe care ea nu putea să-l suporte, acela era folosirea neatentă a limbajului. S-ar fi aşteptat la mai multe din partea lui, dar era limpede că îşi pierduse mult lăudatele calităţi.

— Nu tocmai, Excelenţă. M-aţi angajat, dar nu mă stăpâniţi.

Sprâncenele i se ridicară. O măsură de sus până jos.

— Te-ai lovit de curând la cap, doamnă Johnson?

Ea râse, însă expresia lui nu se schimbă. Aparent nu fusese o glumă. Îşi pierduse şi minţile.

— Nu, dar mulţumesc pentru grijă.

— Nu era grijă, vorbi el printre dinţi. Era simplă logică, deoarece nu pot să găsesc alt motiv pentru purtarea ta ciudată şi impertinentă. *În mod repetat.*

Nu, sigur că nu putea găsi alt motiv. Ar fi fost nevoie de un mare efort al imaginaţiei ca să ghicească faptul că ea stătea trează nopţile, paralizată de teama că omul lui Bertram avea să-i dea de urmă; că fiecare oră scursă îl aducea mai aproape, în timp ce ea îşi irosea ocazia de a evada spre siguranţă, undeva departe de Londra, şi totul în speranţa aproape deşartă că printre hârtiile lui Marwick se afla unica şansă de libertate de care ar fi putut dispune…

— Vă cer scuze, dar mă gândesc la bunăstarea dumneavoastră.

Acest lucru era adevărat. Motivaţia ei nu era *întru totul* egoistă. O preocupa să vadă un om în floarea vârstei zăcând asemenea unui invalid. Bun, nevasta lui îl trădase, iar el se transformase într-un pustnic bizar, obsedat, tiran. Şi ce dacă? Spre deosebire de Olivia, avea libertatea să o ia de la capăt. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să repare

relaţiile cu fratele său, să îşi ia o nevastă nouă care să-l ajute să uite povestea sordidă cu prima soţie. Să redevină omul care fusese odată.

Toate acestea ar fi fost însă greu de făcut din dormitorul său.

De fapt, o enerva la culme. Dacă ea putea să reziste impulsului de a-şi plânge de milă, cu siguranţă că şi el era capabil să o facă.

Se duse la fereastră şi trase draperiile, iar revărsarea bruscă de lumină dezvălui o cantitate incredibilă de praf. Praf care dansa nebuneşte în aer, praf care se aşternuse pe masa de scris, praf care se depusese la marginea covorului.

— Dumnezeule! exclamă ea. Este o minune că mai puteţi respira.

— Doamnă Johnson, rosti el, parcă nevenindu-i să creadă. Ieşi dracului de-aici!

Ea se întoarse, pregătită să se apere, însă cuvintele i se topiră pe buze.

Să-l vadă în semiîntuneric era una, dar în lumină frumuseţea lui era copleşitoare. Părul îi

era ca o vâlvătaie. Ochii cu gene dese erau albaştri ca safirele. Tenul era arămiu, fin, iar pometii cu muchii dramatice erau scoşi în evidenţă de jocul umbrelor. Descoperi că îşi ridicase mânecile, dezvelind fire blonde de păr care străluceau pe antebraţele sale musculoase.

Lumina era elementul lui natural. În ea, devenea orbitor, o creatură aurie ce ar fi putut cu uşurinţă să compună sonete care să le întreacă pe ale lui Shakespeare – sau să inspire astfel de sonete.

Se răsuci cu spatele, dezorientată, nervoasă într-un fel cu totul nou. Privirea ei căzu pe cămin. Se încruntă la el, apoi păşi în faţă şi trecu peste poliţă un deget.

Se întoarse, arătându-i demonstrativ degetul negru de praf, şi scoase un ţâţâit.

— Nu e de mirare că nu vă simţiţi bine.

O privea de parcă *ea* ar fi fost ţicnită. Arăta complet dezorientat. „E amuzant”, se gândi Olivia. Brusc începu să se simtă bine.

„O, Doamne, nu! Nu, nu!” Planul care prindea

contur în mintea ei nu era nici dorit, nici înţelept. Îşi promisese că avea să facă doar minimul necesar. Marwick şi menajul său neglijent nu erau problemele ei, aşa că nu trebuia să le rezolve.

Pe de altă parte, agresivitatea trebuia pedepsită cu aceeaşi monedă. Deodată, lucrurile se limpeziseră. Indiferent dacă el îşi dădea seama sau nu, ducele avea mare nevoie de îndrumarea ei. Şi avea de gând să îl îndrume *afară din cameră.*

Cu o mişcare graţioasă, el se aplecă şi scoase ceva de sub pat. Când se ridică, ţinea o sticlă.

— Acesta pare să fie un limbaj pe care îl înţelegi.

Când privirile li se încrucişară, Olivia avu senzaţia de déjà-vu. Într-adevăr, scena nu se deosebea prea mult de cea avută mai devreme cu Polly.

Marwick încerca să o intimideze. Dacă ar fi vrut să arunce cu sticla, ar fi făcut-o deja.

Dar dacă se înşela? Tânăra femeie îşi zise că ar fi putut supravieţui unui ochi învineţit de o sticlă, însă i-ar fi fost imposibil să scape de

Thomas Moore.

— Vreţi să trăiţi în mizerie? Şi toate aceste cărţi – împinse un teanc cu vârful piciorului şi îl răsturnă – ar duce-o mai bine pe un raft. Păi… vocea i se tăie. Când căzuse, un volum se deschisese la o pagină ilustrată. Căzu în genunchi exclamând: Acesta este un manuscris anluminat! Îl înhăţă şi studie aura poleită a Sfântului Bernard. E în stil romanic, deci datează cel târziu din secolul al treisprezecelea! Privirea ei zbura de la un teanc la altul, uimită şi totodată înfricoşată de nenumăratele posibilităţi care se deschideau. Ce altceva mai aveţi aici, pe podea? Pe *podea!* Ce faceţi cu cărţile acestea?

O mână o prinse de braţ, o ridică în picioare şi o târî spre uşă. Apucă totuşi să vadă ceva cu coada ochiului. Dumnezeule mare, nu se putea să fie adevărat!

Se smulse din strânsoare şi se repezi în cealaltă parte a camerei, unde, ridicând un exemplar din *Leviatan* şi un *Don Quijote* în spaniolă, descoperi…

O luă, ţinând-o dreaptă pe palme, oscilând

între veneraţie şi furie.

— Aceasta, şopti ea, este *Principia* lui Newton. O ediţie originală!

Tăcere.

Se uită în sus şi inima îi sări din loc. Ducele o domina de la înălţimea sa, cu faţa înnegurată. Nu terminase să-şi închidă nasturii de la cămaşă. Gulerul îi atârna desfăcut, dezvelind o porţiune mare de piele, şi, Cerule, sfârcul său stâng era expus vederii!

Olivia strânse cartea la piept, incapabilă să-şi mute privirea. Văzuse în viaţa ei ceva busturi, cele mai multe aparţinând adolescenţilor de la ţară care lepădau buna cuviinţă la balta de peşte. Niciunul însă nu arăta astfel. Ducele avea păr pe piept. Cine s-ar fi gândit?

— Îţi doreşti să mori? mârâi el. Sau, poate, nu mai eşti în stare să înţelegi engleza?

Se depărtă de el, mergând spre uşă. Marwick o urmărea pas cu pas, ca un leu gata să se năpustească asupra unui miel – o analogie nu tocmai plăcută. Dar cărţile acelea cu margini

aurite, legate în piele de viţel, nepreţuite, nu aveau nicio vină. Trebuia neapărat să le salveze.

Mai avea un metru până la uşă, când privirea i se opri din nou asupra manuscrisului anluminat. Nu putea să-l abandoneze acolo, sărăcuţul! Se repezi şi îl apucă.

— Lasă cartea din mână! răcni el.

— Poţi să le păstrezi pe toate lângă tine, ţipă ea. Mută toată biblioteca aici, sus, dacă vrei, dar *nu o să le ţii pe podea!*

Sări înapoi şi trânti uşa în faţa lui.

Capitolul 5

— Am nevoie de două corpuri de bibliotecă, decretă Olivia aşezându-se în faţa lui Jones. Imediat. Eu nu…

Se aplecă înainte ca să vadă mai bine ziarul de sub cotul majordomului. Nu, nu îşi imaginase titlul de pe prima pagină: „Pariul lui Bertram se dovedeşte câştigător”.

— Blestemată povestea asta cu trufele! mormăi Jones frecându-se la ochi. Am trecut în revistă toate mesele din ultima lună. Cu siguranţă nu le-am folosit. Nu apar ca ingrediente în niciun fel de mâncare. Şi am vorbit cu fiecare om de la bucătărie. Nimeni n-are habar…

Olivia îşi drese vocea.

— Eu o să aflu. Înainte de asta însă, dă-mi doi valeţi puternici ca să mut rafturile.

— Poftim? se încruntă el. Unde doreşti să fi mutate?

Olivia ştia foarte bine cum avea să reacţioneze dacă îi spunea adevărul.

— Doar dă-mi corpurile de bibliotecă, şi o să rezolv cazul trufelor mai repede decât Scotland Yard, zise pocnind din degete.

— Nu cred că celor de la Scotland Yard le

pasă de dispariţia unor trufe, oftă Jones. În plus, am vorbit deja cu toţi cei care ar fi putut avea acces la ele.

Ochii ei rătăciră iarăşi pe ziar. În ce consta marea victorie a lui Bertram? O moarte plină de glorie, îndrăznea să spere?

— Dă-mi bibliotecile, repetă ea absentă.

Cu un suspin, majordomul închise registrul.

— Foarte bine. Pune-i pe Fenton şi Bradley să le mute.

— Mulţumesc, spuse ea ridicându-se. Ai terminat cu ziarul?

— O, da, desigur. Urmăreşti ştirile? Bărbatul netezi foaia cu o mână drăgăstoasă. A fost o vreme când călcam patru gazete pe zi. Excelenţa Sa avea un apetit insaţiabil pentru ele, dar acum refuză să le citească. Dacă nu aş fi eu, nimeni din casă nu s-ar uita la ele. Dar revistele de modă, doamnă Johnson, şi rezultatele de la curse, şi romanele de două parele – ar trebui să vezi gunoiul care ajunge în tomberoane în fiecare săptămână, încheie el cu o strâmbătură.

— Eu, una, sunt o cititoare pasionată, mărturisi ea în timp ce Jones îi înmâna ziarul.

— Recunosc, desigur, că în zilele noastre gazetele nu sunt întotdeauna o lectură plăcută, spuse el plescăind a dezgust. Vei vedea că Salisbury a ocupat poziţia Excelenţei Sale. Era de aşteptat, dar tot mi se pare nedrept şi dureros.

Ea îşi aruncă ochii pe primul paragraf. O, Bertram fusese numit în cabinetul prim-ministrului! Şi dăduse dovadă de o „doză lăudabilă de umilinţă creştină” la acceptarea postului. Şarpele acela ipocrit! Nu era de mirare că îi dorea moartea: simpla ei existenţă ar fi demonstrat că imaginea pe care şi-o crease era pură minciună.

— Măcar, domnule Jones, gazetele slujesc de minune la aprinderea focului.

*

Sub supravegherea Oliviei, Bradley şi Fenton cărară rafturile în capul scărilor. Dar imediat ce

îşi dădură seama că următoarea lor destinaţie erau încăperile ducelui, se opriră în loc şi începură să zbiere ca nişte catâri arţăgoşi.

Olivia era tentată să-i lovească pe spinare cu ziarul.

— Nu aveţi pic de mândrie? Jeliţi ca nişte copii pe întuneric. Ce credeţi că o să vă facă? Regretă întrebarea în secunda în care o rosti, aşa că adăugă repede: Nu, nu-mi răspundeţi.

Îi lăsă protestând pe hol şi o luă înainte. Într-o anumită măsură se temea că planul avea să dea greş, dar în rest era hotărâtă, furioasă, indignată. Nu era nimeni în afară de ea ca să aibă grijă de acele comori sacre ce zăceau abandonate, neajutorate, pe podeaua lui Marwick. Nu mai contau loviturile lui, nici sticlele aruncate. Dintre toate depravările de neiertat, niciuna nu era mai josnică decât aruncarea lui Newton pe covor!

Uşa către dormitorul ducelui era închisă. Încercă clanţa şi văzu că o încuiase. Laşul.

Se aplecă până la gaura cheii şi rosti clar:

— Ascultaţi. Nu-mi place să folosesc

ameninţări, dar de dragul acelor cărţi o voi face. Cum nu auzi niciun răspuns, trase adânc aer în piept şi urmă: Dacă nu-mi permiteţi să aşez acele cărţi pe rafturi, cum se cuvine, vă voi pune laudanum în mâncare, astfel încât nu veţi avea de ales. Se opri, aşteptând. La o asemenea sugestie replica nu putea fi decât o nouă concediere, însă dinspre dormitor nu se auzi niciun sunet. Foarte bine, zise ea după câteva clipe. Un om poate rezista fără mâncare. Dar ce faceţi fără apă? O să vă pun droguri şi acolo. Aveţi în posesie o bună parte din moştenirea nepreţuită a omenirii, şi nu vă voi permite să o distrugeţi.

Zăvorul scrâşni. Ea se retrase în capătul opus al salonului, pregătită să fugă.

Ducele păşi în prag, fixând-o cu privirea. Părul îi stătea alandala, dar măcar îşi încheiase nasturii de la cămaşă.

— Eşti nebună.

— Venind din partea dumneavoastră, Excelenţă, diagnosticul este extrem de credibil.

El îşi îngustă ochii. Părea ciudat de senin, de

parcă n-ar fi fost acuzat că *el* era cel mai mare nebun din casă.

— Nu te-am dat afară? De ce mai eşti aici?

Şi ea se mira de acest lucru.

— Probabil pentru nu v-aţi anunţat încă majordomul.

— Voi remedia scăparea asta. Uşa începu să se închidă. Du-te şi fă-ţi bagajele.

— Şi cine o să vă răspundă când sunaţi? se interesă ea punând un picior în prag. Toţi ceilalţi sunt prea de îngroziţi de dumneavoastră ca să vină până aici. Uşa se opri, ceea ce îi dădu curaj să continue: Sunteţi norocos că aveţi un lift pentru mâncare, altfel aţi fi murit de foame până acum. De fapt, aţi putea să vă trimiteţi notiţele jos împreună cu resturile de la mese.

Uşa se deschise din nou. Marwick părea plictisit.

— Eşti nerăbdătoare să fii concediată iarăşi?

— Nu, dar pentru acele cărţi îmi asum riscul bucuroasă.

— Ridicol. Eşti sigură că nu ai fost actriţă în trecut, domnişoară Johnson? Una foarte proastă, trebuie menţionat, precis ai fost dată afară şi de acolo. Dar erai potrivită pentru farse, fără îndoială.

— *Principia* nu este o glumă! Cartea aceea…

— Îmi aparţine, o întrerupse el. Pot să fac cu ea ce doresc.

Oliviei îi displăcea raţionamentul lui, în principal pentru că nu găsea o modalitate convingătoare de a-l respinge. Îşi puse mâinile în şolduri şi mai făcu un pas înspre el.

— Poate că Jones nu m-a concediat deoarece, mulţumită mie, casa Excelenţei Voastre nu mai seamănă cu o grădină zoologică. Acum este mai curată decât a fost luni în şir, nu că aţi avea de unde să ştiţi asta. Dar vă asigur că şi încăperile Excelenţei Voastre ar putea fi mai curate şi cu un iz mult mai puţin înţepător.

Uşa se trânti.

— Dar mă voi mulţumi cu cărţile! strigă ea disperată. Permiteţi-mi doar să aduc rafturi pentru

ele!

Năvăli pe hol. Lacheii erau deja la jumătatea scărilor.

— Întoarceţi-vă imediat, sau o să spun că voi sunteţi cei care au furat trufele!

Bradley se uită în sus şi suspină.

— O să le ducem până în salon, mormăi el. Dar nu mai departe de-atât, doamnă. Cu regret vă anunţ că preferăm să avem capetele întregi.

*

— Dar nu a aruncat cu sticla în capul nimănui, zise Olivia.

Adunase personalul în micul ei salon după cină. Jones avea o ceaşcă de ceai pe care bucătăreasa i-o preparase ca să „îi liniştească nervii”. După cum pretindea, suferise o criză când aflase ce făcuse jupâneasa cu rafturile de bibliotecă.

— O să vezi, spuse Vickers pesimist. De fiecare dată când Jones şi bucătăreasa se uitau în altă parte, trăgea câte o duşcă dintr-o ploscă. Le-ai dus până în salon. Nici nu o să ajungă mai departe.

— Ar fi putut să ajungă, dacă aş fi putut să le mut eu însămi. Tu nu l-ai văzut, nu l-au deranjat aşa de tare, spuse ezitant Olivia. Bine, bine, nu sunt sigură că ştie că sunt acolo, nu a ieşit în salon să le vadă. Dar nici nu s-a contrazis cu mine.

Vickers, care tocmai sorbea din ploscă, se înecă.

— E un afurisit de *duce.* Poate că nu l-ai prins în forma lui cea mai bună, dar crede-mă, nu este genul care să se certe cu unii ca noi. Spui cuvântul greşit, şi el pur şi simplu… Valetul îşi trecu degetul peste beregată.

— E adevărat, zise Jones.

Deschidea prima dată gura după criza de tuse avută cu un sfert de oră în urmă, când Olivia le vorbise despre mutarea rafturilor.

Oricum, remarca sa fu suficientă pentru a-i

aduce o bătaie pe braţ din partea bucătăresei.

— Corect, încuviinţă aceasta. Trebuie să ai grijă, doamnă Johnson. Să pleci fără o recomandare… Scutură din cap. Nu ţi-ar plăcea, drăguţă. Am păţit-o eu odată, şi a durat ani de zile să îmi revin.

— Serios? Vickers se îndreptă, părând interesat. Trecut scandalos, aşa-i?

— Of, Doamne. Bine, dacă ţii să afli, am făcut să explodeze o plită.

Lui Vickers îi ieşiră ochii din orbite.

— Poftim? Şi a murit cineva?

Bucătăreasa îi adresă un zâmbet fără griji.

— Nu prea mulţi. Dar trebuie să recunosc, am avut o strângere de inimă când am văzut că plita de aici este acelaşi model.

Valetul se lăsă pe spate, părând că îşi regreta întrebarea.

Olivia se hotărî să mărturisească şi altceva:

— Deja m-a dat afară. De două ori, de fapt.

Jones avu un nou atac de tuse. Vickers abia mai putea respira.

— Ce rahat! mormăi el, apoi îşi luă seama când bucătăreasa pufni indignată. Nu te supăra, doamnă, dar trebuie să recunoşti că este o dovadă de curaj din partea doamnei Johnson să rămână în aceste condiţii.

— Nu… este… curaj, horcăi majordomul. Bucătăreasa îl bătu pe spate, dând astfel un ritm accentuat cuvintelor care urmară. Este… criminal! Doamnă Johnson, trebuie – tuşi din nou puternic – să îţi faci bagajele *imediat!*

— Nici aşa! Bucătăreasa se retrase de lângă el. Nu aş merge chiar atât de departe, domnule Jones. Mie mi se pare că a făcut o grămadă de fapte bune, nu eşti de aceeaşi părere? O bibliotecă în salonul lui, nici mai mult, nici mai puţin. Este mare lucru.

— Va fi, zise Olivia, luminându-se la faţă. Când vor fi şi cărţi în ea.

Jones se îndreptă într-un acces de furie ofensată.

— Doamnă Bailey, mă şochezi! Dacă Excelenţa Sa a decis, atunci este datoria noastră…

— Baliverne, îl întrerupse bucătăreasa. Îţi zic eu care a fost datoria noastră în ultima vreme: să ne ferim de o sticlă sau de un pantof, să ne facem mici, să ne ascundem şi să ignorăm zgomotele îngrozitoare care se aud de sus. Nu pretinde că eşti mai curajos, căci nu te-am văzut nici pe tine aventurându-te sus ca să vezi cum o mai duce. Doamna Jones e singura care a făcut-o, aşa am auzit.

Jones se uită la ea. Olivia ridică din umeri.

— Făcea un tărăboi îngrozitor, şi m-am temut…

Deodată, majordomului îi căzură umerii.

— L-am dezamăgit!

— O, nu! Stai aşa, îl mustră bucătăreasa, începând din nou să-l bată pe spate. Nimeni nu a zis aşa ceva. Eu voiam doar să arăt că doamna Johnson s-ar putea să fie sângele proaspăt de care avem nevoie. Aşa, aşa, dragule, nu plânge acum, aşa, cuminţel…

Jones respinse batista întinsă de bucătăreasă, apoi scotoci după a sa şi se şterse la ochi. După ce termină, se apucă de nas şi începu să respire tare, neregulat, greoi, făcându-i pe ceilalţi să schimbe priviri îngrijorate.

După un minut extrem de jenant, îşi lăsă mâna să cadă.

— Foarte bine. De dragul Excelenţei Sale, stăpânul meu, îmi voi călca pe inimă şi îi voi ignora dorinţa în ceea ce o priveşte pe doamna Johnson. Doamnă, poţi rămâne deocamdată.

— Mulţumesc.

Desigur că Olivia nu ar fi vorbit despre concedierea ei dacă Jones nu ar fi părut unul dintre acei minunaţi oameni care pot fi făcuţi să se răzgândească uşor. Dar era bine de ştiut că la următoarea criză de furie a lui Marwick nu mai era nevoie să păstreze tăcerea.

Foarte mulţumită, se duse la culcare. Observând că focul începuse să se stingă, aruncă o privire după ziarul pe care îşi promisese că-l va arunca în cămin, dar îşi dădu seama că îl rătăcise

pe undeva.

În ultimul moment de trezie îl văzu cu ochii minţii, abandonat pe unul dintre rafturile din faţa dormitorului lui Marwick.

*

— Ce bizar. Derutată, Olivia se opri în pragul salonului. Peste noapte, unul din corpurile de bibliotecă dispăruse, iar celălalt era dărâmat pe o parte. Îşi înclină capul, pentru a schimba perspectiva, dar nu reuşi să se dumirească. Este posibil să-l fi mutat de unul singur?

— Sub nicio formă, spuse Bradley, care era cu câţiva metri în urma ei, demonstrând că era mai curajos decât Fenton, rămas undeva departe pe hol. E ditamai matahala. Ne-am opintit amândoi, şi abia dacă ce l-am putut urni.

— Bine, va trebui să îl întrebăm…

— Doamnă. Bradley îi aruncă o privire jalnică, de câine bătut. Nu ne obliga să intrăm acolo.

— Nu observaţi halul în care e biblioteca? strigă Fenton de pe coridor. Rafturile sunt rupte, doamnă.

Se uită cu atenţie şi constată şocată că servitorul avea dreptate. Dar rafturile acelea erau din stejar masiv, groase de cinci centimetri.

— Nu vrei să spui… Cum Dumnezeu o fi putut Marwick să le sfărâme? Avea vreo secure ascunsă în dormitor? Contemplă scena. Ceva o rodea, sentimentul că omisese un aspect important. Bine, cred…

Se uită peste umăr şi văzu că valeţii dispăruseră. Oftând, ieşi pe hol. Folosiseră un traseu de fugă diferit, căci de data aceasta nu se vedeau nici pe scări.

Devenise obositor să-i tot adune. Avea să se ocupe de ei mai târziu. Îndreptându-se de spate, se întoarse în apartamentul ducelui şi bătu hotărâtă la uşă – care cedă sub degetele ei, deschizându-se încet.

El nu o încuiase. Nici măcar nu o închisese.

Un fior îi trecu pe şira spinării. Nici nu

trăsese draperiile. Prin crăpătura de câţiva centimetri a uşii se putea vedea lumina căzând pe o bucată de covor.

Dar cu siguranţă acesta era un lucru bun. Trăgând adânc aer în piept, păşi în cameră.

— Excelenţă…

În faţa ochilor i se dezvălui o scenă înfricoşătoare.

Ducele stătea lipit de perete, cu fruntea sprijinită de genunchii îndoiţi. Lumina soarelui îi aurea părul şi făcea vizibile firele de praf care pluteau în jurul său. Lângă picioarele sale desculţe era un ziar – acelaşi pe care ea îl uitase pe raftul bibliotecii noaptea trecută. Putea vedea titlul cu litere mari, negre: „Pariul lui Bertram”… Restul titlului era acoperit de un pistol.

Se uită la armă un moment lung, pierdută. Era adevărat, nu rodul închipuirii ei. Şi era prea aproape de mâna lui.

Făcu un pas înapoi. Ducele era nemişcat, asemenea unei statui. Nu părea nici măcar să respire.

„E mort. S-a împuşcat.” Dar nu vedea sânge. Şi cu siguranţă un cadavru s-ar fi prăvălit la pământ.

Dar dacă nu era mort… atunci era viu, şi *înarmat.*

Se mai retrase încă un pas, îngrozită de clipa în care scârţâitul parchetului avea s-o trădeze. Nu îndrăznea să îşi ia ochii de la el. Pipăia cu mâna întinsă în spatele ei, căutând disperată clanţa.

Cum de nu se mişca? Poate că *era* mort?

Puse mâna pe clanţă, moment în care fruntea lui se ridică, înţepeni în loc.

Ducele se uita la ea fără să înţeleagă nimic. Sub razele soarelui, ochii lui păreau luminaţi din interior, de un albastru ireal. Cu barba nerasă strălucind în reflexe aurii, părea o fiinţă făcută din lumină, din foc şi din scântei.

Olivia se întoarse ca să fugă – şi văzu ceea ce nu văzuse înainte: biblioteca lipsă. Era plină de cărţi, puse în ordine pe rafturi.

Îi scăpă un icnet – spaimă, negare, furie

împotriva ei înseşi şi împotriva *lui* pentru că aranjase cărţile, pentru că făcuse singurul lucru care o putea împiedica să ia măsura cea mai înţeleaptă, singura măsură înţeleaptă având în vedere împrejurările: să se repeadă afară, să întoarcă cheia în broască şi să îl încuie înăuntru cu pistol cu tot.

Biblioteca îi încurca toate planurile, căci transmitea un mesaj neintenţionat, dar limpede: un om care îşi punea cărţile pe rafturi la insistenţele jupânesei sale nu era un om care avea de gând să îşi omoare personalul.

Intenţiona să se omoare doar pe el.

Se obligă să-l privească. Marwick se uita fix, în gol, dar mâna sa se juca pe patul pistolului, mângâindu-l. Degetele lui băteau un ritm meditativ.

— Nu trebuie să faceţi asta, şopti ea, însă ducele nu păru s-o audă. Incapabilă să se apropie de el, continuă să vorbească: Vă rog, Excelenţă. Orice vă pricinuieşte neplăceri – ce minciună, ea ştia exact care era cauza durerii lui, şi era vina *ei,* pentru că lăsase ziarul unde el urma să îl

găsească, unde ochii lui aveau să cadă pe acel titlu, această ultimă priză de sare pe o rană deja mortală – nu valorează cât viaţa dumneavoastră.

Ar fi putut să vorbească la fel de bine cu pereţii. Dintr-odată însă, privirea lui păru să se schimbe. Se concentra asupra unui punct invizibil pentru ea, undeva în aerul din faţa lui. Trăsăturile i se înăspriră, părând sculptate în piatră. Pentru o clipă, Olivia se întrebă dacă urma să deschidă gura, delirând către cer şi întregindu-şi astfel nebunia.

Marwick nu spuse însă nimic. Şi-ar fi dorit să-l audă vorbind, căci tăcerea era înfiorătoare, adâncă, nefirească şi lugubră, ca amuţirea după un accident brusc, fatal. Casa însăşi părea că îşi ţine respiraţia.

Văzu sub ochii lui nişte umbre adânci, asemenea unor vânătăi. Arăta ca un om cuprins de febră, arzând pe dinăuntru.

— Excelenţă, zise din nou.

Această confruntare putea ţine la nesfârşit. Ori ceda laşităţii şi pleca, ori îşi aduna curajul şi

se apropia de el.

Mânate de o forţă mai presus de conştiinţa ei, picioarele o duseră înainte. Tremurând, îngenunche în faţa lui şi îl privi, însă el n-o băga în seamă. Era într-un soi de transă. Doar degetele i se mişcau, mângâind pistolul.

Toate instinctele ei, în frunte cu acela de supravieţuire, erau fixate asupra armei aflate la o distanţă atât de mică – şi asupra mâinii lui, care ar fi putut apăsa trăgaciul în orice moment.

— Excelenţă, repetă ea. Individul ăsta nu merită să vă irosiţi viaţa pentru el. Cuvintele declanşară un puhoi de furie arzătoare, direcţionată peste oraş. Bertram nu valora nimic, nici măcar o privire în treacăt a unui vagabond. O numire în cabinet? Salisbury ar fi făcut o alegere mai bună dacă ar fi luat un melc. Olivia adăugă: Este mai prejos de dispreţul dumneavoastră.

Oare degetele lui Marwick se opriseră o fracţiune de secundă? Nu ar fi putut spune. În orice caz, furia crescută îi mări îndrăzneala.

— Dacă nu vă convine, ridicaţi-vă! Credeţi că

arma aceasta este răspunsul? *Dumneavoastră* i-aţi permis să ajungă ministru. I-aţi dăruit practic postul dumneavoastră.

Niciun răspuns.

Foarte bine. Dacă avea de gând să o ignore, atunci intenţiona să vorbească după pofta inimii.

— Nici măcar nu răspundeţi la scrisori. Cât de ciudat, de copilăros este comportamentul acesta? Păi, Salisbury era obligat să vă înlocuiască. Aţi fi putut la fel de bine să-i puneţi mâna lui Bertram în a sa. Şi acum că Bertram are funcţia dumneavoastră, o va folosi cu acelaşi devotament? Se va obosi să sprijine muncitorii sau se va gândi la copii din mahalale? Se va lupta pentru şcolarizarea lor? Ha! Nu-l interesează dacă vor învăţa vreodată să citească. Vor fi mai uşor de manevrat dacă nu pot citi deloc. Nu-i pasă deloc de sărmani – nimănui nu-i pasă. Excelenţa Voastră eraţi singurul care o făcea.

Făcu o pauză ca să-şi tragă respiraţia, îngrozită de ea însăşi – de cât de tăios, cutezător, curgător îi venise discursul. Dar apoi, ce gând straniu, îşi dădu seama că părul lui era de

culoarea aurului lucrat, şi acest lucru o înfurie iarăşi. Marwick nu merita să aibă înfăţişarea unui înger căzut, şi nici a unui războinic.

— *Dumneavoastră* aţi făcut asta. I-aţi dat poziţia pe care o va folosi ca să se îmbogăţească pe el şi pe prietenii săi de la Banca Londrei. Bertram nu ar fi avut acea funcţie niciodată dacă dumneavoastră nu aţi fi hotărât să vă retrageţi din joc.

Genele îi căzură. Acum fixa cu privirea arma pe care o mângâia, ca şi cum discursul ei nu îl atingea deloc.

Olivia scrâşni mânioasă din dinţi. Cum putea să fie acelaşi om care scrisese şi ţinuse atâtea discursuri pline de vigoare şi pasiune? Care dusese lupte cu colegii săi de dragul sărmanilor şi ale cărui eforturi neîntrerupte erau atât de amănunţit prezentate în biblioteca de jos?

Ca prin farmec, teama ei dispăru. „Lasă-l să-şi mângâie arma. Ce ar putea face cu ea? Acelaşi lucru pe care îl face şi cu persoana sa: nimic.”

Se ridică în picioare.

— Credeam că vă lipsesc gloanţele, dar sunt de părere că unul ajunge. Oricum, în ritmul acesta, nimeni nu va observa, căci i-aţi alungat pe toţi. *Anglia* nu va observa.

Ducele tresări, ceea ce o făcu să se lase din nou în genunchi, ca să se uite în ochii lui mai de aproape. Expresia tristă a gurii lui îi dădea speranţe. Măcar era o expresie.

— Am minţit, recunoscu ea. Oamenii ar observa. *Eu* aş observa, desigur.

Nicio replică.

O cuprinse frustrarea. Rămase însă ghemuită în faţa lui dintr-un motiv simplu şi prostesc: nu putea uita toate acele pagini pe care le scrisese, minunatele meditaţii despre progres şi virtute – şi discursurile profund dezordonate, ca şi cum ar fi făcut ciorne şi schiţe fără număr, cerând tot mai mult de la el însuşi de dragul unor străini pe care nu avea să-i întâlnească niciodată, dar care ar fi putut beneficia de pe urma eforturilor sale.

Îl privi, extenuat şi splendid şi închis în sine, şi o ciudată emoţie dulce-amară îi tăie respiraţia.

Oare nu exista cale de întoarcere? Nu îşi dădea seama că *alesese* să fie singur?

Într-o încercare disperată, îi atinse faţa şi îl apucă de bărbie, cum făcuse şi el, dar cu mult mai puţină delicateţe.

— Uitaţi-vă la mine, îi ceru.

Spre şocul şi triumful ei, genele i se ridicară. Simţi ca pe o lovitură momentul în care se fixară cu privirea; fiecare respiraţie a ei părea mai superficială, mai greu de tras în piept.

Pielea lui era caldă, aspră de la tuleiele de barbă. Dintr-odată era *uman.* Era atât de uşor să te gândeşti la el ca la un monstru – sau ca la un manechin prea desăvârşit ca să fie alcătuit din carne şi oase.

Era însă doar un om. Olivia simţea atât tremurul uşor, neregulat care îl străbătea, cât şi rigiditatea care îi bloca mişcările. Făcea un mare efort să se abţină – dar de la ce?

— Sunteţi mult mai mult decât atât, şopti ea. De ce insistaţi să rămâneţi ascuns?

Nu răspunse, dar nici nu îşi mută privirea. În ochii lui magnetici se întrezăreau lumi întregi. Avea o forţă de atracţie personală uriaşă, astfel că prezenţa lui, chiar şi în cele mai negre momente, nu putea fi închisă în temniţa întunecoasă pe care şi-o clădise singur. Forţa lui se simţea asemenea unui val invizibil, trecând peste capul ei, scoţându-i aerul din plămâni: atât de puternică îi era privirea. Era mai mare decât această încăpere, mai mare decât casa. De ce încerca să se micşoreze într-atât?

— Meritaţi mai mult de atât. Daţi-mi arma.

Un colţ al gurii lui se ridică. Era un zâmbet încremenit, o expresie înfiorătoare, fără viaţă.

— Nu ai habar cine sunt eu. Fetişcano.

„Ştiu mai multe decât îţi dai seama”, se gândi ea. Ce ştia despre el – lipsa de milă faţă de fratele lui, nedreptatea pe care le-o făcuse lordului Michael şi lui Elizabeth – o ajutase să-şi justifice înşelătoria plănuită. Dar documentele pe care le citise…

Se retrase. Cine era *ea* ca să îl ajute?

Motivaţia ei nu avea nimic onest.

— Aţi fost odată un om bun, zise în timp ce se ridica. Aţi putea fi din nou. Depinde de dumneavoastră.

— Un om bun? Vocea lui era tăioasă. Un salvator al săracilor, vrei să spui? Un înger păzitor?

Scuipă aceste expresii comune ca şi când ar fi fost cele mai negre calomnii.

— Da, încuviinţă Olivia, amintindu-şi că fratele său îl iubise profund cândva, iar faptele sale publice îl arătau demn de acea dragoste. Trădarea soţiei îl făcuse să îşi piardă minţile, dar înainte de asta… Aţi făcut lucruri măreţe, începu ea.

Zâmbetul său o reduse la tăcere. Îi tăia trăsăturile ca o lamă de cuţit.

— În ciuda a tot ce-ai văzut, încă mai crezi acele lucruri? Eşti o netoată, doamnă Johnson.

Ea respiră întretăiat. Nu avea s-o intimideze tocmai acum. Îşi încrucişă braţele şi îl fixă cu

privirea.

— Nu aţi fost autorul legii pentru reforma educaţiei? Nu aţi luat poziţie în favoarea muncitorilor care au fost răniţi în incendiul de la fabrica Hallimore? Nu aţi dat… nu daţi fonduri pentru spitalul fratelui dumneavoastră?

— O, da, murmură el cu amărăciune. Aşa un palmares mai rar. Foarte impresionant. Şi toate lucrurile la care ai fost martoră în această casă – cum se potrivesc cu imaginea nobilă pe care ai descris-o? Spune-mi, doamnă, prin ce denaturări ai reuşit să împaci aceste dovezi cu reputaţia mea?

Olivia deschise gura, dar, oricât ar fi scormonit prin minte, nu găsi un răspuns. Ce idee, să-i ceară să-i ia apărarea în faţa lui însuşi!

Ar fi putut să mintă oricum, ar fi putut să găsească o scuză pentru purtarea lui, dar nici măcar informaţiile secrete de care dispunea n-ar fi putut-o explica pe de-a-ntregul.

— Nu ştiu, zise în cele din urmă.

— Ba ştii. Ceea ce-ai văzut în această casă

este adevărul: omul care am fost dintotdeauna. Acum o ştii. Ridicând din umeri, adăugă: Şi eu de asemenea.

Această trăncăneala filosofică o enervă deodată. Nu numai că o înspăimântase cu pistolul, dar acum mai şi perora toate neroziile acestea…

Făcu un pas înapoi.

— Văd că vă este tare milă de dumneavoastră, rosti ea tăios. Scuzaţi-mă, dar e un motiv de-a dreptul jalnic pentru sinucidere. Chiar şi scenaristul unei farse ar găsi unul mai bun.

— Să mă sinucid? exclamă el râzând fără veselie. Doamnă Johnson, sunt patru gloanţe în acest pistol. Niciunul nu este pentru mine.

Ei i se opri respiraţia; spera că înţelegerea nu i se oglindea pe chip.

— Nu vei întreba pentru cine sunt? o întrebă el blând.

— Nu, replică Olivia gândindu-se că patru gloanţe ar fi fost suficiente pentru bărbaţii cu care

corespondase nevasta lui şi cu care îl trădase. Nu este treaba mea.

— De când ai atâtea scrupule? Se ridică mlădios, sus, tot mai sus – era mai înalt decât ea cu câteva palme, ceea ce însemna ceva. Nu era obişnuită să dea capul pe spate ca să se uite la cineva, aşa că nu putea fi învinovăţită dacă gestul lui o făcu să mai dea un pas în spate. Dar mă vei îndemna în continuare să ies în lume? o întrebă el alene. Pentru că dacă o voi face, nu va fi ca să salvez orfani.

În sfârşit, ea înţelese. *Acesta* era motivul pentru care refuza să iasă: ştia că dacă îşi părăsea locuinţa, avea să-i omoare pe bărbaţii care-l încornoraseră.

Un gând oribil îi veni în minte: dacă l-ar fi ucis pe Bertram, viaţa ei ar fi devenit mult mai uşoară!

Îşi ţinu respiraţia, îngrozită de ea însăşi – şi în aceeaşi măsură şi de el. Părea sprinten, vioi, ca un om deprins cu zile lungi de mişcare în aer liber; părea brusc amuzat, stăpân pe situaţie, nu aducea deloc cu fiinţa mută, suferindă, în transă pe care o

văzuse cu un minut în urmă.

Deodată se simţi inferioară. Era o experienţă uimitoare, neplăcută şi foarte nouă, dar cumva el reuşise: schimbase locurile, nu cu forţă brută, ci cu mintea sa. Pentru că acum, dacă l-ar fi încurajat să iasă din încăperile sale, ar fi fost complice la planul său ucigaş.

— Nu pot spune că susţin crima, îngăimă ea într-un târziu, sperând ca Domnul să ia aminte la acest gest şi să îl pună în balanţă cu mai lunga ei listă de păcate.

O studia atent. Ochii lui erau de nuanţa unui ocean adânc, furtunos, şi mult prea inteligenţi pentru ca ea să se simtă confortabil.

— Şi dacă nu ar fi crimă, ci dreptate?

Acesta părea un test al diavolului, menit să o ispitească.

— Crima este cea mai neglijentă formă de dreptate născocită până acum. Îi pedepseşte în aceeaşi măsură pe cel care o aplică ca şi pe cel care o suferă.

— O, stai liniştită, doamnă Johnson, conştiinţa nu mă va deranja.

Olivia îl scrută neîncrezătoare. El îi întoarse privirea calm, cu buzele întinse într-un zâmbet uşor sinistru.

Pentru un moment pervers, acel zâmbet îi păru nespus de seducător. Aerul malefic îl prindea bine. Era blond şi frumos ca un înger, dar cel mai cunoscut înger nu era oare cel care pierduse harul Domnului?

— Te-am şocat? Te rog să mă ierţi, doamnă Johnson.

Ar trebui să se prefacă, lăsându-i impresia că o şocase. Ar fi fost mult mai grav să recunoască faptul că în realitate îi invidia încrederea în sine şi indiferenţa faţă de Dumnezeu şi de soarta. Sufletului său. Cât de liber era astfel!

În clipa următoare, îşi reveni. Nu era liber, ci dimpotrivă.

— Sunt şocată de prostia dumneavoastră. Crima poate nu vă deranjează, dar odată prins şi judecat, şi *spânzurat* pentru ea, aţi avea o poziţie

incomodă.

Zâmbetul lui se şterse.

— Nu, nu va fi mai incomod decât… asta.

Un amestec de cruzime şi vulnerabilitate îi trecu o clipă peste faţă.

Olivia cunoştea acel sentiment. Îl *recunoştea.* Era expresia unui om care se află în purgatoriu, incapabil să privească spre trecut cu inima împăcată şi fără speranţe într-un viitor mai luminos.

Făcu un pas înapoi. Ce drept avea să se simtă astfel? Niciunul. Chiar şi ea putea să-i întrezărească viitorul. Era un duce, pair al Angliei, ce îl oprea să facă orice voia? Doar el însuşi.

— Sunt mii de modalităţi de a te răzbuna fără să ucizi pe cineva, spuse ea. „Acordă-mi acces la documentele tale personale şi voi avea eu grijă de unul dintre ei în locul tău. Dă-mi o zecime din averea ta, a douăzecea parte din puterea ta, şi o să îmi croiesc drumul cu uşurinţă.” Dar niciuna nu poate fi pusă în aplicare câtă vreme eşti ghemuit lângă un perete.

El dădu din cap gânditor.

— Mă întreb ce vrei *tu,* doamnă Johnson.

— La ce vă referiţi? întrebă ea după o scurtă ezitare. Nu vreau nimic.

— Aşa s-ar părea. Se spune că nu ai nimic de câştigat când înfrunţi leul în bârlogul său. Şi totuşi, ai făcut-o de mai multe ori. Deci, până la urmă trebuie să ai ceva de câştigat acţionând astfel.

Ei nu îi plăcea direcţia în care o luau întrebările. Pe de altă parte, erau acel gen de presupuneri goale pentru care un om pus pe crimă nu ar fi pierdut timp.

— V-am înfruntat? Nu îmi păreţi atins.

Buzele lui zvâcniră într-un zâmbet uitat.

— Hai să aflăm. Făcu un pas, iar Olivia sări înapoi. Da, aşa este bine. Mergi în continuare.

Ea nu voia să plece fără pistol, întrucât se temea de modul în care l-ar fi putut folosi.

— Nu cred. Ducele se apropia neabătut,

obligând-o să se retragă agil. O urma pas cu pas, în ceva ce devenise deja o rutină familiară şi obositoare. Este foarte necivilizat să mă urmăriţi, protestă ea cu glas sugrumat. Mi-aş dori…

Când păşi peste prag, uşa i se trânti în faţă. Apoi se auzi zăvorul.

Rămase încremenită pentru un moment. Ce surpriză! Uitase să o concedieze din nou.

Îşi puse ochiul la gaura cheii, metodă care se dovedi mult mai eficientă acum când lumina intra printre draperiile trase. Stătea la câţiva metri distanţă, nemişcat. Doamne, deja căzuse iarăşi în acea stare?

Ieşi din raza ei vizuală. După o clipă apăru din nou, ţinând în mână… o carte! Deci înainte se uitase prin bibliotecă. Fără să ştie de ce, gândul o ameţi.

Când deschise cartea, ducele spuse fără să îşi ridice privirea:

— Pleacă, doamnă Johnson.

Cum de ghicise că îl spiona? O secundă, simţi

o fascinaţie nedorită. Nu era doar erudit, era *ager.* Viclean. În ciuda tulburării sale.

— Aceste cărţi nu sunt ordonate cum trebuie, îi zise prin gaura cheii. Mă voi întoarce ca să le pun în ordine alfabetică, dacă sunteţi de acord.

Voia să se asigure că nu recădea într-o pasă neagră. Nu câtă vreme avea un pistol la îndemână.

Fără să reacţioneze la vorbele ei, Marwick se întoarse şi ieşi din câmpul ei vizual.

— Vă mulţumesc pentru ofertă, pufni ea înţepat.

— Eşti plătită pentru munca de aici, doamnă, replică el plictisit.

Dintr-un motiv bizar, acest lucru o făcu să zâmbească.

Capitolul 6

Ducele nu deschise uşa când Olivia apăru, o oră mai târziu, pregătită să clasifice cărţile. Dar o ocheadă pe gaura cheii o lămuri că era încă printre cei vii, citind pe un fotoliu, ca un om civilizat, cu niciun pistol la vedere.

Mulţumită, se întoarse jos, intenţionând să rezolve misterul trufelor. În mod logic, dacă nimeni din personalul de la bucătărie nu le luase, vinovatul trebuia căutat în altă parte. După ce îi ceru lui Jones să discute cu valeţii, îşi luă sarcina să interogheze ea însăşi cameristele.

Prima chemată în biroul ei fu Doris, care părea cea mai puţin susceptibilă să fie tulburată de acuzaţia de furt – sau cel puţin aşa bănuia Olivia.

De fapt, Doris nu fu netulburată, ci de-a dreptul perplexă.

— Dar de ce-aş lua trufele, doamnă? Ce *sunt* trufele? Sunt acelea care arată ca noroiul?

Olivia ezită. Nici ea nu văzuse vreo trufă în realitate. Ultima ei angajatoare, Elizabeth, nu

avusese o predilecţie pentru bucătăria franţuzească, deşi aprecia considerabil vinurile din Hexagon.

— Ce contează cum arată, Doris? Important e că sunt scumpe.

— Asta e clar, că niciodată nu am mâncat vreuna. Deci de ce-aş vrea cinci livre din ele, când nici măcar nu ştiu ce gust au?

O asemenea naivitate era cam mult.

— Te-ai fi putut gândi să le vinzi.

— Oh! Doris dădu încet din cap. Da, asta ar fi posibil. Dar... eu nu cunosc pe *nimeni* care mănâncă trufe. Dumneavoastră cunoaşteţi? De ce-ar risca un om în toate minţile aşa ceva? întrebă ea neîncrezătoare. Ar trebui să fii foarte curajos ca să mănânci o chestie care arată ca noroiul, doamnă.

— Excelenţa Sa le mănâncă, zise Olivia sec. Erau în bucătăria lui, nu?

Doris îşi ascunse chicoteala cu mâna.

— Da, desigur, doamnă. Dar nu aş putea să i

le vând tocmai *Excelenţei Sale,* cred că i s-ar părea un pic ciudat dacă o slujnică ar încerca să-i vândă propriile lui lucruri! Şi dacă nimeni altcineva nu le-a gustat, cui să le vând?

Oare fata îşi bătea joc de ea?

— Le-ai vinde la piaţă, evident.

— Aşa aş face? Doris părea impresionată. E un plan tare bun, doamnă! Eu nu m-aş fi gândit la aşa ceva.

Olivia îşi dădu seama că în loc să o interogheze, îi oferea un curs de începători în materie de găinării.

— Lasă asta, zise ea repede. Ştii cumva dacă vreun servitor şi-a cumpărat lucruri noi de curând? Sau a părut să aibă neaşteptat de mulţi bani?

— De ce… Doris făcu ochii mari. Dacă mă gândesc, Polly a scăpat pe jos un penny zilele trecute şi nu s-a aplecat să îl ridice. A spus că era ghinion dacă a căzut cu capul în jos, dar eu nu am auzit niciodată de aşa ceva.

Olivia expiră. „Răbdare!”

— Trufele ar aduce mult mai mult decât un penny, Doris. Cele furate valorau mai mult decât tot restul meselor de pe luna aceasta, împreună.

Doris se lăsă pe spate, vizibil uimită.

— Şi când te gândeşti că arată a noroi! E o deghizare atunci, doamnă? O metodă de a le urâţi, ca să fie păstrate în siguranţă?

După aceea îi veni rândul lui Muriel, care se dovedi imediat o mai bună cunoscătoare a celor lumeşti. Prea cunoscătoare, de fapt.

— Am auzit că sunt un… Coborî glasul şi se aplecă peste birou. Afro… cum-îi-zice, doamnă. Ştiţi la ce mă refer?

După o clipă, Olivia îşi dădu seama unde bătea.

— Vrei să zici un afrodiziac?

— Exact. Aşa că în loc să ne căutaţi pe noi, uitaţi-vă la bătrânul Willy, *dacă* ştiţi ce vreau să zic.

Olivia nu ştia.

— Bătrânul Willy? Cine este? Era sigură că învăţase numele tuturor servitorilor. Nu am cunoscut pe nimeni cu numele acesta.

Muriel îşi dădu ochii peste cap.

— Bătrânul Willy. Ştiţi *dumneavoastră* cine.

— Nu, răspunse Olivia confuză. Din păcate nu ştiu.

Slujnica lovi cu palmele de masă şi se aplecă în faţă.

— Cine are cel mai bătrân Willy? şuieră ea.

Înţelegând brusc, Olivia ţâşni din scaun.

— Muriel, fii decentă, te rog!

Fata ridică un umăr, fără urme de regret.

— Afrodiziac, doamnă. Căutaţi-l pe acel Willy care funcţionează cel mai greu, o sfătui ea îndoindu-şi sugestiv degetul mic. Acolo veţi găsi şi trufele.

Ce teorie neruşinată şi absurdă! Totuşi,

împotriva voinţei sale, Olivia începu să analizeze mental personalul.

— Dar acesta ar fi… Se opri, îngrozită.

— Exact. Încrucişând mâinile, Muriel dădu solemn din cap. Bătrânul Jones a făcut-o.

Polly se comportă diferit la interogatoriu.

— Credeam că bătrâna doamnă Wright era rea, cu toate monedele alea ascunse sub covor. Dacă nu le adunai, însemna că nu măturaseşi destul de bine. Dacă le adunai, erai o hoaţă. Dar trufe! Dumnezeu să mă aibă în pază, mai degrabă aş fi acuzată că fur bani. Sunt o fată bună, cinstită. Ce să am *eu* de-a face cu franţujii?

— Dar… Olivia îşi puse capul în mâini, simţind cum îi pulsau tâmplele. Ce au francezii de-a face cu toate astea?

— Trufele sunt franţuzeşti, nu? replică Polly ofensată. Da, sunt. Ştiu şi eu care e treaba. Şi eu nu am de-a face cu franţujii, mersi frumos. Nici să nu aud vreun comentariu!

Mai târziu în acea după-amiază, Olivia se

găsea în oficiul lui Jones, ameţită şi cu nimic mai aproape de adevăr.

— Nu ştiu cine a luat trufele. Nu am nici cea mai vagă idee.

— Nici eu, oftă el. Asta e, trebuie să fim cu ochii în patru, doamnă Johnson.

— Într-adevăr. De abia se putea uita la el fără să roşească îngrozitor. Toată lumea îi spunea pe la spate… Of, nici nu putea să se gândească la porecla aceea!

— Fii sigură, continuă el solemn, am avut parte de asemenea mistere şi înainte. Adevărul se află, mai devreme sau mai târziu. O, bună, Muriel. Doreşti ceva?

Olivia se întoarse cât să o vadă pe cameristă scuturând capul. Apoi, cu un zâmbet pentru jupâneasă, fata îndoi degetul mic înainte să dispară.

— Ce ciudat, mormăi Jones. Nu cred că le-ai pus să jure pe roşu, doamnă Johnson.

Ea îşi ascunse un hohot îngrozit de râs într-un

acces de tuse şi se grăbi să plece.

*

Excelenţa Sa dorea ziare recente.

Vestea se răspândi la scurtă vreme după micul dejun în ziua următoare; judecând după viteza cu care circula şi după uimirea pe care o lăsa în urmă, s-ar fi zis că Excelenţa Sa ceruse un preot ca să se convertească ori se hotărâse să dea afară tot personalul.

Starea de spirit generală era sumbră când Olivia îi găsi pe Vickers şi alţi doi valeţi aşteptând în tăcere încordată în faţa biroului lui Jones.

— Nu îmi pot imagina ce i-ai spus, mormăi Vickers în loc de salut. De luni de zile n-a mai vrut să citească nimic. Şi de ce eşti aşa de fericită din cauza asta? o întrebă posomorât.

Mândria era unul dintre marile ei păcate. „Nu mă mai enerva”, obişnuia să o mustre maică-sa. Dar Olivia nu fusese niciodată în stare să accepte

depresiile şi îmbufnările mamei; exista mereu o soluţie. Era oare Marwick prea diferit? În mod clar, faptul că ducele ceruse ziarul era un semn foarte bun pentru strategia ticluită de ea. Dacă n-ar fi fost aberaţia aceea legată de uciderea unor oameni, ar fi ieşit din apartamentul lui într-o săptămână.

— Lasă asta, îi zise lui Vickers. De ce mai eşti aici? Du-i ziarele.

— Nu mai primim *The Telegraph* de nu ştiu când. A trebuit să-l trimit pe Bradley să îl ia din oraş. Şi acum – valetul îşi înclină capul spre uşa lui Jones – trebuie călcat.

Dar dacă ducele se răzgândea cât timp aştepta? Nu îşi dădea nimeni seama cât de schimbătoare era dispariţia lui?

— Doamne fereşte să îşi murdărească mâinile de cerneală.

— Nu e vorba de cerneală, doamnă, spuse Bradley. Excelenţa Sa este foarte riguros în legătură cu ziarele sale, nu suportă să aibă nicio cută.

Aşa deci? Dacă ar fi fost la fel de riguros şi cu privire la curăţenia apartamentului său… Oliviei îi veni o idee minunată.

— Cât de tare vrea ziarele acestea?

Vickers şi Bradley schimbară o privire întunecată.

— Destul de tare cât să sune neîntrerupt după ele de la ivirea zorilor. Nici nu s-a mai trezit la astfel de ore de câteva luni. Mi-aş dori ca Jones să se grăbească, oftă Vickers. Nu *el* o să dea ochii cu Excelenţa Sa după această amânare.

Parcă în chip de răspuns, uşa se deschise. Olivia păşi în faţa valetului şi luă ziarul direct din mâinile lui Jones.

— O să le duc eu, îl informă.

Dacă ducele voia ziarele, trebuia să le câştige.

*

Urcă scările foarte repede, schimbând teancul de pe un braţ pe altul, deoarece erau calde încă de la călcat şi o ardeau prin mâneci.

— Excelenţă, strigă ea când intră în salon, am ziarele pe care le-aţi cerut.

Vocea lui se auzi prin uşă:

— Adu-le!

Promptitudinea răspunsului era încurajatoare. Olivia ocupă o poziţie strategică în spatele unui scrin, folosind-o pe post de zid de apărare. Nu era suficient de înalt cât să o protejeze de gloanţe sau de alte proiectile, dar ar fi putut opri un atac frontal.

— Nu, strigă ea, nu o voi face.

Dură doar o clipă ca uşa să se deschidă. Starea lui *chiar* se îmbunătăţea. Purta un halat, aşa cum trebuie să poarte un gentleman când îşi citeşte ziarele de dimineaţă.

Zburlit şi de un blond strălucitor, îi ordonă:

— Adu. Ziarele. Aici.

Dar vai, halatul, deşi dintr-o mătase maro foarte fină, brodată, nu-i putea compensa aspectul neîngrijit sau modul în care se lăsa de pe un picior pe altul, ca şi cum se străduia să-şi controleze impulsurile violente. Ce bine era să ştie că nu pe *ea* dorea să o ucidă! Spera ca nici el să nu uite asta câtă vreme mai dura interacţiunea lor.

— Nişte ştiri foarte interesante astăzi, Excelenţă, îl anunţă ea punând gazetele pe masă. Văd că primarul a autorizat un nou plan de iluminare pentru…

— Voi număra până la cinci, mârâi el.

— Aşa veţi face?

Olivia împinse ziarul de sus în aşa fel încât să acopere celelalte titluri. Un truc impresionant, cel puţin pentru un copilaş de trei ani.

Ducele scoase un sunet înăbuşit. Ea îşi ridică privirea şi văzu că se prinsese de tocul uşii. Un inel cu sigiliu strălucea pe degetul său mic. Purtase acel inel şi înainte? Nu credea. Şi acest lucru părea dovada unei schimbări în bine.

Mai puţin încurajator era modul în care

strângea rama de lemn, atât de tare încât i se albiseră încheieturile. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea gâtului ei într-o asemenea menghină; cu siguranţă expresia de pe faţa lui se putea interpreta astfel.

„Preferă gloanţele”, îşi aminti.

— Mai observ şi – luă o pauză ca să tragă adânc aer în piept, displăcându-i modul în care îi tremura vocea – că parohul de la St. George plănuieşte o slujbă în memoria lui Sir Bodley. Aţi citit vreodată memoriile sale? Un explorator extrem de îndrăzneţ…

— Cum îndrăzneşti?

Lipsa oricărei urme de viaţă din vocea lui era înfiorătoare, dar nu avea de ales. Trebuia să îl scoată din acel dormitor. Se forţă să răspundă senin:

— Era o întrebare retorică, Excelenţă? Cu un ton atât de sec, e greu să îmi dau seama.

— Dacă voi păşi peste pragul acesta, o vei regreta. Înţelegi acest lucru, *domnişoară* Johnson?

Aceasta era cea mai lungă ameninţare pe care o exprimase verbal până atunci. De asemenea, părea şi cea mai convingătoare dintre ele. În tot cazul, îi stârni o durere acută în beregată, amintindu-i ca într-un coşmar de clipele când Moore aproape că o sugrumase.

Îşi dădu seama că mototolea ziarul şi se forţă să îi dea drumul. Parcă nici nu fusese călcat. Vârfurile degetelor ei erau murdare de cerneală.

— Este o distanţă mică până la masa aceasta, zise încurajator.

Replica lui veni foarte încet:

— Acest lucru ar trebui să te îngrijoreze.

Olivia îşi prinse mâinile strâns în dreptul taliei. Dacă îi ceda acum, el avea să se retragă şi să trântească uşa. Atunci ar fi putut foarte bine să-şi rezerve biletele spre Franţa, pentru că nu ar fi reuşit niciodată să se uite prin hârtiile pe care le ţinea acolo. Nu dacă nu-l convingea să-şi părăsească dormitorul.

— Dacă veţi… dacă doar aţi prinde ziarele acestea, aţi putea afla singur toate aceste

minunate evoluţii…

— Să le *prind?* îşi opri în ultima clipă un gest violent, şi ea îşi puse mâna pe gură ca să îşi stăpânească ţipătul. Nu sunt câinele tău nenorocit! scoase el un răget.

Olivia îşi strânse buzele până o durură. Ce sunet înfiorător! O făcuse să se simtă ca un şoricel.

Şi ce dacă? *El* strângea documente în bârlogul său cum strânge un câine oase vechi. Toate acestea erau de fapt vina *lui,* nu? Dacă ar fi ieşit din apartament, ca orice om normal, nu ar fi trebuit să-l hărţuiască.

Da, acesta era resentimentul de care avea nevoie. Se îndreptă de spate, îşi potrivi ochelarii şi îl scrută cu ochi mijiţi.

— Nu, nu sunteţi un câine. Dintr-o sursă de încredere ştiu că sunteţi un om, pair al imperiului şi duce. Dar un soi tare ciudat de om, trebuie să recunosc, care arată atât de flocos că ar putea fi luat drept un câine ciobănesc. Expiră cu putere. Cum puteţi să vedeţi prin tot părul acela?

Marwick îşi arătă dinţii, apoi ieşi din raza ei vizuală. Panicată, îşi stoarse creierul după o cale de a-l momi să revină, însă nu găsi nicio idee pe care să aibă curajul s-o exprime. Ideea era să îl ademenească să iasă, nu să îl determine să o omoare.

Ducele apăru din nou în tocul uşii, cu o carte în mână – una foarte veche, judecând după coperta sfărâmicioasă.

— Ştii care este diferenţa între om şi animal? i se adresă pe un ton amabil.

„O întrebare foarte bună”, se gândi ea.

— Aş zice… o tunsoare.

El scoase un sunet dispreţuitor.

— Abilitatea de a face focul, căţea ce eşti.

— Căţea? Consternată, îşi încrucişă braţele. Scorpie, *poate,* dar căţea cu siguranţă nu! Deodată îşi dădu seama cu ce o ameninţa. Nu vreţi să spuneţi…

— Ia-ţi la revedere de la cartea aceasta.

— Barbarule, ţipă ea. Corcitură lăţoasă!

— Corcitură nu sunt, mârâi el. Şi aşa să mă ajute Domnul, sau mai bine zis *Diavolul* – ea icni – dar dacă nu îmi aduci blestematele alea de ziare în clipa aceasta…

— *Ham!* ţipă ea. Ham, ham, hai, lătraţi în continuare!

Îşi puse o palmă la gură, terifiată. De unde ieşise asta?

Şi el părea şocat. O privi în tăcere preţ de câteva clipe, apoi se întoarse pe călcâie.

— Nu, aşteptaţi! Acea sărmană carte!

Dădu să iasă de după scrin când el scoase un urlet – mai degrabă de leu decât de câine, ca să fim sinceri după care se auzi o izbitură puternică, zguduitoare.

Ducele reapăru în câmpul ei vizual.

— Cărţile tale au avut şi zile mai bune, îi spuse cu un rânjet sălbatic.

Dărâmase biblioteca.

— Barbarule! Olivia strânse ziarele şi duse teancul către căminul din salon. Bune de foc! Oricum, ce nevoie are un pustnic de ştiri?

Două mâini o prinseră de umeri. O învârtiră cu atâta forţă încât îşi pierdu echilibrul şi se agăţă de cel mai apropiat lucru, care se dovedi a fi chiar el.

Rămase cu gura căscată. Da, acestea erau mâinile ei strângând braţele lui. Braţele *lui.* Erau ca de fier.

Marwick ieşise. Era afară din dormitorul său.

Îi dădu drumul de parcă frigea, însă el îi opri retragerea, strângând-o de coate. O ţintuia în faţa lui în timp ce răsufla ca din foale.

Se forţă să-l privească. Faţa lui era o mască înfiorătoare, intensitatea mâniei sale putând fi estimată după vena care îi pulsa la tâmplă. Fugi de fixitatea groaznică, sticloasă a ochilor lui atât de albaştri, iar privirea îi căzu pe ziarele făcute teanc pe podea.

Ca ultim lucru de văzut în viaţă, această imagine nu era cine ştie ce înălţătoare.

— Tu… rosti el cu o voce joasă, după care se opri, lăsând loc unei tăceri ca aceea de dinainte de căderea ghilotinei.

Acea propoziţie nu avea să se termine bine. Olivia îşi obligă buzele să se mişte, chiar dacă le simţea ca făcute din lemn.

— Ce bine să vă văd ieşit din cameră, reuşi să îngaime.

La fix! Ducele se împletici un pas înapoi şi se uită în jur înnebunit, de parcă abia acum şi-ar fi dat seama unde se afla.

Aceasta era ocazia ei. Putea să fugă. Din păcate, şi el avea să fugă, direct în dormitorul său.

Îşi simţea încheieturile ruginite, îngheţate, atât de tare i se opuneau când se aplecă şi adună ziarele.

— Poftim, zise ea şi i le întinse, rugându-se ca el să nu observe cum îi tremurau în mână. Citiţi-le pe această canapea. Vocea ei avea un ton isteric, ascuţit. Lumina este foarte bună aici.

Fixând-o cu privirea, ducele se apropie de

ziare cu mişcări foarte lente, de parcă ar fi fost pe sub apă, timp în care mâinile lui se încleştară pe încheieturile ei.

Olivia tresări şi, asemenea unui iepure încolţit, se strădui să rămână nemişcată. Dar bătăile îngrozite ale inimii o făceau să se legene. „Acum eşti băgată până la gât în asta!” bombăni o voce în capul ei.

Mâinile lui erau uriaşe; îi cuprindeau încheieturile, înfăşurându-se asemenea unor cătuşe fierbinţi în jurul lor. Degetele lui mari îi măsurau pulsul.

El ştia exact cât de tare îi bătea inima.

— Cum îndrăzneşti? o întrebă abia auzit.

Olivia îşi ridică privirea şi constată că ochii lui nu mai erau nici goi, nici sticloşi. El – înţelegerea o străbătu asemenea unui şoc electric – se *uita* la ea, o studia cu maximă intensitate. Şi expresia de pe faţa lui nu mai era goală.

Era atât de surprinsă, încât nu se putu apăra deloc în faţa acelei priviri. Se pierdu în ea, cuprinsă brusc de fascinaţie. Ce vedea oare acum

pe chipul ei? Ce anume putea capta asemenea atenţie concentrată?

— Cum îndrăzneşti? şopti el din nou, cât degetele lui le cuprindeau pe ale ei. Şi apoi, fără avertizare, începu să-i dezmierde pielea fină de pe interiorul încheieturilor.

Olivia îşi pierdu răsuflarea. Simţi un val de bizar de căldură, care o secătui de puteri.

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

— Ba da. Ştii. Degetele sale o mângâiară din nou. Ea înghiţi în sec. Senzaţia o deranja. O afecta prea puternic. Îi simţea chemarea pe dinăuntru. Trebuia să îşi ia privirea de la chipul lui. Avea s-o facă, într-o clipită. Ham? făcu el.

Obrajii ei se înroşiră.

— Păi, trebuie să recunoaşteţi că *aveţi* nevoie de o tunsoare.

Un zâmbet palid flutură pe buzele lui. Degetele i se descleştară şi trecură peste ale ei când şi le retrase.

— Este cineva în această casă căruia să-i pot

încredinţa o foarfecă? Le-am dat tuturor motive să îmi caute beregata.

Fusese o glumă? Mare minune!

— Haideţi, zise ea răguşit. Fiţi rezonabil. Morţii nu plătesc simbria.

Zâmbetul lui apăru iar un moment, apoi se stinse. Se încruntă şi îşi întoarse faţa.

— Trimite pe cineva să aranjeze biblioteca, rosti pe un ton aspru.

Altă minune.

— Imediat, Excelenţă.

Îşi sumese fustele şi ţâşni pe uşă afară – direct peste Vickers, care o prinse şi o ajută să rămână pe picioare.

— Dumnezeule, bâigui el cu ochii căscaţi. Dumnezeule, doamnă Johnson!

Ea se desprinse imediat din braţele lui. Nu avea timp de prostii.

— Nu l-ai auzit? Doar trăgeai cu urechea, nu? Să vină cameristele. Trebuie să facem curăţenie în

apartamentul Excelenţei Sale.

Zbură pe scări în jos, urmată îndeaproape de Vickers.

— Nu l-am auzit să spună asta. Doar că cineva trebuie să îndrepte biblioteca…

Olivia aruncă o privire nerăbdătoare peste umăr.

— Este clar că nu ştii să asculţi!

*

Se întoarse o oră mai târziu – durase mult mai mult decât ar fi sperat, dar cameristele se dovediseră a fi ridicol de recalcitrante când venise vorba să o însoţească; avusese nevoie de ameninţări dure ca să le convingă. Ameninţări! Nu se crezuse niciodată agresivă, dar Marwick se dovedea un profesor excelent.

Lăsă slujnicele să aştepte pe hol, cu feţele albe şi chinuite ca ale martirilor în ajunul

execuţiei, şi intră ca să evalueze rapid câmpul de luptă.

Nebunul şef era pe canapea, cufundat în paginile ziarului *Morning Herald.*

Oftă de uşurare. Probabil că o auzise, deoarece îşi ridică sprâncenele, dar nu şi privirea.

— Am adus cameristele…

— Nu, rosti el, după care întoarse pagina.

Olivia hotărî că nu îl auzise.

— Şi lacheii vor aranja biblioteca, urmă ea. Ce bine să văd că mai sunteţi aici. Bravo. Desigur, trebuie să mă iertaţi că vă felicit pentru o realizare atât de neînsemnată ca statul în acelaşi loc, nu e ca şi cum aţi fi un copilaş care ar fi putut să o şteargă în patru labe. Dar probabil că ştiţi cum se vorbeşte – acolo jos, adică.

Această înţepătură era un risc calculat. Îi mai rămăsese vreo urmă de mândrie? Dacă da, ar fi fost utilă.

El clipi, apoi îşi ridică privirea, cu faţa întunecată.

— Jos?

Îl cunoştea acum destul de bine ca să ştie că nu-i plăcea să fie subiect de bârfă.

— La bucătărie. Îi zâmbi înţelegător. Mă refer la personalul Excelentei Voastre.

Ducele pufni şi se ridică.

— Vrei să zici că personalul îmi pune la îndoială capacitatea de a sta în nenorocitul meu de salon?

— Păi, ştiţi – Olivia ridică din umeri şi scoase un râset scurt, poate o idee mai nervos decât ar fi dorit –, trândăvia e mama tuturor răutăţilor. Şi când nu lăsaţi pe nimeni să intre la curăţenie, cum altfel să îşi facă de lucru?

El îşi trecu mâna prin păr şi se învârti în cerc, de parcă ar fi căutat ceva.

— Unde este Vickers? izbucni. Fir-ar să fie, cum de intri aici tot timpul?

Ea îşi înăbuşi un chicotit. Ce idee amuzantă, să şi-l imagineze pe Vickers încercând să o oprească!

— Valetul dumneavoastră este în bucătărie, trândăvind cu slujnica de acolo. În restul timpului poate fi găsit pe holuri, făcând avansuri cameristelor. Vă avertizez că pe toate fronturile demersurile lui sunt prea înaintate ca să stăm liniştiţi. Prevăd o surpriză, sau chiar mai multe, peste vreo nouă luni.

Gura lui zvâcni, dar spasmul dispăru imediat. O cântări din ochii mijiţi.

— Câtă lipsă de delicateţe din partea ta, doamnă Johnson.

A, acum era o *doamnă?* Cât de îmbucurător.

— Sunt înclinată spre indelicateţe, recunoscu ea. Este un defect de-al meu.

— Unul dintre ele, o înţepă Marwick.

— Da, dar cine stă să le numere?

Bărbatul se aşeză la loc. Halatul i se desfăcuse, dezvăluind cămaşa ieşită din pantaloni. Cât de mult slăbise oare? Pantalonii aceia abia se mai ţineau pe el.

Ce se întâmpla cu ea? Doar nu o împunsese

curiozitatea în legătură cu ce s-ar fi zărit dacă pantalonii chiar ar fi căzut? Probabil că nebunia lui era contagioasă. Simţind parcă o mâncărime, propuse:

— Aş putea să sun după ceai? Fetele vor face curăţenie în linişte, fără să vă deranjeze, dacă promiteţi să nu le ameninţaţi.

— Nu, murmură el pe un ton mai domol.

— Fără ceai, corect, e prea devreme pentru aşa ceva. Rămâneţi unde sunteţi. Nu va dura mai mult de o oră.

Apoi, înainte ca el să o poată împiedica, ţâşni afară şi o prinse de mână pe Polly.

— Haide.

Slujnica, la rândul ei, se agăţă de cotul lui Muriel.

— Nu merg!

— Of, Doamne! chiţăi Muriel. Picioarele îi alunecară pe podea atunci când Olivia o trase pe Polly, şi deci şi pe ea, către uşă. Doris, fugi dacă ţii la viaţa ta!

Doris făcu stânga împrejur şi o porni spre scări.

— Nu mai face niciun pas! ţipă Olivia. Înapoi, aici, acum!

Umerii lui Doris căzură. Se întoarse şovăielnic.

— Nu merg, ţipă din răsputeri Polly. Nu o să… Tăcu brusc în mijlocul protestului şi se albi la faţă.

Când aruncă o privire în spate, Olivia îl descoperi în pragul uşii pe duce, holbându-se şocat la această scenă.

— V-am spus, nu este nevoie să vă ridicaţi, i se adresă ea senină, după care dădu drumul încheieturii lui Polly. Este totul în regulă.

În clipa următoare, poziţionându-se astfel încât Marwick să nu poată vedea, o împinse puternic pe servitoare în umăr.

*

Cameristele îşi văzură de treabă, foşnind timide ca nişte şoricei. El le ignoră. Nu contau. Jupâneasa lui nebună, cu părul roşu ca pieptul unui botgros, nu conta. Singurul lucru care îl interesa era articolul pe care îl descoperise pe ultima pagină din *Morning Herald.* Fusese scris de cineva pe care îl considerase cândva prieten – un om care probabil nu avea habar cât de insultător şi de ridicol era titlul: „Alegerea judicioasă a lordului Salisbury”. Dedesubt, cu litere ceva mai mici, se afirma: „Baronul Bertram – un dar pentru Anglia”.

Ducele îşi descleştă dinţii şi trase aer în piept, adânc, adânc.

Archibald, baron Bertram: un bărbat distins în jur de cincizeci de ani, linguşitor cu adversarii săi politici, enervant de cuviincios în purtări. Un participant obişnuit la liturghiile de la St. George din Hanover Square, şi miercurea, şi duminica. Cea mai bună, cea mai ireproşabilă alegere pentru postul de lider al liberalilor, sau cel puţin astfel credeau naivii şi proştii: un om credincios, cu

principii, devotat familiei şi Imperiului.

Margaret se distrase cu mai mulţi bărbaţi, dar toţi fuseseră oponenţii lui politici, cu excepţia lui Bertram. Bertram fusese aliatul său în Camera Lorzilor. Cel cu care conspira, principalul său sprijin.

Alte cuvinte din articol îi săriră în ochi: „meritoriu”, „dedicat”, „umil”.

Ilustratorul prinsese bine îngâmfarea pe care o sugera nasul coroiat al lui Bertram.

Alastair se gândi la patul din încăperea alăturată. Era nou, un înlocuitor al patului în care îşi petrecuse atâtea nopţi alături de Margaret, fără să îşi imagineze cum îşi bătea ea joc de el.

Margaret nu ar fi îndrăznit să se culce cu Bertram în această casă. Dar pentru satisfacţia lui personală, Alastair golise apartamentul ducesei, vânduse mobila la licitaţie şi dezmembrase patul măreţ, cu baldachin, în care dormise ea. Îl desfăcuse în bucăţi cu propriile mâini şi îl donase ca lemn de foc săracilor primăvara trecută.

O mică agitaţie îi întrerupse reveria: o

bufnitură, un icnet. Ducele îşi ridică privirea şi o surprinse pe camerista blondă îndreptând o vază. Ea îngheţă sub privirea lui ca o vulpe prinsă în gard.

— Haide, Muriel. Jupâneasa dădu acea instrucţiune din pragul dormitorului, unde stătea cu mâinile împreunate la talie, supraveghind operaţiunea.

Sâcâit, lăsă ziarul din mână. Această femeie era înzestrată cu abilitatea extraordinară de a emana o autoritate pe care, de fapt, nu o avea.

— Doamnă Johnson. Spune-mi ceva.

Se întoarse spre el, zâmbind senin. Se uitase în oglindă? Pielea îi era netedă, fină, îmbujorată şi pistruiată ca a unui copil. Era conştientă de vârsta ei? Avea motive serioase să se teamă de el. Dumnezeu ştie că îl văzuse în nişte stări cumplite. Până la urmă, era doar o servitoare, ce conta?

Îl crezuse în pragul *sinuciderii.*

Scrâşni din dinţi. Era doar o servitoare. *Nu conta. Ce* îl scotea din fire era calmul desăvârşit pe care-l afişa, de parcă nu ar fi putut fi surprinsă

ori intimidată de nimeni – nici de el. Nu-i putea înţelege atitudinea încrezătoare. Avea măcar douăzeci şi cinci de ani? Ce-o fi fost în capul lui Jones? Nu era cuviincios să ai o jupânească atât de tânără. Părul ei avea o culoare atât de deschisă şi de vie, de ziceai că era un steag. Era de-a dreptul ridicol. Cu siguranţă culoarea nu era naturală.

Trebuia să aibă o discuţie cu Jones. Să afle ce îl făcuse să ia hotărârea absurdă de a o angaja pe acel post.

— Mă mir că personalul meu nu poate să îşi îndeplinească sarcinile fără supravegherea ta, spuse el cu răceală, iritat că se împiedica tot timpul de ea. Nu ai alte îndatoriri de care să îţi vezi?

Olivia ridică din umeri.

— Sunt bucuroasă să îmi fac timp pentru bunăstarea Excelenţei Voastre.

Împotriva dorinţei sale clare. Da, băgase de seamă. De ce continua să o tolereze nu înţelegea. Din plictiseală, probabil. O uimire nesănătoasă în faţa nebuniei ei. Avea cea mai moale piele pe care

o atinsese vreodată. Îşi schimbă poziţia în fotoliu, nemulţumit de acest ultim gând.

— Nu mă refeream la mine, ci la personal, zise el tăios. Dacă ei nu îşi cunosc treaba destul de bine pentru a o face fără îndrumarea ta, sugerez să corectezi *acest* lucru.

Ea încuviinţă din cap imediat.

— Un plan foarte bun, Excelenţă. De fapt, chiar am început să iau măsuri în acest sens. Dorinţa de a-ţi mulţumi stăpânul e firească, iar acum am creat ocazia pentru a o face, explică ea radioasă. Mi-e teamă că în ultima vreme a lipsit o astfel de oportunitate.

Marwick se lăsă pe spate uluit. Cum de îndrăznea să-l dojenească?

Întrucât Olivia îi adresă un alt zâmbet extaziat, se încruntă şi îşi întoarse privirea la ziar. Nu-i plăcea zâmbetul ei. Când nu zâmbea, avea un aer banal, inofensiv. Prea tânără, dar cu o expresie inteligentă – desigur, înşelătoare, datorată ochelarilor şi accentului curios de rafinat.

Zâmbetul sfărâma însă iluzia că faţa ei era un

pătrat perfect, îi aducea gropiţe în obraji. Atrăgea atenţia asupra gurii ei, asupra buzelor pline. Dar numai buza de jos. Buza superioară era…

Nu era grija lui. Şi dacă, prin vreun exerciţiu al imaginaţiei, ar fi putut-o considera *drăguţă,* atunci acesta era un alt defect. Jupânesele nu erau drăguţe. În mod normal, erau prea bătrâne ca să poată fi recunoscute drept femei.

— Câţi ani ai? o întrebă fără a-şi ridica ochii din ziar.

— Destul de mulţi ca să apreciez binefacerile curăţeniei, Excelenţă. Prevăd că veţi savura roadele eforturilor noastre.

Ducele fixă cu privirea titlul articolului. Se cuvenea să îi tragă o mustrare serioasă pentru îndrăzneala aceasta. Era cazul să o dea afară. *Din nou.* Fir-ar să fie, ce mai căuta acolo?

Trase adânc aer în piept, oprindu-şi cuvintele înainte de a le spune. Cerule! Aerul căpătase un miros curat, proaspăt, care i se păru… plăcut. Vulpiţa avea dreptate. Încăperile acestea ar fi trebuit dereticate de mult.

— Ai grijă cum vorbeşti! izbucni el, trăgând de ziar ca să îl netezească.

Jones nu făcuse treabă bună când îl călcase. La experienţa lui, era o greşeală de neiertat.

După o clipă, tăcerea începu să-l sâcâie. O mustrase, deci acum ea ar fi trebuit să îşi ceară scuze. Oferea un exemplu prost pentru cameriste.

Când ridică privirea ca să-i dea o replică usturătoare, o văzu ajutând-o pe una dintre fete. Camerista descoperise un teanc de scrisori nedesfăcute pe servantă şi voia să i le aducă, străduindu-se să le cuprindă între degete fără să le scape. Jupâneasa îi şoptea:

— Pe o tavă de argint, Muriel. Doar ştii lucrul acesta.

— Dar sunt atât de multe!

Doamna Johnson îşi dădu seama că el le observa.

— Excelenţă, cum să vă triem corespondenţa? V-ar fi de folos o organizare în ordine alfabetică?

„La ce bun?” se întrebă el.

— Lasă-le acolo.

— Ca să curăţăm servanta bine…

— Am spus, lasă-le!

Buzele ei se strânseră într-o linie încăpăţânată. Roşeaţa care se intensifica pe faţa de obicei palidă îi scotea în evidenţă pistruii. Pistruii nu erau la modă, în asemenea cantitate puteau fi consideraţi chiar un defect. Dar cum se făcea că toţi se adunaseră pe bujorii din obrajii ei?

Furios pe sine însuşi, îşi întoarse atenţia la ziar.

— Poate dacă le-aş aranja după ştampila poştei…

— Nu. Doar gândul la toate acele scrisori îl făcea pieptul să se strângă. Mormanul creştea şi tot creştea. S-ar fi zis că, neprimind răspuns, corespondenţii lui şi-ar fi dat seama că nu mai dorea veşti de la ei, însă pur şi simplu continuau să *scrie.* Iisuse Hristoase! Dacă deschidea una, ar fi trebuit să le deschidă pe toate. Arde tot mormanul, îi ordonă.

Tăcere.

Marwick fixa articolul din gazetă. Ar fi putut la fel de bine să fie scris cu hieroglife.

— Poate ar fi mai uşor dacă cineva le-ar deschide şi le-ar sorta după cât de urgente sunt…

Ducele trânti ziarul de masă, şi cele patru femei din cameră îngheţară instantaneu. Îl năpădi un sentiment ciudat, străvechi, de abia recunoscut: jenă.

— Nu vreau să le citesc, spuse el după o clipă. Vocea îi rămăsese calmă, şi asta era ceva. Nu mă interesează ce conţin. Arde-le, doamnă Johnson.

Faţa ei îi reflecta clar gândurile. Marwick putea vedea, după ridicarea abia sesizabilă a sprâncenelor, cât de tare îi dezaproba ordinele. Şi apoi, în mişcarea înainte şi înapoi a maxilarului ei, observă cum acel impuls ridicol, complet nelalocul său, ieşea la suprafaţă. Avea de gând să îl *contrazică.*

— Dar dacă… începu ea.

Se înroşea tot mai tare. Îşi drese vocea şi se uită în altă parte, apoi iarăşi la el, apoi repede altundeva.

O privea uluit. Era ceva… *interesant* la figura ei. Cât de uşor o citise! De când nu mai văzuse pe cineva cu adevărat? De când nu mai fusese atent la micile detalii, la nuanţele unei expresii?

Nu putea să-şi amintească imagini din anul care trecuse. Nimic vizual, cu excepţia grădinii. Grădina care acum era moartă. Şi-o amintea însă complet înflorită vara precedentă. Asta era tot. Nimic altceva. Ca şi cum revelaţia orbirii faţă de trădarea lui Margaret îi distrusese total capacitatea de a vedea în jur.

Nici măcar nu îşi mai aducea aminte cine participase la înmormântare. Nu îşi amintea nimic în afara mormântului, pe care îl vizitase câteva săptămâni mai târziu. „Cine eşti tu?” Acesta fusese singurul gând de care se agăţase. „Cine zace aici? Cine ai fost tu cu adevărat?”

Chiar şi asta fusese doar o altă manifestare a orbirii, un mod de a se înşela pe sine. Nu Margaret îl şocase, ci propria lui ignoranţă,

mulţimea aceea uluitoare de lucruri pe care el nu le ghicise şi nu le bănuise niciodată. El, care se mândrise că putea să prevadă orice.

— Aşteaptă, o auzi spunând pe doamna Johnson.

O cameristă se apropia cu scrisorile de cămin. *Acea* fată era o slujnică ascultătoare, se gândi ducele.

— Excelenţă, i se adresă jupâneasa. El văzu, în linia hotărâtă a bărbiei sale, că îşi regăsise curajul. O observaţie atât de măruntă, care destăinuia atât de multe. Pe vremuri fusese foarte bun la interpretarea expresiilor. Pe vremuri ar fi depistat o minciună de la treizeci de paşi. Nu pot să-mi imaginez că doriţi cu adevărat să ardeţi toată această corespondenţă, continuă ea. Şi dacă…

— Da, replică el sarcastic. Doamne fereşte să ratez o invitaţie la vreun bal de caritate.

Tânăra femeie se încruntă, dar nu dădu niciun răspuns. Marwick îl formulă în gând în locul ei: „E posibil ca aceste scrisori să conţină o

sumedenie de lucruri importante.”

— Aş putea să le citesc eu, se oferi doamna Johnson.

— Tu, pufni el lăsând ziarul din mână. *Tu* propui să-mi citeşti corespondenţa privată.

Chiar şi cameristele se holbau la ea, observă ducele cu o satisfacţie răutăcioasă. O credeau la fel de nebună precum o credea şi el.

— Păi… Dacă sunt bune de ars, bănuiesc că sunt bune şi pentru ochii mei, spuse Olivia printre dinţi. Dacă nu aveţi cumva un secretar?

— Nu. O’Leary fusese chemat acasă, la Dublin, cu câteva săptămâni – ba nu, îşi dădu el seama şocat, cu câteva luni înainte. Nu am secretar.

— Bine, atunci…

— L-am dat afară, minţi Marwick. Tot insista să se uite prin scrisorile mele.

Ea râse.

Încruntat, el se uită spre tava cu micul dejun.

Făcuse o glumă? Doamne sfinte, ce avea în cap? S-ar fi zis că era plin de vată. Aripi de liliac şi păienjeni, şi cuie. Cât trecuse de când îşi folosise mintea cu adevărat?

Titlul de pe prima pagină a gazetei îi atrase atenţia.

— Deci? întrebă scorpia.

Aşa se descrisese mai devreme, şi nu găsea niciun motiv s-o contrazică. Despre ce tot trăncănea acolo? Nu putea să-şi aducă bine aminte. „Bertram, o binefacere.” Se gândi la pistolul ascuns în dormitorul său. Vechea lui existenţă era moartă. Ar fi putut să o reia, fără îndoială, dar nu îşi dorea acest lucru.

Ce îşi dorea era să reverse o răzbunare distrugătoare. „Să dezgropăm securea războiului!”

— Excelenţă…

— Da, îi aruncă el, doar ca să o facă să tacă.

— Mulţumesc. Îi auzi foşnetul fustelor când se apropie. Dumnezeule din cer! Chiar nu putea

să-i dea pace? Mai este ceva, zise ea aşezându-se în faţa lui fără măcar să ceară voie. Ei bine, asta chiar merita o mustrare aspră! Deschise gura, dar jupâneasa i-o luă înainte, aplecându-se peste comodă ca să şoptească: Cumva, din întâmplare, aţi consumat cinci livre de trufe săptămâna trecută?

„Ce Dumnezeu?”

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Îşi scoase ochelarii, dezvăluind nişte ochi de un albastru uluitor. Marwick uită deodată ce voia să spună. Ea îşi ştergea lentilele cu mâneca în timp ce continua să vorbească. La fel de bine ar fi putut să îndruge orice.

Ochii ei aveau fix nuanţa cerului de deasupra grădinii din vara trecută. În zilele senine, când soarele strălucea cu cea mai mare putere, aceasta fusese culoarea cerului. Avusese senzaţia că natura îşi bătea joc de el. „Nu este pentru tine. Nimic din toate acestea nu mai este pentru tine.”

Olivia îşi puse ochelarii înapoi pe nas, astfel

că lentilele mascară miracolele din spatele lor.

Jupânesele nu aveau astfel de ochi.

— Şi mă voi uita peste scrisorile dumneavoastră, termină ea solemn, după care se ridică şi plecă, lăsându-l… nedumerit.

Respiră încet. Da, nu era doar închipuirea lui. Lăsase în urma ei o vagă mireasmă de trandafiri.

Era oare parfum? Cum de nu observase până atunci? Era exact cum îşi imaginase mireasma grădinii. Dar nu se îndurase niciodată să deschidă fereastra, de frică să nu fie dezamăgit. Blestemat să fie!

Inspiră din nou când uşa se închise în spatele ei. Jupâneasa lui mirosea a vară.

Capitolul 7

— Vezi-ţi de drum!

Olivia, aşezată la masa din biroul ducelui, îşi înclină capul ca să asculte vocea lui Polly de pe hol.

— Ei, haide, nu te preface supărată acum.

Şi acesta era Vickers. Cu un oftat, Olivia lăsă scrisoarea din mână – a paisprezecea pe care o deschisese astăzi dintre cele adresate ducelui. De două săptămâni îi parcurgea corespondenţa, făcând liste cu notiţe pe care Marwick le primea fără niciun comentariu. De altfel, probabil nici nu se obosea să le citească.

În alte vremuri, în alte locuri, ar fi enervat-o gândul că munca ei era ignorată complet. Lista corespondenţilor lui era însă ca indexul unei cărţi de istorie contemporană. Lectura scrisorilor era la fel de plăcută ca trasul cu urechea într-un palat.

Nu se cuvenea ca o secretară să manifeste un asemenea interes personal faţă de munca ei; pe de altă parte, acum nu era secretară, nu? Era jupânească, deci îi revenea sarcina de a pune capăt disputei de pe hol, care se auzea din ce în ce mai

tare.

Când o porni spre uşă, îl auzi pe Vickers spunând:

— Te-am văzut cum te-ai uitat când Muriel a venit sus la mine mai devreme. Cam verde la faţă! Geloasă, ai?

— Ha! Dacă îţi închipui că mă interesează o uşuratică şi o nătângă... Hei! Ia-ţi mâinile de pe mine, sau te plesnesc!

Olivia deschise uşa. Vickers o înghesuise pe Polly într-un perete, prinzând-o între o armură şi o vază chinezească înaltă care îi venea până la mijloc.

— Domnule Vickers, rosti ea aspru.

Valetul sări înapoi.

— Ia uite! mormăi el frecându-şi spăşit chelia. Te căutam, doamnă. Bucătăreasa doreşte acordul dumitale pentru meniul săptămânii viitoare...

— Ei, pe naiba, o căutai.

Polly îl împinse puternic spre Olivia, care îl

ocoli cu uşurinţă. Valetul căzu în genunchi.

Olivia se uită în jos la el. Chelia lui era roşie ca focul.

— Nu ai treabă de făcut, domnule Vickers?

— Ce treabă? strigă Polly. Ăsta se crede ducele în persoană. Trândăveşte ca un paşă şi crede că noi suntem femeile din haremul lui!

— Prostii, mârâi el printre dinţi în timp ce se opintea să se ridice. Ia spune, doamnă Johnson, ai văzut-o cum m-a împins. Nu e corect aşa.

— Ai noroc că doar te-am împins, ţipă mânioasă Polly. M-am săturat de tine, mârlanule!

— Vezi? Vickers se trase înapoi. Mă vânează. Toată ziua mă împiedic de ea, nu pot să fac un pas fără să dau nas în nas…

— Asta e o minciună! strigă Polly.

— Şi dacă tot vorbim de asta, nu sunt singurul bărbat după care se ţine, continuă Vickers. Ia întreabă de flăcăul care apare pe aici în fiecare noapte, doar, doar o zări-o. Ia întreabă cât de repede fuge la el.

Polly se albi la faţă.

— Ia mai taci.

— Vezi? Valetul o prinse pe Olivia de încheietură. Tâlharul acela, veşnic plin de mărunţişuri. Pun pariu că *el* ar găsi cum să vândă nişte trufe.

— Tu, tu… el, *niciodată!* icni slujnica.

Olivia se uită lung la mâna lui Vickers. El şi-o retrase grăbit.

— Mă scuzi, doamnă!

Îşi întoarse privirea către Polly, care tremura din toate încheieturile.

— Polly, zise ea calm, tu…

— Sigur că îl crezi pe *el,* ţipă fata. Ţi-am fost antipatică din ziua în care ai pus piciorul în casa asta. Dar de unde era să ştiu că nu ai venit pentru postul de cameristă? N-aveam de unde să ghicesc…

— Polly! Olivia îşi puse mâinile în şolduri. Întoarce-te la treburile tale.

Servitoarea rămase cu gura căscată. Peste o clipă, cu o privire otrăvită către cei doi, îşi ridică fustele şi o luă la goană.

Olivia se întoarse către valet: scund, rotofei, cu tenul pământiu.

— Trebuie să spun, domnule Vickers, că eşti un Romeo tare nereuşit. Dacă te mai prind hărţuind servitoarele, îţi vei pierde slujba.

— Stai aşa! Bărbatul îşi îndreptă spatele, o poziţie care ar fi putut fi impresionantă dacă Olivia nu ar fi fost mai înaltă cu jumătate de cap. Eu sunt valetul personal al Excelenţei Sale. Poziţia mea aici…

— Şi care *este* acea poziţie, mai exact? îl întrerupse ea fără a se obosi să îşi ascundă răceala din voce. Turnătorii erau utili pentru o jupâneasă, dar asta nu însemna că trebuia să-i şi placă specia. Din ce ştiu eu, un valet trebuie să vadă de nevoile personale ale stăpânului său, şi nu te-am văzut împreună cu el. Într-adevăr, poate asta este problema. Deoarece ajunge să îi arunci Excelenţei Sale o singură privire ca să înţelegi că nu are de fapt valet.

— Nu e drept! Vickers expiră puternic, cu obrajii umflaţi. Ştiu că arată neîngrijit, dar nu poţi pricepe. Ultima oară când am îndrăznit să intru în dormitorul lui, a luat trusa de ras şi a azvârlit-o de perete.

— Şi când s-a întâmplat acest lucru? Cum valetul strânse din buze fără să răspundă, Olivia adăugă: Nu de curând, să înţeleg.

— Nu am mai recuperat trusa, zise el morocănos. Şi n-am ce să fac dacă el îmi refuză serviciile.

— Ba da, ai ce face. Poţi să insişti, domnule Vickers.

Dumnezeule din ceruri, reuşise să îl aducă pe Marwick în salon, nu? Trebuia tot ea să facă şi restul? În ritmul acesta, avea să dureze un an până să îl scoată din apartamentul său.

— Nu pot trece peste capul lui. Până la urmă, e afurisitul de stăpân al acestei case!

— Ai grijă cum vorbeşti, îl avertiză ea. Şi dacă nu-ţi permite să-l bărbiereşti, ai putea cel puţin să îi pui în faţă o oglindă.

— Cu ce scop? întrebă el încruntat.

— Ca să vadă cum arată. E ca un câine ciobănesc netuns.

— Nu are sens. Este fără speranţă. Îmi pare rău că nu-ţi dai seama, dar nu voi fi obligat să mă supun riscului…

— Atunci o voi face eu. Olivia făcu stânga împrejur şi porni hotărâtă spre scări. Vii? strigă peste umăr. Lipsa oricărei reacţii din partea valetului o făcu să pufnească plină de dezgust: Nu, desigur că nu. Inutili, toţi.

*

Salonul era gol, dar uşa către dormitorul ducelui era deschisă. Olivia se repezi înăuntru şi îl găsi pe Marwick citind într-un fotoliu lângă fereastră.

— Puneţi-vă valetul la treabă sau daţi-l afară!

— Bine, zise el fără să-şi ridice privirea de pe

carte.

„Bine?” Rămase blocată un moment, nedumerită.

— Deci? Care din ele?

Ducele ridică din umeri. Lumina după-amiezii cădea blând asupra feţei lui, aurindu-i trăsăturile şi evidenţiind ridurile de expresie din jurul gurii. Olivia nu-şi putea imagina când se alesese cu ele. Dintre toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse, el era de omul cel mai puţin susceptibil să râdă.

— Nu îmi veţi răspunde?

Împotriva voinţei sale, atenţia îi fugi spre restul încăperii. Servitoarele aranjaseră toate hârtiile şi le puseseră în bibliotecă, în afară de câteva care rămăseseră pe măsuţa lui de toaletă.

Marwick îşi înălţă privirea, urmărind-o pe a ei.

— Ei bine, după cum vezi, cameristele au venit azi-dimineaţă, deci nu mai ai nicio obligaţie aici, doamnă Johnson. Dacă ai o plângere împotriva lui Vickers, adresează-i-te lui Jones.

— Jones nu îl va da afară fără aprobarea dumneavoastră, replică ea furioasă.

— Bine, atunci. Asta este.

Se aşează mai adânc în fotoliu şi îşi ţinu cartea în dreptul feţei, cu un gest care spunea: „Sunt ocupat”.

Într-un acces de îndrăzneală, Olivia merse la măsuţa de toaletă şi aranjă ostentativ hârtiile. Spre dezamăgirea ei, erau recente, observaţii despre viaţa politică din ziarele pe care el le citea cu atâta regularitate în ultima vreme.

— Ce faci acolo?

Lăsă grăbită foile din mână.

— Dacă servitoarele au venit azi-dimineaţă, ce e cu toată dezordinea aceasta? Blatul de marmură era îngropat sub un morman de lavaliere şifonate şi sticluţe de farmacie.

— Nu am chef de glume, rosti el acru. Tu…

— Eu caut trusa dumneavoastră de bărbierit. Dădu la o parte lavalierele, scoţând la iveală o oglinjoară şi alte nimicuri. Vickers spune că nu a

mai văzut-o de când aţi dat cu ea de un perete, şi… A! exclamă ea arătându-i un pieptene din baga. Iată o invenţie remarcabilă. Poate aţi dori să o încercaţi o dată.

Ducele o privi fix, cu un rid fin între sprâncene. Apoi, strângând din buze, se întoarse la cartea sa.

Lipsa lui de atenţie îi convenea Oliviei. Cu oglinjoara în mână, porni, aparent fără ţintă, spre bibliotecă. Teancul de documente de pe raftul din mijloc era înalt de un cot. Pagina de deasupra era o scrisoare, datată în 1883, scrisă de mâna lui Marwick şi adresată lordului Audley…

— Trusa nu este în bibliotecă, o informă el sec.

Ea ridică oglinda.

— Poftiţi, uitaţi-vă la dumneavoastră. Cum el dădu pagina ignorând-o, continuă sarcastic: O, da, sunt sigură că acea carte are doar două sau trei sute de ani. Vă mulţumeaţi să o ţineţi pe podea, iar acum nu puteţi să vă dezlipiţi o singură clipă din citit.

— Mă îndoiesc că este atât de veche, zise el ridicând-o astfel încât ea putu să vadă cotorul: *Contele de Monte Cristo,* de Dumas.

— A, povestea unei răzbunări. Căutaţi inspiraţie?

Marwick îi adresă un zâmbet ameninţător.

— Până acum, eroul pare cam lipsit de curaj.

— Înseamnă că sunteţi încă la început. Vă asigur că, după ce Dantes petrece ani şi ani în temniţă, transformându-se într-un golan zdrenţăros, revenirea e de-a dreptul ucigătoare. Păi, primul lucru pe care îl face este să se tundă.

El închise cartea cu putere.

— Eşti ciudat de surdă la aluziile pe care majoritatea servitorilor ştiu să le audă. Vizita ta avea vreun scop? Dacă nu, eşti liberă.

Olivia ridică din nou oglinda.

— Acesta este scopul meu. Arătaţi ca un gnu. Dacă valetul dumneavoastră…

— Nu cred că ştii cum arată un gnu, zise el

blând.

Cu un gest ezitant, ea lăsă oglinda în jos. O prinsese, nu avea nici cea mai vagă idee cum arăta un gnu.

— Bine, arătaţi aşa cum îmi imaginez că arată un gnu, ţinând seama cum se numeşte.

— Asta nu are niciun sens, remarcă el deschizându-şi din nou cartea. Câine ciobănesc era alegerea mai bună.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Vă place să fiţi asemănat cu un câine? Ar trebui să latru din nou la dumneavoastră?

Marwick închise cartea, punând degetul la pagina la care rămăsese, şi se lăsă pe spate ca s-o scruteze.

— Doreşti să latri, doamnă Johnson? Da, astăzi pari să fii într-o dispoziţie destul de câinească, eşti zbârlită. O studie prin pleoapele mijite. Stridenţa ar sugera un… dar nu, un pudel este prea feminin.

Olivia inspiră adânc.

— Ce impoliteţe. Sugeraţi…

— Un setter irlandez? S-ar potrivi bine cu părul dumitale. Dar nu, zise el plin de regret, cred că singurul răspuns este un chihuahua: are un lătrat obositor, însă nu muşcă.

— V-am citit scrisorile, zise ea printre dinţi. Ştiţi cât de mulţi dintre prietenii dumneavoastră doresc să vă vadă? Imaginaţi-vă ce părere şi-ar face dacă v-ar vedea arătând astfel.

Greşeală. Faţa lui deveni imobilă.

— Ce bine atunci că nu primesc vizite.

— Valetul dumneavoastră hărţuieşte slujnicele. Nu vă interesează soarta femeilor nevinovate care se află în slujba dumneavoastră? Daţi-i ceva de făcut. Doar atâta vă cer.

— Şi eu ce primesc în schimb?

— La ce vă referiţi? întrebă ea după o scurtă ezitare.

Ducele lăsă cartea din mână, şi Olivia simţi o scurtă împunsătură de panică atunci când ochii lui se concentrară asupra ei. O expresie

batjocoritoare şi răutăcioasă îi apăruse pe chip, şi zâmbetul îi era clar lipsit de bunătate.

— De ce i-aş da ceva de făcut? Cum ar putea să-mi fie de folos?

Ea se holbă neîncrezătoare.

— Păi, aţi avea o gospodărie ţinută aşa cum trebuie. Şi… Ha! Arătă triumfătoare către mâna lui, care tocmai se ridicase ca să dea la o parte o şuviţă din ochi. O tunsoare v-ar folosi clar.

— Şi ţi-ar da ţie mult prea multă satisfacţie. Îţi dai seama, doamnă Johnson, că plăcerea ta de a mă hărţui e cu totul nelalocul ei pentru o servitoare?

— Aţi înţeles greşit. Nu îmi face nicio plăcere.

Cu toate astea, o cuprinse neliniştea. Era posibil ca ducele să aibă dreptate: scăpase din ochi scopul pentru care se afla acolo. Ademenită de un fals sentiment de siguranţă, se lăsase distrasă de treburile gospodăreşti – şi de misiunea dificilă de a-l scoate pe catârul acela din încăperile sale.

Totuşi, cu cât mai repede îl ademenea să iasă, cu atât mai curând îşi putea îndeplini planul nebunesc. Fără îndoială, niciun gentleman nu ar fi îndrăznit să iasă din apartamentul său atâta vreme cât arăta cum îşi imagina Olivia că arată un gnu sau, mai sigur, ca un câine ciobănesc.

— Vă asigur că îndatoririle mele mi se par extrem de neplăcute.

Zâmbetul lui se lărgi rău prevestitor.

— Aşa deci? Foarte bine, te cred. Comportamentul tău sugerează că te simţi subestimată. Dacă doreşti aşa mult să mă vezi tuns, poţi să o faci chiar tu.

— Poftim? Olivia făcu un pas înapoi. Eu niciodată… Este absurd! De unde să ştiu *eu* cum se tunde un bărbat? Aş face o mare varză.

Marwick ţâţâi batjocoritor.

— Datoria poate fi atât de apăsătoare uneori. Ce bine e că te plătesc pentru ea, nu?

— Lăsaţi-mă să sun după Vickers, zise ea întorcându-se către clopoţel. Va fi aici într-o

clipită…

— Sub nicio formă. Tu vei mânui foarfecă sau nimeni nu o va face.

O notă serioasă se strecurase pentru o clipă în tonul său. Olivia încercă să râdă.

— Doar nu vreţi să spuneţi că nu aveţi încredere în el!

— Destul, pufni el întinzându-se după carte. La revedere.

Ea rămase pe loc, dintr-odată conştientă că avea dreptate: dintr-un motiv oarecare, nu avea destulă încredere în Vickers ca să-l lase să-l bărbierească.

— Poate că Jones ar…

— Ieşi.

— Bine! exclamă ea punându-şi mâinile în şolduri. Cât de greu ar putea să fie? O să vă tund.

— Nu vorbeam serios, râse el.

— Dar aţi făcut oferta, şi eu o accept. Doar nu vă temeţi că o să vă tai beregata?

— Nu o face pe proasta, replică ducele privind-o cu ochi mijiţi.

— Atunci spuneţi-mi unde este trusa.

După un moment, el ridică din umeri.

— În dulap.

Scotoci câteva minute până să găsească trusa din piele. Când îi desfăcu catarama, înţelese că Vickers nu minţise: toate ustensilele, foarfecă, pămătuful şi briciul erau claie peste grămadă, sărite de la locurile lor. Cumva totuşi, o mică fiolă cu dop rămăsese întreagă.

O deschise şi o mirosi: săpun, levănţică şi poate o idee de săruri. Fără îndoială, esenţă pentru spuma de bărbierit.

Observă că ducele ridicase o sprânceană.

— Nu ai nici cea mai vagă idee ce faci.

Era atât de perspicace! Dacă voia un expert, putea să sune după Vickers. Dar cum avusese nesocotinţa să o lase pe ea să-l aranjeze, Olivia nu intenţiona să rateze ocazia. Părul lui era înfiorător.

— Luaţi loc la măsuţa de toaletă, vă rog.

El se ridică măsurând-o cu privirea şi, spre surprinderea ei, se aşează fără obiecţii pe scaunul din faţa oglinzii.

Olivia luă prosopul de pe suportul de lângă lavoar şi i-l legă la gât, apoi luă foarfecă. Părea destul de mică pentru o asemenea operaţiune, nu? O închise şi o deschise cu zgomot.

Marwick o urmărea în oglindă, zâmbetul încrezut de pe faţa lui dezvăluind cât de tare îi savura stinghereala.

— Prefer stilul parizian, o informă. Cu o idee din cel italian.

Ce Dumnezeu însemna asta? Olivia se hotărî să înfrunte situaţia cu tupeu, pentru a nu-i lăsa timp să se răzgândească.

— Aş fi crezut că stilul german vi s-ar potrivi mai bine.

— Te referi la cel din Hanovra sau cel din Berlin? Sunt confundate atât de des!

Tânăra femeie surprinse zvâcnetul slab al

buzelor lui. Râdea de ea! Inventase toată povestea cu stilurile.

— Oricare o fi mai scurt, rosti ea sever, deschizând ameninţător foarfecă.

— Foarte bine, zise el, după care îşi aplecă fruntea.

Şocată, se holbă la capul său, la tot acel păr blond, des, şi deodată se simţi incapabilă să se mişte. Această îndatorire presupunea să îl atingă. Să îşi afunde mâinile în părul lui… şi să îl pipăie.

Fără niciun motiv evident, Olivia îşi aminti deodată senzaţia mâinilor lui pe încheieturile ei. Degetele lui mari alunecând de-a lungul lor. Cu un ghem în stomac, strânse din buze şi inspiră puternic, apoi, dregându-şi vocea, spuse:

— Nu este prea târziu ca să-l chem pe Vickers. El ar fi bucuros să vă servească.

— Curajul tău e doar o faţadă, doamnă Johnson? Simt o adiere de laşitate?

— Păi este vorba de capul Excelenţei Voastre.

Cu o altă respiraţie adâncă, îşi cufundă

degetele în părul lui. Era moale. Mătăsos chiar. Părul unui gentleman era la fel de moale ca al unei femei. Cine s-ar fi gândit? Dintr-odată, simţi că umerii lui se zgâlţâiau. Se uită în oglindă şi văzu că râdea de ea în tăcere.

— Faţa ta, zise el. Atât de şocată. Părul unui duce se simte la mână altfel decât al oamenilor de rând?

De ce o făcuse acest comentariu să roşească, nu avea habar. Ceva din vocea lui… Se poziţionă astfel încât el să nu-i mai vadă chipul. Nu era treaba ei să îl amuze. Îi prinse cu două degete o şuviţă – într-adevăr, avea părul mai mătăsos decât al ei – şi o tăie. Gata. O făcuse. Câştigând încredere, luă o şuviţă mai groasă şi o tunse. Excelent. Acum avansa mult mai rapid cu foarfecele de-a lungul cefei lui.

— Îţi descoperi un talent? se interesă Marwick.

Olivia îl ignoră. Lăsată pe spate, îşi admiră rezultatele. „O, Doamne!” Părul lui arăta ca tivul cârpit de şapte ori de la un jupon. Asta era, trebuia să fie mai atentă. Îşi trecu mâinile prin

părul lui ca să-l apuce mai bine, moment în care îl simţi tresărind uşor.

— Ai grijă cu lamele acelea, o avertiză el blând.

— Nu vă mişcaţi, şi o să am.

Mai făcuse asta şi înainte: îşi tunsese mama, o dată pe lună, întotdeauna duminica, şi, ocazional, prietenele de la şcoala de dactilografie. Dar să tundă părul unui bărbat, părul ducelui de Marwick, era cu totul altceva.

Când îi adună buclele, îi atinse involuntar baza gâtului. Umerii lui erau numai muşchi, putea să îi simtă încordându-se sub vârfurile degetelor ei, şi senzaţia o făcu să roşească.

Îşi duse mâna mai sus ca să evite atingerea cu acel corp musculos, dar acum palma îi aluneca peste ceafa lui, peste pielea surprinzător de caldă. Din trei tăieturi îi înlătură chica şi se trezi holbându-se la ceafa puternică, încordată din cauza poziţiei lui, aplecat în faţă ca să îi permită un acces mai bun.

Şira spinării forma o protuberanţă tare din os

la baza gâtului, în public, gulerul ascundea acest loc secret, intim, vulnerabil. Câţi ochi căzuseră oare asupra lui? Ai valetului… şi ai răposatei sale soţii. Poate că ea îl sărutase. Părea locul ideal pentru săruturile unei iubite.

Pielea lui părea moale, fără cusur. Degetul ei mare rătăci peste acea protuberanţă ca să îşi verifice ipoteza. Da: moale. Cât de solid îi părea osul! Apăsă cu degetul. Probabil că ducele era mult mai greu decât ea. Întreaga lui siluetă era concepută la o altă scală, lungă şi zveltă şi legată, dar înfăşurată solid în muşchi. Lăţimea densă a umerilor săi întindea materialul cămăşii chiar şi acum, când era subnutrit. Putea simţi…

Îşi trase mâna ca arsă. Îi *masase* umerii!

Îngrozită, cu faţa în flăcări, puse din nou foarfecă la treabă. Se ruga din tot sufletul ca ducele să nu fi băgat de seamă. Dar cum ar fi fost posibil?

Îl auzi expirând uşor. Nu avu curajul să se uite în oglindă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, tensionată.

Olivia şi-ar fi dorit să scâncească şi să se facă ghem. În schimb, tăie foarte repede, fără să-i mai pese de rezultat. Ideea era să-i scurteze părul fără să-l înjunghie. Dacă arăta îngrozitor, asta şi merita; Vickers putea să o dreagă mai încolo.

În cele din urmă, trebui să se mute din nou în raza lui vizuală. Îşi păstră privirea aţintită asupra părului său; nu s-ar fi uitat acum în ochii lui nici pentru o sută de lire. Probabil că era încă roşie la faţă. Numai gândul o făcu să se îmbujoreze şi mai tare. „La naiba!” pufni în gând.

Trebuia să-i tundă părul care îi cădea în ochi, căci acesta fusese motivul cu care îl momise să accepte. Îşi adună curajul ţinându-şi respiraţia înainte de a-i scurta şuviţele de la tâmple.

Marwick o fixa cu privirea.

Ea îi percepea atenţia asemenea unei arsuri pe obraz. Nu îşi permise să se uite, dar îşi putea imagina ochii săi de un albastru atât de intens, de parcă ar fi înghiţit oceane. Respiraţia lui adia pe braţul ei, fierbinte, uşoară. Când se aplecă, încheietura ei îi atinse obrazul şi putu să-i simtă barba aspră. Gura i se uscă.

Nu. Nu se întâmpla aşa ceva. Tăie cât de repede îndrăzni. De la o distanţă atât de mică, mirosul de săpun de pe pielea lui îi ajunse la nări. Un mosc curat, proaspăt. Inima i se poticnea; nu reuşea să mai respire regulat.

Nu era genul de femeie care să simtă aşa ceva. Nu exista nici urmă de intimitate între ei doi. Faptul că îl ajuta nu însemna că îi păsa de el. Ea avea o inimă egoistă, de mercenar, şi intenţii criminale. Nu era atrasă de el. Capul Oliviei Holladay nu se sucea după niciun bărbat, şi după acesta cu atât mai puţin.

— Gata, zise într-un final, extrem de uşurată.

Ştia însă că acest moment nu avea să se termine când lăsa foarfecă din mână. N-ar fi trebuit să-l atingă niciodată.

Ducele îşi înclină capul, apoi îl răsuci într-o parte şi în alta, examinându-se în oglindă. Sau aşa presupunea Olivia, căci tot nu putea să se uite direct la el.

— Bun, rosti el în sfârşit. Este destul de… groaznic.

Ei îi scăpă un chicotit. Se lovi cu palma peste gură, speriată de sunetul acela searbăd.

— Da, spuse cu răsuflarea întretăiată, căci îi venea să râdă din nou, doar din cauza nervozităţii. Mi-e teamă că… Alt chicot îi scăpă, ruşinos, bizar, aparţinând de drept unei prostuţe fluşturatice. Se obligă să-i întâlnească ochii în oglindă; ai ei erau mari, uluiţi, aparţinând parcă altei persoane. Îmi este teamă că aşa este, admise într-un final, gândindu-se că ducele arăta ca un miel tuns.

Buzele lui zvâcniră. Şi apoi, minunea minunilor, începu şi el să râdă.

— Acum miza creşte, căci dacă eşti la fel de nepricepută la bărbierit…

— O, nu, tresări ea dându-se un pas înapoi. Nu o să pun lama la gâtul nimănui. Nu am făcut-o niciodată, şi eu…

Marwick o prinse de încheietură. Inima Oliviei tresăltă, iar şi iar, ca un copil care sare coarda, când se întoarse lent.

— Dar cum stau lucrurile cu domnul Johnson? murmură el.

Ea înghiţi în sec.

— Nu există, după cum deja ştiţi.

— Da. Dar abia acum încep să cred că e păcat.

Sigur îl înţelesese greşit. Doar nu încercase să sugereze că…

Degetul lui mare o mângâie încet pe încheietură. Din nou *asta!* Trase adânc aer în piept, apoi îşi smulse mâna.

— O să… o să mă duc să îl găsesc pe Vickers, ca să aranjeze…

— Ce are nevoie de aranjat? zise el leneş. Cred că a fost chiar un succes.

Olivia o rupse la fugă. Doar la jumătatea scărilor îşi dădu seama în sfârşit ce făcuse el şi atunci se opri, îngrozită, dorindu-şi să o înghită pământul.

Ducele nu încerca să o seducă. Nu, era mult mai mişel. Pur şi simplu găsise o modalitate să o gonească din apartamentul lui. Făcuse o remarcă vag sugestivă, iar ea se speriase şi fugise ca un

iepure.

Scrâşni din dinţi. Bestia asta josnică, vicleană, grosolană avea să regrete că o pusese într-o asemenea postură. O, da. Nu avea să se mai lase păcălită.

Capitolul 8

Plicul era extrem de gros pentru o recomandare. Lângă geamul care dădea în grădină, Alastair îl cântări în mână. Avea măcar cinci foi.

Jones stătea nesigur în prag, ţeapăn şi tremurând în fracul său negru.

— Totul a fost în ordine, Excelenţă.

— Sunt sigur că a fost.

Îşi ridică privirea. Majordomul era mult mai

plinuţ decât şi-l amintea. Poate că acolo dispăruseră cele cinci livre de trufe.

Zâmbi în sinea lui. În ziua precedentă, după ce îşi pusese jupâneasa pe fugă – dacă nu ar fi ghicit că era fecioară, acum ar fi ştiut acest lucru cu siguranţă –, se uitase câteva minute în oglindă.

Tunsoarea era cu adevărat groaznică. Pe de altă parte, reprezenta o îmbunătăţire clară, una pe care ea se luptase din greu să o obţină.

De ce? Nu putea înţelege. Nimic în legătură cu ea nu avea sens. Era prea tânără, *mult* prea arogantă şi… de o senzualitate înnăscută, chiar dacă ea nu o ştia. De săptămâni întregi îi simţise privirile insistente, dar abia în ajun le găsise şi explicaţia. Jupâneasa lui îl considera atrăgător.

Femeile îi admiraseră înfăţişarea dintotdeauna. Era surprinzător că-şi amintea acum de asta. Pe vremuri ştiuse să farmece o femeie. Dar *acest* bărbat, cel care era în prezent, abia dacă îşi mai recunoştea trupul. Era ceva ce trebuia ignorat sau pedepsit… până când mâinile jupânesei începuseră să-i rătăcească pe umeri.

Îi strânsese braţele, mângâind uşor, cum ar pipăi o femeie oarbă forma pentru a şi-o imagina. Se speriase imediat, desigur.

— Dacă d-doar aţi citi recomandarea, se bâlbâi Jones – fusese destul de ruşinat, explicând cum de ajunsese să promoveze o cameristă pe înalta poziţie de jupânească – veţi înţelege, sper, din ce motiv am îndrăznit să o angajez. Domnia sa are numai cuvinte frumoase despre abilităţile doamnei Johnson.

— Da. Alastair fixă plicul cu privirea. O s-o citesc.

Acesta fusese motivul pentru care îl chemase pe Jones, până la urmă. Purtarea educată a doamnei Johnson, obrăzniciile ei bizare, hotărârea ei inexplicabilă de a-l reabilita, atingerea ei… Ei bine, toate la un loc îi stârniseră într-un final curiozitatea.

Deschise plicul, pradă unui scurt puseu de spaimă.

Margaret scrisese atât de multe scrisori. În clipa în care crezuse că le adunase pe toate,

apăruseră altele. Nişte epistole probabil că încă aşteptau în ascunzători de prin oraş, menite să-l distrugă într-o bună zi. Scrisorile ajunseseră să reprezinte pentru el o pacoste teribilă. Cum altfel?

Când despături recomandarea, caligrafia ordonată îl linişti, în faţa ochilor îi fulgeră imaginea nenumăratelor teancuri de plicuri nedeschise. Cât de absurd părea deodată totul – din cauză că Margaret îşi aşternuse pe hârtie ticăloşiile, nu mai îndrăznea să citească o scrisoare!

— Ripton, murmură el în timp ce parcurgea rândurile. Când s-a căsătorit?

Soţia vicontelui scrisese recomandarea, afirmând că doamna Johnson fusese o perioadă în serviciul ei. Alastair nu îl cunoştea pe viconte; acesta îşi luase în primire locul din Camera Lorzilor şi nu se mai întorsese niciodată. Era mai devotat afacerilor, fără îndoială de nevoie; familia sa era plină de cheltuitori şi scandalagii, care probabil că îl costau destul de mult.

— De curând, Excelenţă. Foarte recent, din câte ştiu.

Şi totuşi, vicontesa vorbea despre fata ei în casă cu familiaritatea rezervată unei vechi cunoştinţe.

— Atunci, la cine a lucrat doamna Johnson înainte de căsătoria lui Lady Ripton? Care este familia vicontesei?

Podeaua scârţâi când Jones se mută de pe un picior pe altul.

— Ah… nu îmi amintesc acum, Excelenţă. Va trebui să consult almanahul lui Debrett pentru această informaţie.

Cu toate că domnişoara Johnson este neîndoielnic familiarizată cu treburile casnice şi priceputǎ la ele, consider că potenţialul ei ar rămâne în mare măsură nefolosit într-un asemenea post.

Aceasta nu era o recomandare obişnuită, ci o ridicare în slăvi. Olivia Johnson era dedicată, altruistă, şi avea multe abilităţi neverosimile:

stenografie, dactilografie, matematică. Era o maestră în probleme de etichetă, o expertă în planificarea dineurilor festive (cu un talent deosebit la realizarea aranjamentelor florale pentru mese) şi o organizatoare ireproşabilă a corespondenţei, indiferent de complexitatea acesteia.

Ducele pufni. Poate că jupâneasa lui era mai bătrână decât părea. Sau poate hipnoza era un alt talent de-al ei, şi vicontesa întocmise recomandarea cât se afla în transă.

— Jones, spune-mi – Alastair îşi ridică privirea şi îşi văzu majordomul radiind. Ce este?

— O… Jones îşi controlă expresia. Nimic, Excelenţă. Dar apoi zâmbetul îi mişcă din nou buzele.

— Rânjeşti, constată Marwick, străbătut de o plăcere neaşteptată. Se părea că abilitatea sa de a citi expresiile feţei îşi revenise complet. Spune ce-ai pe suflet.

— Iertare, Excelenţă… doar că este atât minunat să vă văd interesat din nou. Jones făcu o

plecăciune adâncă. Mă iertaţi, comentariul a fost nepotrivit. Vă cer iertare cu umilinţă, nu îmi pot imagina ce s-a întâmplat cu mine…

Alastair ridică o mână.

— Nu este nevoie.

Nu era nevoie să se prefacă ori să evite subiectul. În ultimele luni nu fusese prezent. Şi acum Jones arăta de parcă venise Crăciunul, deoarece îşi imagina… ce? Că se întorsese la vechea rutină? Că era din nou majordomul celei mai mari speranţe a Angliei?

Ignoranţa, se spune, este o binecuvântare. Destrămarea ei, prin revelaţii şocante, este cea care răneşte mortal. Era mai bine ca Jones să rămână cufundat în ignoranţă încă o vreme.

Se ridică, iar majordomul se retrase grăbit tocmai până în salon.

„Pentru numele Domnului!” Jupâneasa sa avea dreptate.

Tot personalul său părea şocat de fiecare dată când se mişca, de parcă nu l-ar fi crezut

capabil de asta.

— Unde este doamna Johnson acum?

Recomandarea nu lămurise nimic. Dimpotrivă, femeia aceea devenea şi mai greu de înţeles.

— Jos, cred. Jones îşi frângea mâinile. În birou. Sortând… corespondenţa dumneavoastră. M-a asigurat că i-aţi dat permisiunea.

„Jos”, repetă în gând ducele cu un zâmbet sumbru. Foarte bine. Nu era un copil. Ar fi putut să trimită după ea, desigur, însă voia să le demonstreze servitorilor că putea nu doar să se ridice de pe scaun, ci şi – o, mare minune! — să coboare nişte scări.

Străbătu cu paşi mari salonul. Uşa se deschise spre hol fără probleme. Într-adevăr, se deschise atât de uşor, încât preţ de o clipă uimirea îl făcu să ezite.

Respiraţia uşor gâfâită a majordomului îi dădu de înţeles că îl urma îndeaproape. Doar prezenţa lui Jones în spatele său îl obligă pe Alastair să iasă.

Holul mirosea a ceară şi a flori, asemenea unei biserici înainte de înmormântare. Refuză să-şi umple plămânii cu acel aer.

Trecu în revistă mobilierul familiar. O vază lăcuită plină cu trandafiri. Bustul străstrăbunicului său. Picturi în ulei ale unor bătălii trecute, victorii îndepărtate ale imperiului. Un drum uşor. O deplasare scurtă. Jos, atât de simplu.

Covorul gros îi înghiţea paşii. De ce părea acest lucru atât de dificil? El *alesese* să rămână în încăperile sale, nu fusese *captiv* acolo. De ce i se strângea pieptul? Întinse mâna ca să atingă fereastra care dădea în stradă, şi răceala sticlei îl surprinse, făcându-l să se oprească.

Aceste geamuri fuseseră calde când murise Margaret. Luni de zile după moartea ei, mersese înainte şi înapoi de-a lungul lor. Noaptea se holbau la el asemenea unor ochi goi, orbiţi de întunericul de afară. Oricine ar fi putut să stea ascuns în beznă, urmărindu-l.

Şi ce ar fi putut vedea acel observator, dacă nu un nebun a cărui fericire se datora neştiinţei? Reuşitele sale fuseseră noroc chior, pure

accidente. Înfrângerile sale fuseseră intenţionate, plănuite de nevasta sa.

Cât de ingenios conspirase împotriva lui! *Ea* ar fi trebuit să facă politică. I-o spusese deseori, ca laudă pentru sfaturile ei. Acum ştia că avusese dreptate, la ce talent manifestase în materie de trădare.

După o vreme, începuse să evite ferestrele. Lumea lui se restrânsese până la limitele apartamentului, deoarece nu trebuia să îşi facă griji pentru imaginea pe care o arăta lumii. Cea pe care o afişase înaintea morţii ei fusese o minciună. Cea pe care o descoperise după înmormântare fusese insuportabilă, grotescă, prea asemănătoare cu aceea a tatălui său: bună doar pentru a fi ascunsă.

Respiră adânc şi se obligă să meargă în continuare. Balustrada îi nimeri în mână, o realitate solidă din mahon, care îl ghida către scări. Trebuie să existe şi o a treia imagine a lui, pe care să o încerce. Nu se putea întoarce la impostură.

Păşi în vestibul, fără să se uite la uşile duble

care dădeau în stradă. Se răsuci cu spatele la ele şi la bolta care dădea spre aripa de est, dar simţea acele uşi ca pe o mâncărime între umeri: un avertisment, sau o ispită, sau o secure gata să cadă.

Trecu de salonul oficial unde avuseseră loc atâtea recepţii. Unde salutase musafiri şi purtase negocieri în colţuri şi se simţise atât de blestemat de *important.* Atât de drept şi de hotărât.

Casa aceea ar fi trebuit dărâmată. Ce era, dacă nu o dovadă a falsităţii? Amintea în mod insuportabil cât de mult se frământase, cât de ingenios îşi făcuse planurile, cât de sincer crezuse într-o cauză mai presus de el însuşi, mai nobilă.

Mirosul de înmormântare se potrivea perfect cu atmosfera.

Uşa biroului îi păru imensă. Îşi încleştă mâna pe clanţă ca pe o ancoră şi scoase aerul din piept doar după ce păşi înăuntru, închizând uşa în nasul lui Jones.

Jupâneasa nu-i observă apariţia. Era cocoţată pe o scară, fredonând o melodie în timp ce căuta

prin rafturile cu registrele moşiilor.

Lipsa ei de atenţie îi convenea. Se rezemă de uşă şi aşteptă să i se liniştească pulsul.

Doamna Johnson. Ochelarii, cocul sever, fusta de lână cenuşie şi bluza albă simplă puteau să aparţină unei guvernante, unei directoare de şcoală, unei fete bătrâne. Dar tinereţea ei, sângele-rece, părul roşu ca focul şi mâinile ei neastâmpărate creau altă imagine.

Ce fredona? Nu cântecelul obişnuit de music-hall. Cu siguranţă nu era… Beethoven? De când mergeau servitoarele la concerte simfonice?

— *L'ho trovato,* strigă ea şi, cu un aer triumfal, luă o carte de pe raft.

Jupâneasa lui vorbea italiană.

Olivia îşi puse cartea sub braţ şi îşi ridică fustele ca să poată coborî. Avea nişte glezne superbe jupâneasa lui vorbitoare de italiană, se gândi Marwick. O botină fină căută o treaptă de mai jos. Ciorapii ei, observă el, erau din dantelă.

Lady Ripton probabil că o plătise foarte bine

pentru munca ei de cameristă.

Ce făcea, scotocind prin registrele proprietăţilor lui?

În minte îi prinse contur o bănuială. Ea vorbea cu un accent prea rafinat pentru poziţia ei. Nu avea purtările cuiva învăţat să servească. Purta ciorapi de dantelă. Vorbea singură în italiană. Era mult, mult prea tânără.

Şi ce dacă? Putea fi spioană? În slujba cui? Ducele scrâşni din dinţi. Doctorii lui – aceia pe care se obosise să-i consulte înainte de a se retrage în chilia lui – îl avertizaseră că paranoia era semnul unei minţi bolnave.

Îşi drese vocea. Prevenită, ea icni şi se întoarse să se holbeze la el.

— Excelenţă! *Aici!*

Deci nici măcar ea nu îl crezuse capabil. Nu putea spune de ce îl rodea acest lucru. Cine era ea, dacă nu o simplă servitoare? Simţi cum buzele i se arcuiau într-un zâmbet periculos.

— Aici. Da. Ai vreo obiecţie?

La ce îi trebuiau dosarele lui ca să-i sorteze corespondenţa?

Ochelarii îi alunecară în jos pe nas. Ochii aceia ar fi trezit bănuielile oricui. Nu îl interesa cât de chioară era. Acei ochi erau arme, şi ea nu îi lăsase impresia că ar fi fost o persoană care să risipească resurse.

„Potoleşte-te!” Aceste gânduri îi păreau până şi lui ridicole.

— Ce faci cu registrele mele? se interesă.

— M-am g-gândit… Intendentul dumneavoastră de la Abiston. Vă întreba într-o scrisoare despre productivitatea recoltei de la un răsad folosit pe o altă moşie. M-am gândit că aş putea lua notiţe care să vă ajute la răspuns.

Acesta nu era raţionamentul unei cameriste şi nici al unei jupânese.

— Am citit recomandarea lui Lady Ripton, zise el. O lectură deosebit de interesantă. Te preţuieşte în mod deosebit.

Oare o umbră de îngrijorare îi întunecase

trăsăturile pentru o clipă?

— Domnia sa e prea bună.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Olivia se agăţă de scară şi nu scoase nicio vorbă.

Când mai rămăsese fără cuvinte? Marwick nu putea să se încreadă în instinctele sale, dar asta nu însemna că trebuia să le ignore.

— Ceea ce aduce după sine o întrebare simplă, legată de motivul pentru care ai plecat din serviciul ei.

— O, eu…

Îşi puse piciorul pe următoarea treaptă şi săltă stângaci; dosarul îl alunecă de sub braţ şi se prăbuşi pe covor.

Îl scăpase intenţionat. Ba nu. „Nu trebuie să îngădui astfel de închipuiri”, îl mustrase doctorul Houseman. „Mintea dumitale este dezechilibrată de durere, nu te poţi încrede în ea.”

Fratele lui formulase mai direct: „Ai

înnebunit”.

Nu era însă o închipuire faptul că jupâneasa lui vorbea italiana, fredona Beethoven şi plecase dintr-o slujbă confortabilă ca să-i spele lui podelele.

Acum ea cobora rapid scara. *„L’ho trovato”,* spusese. „L-am găsit.” Ce anume căutase? înaintă un pas, hotărât să pună mâna pe dosar înainte ca jupâneasa să se poată uita prin el.

Ea aruncă o privire peste umăr, îl văzu venind şi îşi pierdu echilibrul. Cu un ţipăt, căzu de pe scară.

„Las-o să cadă.” Dar trupul nu îl ascultă, şi ţâşni să o prindă, în momentul impactului scăpă un geamăt şi se clătină înapoi. Doamna Johnson nu era uşoară.

Marele noroc la mândriei lui fu că îşi recăpătă echilibrul – apoi, devenind conştient de atingerea ei, avu senzaţia că pielea îi era străbătută de un curent electric. Tânără, da: avea formele unei femei în floarea vârstei. Îi adulmecă parfumul, apă de trandafiri amestecată cu săpun,

şi sub acestea nota caldă dată de pielea ei. Strălucitoare, moale, pistruiată.

Olivia scoase un sunet ca un chiţăit, iar ducele îşi obligă braţele să o elibereze. Încet, acestea îl ascultară. Făcu un singur pas înapoi, şi în acel moment mintea şi corpul său o luară pe căi total diferite, căci o devora din priviri şi o anume parte a corpului său, de multă vreme amorţită, se trezea la viaţă, blestemata!

Câtă vreme trecuse de când se gândise la o femeie, şi-o imaginase, o dorise? Nu soţia sa, nu un coşmar, nu un păcat negru, fără margini, care se întindea peste amintirile lui asemenea unei pete de cerneală, ci o *femeie.*

Corpul unei femei. Mişcările unei femei. Bătaia rapidă a inimii de la baza gâtului palid, lung al acestei femei, mişcarea genelor când îi aruncă o privire pe furiş, aplecarea taliei înalte, îndoirea graţioasă a încheieturii când adună dosarul de pe jos, curbura sânilor ei. Forma buzelor ei când vorbi, nuanţa lor trandafirie, mireasma ei, pielea diafană ca o petală.

— Mi-e o ruşine cumplită, rostiră acele buze.

Sunt groaznic de neîndemânatică.

Şi vocea ei, moale şi lină, amintind de alunecarea cearşafurilor de mătase pe piele – câtă vreme trecuse de când el observase asemenea gingăşii? Nu atinsese nicio femeie după Margaret. Nu o făcuse nici înainte de căsătorie, din dorinţa de a nu fi precum tatăl său. Dar în acele zile de burlăcie, vai, cât de grea fusese virtutea!

Inima îi bătea într-un ritm dureros, stomacul îi era strâns în ghearele nevoii animalice. Se răsuci, ameţit şi furios pe el însuşi, ca nu cumva ea să-i observe ruşinea adolescentină, membrul tare ca o bâtă de crichet.

Trase aer în piept şi tot ce simţi fu gustul, mirosul, căldura ei. Afurisita lui d*e jupâneasă.*

Care nu era ceea *ce* părea.

Se întoarse din nou spre ea şi îşi regretă imediat gestul, căci Olivia îl privea cu ochii mari, pe care uitase să-i ascundă în spatele lentilelor. Ochii de culoarea albăstrelelor îi întâlniră pe ai lui, apoi se feriră. Între ei trecu un fior, un moment de conştientizare nedorită: nu erau doar

stăpân şi slujnică. Erau, de asemenea, un bărbat şi o femeie, singuri în spatele unor uşi închise, cu atingerea celuilalt încă arzătoare pe pielea fiecăruia.

Marwick merse întins până la masa de lucru şi se trânti pe scaun, punând un zid de stejar între ei. Orbeşte, pipăi după un condei.

Biroul era acoperit de hârtii. Calcule şi cifre. Clipi. Un teanc de scrisori deschise se afla lângă călimară.

Concentrându-se, descoperi o listă cu nume şi date alături de notiţe scrise îngrijit. Ea îi aducea în mod constant aceste liste în cameră, dar acum, pentru prima dată, luă una s-o citească.

Lordul Swansea, 14 septembrie, ref: compania de iluminat public, ar fi onorat dacă v-aţi alătura consiliului de administraţie.

Dl. Patrick Fitzgerald, 14 septembrie, ref: semne de mană la Abiston – problemă cu

semințele? De consultat alte moşii care folosesc aceeaşi sursă?

Lord Michael de Grey, 15 septembrie, ref: nuntă, data stabilită pentru 30 ale lunii, Christ Church din Piccadilly.

Promisese că va participa, dar nu o făcuse.

Lady Sarah Winthrop, 16 septembrie, ref: Harry: niciun semn de viaţă din partea lui de trei luni, solicită să faceţi presiuni asupra ambasadorului pentru a organiza o expediţie de căutare.

Ducele se strâmbă. De dragul familiei, spera ca relaţia dintre Michael şi Elizabeth să se dovedească roditoare; Harry Winthrop, actualul moştenitor, era bun doar la blestemăţii, vagabondaj şi bârfe de culise.

— Sunt aproape la zi. Doamna Johnson se apropiase cu o timiditate ce nu o caracteriza. Cred că până mâine voi fi gata.

— Mâine, rosti el sec.

Se adunase corespondenţa din ultimele zece-douăsprezece luni, şi ea se lăuda că putea să o citească, să o rezume şi să o termine în câteva săptămâni.

Dădu la o parte prima pagină. Pe coloane îngrijite, doamna Johnson transcrisese esenţa vieţii pe care o încheiase, abandonase, părăsise: toate cererile linguşitoare de favoruri, petiţiile solemne, avansurile mieroase.

Dl. Stephen Potmore, 4 septembrie, ref: sănătatea dvs., îngrijorare, salutări călduroase

— Da, eşti eficace, nu-i aşa? Lady Ripton cred că a menţionat această calitate, spunea că eşti expertă în organizarea corespondenţei. Îşi ridică ochii şi o văzu ezitând, cu privirea plecată. Măcar

nu se aşezase fără s-o invite. Era ceva. Ia loc, îi zise în cele din urmă.

Ochii li se întâlniră când se aşeză. El nu îşi feri privirea, ea însă, da.

Ah, nimic nu se compara cu îmbujorarea unei roşcate! Îşi imagină că vedea chiar şi capilarele dilatându-se sub pielea ei.

Se strădui să-şi revină. Atracţia între stăpân şi servitor era împotriva tuturor regulilor de bună-cuviinţă, însă uneori, inevitabil, apărea. Un gentleman onorabil ştia cum să reacţioneze într-o astfel de situaţie. Răposatul său tată, de exemplu, fusese un desfrânat clasic: veşnic o pipăia pe una, arunca ocheade alteia, nu conta cine era femeia, nu conta cine era martor – copiii săi, musafirii, propria nevastă.

Ca să fie sincer, pe Alastair nu îl deranjase atât de mult faptul că o trăda pe mama sa, deoarece Elise de Grey nu fusese o sfântă, în ciuda a ceea ce încă mai susţinea fiul ei cel mic. Băiat fiind, Alastair o văzuse ieşind din camerele altor bărbaţi noaptea târziu, când nimeni nu avea motiv să cutreiere prin casă.

Nu, ceea ce îl deranjase era potrivirea în cele mai mici detalii cu imaginea caricaturală a aristocratului libidinos, supraexcitat. Răposatul duce de Marwick vorbise mult şi înălţător despre *noblesse oblige,* dar se purtase ca într-o bandă desenată din *Punch.* Divorţul, detaliile sordide ale aventurilor sale şi acuzaţiile soţiei ţinuseră prima pagină a ziarelor luni întregi.

Privi iarăşi la lista de scrisori fără răspuns. Întrebări ale intendenţilor săi. Încercări de tratative din partea vechilor săi aliaţi. Propunerile unor parteneri cu care făcuse afaceri prospere. Toate, neglijate. Chiar şi acum, când i se reamintiseră aceste responsabilităţi, Alastair nu se gândea la chirii, arendaşi, recolte şi politică, la datorii şi la modul cel mai bun de a se răscumpăra pentru că le lăsase pe toate în voia sorţii.

Nu se gândea nici măcar la răposata sa nevastă şi la bărbaţii cu care îl trădase.

Spre marea lui uimire, gândurile i se îndreptau spre erecţia pe cale să se stingă. Şi spre jupâneasa lui.

Se uită la ea. Se uită cu adevărat la ea, în

acest spaţiu plin de ecourile amintirilor unei vieţi cu care nu mai avea nicio legătură. Furia sa veşnic prezentă păru să se domolească pentru o clipă, cedând locul unui interes pe care nicio servitoare nu ar fi trebuit să îl stârnească – nu din partea unui bărbat onorabil.

Dar unde îl adusese onoarea? Mai mult chiar – gândul ciudat îl ţintui ce îşi refuzase în trecut?

Nu era treaba unui gentleman să se holbeze la o slujnică. *Onoarea* lui preţioasă l-ar fi lăsat orb la forma gurii acestei femei, mare şi mai expresivă decât probabil că îşi dorea ea. Îşi dădu brusc seama că era foarte aproape să memoreze poziţionarea pistruilor ei. Pe obrazul stâng avea şapte semne de frumuseţe (puteau fi pistruii consideraţi semne de frumuseţe? Ei bine, da!) aranjate ca stelele din Pleiade. Obrazul drept afişa constelaţia Casiopeei, fără steaua cea mai sudică.

Un gentleman s-ar fi criticat sever pentru că observa asemenea detalii. Ducele supranumit „Speranţa luminoasă a Angliei” ar fi numit pistruii defecte, deoarece în opinia lui perfecţiunea era imaginea soţiei sale, a cărei piele nu avea nici

măcar o aluniţă şi a cărei frumuseţe şireată, de vulpe, trebuia să fie referinţă pentru toate femeile, exact în acelaşi mod în care el, cu realizările sale, fixa ştacheta pentru toţi bărbaţii.

Acum îşi dădea seama că pistruii nu erau defecte, ci ispite, şi, cu toate că atâtea dintre vechile lui plăceri erau moarte, aveau să apară altele noi, asemenea acesteia: să fie fascinat de o servitoare, pe care vechiul lui avatar nu ar fi observat-o.

Ea se foi un pic pe scaun. Tăcerea lui o tulbura, dar nu intenţiona să i-o arate. Altă revelaţie pentru Marwick: stăpânirea de sine a unei servitoare putea să rivalizeze cu a sa, ba o putea chiar întrece.

„Daţi-mi arma”, îi ceruse ea calmă, neînfricată, neclintită.

— Cine eşti, doamnă Johnson? El înţelese deodată că nu suspiciunea îl mâna, ci o curiozitate uimită. Ce anume te-a adus aici?

Ea se îndreptă şi clipi ca o bufniţă.

— Eu… nu înţeleg, Excelenţă.

— Lady Ripton se pare că îţi încredinţa sarcini destul de elevate. Şi totuşi ai plecat din serviciul ei pentru o poziţie de cameristă. De ce?

— Păi… şansa de a lucra pentru Excelenţa Voastră, spuse ea după o scurtă ezitare. Pentru ducele de Marwick.

— Mincinoaso.

— Dacă mă veţi jigni… ripostă ea cu buzele strânse.

— Ce vei face? Ar fi prima oară când te jignesc? El ridică din umeri şi dădu la o parte notiţele ei scrise cu grijă. Foarte bine, să zicem că renumele meu te-a făcut să vii. Toate acele poveşti glorioase despre fapte nobile, toate elogiile din ziare. Dar ce anume te-a reţinut aici? Când am aruncat sticla aceea, de ce nu ai făcut stânga-mprejur şi nu ai fugit înapoi la Lady Ripton? Nu-mi spune că nu te-ar fi primit cu braţele deschise. Recomandarea aceea putea la fel de bine să fie o odă.

— Nu a fost… în totalitate dorinţa mea să o părăsesc, zise ea foindu-se pe scaun. Mă tem însă

că una dintre cunoştinţele domniei sale a dezvoltat un interes nelalocul lui pentru persoana mea.

— Un gentleman?

Ea se strâmbă.

— Dacă doriţi să folosiţi termenul într-un sens atât de larg, voi fi obligată să fiu de acord cu Excelenţa Voastră.

El îşi opri zâmbetul înainte să-i atingă buzele. Obsesia ei ciudată pentru utilizarea corectă a vocabularului era mai potrivită pentru o guvernantă decât pentru o servitoare. Acest lucru îl puse pe gânduri.

— Pari remarcabil de bine educată pentru cineva atât de tânăr.

Olivia îl privi precaută. Ochelarii ei erau o crimă împotriva naturii. Îi distorsionau forma ochilor şi o făceau să pară acrită.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Cineva care ar fi văzut-o doar fără ochelari ar fi putut să nu o recunoască deloc la cum arăta astfel. Şi dacă o recunoştea, merita felicitări

pentru faptul că se abţinea să-i îndepărteze de pe faţa ei. Erau odioşi.

Ducele îşi drese glasul.

— Cunoaşterea italianei, de exemplu, nu este printre calităţile obişnuite ale unei cameriste, cred.

Pistruii ei deveniră livizi pe tenul alb.

— Eu nu…

De unde ştia el de italiană? Marwick simţi brusc o încântare răutăcioasă. Cât de plăcut era să o pună în încurcătură la rândul lui!

— Vorbeşti singură. Şi cu dosarele. Eşti destul de neglijentă, *signora.*

— Oh. Clipind rapid, se uită în poală, apucându-şi cu dinţii buza de jos.

El bănuia că nenumărate femei îşi muşcau buzele când erau nervoase, dar nu îşi putea aminti să fi observat asta până acum. Majoritatea femeilor, desigur, nu erau binecuvântate cu o astfel de buză plină, de un roz aprins. Poate că acesta era motivul. Gura ei pretindea atenţie.

— Deci, doamnă Johnson?

Era cazul să îi dea un răspuns şi să îşi lase buza în pace, se gândi el îmbufnat.

Când Olivia îşi ridică privirea, şovăiala îi era întipărită pe fiecare trăsătură a feţei.

— Cred… Nu am fost crescută să devin servitoare, Excelenţă. Multe dintre ciudăţeniile pe care le-aţi remarcat se datorează educaţiei mele.

Acum ajungeau la o înţelegere. Ar fi putut să spună la fel de bine că se născuse în Italia, dar această explicaţie părea să corespundă adevărului.

— Cum aşa?

— Familia mea a fost… destul de înstărită, aş putea spune.

— Explică-mi mai clar, te rog. Auzindu-se vorbind, se amuză. Acum îi încuraja obsesia pentru precizie.

— Am fost educată, desigur, zise ea schimbându-şi poziţia pe scaun.

— La o şcoală anume?

— Nu, am avut profesori particulari.

— Aha. „Destul de înstărită? Bogată de-a binelea”, se gândi el. Şi ce altceva?

Tânăra femeie se încruntă puţin.

— Vă referiţi la educaţia mea? Programul obişnuit: istorie, retorică, matematică dimineaţa. Desen şi pian după-amiaza. Un zâmbet fugar îi străbătu chipul. Din când în când o partidă de şah.

— O educaţie solidă, atunci.

Ea zâmbi iarăşi, trist.

— Evident, poziţia mea nu mai este aceeaşi.

Ducele o studie, impresionat de aceste dezvăluiri, primele pe care i le făcuse. În definitiv, îi confirmau bănuielile. Accentul ei, atitudinea, particularităţile ei, toate erau stranii pentru o slujnică.

Instinctele sale nu erau atât de degenerate până la urmă.

— Ce s-a întâmplat? Cum ai ajuns servitoare?

— Nimic deosebit, spuse ea ridicând din umeri. Am rămas orfană, şi părinţii mei nu se gândiseră să-mi asigure viitorul. Deci am fost obligată să mă descurc.

El se încruntă.

— Să te descurci? Vrei să spui, să te întreţii?

Zâmbetul ei era palid şi lipsit de veselie.

— După cum observaţi.

Ce observa el era o fată, trecută cu puţin de douăzeci de ani, care îi povestea pe scurt cum fusese alungată din confortul burghez în sărăcie lucie. Doar o situaţie extrem de precară ar fi putut împinge o copilă răsfăţată, obişnuită cu meditatori şi piane, să caute o slujbă de servitoare.

Într-adevăr, poveştile de genul acesta nu se sfârşeau cu orfana oropsită reuşind să se descurce în vreun fel. Îşi putea aminti doar parabole moralizatoare, în care domnişoara până atunci protejată se întâlnea cu vreun crai care o transforma în femeie întreţinută.

Vremurile se schimbau, desigur, dar lumea

încă oferea puţine şanse unei fete bine-crescute care ajungea obligată să muncească.

— Şi rudele mai îndepărtate? Nu s-au preocupat de soarta ta?

— Familia mea nu a fost niciodată prea mare.

— Dar cu siguranţă a fost cineva.

Nici ducele nu se bucurase de o familie numeroasă, dar îl avusese pe fratele lui, pe Michael.

Ea îi întâlni privirea şi lăsă tăcerea să se aştearnă între ei pentru o clipă lungă.

— Nu, zise în cele din urmă. Nu a fost.

Răspunsul îl irită dintr-un motiv neştiut. Ce reacţie absurdă! Pentru o clipă, se părea că el era tânărul fără experienţă şi ea cea trecută prin viaţă.

Enervat că îşi pierduse calmul, o iscodi pe un ton mai sever:

— Câţi ani aveai atunci când ai început să îţi croieşti drum în viaţă?

— Optsprezece, Excelenţă. Aproape.

— Aproape? Atunci vrei să spui şaptesprezece.

Marwick observă că asprimea lui o descumpănea. Nici el nu putea să înţeleagă de ce era atât de furios.

— Da, murmură tânăra femeie. Aşa cred.

„Şaptesprezece”, repetă el în gând.

— Şi nu aveai legături de rudenie cu vreo slujnică sau cameristă? Cum ţi-ai găsit primul loc de muncă?

— Există ceva numit registrul servitorilor, Excelenţă. În vocea ei se ascundea un umor sec, fără îndoială pe seama lui. În schimbul unei sume modeste, poţi afla imediat ce slujbe sunt disponibile.

— Ştiu foarte bine. Cum ai luat hotărârea să devii servitoare?

— Se spune că oricine poate să dea cu mătura, replică ea nonşalant.

Se prefăcea că nu înţelege. Multe tinere ar fi căutat o alternativă la frecatul de podele.

— Eşti educată. Ai fi putut fi domnişoară de companie sau guvernantă.

Amuzamentul ei se evaporă, fiind înlocuit de cinism.

— La optsprezece ani, Excelenţă? Posibilele cliente considerau mai degrabă că eu aş fi avut nevoie de aşa ceva. Cât despre guvernantă… mă îndoiesc că aş fi fost pe placul multor neveste.

Nu, probabil că nu. Ultimul gen de guvernantă pe care îl căuta o soţie era o fetişcană plină de viaţă. Francheţea ei îl uimi totuşi, iar reacţia lui fu remarcată şi de Olivia.

— Iertaţi-mă, murmură ea fâstâcită. V-am şocat.

— E un termen cam puternic, replică el, apoi oftă constatând că pedanteria ei gramaticală era molipsitoare. Sunt mai degrabă surprins. Nu găseşti pe toate drumurile servitoare cu trecutul acesta. Italiana şi pianul şi mai ştiu eu ce.

Zâmbetul ei fin, mulţumit, era fermecător. În clipa următoare însă, îşi pierdu şarmul. Cu toate că nu se schimbase în niciun fel, ducele nu-l mai putea privi.

Fixă un punct din spatele ei. Uitase că pe lume se petreceau tot felul de tragedii. A ei nu era cea mai mare – dar nici a lui. În definitiv, nu era singurul bărbat căruia i se puseseră coame.

Revelaţia ar fi putut aduce cu sine o uşurare dulce-amară, căci peste o dramă obişnuită se putea trece. În schimb, Marwick fu zguduit, căci deodată văzu diferenţa dintre ei. Confruntată cu o pierdere inimaginabilă, ea îşi revenise cu ambiţie, în timp ce el, un bărbat cu zece ani mai în vârstă… cum se exprimase ea? *Fugise de pe câmpul de luptă.*

Formularea fusese destul de blândă. Oare ce Dumnezeu gândea despre el?

Îşi dădu seama enervat că roşise. Ce importanţă avea opinia unei slujnice? Îşi mută atenţia la însemnările făcute de ea. Gladstone îi scrisese, cerându-i ajutorul ca să-l înlăture pe Salisbury şi să preia conducerea guvernului.

Iisuse, îi trimisese *trei* misive! Omul acesta nu se lăsa descurajat uşor.

Sigur că nu. Alastair îi câştigase două rânduri de alegeri. Dacă scrisorile lui Margaret nu erau făcute publice niciodată, avea să rămână în istorie pentru acest lucru.

Şi ce dacă? Nu mai dădea nici două parale pe moştenirea pe care o lăsa. Desigur, atât cât mai rămăsese din vechea sa personalitate refuza să o creadă, însă nu-i mai folosea la nimic: viaţa sa de dinainte se încheiase.

Lăsă hârtiile din mână. Jupâneasa stătea ţeapănă, pregătită să îndure mai departe interogatoriul, dar el îşi formase deja o idee generală despre secretul ei. Fusese crescută să spere la mai bine şi nu putea uita asta, ceea ce explica multe în legătură cu ea.

— Eşti demnă de laudă. Cuvintele îi arseră gâtul, căci nu putea să şi le adreseze şi sieşi. Ai tot dreptul să fii mândră.

Dintr-un motiv oarecare, Olivia se albi din nou la faţă.

— Mulţumesc.

— Şi acum îţi voi da un sfat. Se obligă să zâmbească. Scrie-i lui Lady Ripton. Spune-i că ai nevoie de un loc unde să stai câtă vreme îţi cauţi o nouă slujbă.

Un rid apăru între sprâncenele ei.

— Mă daţi din nou afară?

— Nu. De fapt, îţi fac o favoare.

Ducele se ridică, şi ea îi urmă grăbită exemplul. Cât dădu ocol mesei îşi păstră ochii aţintiţi asupra chipului ei, căci întotdeauna părea să fie ceva nou de observat. Fu extrem de mulţumit să identifice momentul precis în care tânăra femeie îşi dădu seama că venea spre ea. Altcineva în afară de el nu ar fi remarcat minuscula dilatare a ochilor ei; mai mult de atât, văzu ceva extraordinar: o văzu pe *ea.*

Mult mai vizibil fu saltul rapid pe care îl făcu Olivia ca să se îndepărteze de el.

— Trebuie să ies întotdeauna în acest fel? murmură ea cu un râs stingher. Gonită afară de…

Icni când Marwick o prinse de talie şi, cu mâna liberă, îi prinse bărbia şi i-o ridică.

Cum de îşi imaginase pe vremuri că o conformaţie minionă era cheia atracţiei feminine? Miniaturile puteau fi cuprinse într-o singură privire, pe când o asemenea abundenţă a perfecţiunii, cu membre lungi şi şolduri generoase, aproape un metru optzeci de femeie, alcătuită dintr-o întindere nesfârşită de piele, necesita ore întregi pentru a fi examinată cum trebuie. Pentru a fi gustată. Pătrunsă.

— Ar trebui să îţi găseşti o nouă slujbă, în casa unui gentleman onorabil. Eu nu aparţin acestei categorii, îi spuse, după care îşi aplecă gura pe a ei.

Capitolul 9

Din clipa în care Marwick apăruse în prag,

lumea începuse să se învârtă cu ea. Şocul aproape o dărâmase de pe scară. Nu apucase să se bucure de triumf – în fine ieşise din camera lui! — că i se îndeplinise cea mai mare temere dintre toate: ducele îi văzuse adevărata faţă.

Oare chiar aşa era? Aşezată la biroul lui, se lupta să-i intuiască mişcările. Întrebările lui tăioase sondau terenul. Se simţea ca o jucătoare de tenis care para disperat loviturile unui adversar surprinzător de priceput. Suspiciunea lui se baza pe vreun motiv credibil? Se trădase cumva singură? Sau unicul motiv era recomandarea exagerată a Amandei?

Cel mai tare o descumpănea sentimentul tot mai pregnant că adversarul ei nu era cel pe care ajunsese să-l cunoască în ultimele săptămâni. Cumva, pe drumul dintre dormitorul lui şi bibliotecă, acel bărbat sălbatic, sumbru, disperat fusese înlocuit de un lord. Purta un costum bine croit, iar părul său, acum tuns şi aranjat (probabil de Vickers) îi încadra ochii şi faţa într-un mod care evidenţia contururile ferme ale osaturii. În plus, fiecare întrebare rostită avea întreaga forţă renăscută a unui om pe care îl zărise doar fugar

până atunci: moşier, politician, vlăstarul unei linii neîntrerupte de aristocraţi obişnuiţi să pretindă supunere. Olivia îşi folosise şi ultima fărâmă de inteligenţă ca să scape, să reziste şi să îl respingă.

Apoi, cu o singură replică, el îi dărâmase toate eforturile: „Ai de ce să fii mândră”, îi spusese, fără nicio urmă de cinism sau sarcasm.

Poate că avea dreptate. Ducele coborâse la parter datorită insistenţelor şi manevrelor ei. Acesta era un motiv de mândrie.

Totuşi, ruşinea, ca un val de acid în gâtul ei, îi sufocase răspunsul. Dacă merita să se simtă triumfătoare pentru renaşterea ducelui, nu putea să uite ce stătea la baza acelui fenomen: o înşelăciune şi un furt care, odată descoperite, ar fi distrus respectul exprimat atât de limpede pe chipul lui.

Gândurile acestea pline de amărăciune îi amorţiră atenţia. Astfel, în momentul în care el ocoli masa şi se apropie de ea, nu-i ghici intenţiile decât în ultima secundă, când o apucă de încheietură şi o trase spre un sărut.

Buzele lui erau fierbinţi, la fel de poruncitoare ca noul său fel de a fi. Peste o clipă, Marwick îi deschise gura cu a sa. Când Oliva îi simţi gustul limbii, o cutremură un şoc teribil, pornit din măduva oaselor. Uimită, îşi umplu plămânii cu mirosul lui, o combinaţie între săpunul cu frunze de dafin, apa de lămâie cu care se clătise pe păr, sare şi mosc.

Mâna lui, atât de puternică, o sprijini când i se înmuiară genunchii.

Icnind, Olivia îşi întoarse faţa – apoi mai oftă o dată când buzele lui îi găsiră urechea, lingând marginea, sugându-i lobul.

— Aşteptă, se răsti. Eu nu… Nu o să meargă. Nu din nou. Pe când îşi aduna curajul să continue, buzele lui găsiră un loc în spatele urechii ei şi îi trimiseră fiori prin tot corpul. Ea se oţeli şi se luptă să scape din strânsoare, protestând: Nu trebuie să faci asta! Plecam!

Ducele stătea în faţa ei, cu buzele pline întredeschise, cu respiraţia perceptibilă, cu braţele sale lungi, elegante, depărtate de şolduri. Alt val fierbinte trecu prin ea la această imagine,

căci acele mâini conturau amintirea corpului ei.

— Ce vrei să spui? o întrebă pe un ton coborât.

Care era sensul acestei amăgiri?

— Nu e nevoie să mă goniţi. Olivia îşi strânse în pumn mâinile tremurânde. Dumneavoastră aţi intrat aici. Eu ies.

Dădu să plece, însă el o prinse de cot şi o trase înapoi.

— Să te gonesc? Neîncrederea din zâmbetul lui făcu loc încântării. Asta crezi tu că încerc să fac? Se întinse şi îi puse ochelarii. Uită-te mai atent, sau poate eşti cu adevărat oarbă.

Ducele o trăgea înspre el milimetru cu milimetru, iar ea nu se opuse, deoarece era ceva în expresia lui… Cine o mai privise astfel până acum? De parcă faţa ei era o vrajă, un număr de hipnoză pentru care el era victima voluntară. Ochii lui erau oceane, şi ea era rătăcită în ei…

Buzele li se întâlniră din nou. Olivia nu se mişcă. Nu respiră, încet, gura lui luă forma gurii

ei. Nu înţelegea. Dacă nu voia să o gonească, atunci…

El o săruta pur şi simplu pentru că asta dorea.

Totul se limpezi brusc. Îi cuprinse ceafa în palme şi se delectă cu senzaţia gâtului puternic, acoperit de o piele delicată. Gura lui se deschise, şi a ei la fel. Limbile li se atinseră. Marwick avea înălţimea perfectă, se potriveau de parcă erau făcuţi unul pentru celălalt. Când mâna lui îi dezmierdă talia, Olivia surâse fericită, în sfârşit destinsă, şi se lipi de el.

Puritatea vibraţiei dintre ei o făcu să se gândească la momentul în care coarda ce cânta fals prinde în sfârşit linia melodică şi intră în armonie: buzele lor, trupurile lor se îmbinau perfect. Nu ar fi bănuit însă până acum, când sărutul se prelungi şi deschise o lume de senzaţii noi, că sentimentul acesta al potrivirii desăvârşite putea să creeze o muzică divină ale cărei acorduri reverberau prin sângele ei.

Aceasta era dorinţa. Până acum se manifestaseră doar unele simptome, însă acum

boala ajunsese la apogeu, iar leacul se găsea în buzele lui. Gura sa, limba sa erau hrănitoare, erau exact ceea ce poftea corpul ei… lucrul de care avea nevoie…

— Vai!

Exclamaţia ascuţită o readuse în simţiri. Sări înapoi, se întoarse şi o văzu pe Polly închizând grăbită uşa.

— Vai! Simţi exclamaţia ieşindu-i printre degete, şi doar atunci îşi dădu seama că îşi acoperise gura cu mâna. Vai! Se uită înapoi spre el, înspăimântată.

Ducele zâmbi cu jumătate de gură, ştrengăreşte.

— Vai.

Raţiunea o străbătu asemenea unei lame ascuţite. Se îndreptă de spate şi îl privi încruntată, dar el se lăsă pe marginea biroului cu un aer nonşalant.

— Găseşte-ţi un stăpân nou. Ridică din umeri. Sau, dacă sunt norocos, nu găsi.

Cu un sâsâit sugrumat, Olivia o rupse la fugă.

Odată ajunsă pe hol, cu uşa închisă în spatele ei, se sprijini de perete. Îşi simţea picioarele moi. Se uită fără să vadă spre armura care stătea de strajă vizavi. Dumnezeule! Chiar se întâmplase! Ducele chiar o sărutase, şi ea reacţionase ca o desfrânată.

Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat. Se purtase ca o desfrânată. Cine ar fi bănuit aşa ceva?

Se obligă să se încrunte. Acest lucru nu era motiv de mândrie.

Mama îi spusese de multe ori că pasiunea putea să provoace nebunie, şi ea nu o crezuse niciodată… până atunci. Căci se auzea un zgomot dinspre birou, scârţâitul paşilor lui apropiindu-se de uşă, şi tot ce ar fi vrut să facă era să rămână acolo, să-l aştepte să iasă, ca să vadă ce ar fi făcut în continuare… şi ce ar fi făcut ea, ce ar fi aflat nou despre ea însăşi.

În loc de asta, îşi ridică fustele şi porni în grabă pe coridor. Se opri însă brusc în capul scărilor, unde dădu nas în nas cu Polly, sprijinită

de balustradă, cu braţele încrucişate şi sprâncenele ridicate.

O năpădi ruşinea. Bunule Dumnezeu! După toate predicile severe pe care le ţinuse despre purtarea cuviincioasă, să fie prinsă hârjonindu-se cu Marwick…

— E după-amiaza dumitale liberă, nu? rânji servitoarea. Hai să mergem amândouă în oraş.

Olivia clătină din cap. Nu îşi lua liber. Dacă ieşea din casă, risca să fie găsită de Moore.

Polly plescăi a mustrare.

— Azi-dimineaţă l-am auzit pe Jones spunând că vrea să iei dumneata chestiile mai deosebite de la piaţă.

„Nu ar trebui să tragi cu urechea.” Olivia strânse din buze. După ce slujnica asistase la scena de mai devreme, cum să mai facă astfel de judecăţi? O, Cerule, vestea avea să se răspândească fulgerător!

„Nu contează”, îşi zise. Peste o săptămână avea să fie plecată. Ducele ieşise din încăperile

sale, nu? Mai puţin de o săptămână, atunci.

Voia să o înghită pământul.

— Deci? Rânjetul drăcesc al lui Polly arăta cât de mult savura acest moment – şi cât de puţin se obosea să o ascundă.

Olivia îşi drese glasul.

— Da. Aşa este. Dar nu credeam…

Ca să se asigure că nu vor mai fi şi alte furturi de la bucătărie, Jones propusese ca ea să cumpere toate proviziile scumpe şi să le predea direct bucătăresei, care, din cauza durerilor de genunchi, nu se putea duce la piaţă.

Polly se uită ostentativ peste umărul ei.

— O, uite că vine Excelenţa Sa. V-am întrerupt cumva? De asta nu poţi să mergi?

— Bine atunci, spuse Olivia trăgând aer în piept.

Spera să cumpere tăcerea lui Polly cu nişte şofran.

*

În acea după-amiază însorită, Piccadilly era o învălmăşeală de omnibuze, birjari care ţipau, doamne care se plimbau răsucindu-şi umbreluţele, mesageri ducând pachete şi domni nerăbdători, convinşi că toată lumea trebuia să se dea din calea bidiviilor lor nervoşi. Întreg oraşul părea să fi ieşit la distracţie, iar culoarele de la Swan & Edgar erau pline de lume.

Olivia avu nevoie de zece minute şi de o voce extrem de ridicată ca să atragă atenţia unei tinere vânzătoare. Fata păru deosebit de nemulţumită că trebuia să facă o vânzare atât de importantă, o mică avere în condimente: cardamon, scorţişoară din Ceylon, nucşoară, şofran şi piper alb. Cât se împacheta marfa, Olivia aşteptă ca Polly să spună ceva – vreo observaţie vicleană, o aluzie la ceea ce ea ar fi vrut să treacă sub tăcere.

Slujnica părea să aibă alte preocupări. Cu coatele pe tejghea, cu faţa la mulţime, se uita cu o curiozitate nedisimulată la doamnele din lumea bună şi la târgoveţele ale căror progenituri

gălăgioase se certau şi se fugăreau printr-o mare de fuste.

Când ieşiră din nou la lumina zilei, Olivia o porni spre staţia de birje, dar Polly o prinse de cot.

— De ce nu facem o plimbare? Avem doar timp, nu-i aşa? Şi nu e mult de mers până la St. James.

La câte dispute avuseseră în trecut, Olivia ştia că nu trebuie să se încreadă în ea. Pe de altă parte, în acel mediu Polly părea cumva diferită – mult mai tânără, mai puţin acră. Lumina naturală conferea pielii sale măslinii acea strălucire radioasă pe care o aveau de obicei copiii, iar licărirea din ochii ei chihlimbarii nu părea lacomă sau calculată, ci doar nostalgică.

Observând nehotărârea jupânesei, spuse blând:

— Nu vreau să mă întorc de pe acum acasă.

Olivia îşi aminti deodată cum o ţintuise Vickers de perete.

— Te mai necăjeşte valetul? Am vorbit cu el,

dar…

— Nu e asta. Doar că e aşa de frumos afară, şi în curând n-o să mai fie. Nu-mi place iarna.

Să zăbovească în oraş era un risc, însă şi-l putea asuma. Ţinând cont de aglomeraţia de pe străzi şi de faptul că-şi acoperise părul cu o pălărie cu voaletă, Olivia nu credea că un trecător dintr-o caleaşcă ar fi putut-o observa. Prin urmare, încuviinţă din cap şi o luă pe Regent Street spre parc.

Pe pajişte, lăptăresele vindeau laptele direct de la vacă, o litră costând doar un penny. Olivia cumpără două ulcele, condimentate cu nucşoară şi scorţişoară. Polly închirie o pătură de picnic pe care o puse pe iarbă. După o clipă de nehotărâre, Olivia lăsă pachetele şi i se alătură.

Nu mai stătuse pe iarbă de când purtase pentru prima dată corset. Mama, care se trăgea dintr-un sat din Kent, fusese hotărâtă să-şi crească fetiţa ca pe o domnişoară, dându-i ceea ce îşi imagina ea că era o bună educaţie. „Doamnele de la Londra nu se poartă astfel”, acesta fusese reproşul ei favorit. De fapt, mama nu fusese

niciodată la Londra. Cât de dezamăgită ar fi fost să vadă că o mulţime de fete leneveau pe pături asemănătoare, savurându-şi după-amiaza liberă! în plus, iarba, spre surpriza plăcută a Oliviei, era destul de confortabilă.

Tăcerea nu era însă. Cât îşi sorbi laptele, se gândi nerăbdătoare la ceea ce putea să se întâmple mai departe.

Garderoba trecătorilor oferea cel puţin un subiect pentru o discuţie poticnită.

— Asta e o rochie şic, zise Polly, arătând spre o ţinută de mătase de culoarea bronzului. Cam sclipitoare pentru după-amiază, nu crezi?

— Cam da.

Gândurile Oliviei începură să hoinărească. „Găseşte-ţi un nou stăpân”, spusese el. O fi fost de fapt un cod pentru „Te voi avea dacă rămâi”? Şi de ce gândul acesta îi stârnea fiori de plăcere? Ar fi trebuit să fie îngrozită.

— Uită-te la nori, o îndemnă slujnica.

Olivia îşi ridică privirea şi văzu o imagine

deloc obişnuită pentru Londra: cerul era senin şi luminos, presărat cu nori de un alb orbitor.

— Am putea fi la tropice, remarcă ea.

Da, dacă nu simţeai răcoarea din aer – sau dacă nu te uitai în jur la parcul atât de englezesc, cu copacii tunşi perfect.

Polly se rezemă în cot. Un moment mai târziu, simţindu-se foarte îndrăzneaţă, Olivia o imită. Era aproape tolănită în public.

Răcoarea le înviora, soarele era asemenea unui balsam plăcut pe feţele lor.

— O să fac pistrui, mormăi Olivia aranjându-şi voalul de la pălărie.

Polly îşi umbri ochii ca să-i arunce o privire piezişă.

— Doamnă, e cam târziu ca să-ţi faci griji pentru asta.

— Asta cam aşa este, râse Olivia.

Crisparea dispăru încetul cu încetul. Polly se uita în sus, pierdută în spectacolul oferit de cerul

senin. Olivia închise ochii. De când nu îşi mai permisese să lenevească, să nu facă nimic? Avusese astfel de după-amieze pe când era în serviciul lui Elizabeth, dar ele păreau îndepărtate, ca dintr-un vis de mult trecut.

El o sărutase. Ei îi plăcuse. Cum de se putea simţi atât de relaxată?

— Pot să te întreb ceva?

Încordată, deschise ochii.

— Desigur.

Polly se apropie, astfel încât umerii li se atinseră.

— Îl cunoşti în vreun fel pe Excelenţa Sa? Până astăzi, vreau să zic?

— Sigur că nu! De unde ţi-a venit ideea?

— Este schimbat de când ai venit, spuse Polly ridicând din umeri. Mă gândeam că ăsta a fost motivul pentru care ţi-a dat ascultare.

— Greşeşti. Eu niciodată… E pur şi simplu pe drumul cel bun, zise Olivia tăios, simţind cum se

înroşise. Şi un pic… dezordonat în gânduri, ceea ce explică scena la care ai fost martoră. Dar asta nu s-a întâmplat până acum şi nici nu o să se mai întâmple de acum încolo, sublinie ea.

— Dar el ştie asta?

Olivia se ridică. Nu putea rămâne atât de aproape de acea privire iscoditoare.

— Desigur că ştie.

„Găseşte-ţi un nou stăpân… sau, dacă am noroc, nu o face.”

Înghiţi în sec. Intenţiile lui nu contau. Acum că el îşi părăsise camera, era o chestiune de zile – poate chiar de ore – până să găsească lucrul de care avea nevoie şi să fugă fără veste.

Slujnica o urmărea din priviri.

— Nu-ţi place de el, nu-i aşa?

Respiraţia i se întretăie. Dumnezeule din Ceruri, ce idioată ar fi fost dacă i-ar fi plăcut de Marwick! Da, îi stârnea o oarecare plăcere vanitoasă gândul că ajutase la revenirea unui om care fusese cândva măreţ, însă aici se oprea

interesul ei. Avea o misiune de îndeplinit, nu-şi putea permite să fie distrasă de visuri pe clar de lună.

În plus, nu era chiar cel mai potrivit pretendent. Un duce şi un nebun – pe cale de a se vindeca, mulţumită ei, dar oricum. Şi nu orice duce nebun, ci bărbatul care jucase un rol esenţial în politica

Imperiului, un om care ardea cu o astfel de furie încât inima lui ar fi trebuit să fie deja scrum. Un om care mângâia pistoale când îl apucau toanele.

— Dacă mi-ar plăcea de el aş fi cea mai mare proastă de pe faţa pământului, spuse după câteva clipe. Şi te asigur, nu sunt o proastă.

Cu un oftat, Polly se ridică.

— Ştii câtor fete le-a plăcut de stăpânul lor? Nu toate erau proaste. Dar nu trebuie să-ţi spun unde au ajuns acuma.

— Unde? întrebă nedumerită Olivia.

— La colţul străzii.

— Ah, făcu ea îmbujorată. Desigur.

— Chestia asta nu te poate duce decât la pierzanie, adăugă Polly cu blândeţe.

Încerca fata aceasta să o sfătuiască? În ciuda ei, se simţi mişcată.

— Desigur. Dar ce-ai văzut, Polly, nu trebuie să înţelegi greşit. Şi aş aprecia dacă nu ai menţiona acest lucru nimănui.

— O, dar ei vorbesc deja!

— Glumeşti?

Olivia era uimită. În ochii personalului era o seducătoare fără scrupule?

— Te duci tot timpul în camera lui, zise Polly.

Cât de bizar. Olivia îşi reprimă impulsul total nepotrivit de a râde. Întotdeauna fusese mult prea stângace. Mult prea înaltă şi (trebuia să recunoască) puţin cam prea înţepată ca să fie bănuită de cochetărie.

— Sunt jupâneasa lui.

— Doamna Wright făcea tot ce putea ca să

stea cât mai departe de el, remarcă slujnica.

— Atunci greşea. Eu pur şi simplu… Ezită. Ce scuză ar fi putut să găsească pentru modul în care îl hărţuise pe Marwick? Evident, adevărul nu era o opţiune: „Trebuie să îl scot din camera lui, ca să pot să scotocesc pe îndelete.” Dar poate că nu era nevoie să mintă. Sub impresia unei revelaţii bruşte, declară: Pur şi simplu îmi e simpatic.

Nu putu să o învinuiască pe Polly pentru că pufni în râs.

— Îţi e simpatic?

Hohotele ei atraseră mai multe priviri din partea trecătorilor. Stacojie la faţă, Olivia o aşteptă să se calmeze.

— Nu e aşa de rău.

Sucit şi melancolic, da; însă era şi minunat de erudit, cu un simţ al umorului extrem de sec. Înainte de moartea soţiei sale şi de revelaţia trădărilor ei, probabil că fusese magnific.

Respirând greu, Polly se frecă la ochi.

— O, da, desigur. Să îţi placă, bine; nu te dor

ochii să te uiţi la el. Să îţi fie frică de el, de ce nu? Dar să îţi fie simpatic? Este rece ca gheaţa.

— Cred că simpatizez cu asupriţii, replică Olivia încruntată.

— Asuprit! Ducele? Ce, mai are nevoie de o caleaşcă cu patru cai în plus ori de altă casă la ţară ca să fie în rând cu lumea?

Olivia scutură din cap şi se întinse la loc. Polly făcu la fel.

În pauza care urmă, îşi imagină că subiectul fusese închis, şi era recunoscătoare pentru acest lucru. Se simţea nesigură, de parcă ar fi trecut la mustaţă pe lângă un pericol de moarte. Scăpase ca prin urechile acului, într-adevăr. Să îl placă? Ar fi fost un dezastru în toată puterea cuvântului.

Mamei sale îi plăcuse odată un bărbat mult peste poziţia ei socială. Îl iubise pe Bertram; îi oferise totul. Şi uite cu ce se alesese. Olivia nu îi găsea vreo vină pentru adulter, deşi aceasta fusese distracţia favorită a sătenilor din Allen’s End. Stigmatizarea lor moralistă oglindea numai răutate şi ciudă. Dar dacă era să te îndrăgosteşti,

mai bine alegeai un bărbat capabil să răspundă pe măsură.

— Aştept, zise Polly. Sunt tare curioasă să aflu în ce fel este asuprit ducele.

Olivia simţi o urmă de enervare. Snobismul de clasă era prezent de ambele părţi ale prăpastiei sociale.

— Nefericirea nu se întâlneşte doar la săraci. De exemplu, fosta mea stăpână…

— Vicontesa?

— Nu, El… îşi muşcă buza, zguduită de cât de aproape fusese să rostească numele lui Elizabeth. Poate că lenevitul în acea poziţie nu era o idee prea bună. Ridicându-se, scuturã câteva fire de iarbă de pe mânecă şi zise: Da, vicontesa Ripton.

Polly, neclintită, o observa curioasă.

— O grămadă de nobili au parte de simpatia dumitale, ei?

Olivia oftă. Amanda fusese şi ea asuprită într-un fel înainte să se mărite, chiar dacă Polly nu avea nevoie de aceste detalii.

— Bogăţia nu are atât de mult de-a face cu starea de spirit. Oricine se simte singur pe lume şi înşelat, şi fără prieteni – eu consider o asemenea persoană demnă de simpatie.

— Da, e tare frumos din partea dumitale. Tare creştinesc. Doar că unele dintre sufletele astea pierdute merită să fie unde sunt.

— Crezi că ducele îşi merită nefericirea?

— Eu n-am a mă plânge de el. Mie nu mi-a greşit cu nimic. Da’ jeleşte tare rău o femeie rece ca gheaţa din mijlocul iernii.

— Cum era ea? întrebă Olivia încet. Ducesa adică?

— Nu, asta este o direcţie în care nu te ajut să o iei, bombăni servitoarea.

— Nu de aia întreb, protestă Olivia, simţind că roşise.

Polly se uită în altă parte, iar profilul cu contururi netede îi dezvălui tinereţea.

— Eşti bună la inimă. Prea mult chiar, aş zice eu. Mai bine ai păstra ceva din toată grija şi

pentru dumneata.

Olivia îşi dădu seama cât de naivă părea: se preocupa de soarta unor aristocraţi care nu trebuiseră niciodată să se întrebe cum să îşi câştige pâinea sau dacă aveau cu ce plăti chiria pe luna în curs.

— Nu îi plâng de milă. Ai dreptate, problemele lui nu sunt de viaţă şi de moarte. Nu… strict vorbind, oricum. Îşi aminti însă cum mângâia acel pistol. Doar că… păi, e şi el om, nu? Şi chiar dacă suferinţa lui nu e pe acelaşi plan cu a celorlalţi, nici nu poate să fie aşa diferită.

— Tre’ să te cred pe cuvânt că suferă cât de cât, murmură Polly.

Era cu adevărat singura persoană din Anglia care înţelesese că şi Marwick avea o inimă? Dumnezeule din Ceruri! Supravieţuise ea atâta vreme, în siguranţă, evitând toate pericolele, doar ca să fie doborâtă acum de o prostie muierească? Şi, din toată lumea asta, tocmai pentru Marwick?

— Nu îl plac, rosti ea sec.

— N-o să te contrazic. Polly adăugă şovăitor:

însă aş dori o favoare în schimb, doamnă.

— Sigur că ai dori, replică posomorâtă Olivia.

*

Deplasarea ducelui la parter stârni mare agitaţie în rândurile personalului. Pe parcursul următoarelor două zile, Marwick bântui pe holuri, ajungând chiar atât de departe încât să deschidă scrisori noi şi să trimită răspunsuri (conform spuselor portarului, care nu ştia ce este aceea discreţie). Ce urma? Doar nu avea să iasă afară?

Olivia era mai puţin optimistă. De la o distanţă sigură, departe de privirile lui Marwick, îi observa programul. Vai, nu era nicio urmă de previzibilitate în el. Ducele se putea închide în birou zece sau douăzeci de minute, ca apoi să se întoarcă în apartamentul său. La fel de bine putea să iasă din cameră doar ca să se plimbe încolo şi încoace pe coridor. Unde era ocazia să se strecoare în dormitorul lui fără să rişte să fie demascată?

În a treia zi le însoţi pe cameriste în circuitul treburilor cotidiene. Fetele erau morocănoase, căci la micul dejun Jones le avertizase să nu se aştepte la o serbare de Crăciun în acel an, Excelenţa Sa fiind încă în convalescenţă. Vickers le stricase şi mai tare dispoziţia cu aluzii răutăcioase la adresa vizitatorului lui Polly, pe care Olivia îl invitase la ceai în ajun, pretinzând că era un văr îndepărtat. Acesta fusese preţul pentru tăcerea slujnicei.

Sus nu era nici urmă de Marwick, dar, întrucât cameristele se agitau în preajmă, Olivia nu putu face mai mult decât să arunce iarăşi o privire peste hârtiile din bibliotecă. Niciuna nu-i era de folos. Mai grav, Doris o urmărea cu atenţie.

— Nu ne lasă să ne atingem de acelea, doamnă.

— A, da? făcu Olivia retrăgându-şi iute mâna. Bine, nicio problemă atunci.

— Am încercat să le iau de aici. Doris părea şi mândră, şi uimită de propriile eforturi. Le-am dus la cufărul lui, unde le punea pe toate celelalte, explică ea arătând spre lada de la piciorul patului.

Însă Excelenta Sa a zis foarte clar să le lăsăm unde sunt.

Cu inima bătând nebuneşte, Olivia analiză cufărul. Încuietoarea părea mult mai rezistentă decât cea de la masa de lucru.

— Am înţeles. Bine, trebuie să îi respectăm dorinţele.

În acea noapte rămase trează până când pendula bătu de trei ori. Ca să cerceteze conţinutul lăzii trebuia să spargă încuietoarea, lucru pentru care avea nevoie de câteva minute bune de linişte. Imediat după aceea trebuia să plece unde vedea cu ochii, căci nu îşi putea ascunde fapta.

În a patra zi se trezi extrem de nervoasă, căci stabilise planul în cele mai mici detalii. Marwick se retrase în birou la zece şi un sfert. După ce trecu prin faţa uşii a treia oară şi constată că rămăsese închisă, prinse curaj – sau se lăsă complet pradă disperării. Poate că era o combinaţie norocoasă între cele două. Urcă repede pe scara principală până la holul de sus.

Pe coridor ezită o ultimă dată. La cât de nebuneşte îi bătea inima, nu era potrivită pentru asemenea escapade. În plus, o măcina gândul că trebuia să-l trădeze pe duce.

Îşi atinse buzele, imaginându-şi cum o privise el înainte să o sărute. „Eşti demnă de toată lauda”, îi zisese. „Ai de ce să fii mândră.”

Cu mâna strânsă în pumn, îşi concentră gândurile asupra căsuţei. Iederă pe ziduri, o lampă aprinsă la geam. Un loc în care să se aşeze. Un sentiment că avea rădăcini, şi o grădină primăvara. Siguranţă.

Chiar dacă ar fi fost cinstită cu Marwick, el nu i-ar fi oferit niciodată aceste lucruri. În cel mai bun caz, i-ar fi oferit doar calea spre pierzanie.

Deschise uşa de la salonul ducelui.

— Doamnă Johnson. Şedea la geam, scăldat în lumina caldă a după-amiezii, cu atenţia fixată asupra unei table de şah. Doreai ceva?

Ea se agăţă de tocul uşii pentru echilibru. În gât i se ridica un râs isteric. „Vreau să te duci jos până termin eu să fur.”

— Am bătut la uşă. Nu am auzit niciun răspuns, deci am crezut... îşi drese glasul şi se îndreptă de spate. Am venit să vă spun că sunt de acord cu dumneavoastră: trebuie să-mi caut alt loc de muncă. Dar voi rămâne aici până când veţi găsi o înlocuitoare. Acest lucru va dura ceva timp…

El îşi mută privirea de la tabla de şah la ziarul împăturit din mâna sa.

— Ce păcat, murmură absent, pe un ton care sugera că nu se putea să-l intereseze mai puţin.

Vanitatea ei era stârnită. Cât de naivă fusese! Probabil că el uitase deja sărutul acela. Dădu să iasă din încăpere.

— Aşteaptă, îi ceru el. Partida de la Hamburg dintre Blackburne şi Mackenzie – ai citit despre ea? Mişcarea aceasta nouă, gambitul lui Blackburne – încerc să o înţeleg. Dar ceva îmi scapă.

Stătea acolo descifrând o partidă de şah? Cu siguranţă ar fi putut să o facă şi în biroul său.

— Nu, replică ea acru. Nu am citit. Văd că întrerup…

— O iei din loc să te ascunzi din nou?

— Nu îmi dau seama ce vreţi să spuneţi.

Ducele puse ziarul jos şi îi oferi un zâmbet fin, înnebunitor. Probabil că Vickers îşi îndeplinise îndatoririle mai devreme, căci obrajii îi erau proaspăt bărbieriţi. Părul tuns scurt, îngrijit, îi punea în lumină pometii şi maxilarul cu o linie fermă.

— Desigur că nu îţi dai seama, zise el sarcastic. Dar spuneai că ai jucat şah. Ai talent? Sper că poţi să mă ajuţi.

Mai întâi o sărutase, apoi o acuzase că se ascundea de el şi acum voia să îl ajute la un joc prostesc?

— Nu am fost foarte bună, rosti ea pe un ton îngheţat.

O studie câteva clipe, în mod clar nedumerit.

— Minţi teribil de prost, doamnă Johnson. Sper că eşti conştientă de acest lucru.

Şi el detecta minciunile la fel de prost. O prindea cu toate micile înşelătorii, dar cu niciuna

dintre cele mari.

— Poate că eram destul de bună, recunoscu ea.

— Atunci vino aici şi ajută-mă să înţeleg gambitul acesta.

— Am hotărât să-mi caut un alt loc de muncă, zise Olivia, dintr-odată prudentă.

— Da, te-am auzit de prima dată, spuse el cu un zâmbet inocent. Ai o pronunţie foarte clară, doamnă Johnson, probabil datorită meditatorilor. Acum vino şi arată-mi ce altceva te-au învăţat.

Furioasă, păşi în cameră.

— Foarte bine.

Dacă îşi dorea un spectacol, nu avea să-i refuze plăcerea aceasta. De fapt, plănuia să o savureze.

*

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu erau încă aplecaţi asupra tablei de şah. După ce dezlegaseră manevra ciudată şi genială a lui Blackburne, începuseră, la insistenţa ducelui, o partidă a lor.

Olivia studia tabla cu o surprindere crescândă. Mutările de deschidere ale lui Marwick sugeraseră că mintea îi cam ruginise. Devenise neatentă, sigură de o victorie uşoară, până când el îşi redobândise brusc îndemânarea. Încercase să se concentreze, dar îşi dădea seama că foarte probabil avea să piardă.

Acest lucru era enervant. Nu era obişnuită să fie întrecută, mai ales de către un trântor fustangiu. Mută calul.

— Şah.

Era o ameninţare goală, căci ducele avea mai multe variante de scăpare. Două dintre ele l-ar fi pus însă într-o poziţie proastă peste patru sau cinci mutări.

Adversarul alese o soluţie complet diferită. Olivia îşi muşcă interiorul obrazului, gest pe care

îl regretă imediat când observă cât de atent o urmărea el.

Efortul ei de a-şi schimba expresia îl făcu să zâmbească.

— Te-ai descurca foarte prost la jocul de cărţi, doamnă Johnson. Chipul te dă de gol.

— Ce bine că nu practic jocurile de noroc, Excelenţă. Banii sunt de adunat, nu de risipit.

El se lăsă pe spate, studiind-o. În costumul său închis la culoare şi cu lavaliera înnodată perfect, lăsa impresia unui gentleman desăvârşit. Îl trăda numai nota maliţioasă a zâmbetului său.

— Vei fi vreo puritană, te pomeneşti?

— O femeie prevăzătoare.

Avea să câştige în cinci mutări, dacă Marwick deplasa nebunul peste care ţinea acum mâna.

— Ai o filosofie sănătoasă în legătură cu jocurile de noroc. Sunt de acord cu tine, este o pierdere de vreme teribilă. Nu am înţeles niciodată această distracţie. Mâna lui veni deasupra turnului, nedumerind-o. Desigur,

principiile de bază sunt folositoare în alte contexte, urmă el. Politica, de exemplu, este un domeniu în care nu poţi obţine succesul dacă nu ştii să calculezi probabilităţi, să îţi măsori adversarii, să îţi plasezi pariurile şi să identifici situaţiile în care merită să mizezi totul pe o mână.

Cu ochii mijiţi, Olivia se trase în spate pentru a vedea mai bine tabla. Se temea că Marwick avea la dispoziţie o mutare pe care ea nu o prevăzuse.

— Cât de liniştitor este să auzi că afacerile naţiunii sunt tratate ca o partidă de pocher, zise absentă peste câteva clipe.

— E maniera optimă, răspunse el ironic. În cel mai rău caz se aplică metodele pistolarilor din Vestul american.

— Păi atunci e de preferat să pariaţi. Sau să vă bateţi în duel.

— De ce crezi asta?

— Deoarece Anglia are nevoie de dumneavoastră. Ea mută pionul ca să îi atace calul.

— Hai să nu ne întoarcem acolo, spuse ducele pe un ton inexpresiv. De-abia am lăsat pistolul deoparte. Îl privi uimită că putea să vorbească atât de lejer despre acel incident. El îi adresă un zâmbet spăsit – care îi dispăru de pe buze când se aplecă spre ea murmurând: E absolut remarcabil. Îţi dai seama că îţi împingi ochelarii *în jos* când vrei să te uiţi atent la ceva? Sau cineva.

Olivia îşi îndreptă privirea încruntată spre poziţia de pe tablă. Bertram spusese odată că se puteau afla multe despre un om după felul în care joacă şah. Deşi ura ideea de a-i da dreptate, trebuia s-o facă: Marwick juca prudent, luându-şi răgazul de a studia toate posibilităţile. Dar odată ce se hotăra, muta fără ezitare. Şi când era rândul adversarului…

— Nu este scopul ochelarilor să te ajute să vezi mai bine, doamnă Johnson?

Când era rândul adversarului, încerca să-i distragă atenţia cu palavre.

— Nu se cuvine să vă şicanaţi adversarul, îl admonestă ea. Aceasta nu este, după cum aţi observat, o partidă de pocher.

— Bunele maniere sunt rareori o strategie câştigătoare.

— Din contră. Bunele maniere sunt cheia către politeţe, şi politeţea este întotdeauna o strategie câştigătoare.

— Doamne, oftă el. Doar nu cumva te consideri manierată?

— Nu îmi pot imagina motivul pentru care nu aţi fi de acord, replică ea îngustându-şi ochii.

— Hm, cum să o formulez… Pentru locurile de muncă viitoare, aş recomanda să manifeşti o atitudine ceva mai rezervată decât cea pe care ai avut-o faţă de mine.

Vorbeau acum de parcă ar fi demisionat deja. Poate că asta explica purtarea lui neprotocolară. Nu-l mai împiedica nevoia de a păstra o distanţă adecvată între ei. Nu că l-ar fi împiedicat în birou.

Simţi fluturi în stomac. Prompt, se forţă să-i sufoce. Când se întinse din nou deasupra tablei, se gândi la dormitorul din spatele ei şi la cufărul pe care trebuia să-l verifice înainte să apară noua jupâneasă. Organizarea interviurilor dura ceva

timp, desigur, dar uneori, dacă apărea o recomandare sigură din partea unui prieten de familie, nu se mai trecea prin toţi acei paşi.

— Perfect, zise Marwick. Un servitor trebuie să ştie să tacă. Acum eşti o adevărată întruchipare a supunerii, doamnă Johnson.

— Acum vă distraţi, bombăni ea făcând o grimasă.

— Chiar aşa, spuse el rânjind.

Mirat parcă de propriile cuvinte, îşi îndreptă privirea spre geam, iar zâmbetul îi păli.

Olivia putea să simtă cum i se înnegura starea de spirit. Îşi adusese aminte că se obligase să trăiască precum un sihastru, deci râsul şi compania plăcută nu îi erau permise. Într-o clipă avea s-o dea afară, vrând astfel să evite pierderea partidei, căci seria ideală de mutări i se arătase în final pe tabla de şah.

— Ca să vă răspund la întrebare, mă consider o mare admiratoare a etichetei. Dar admit că orice lucru trebuie făcut la locul şi momentul potrivit. Ocazional, într-un scop nobil, regulile pot fi

ocolite. După o pauză cu tâlc, adăugă: Dacă n-aş fi îndrăznit să ie încalc, aceste camere nu ar mirosi nici pe departe atât de frumos, iar dumneavoastră nu aţi citi articole despre şah în ziar.

Se uită atent la ea, de parcă îşi întorcea atenţia din locuri îndepărtate, apoi zâmbi cu jumătate de gură.

— Destul de corect, zise el blând, şi se întinse brusc să o apuce de încheietură.

Cu mâna deasupra reginei, ea îngheţă, simţind bătăile inimii până în gât.

Ducele îi ridică mâna la buze şi murmură peste degetele ei:

— O încălcare a etichetei. Dar într-un scop nobil. Nu vrei să muţi regina.

„Dă-mi drumul!” Limba îi era însă ca de lemn, incapabilă să articuleze cuvintele.

— Ce mână adorabilă, şopti el, şi i-o întoarse pentru a-i depune un sărut în palmă.

Olivia se eliberă cu un suspin. Palma părea să ardă acolo unde o sărutase.

— Asta… asta nu este…

— Mutarea ta, completă el.

— De ce faceţi aşa ceva? pufni ea ascunzându-şi mâna în poală.

— Întrebarea mai bună ar fi de ce sunt eu primul, replică el cu un zâmbet îngândurat. Bărbaţii erau orbi acolo de unde vii?

Tabla de şah se transformase într-o ghicitoare. Olivia se uită la piese, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Chiar, de unde vii?

— Stop, se răsti ea sărind în picioare. Voi…

— Foarte bine. Aşază-te. O să mă port frumos. Vocea îi era joasă, liniştitoare, de parcă ar fi ştiut ce îi făcuse. Încă îşi mai simţea pielea de găină. Şi, de asemenea, o să opresc ceasul imaginar, ca să nu te simţi presată, adăugă el. Ai tot timpul pentru a-ţi alege mutarea.

De ce se aşezase la loc? Din curiozitate, probabil. Până atunci nimeni nu flirtase cu ea.

Novicii într-ale drumeţiilor pe munte nu începeau însă cu

Everestul. Să cedeze acestei curiozităţi era o mare nesocotinţă.

O ştia, dar stătea acolo fără suflare, holbându-se la tabla de şah, iritată de furnicăturile pe care le simţea încă în palmă.

— Nu-mi dă pace gândul ăsta, recunosc, zise el. Chiar te uiţi peste ochelari când ai nevoie să observi ceva. Faci asta chiar acum.

Ea îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi se uită încordat prin lentile.

— V-am observat extrem de bine, Excelenţă. Cum el ridică sceptic o sprânceană, continuă: Observ un bărbat care nu are încredere în jocul său şi deci recurge la măsuri incorecte pentru a-şi distrage oponentul mai bun.

Marwick îi răspunse cu un râs ciudat, nervos.

— Este o provocare, domnişoară Johnson?

Iar era domnişoară?

— Termenul „provocare” este redundant, având în vedere că suntem adversari în joc. Vocea ei era mai înaltă decât şi-ar fi dorit.

Cine era omul acesta? În ultimele zile începuse să se îmbrace din nou formal: jacheta lui de culoare închisă lăsa să se vadă o vestă în dungi, care era lipită de abdomenul său plat. Conform bârfelor de la bucătărie, lua cinci mese pe zi, iar îmbunătăţirea era vizibilă. Cearcănele de sub ochi dispăruseră, şi obrajii nu-i mai erau scobiţi. Conturul maxilarului rămăsese însă tăios. Aceasta era conformaţia sa, pe care o femeie ar fi putut să o descrie ca fiind fără cusur dacă ar fi fost tentată să-l admire.

Ea nu îl admira. Pe de altă parte, nu putea să nu-i contemple postura leneşă, de-a dreptul provocatoare, cu picioarele lungi întinse şi încrucişate la glezne. „Observă-mă”, părea să-i ceară.

Era o provocare. Dintr-un motiv necunoscut, ducele simţea o atracţie animalică faţă de ea. Îi dorea atenţia.

Pielea i se înroşi – toată pielea, chiar şi în

spatele genunchilor, îi era deodată fierbinte. Cât de îmbătător, cât de fascinant era gândul că făcea obiectul unei atracţii atât de intense, chiar dacă era cu totul nepotrivită!

„Idioato”, se dojeni. „Urmează să îl jefuieşti.”

— Acum cine momeşte pe cine? întrebă el blând.

— Poftim? făcu ea clipind a nedumerire.

— Pot doar să presupun că intenţia ta este să mă descumpăneşti. Cu siguranţă că modul stăruitor în care mă fixezi nu poate fi socotit o încurajare. Sau mă înşel?

— Ie-iertaţi-mă, se bâlbâi ea. Eu nu… Scutură din cap şi se întoarse către tabla de joc. Nu era nicio speranţă, nu putea să-i ghicească planul. Lăsând prudenţa la o parte, mută calul, însă ducele îl atacă imediat cu regina.

Viteza reacţiei nu prevestea nimic bun. Avansă cu pionul ca să-şi apere calul, apoi studie concentrată poziţia. Ce avea el de gând?

— Ia uite. Iar ai făcut-o, doamnă Johnson.

Îşi ridică privirea. În clipa următoare, când înţelese la ce se referea, îi veni să îşi dea palme. Repede, îşi împinse ochelarii la locul lor.

— Chiar mă întreb... Marwick îşi miji ochii atât de tare, încât la colţurile lor apărură nişte riduri fine, semne tainice ale faptului că odinioară avusese îndeletniciri mai serioase decât lenevitul. Porţi ochelarii de multă vreme?

Ea se luptă să îşi menţină un calm aparent.

— Nu ştiu de ce v-ar putea interesa aşa ceva, Excelenţă.

— O, ai fi surprinsă. Curiozitatea este o distracţie pe cinste.

— Îmi pare rău că aveţi nevoie de distracţii. Poate că plictiseala dumneavoastră ar putea fi lecuită prin ieşitul din casă.

— Şi astfel să mă lipsesc de limba ta ascuţită? îi zâmbi ameninţător. Cum aş putea să o tocesc? Îşi imaginez câteva variante.

— Curiozitatea, desigur, este cel mai periculos leac pentru plictis, decretă ea

prefăcându-se că nu-l auzise.

— Vai, doamnă Johnson! Tocmai ai sugerat că ai fi periculoasă? Mă tem că Lady Ripton a uitat să menţioneze acest lucru.

— Nu e cazul să vă îngrijoraţi, zise ea dulce. Tocmai mi-am dat preavizul, puteţi angaja pe cineva foarte respectabil care să mă înlocuiască.

Râsul lui îi scoase la iveală dinţii albi şi drepţi şi gropiţa din bărbie, care de obicei nu era vizibilă.

— *Touché.*

Îi veni să zâmbească, dar îşi strânse buzele. Nu era cazul să se amuze reciproc. Oricine ar fi privit această scenă, fără să-i cunoască, i-ar fi luat drept iubiţi care se tachinau drăgăstos.

Ce gând straniu! Înţelese în acest moment de ce se spunea că îndrăgostiţii se pot certa fără furie. Reflecţia o şocă.

— Ah! El ridică din sprâncene, iar Olivia îşi dădu seama că îşi aranjase din nou ochelarii.

— Au o pată. Îi scoase pentru a-i şterge cu o

batistă, însă Marwick se întinse repede şi îi luă din mâna ei. Daţi-mi-i înapoi! ţipă ea sărind în picioare.

Prea târziu: ducele ridicase lentilele să se uite prin ele. Apoi o scrută plin de uimire.

Se aşeză ţeapănă, cu inima bătând nebuneşte. Să aştepte remarca lui inevitabilă era o agonie. Acum el ştia că nu avea nevoie de ochelari, că lentilele, deşi groase, erau perfect plane.

În tăcere, îi restitui ochelarii. Când degetele li se atinseră, Olivia tresări, având senzaţia că săriseră scântei. Sărutul din palmă o sensibilizase, şi acum nu mai avea apărare.

Ce umilinţă! Mohorâtă, îşi puse ochelarii pe nas. Ducele avea să întrebe iarăşi despre ei, şi nu avea la îndemână nicio explicaţie plauzibilă.

Când el îşi drese vocea îl privi concentrată, dar, în loc să o ia la întrebări, se aplecă asupra tablei de şah, studiind piesele intens.

Îi dădea timp să-şi revină.

Nu. Voia să creadă că nu-i înţelesese corect gestul. Dar i se forma un nod în gât. Bunătatea era o calitate mult subestimată. Olivia îşi jurase să nu o treacă niciodată cu vederea, însă nu se aşteptase deloc să o regăsească la el…

Îşi mască nedumerirea făcându-şi de lucru cu batista, pe care o împături cu migală.

Marwick mută tura.

— Şah.

Ea îşi puse batista deoparte şi se aplecă înainte. Regele ei era ameninţat. Precis exista o ieşire uşoară din această capcană, dar nu se putea concentra. Oare de ce îşi imagina el că se deghizase? Probabil că o considera prostuţă – şi ce dacă? Nici el nu era un model de comportament raţional.

Mută regina ca să blocheze tumul – dându-şi seama, cu o clipă prea târziu, că o pusese astfel în raza calului advers. Ducele urma să-i dea şah mai din două mişcări, şi nu avea ce să facă.

Mâna lui se duse spre cal, ezită acolo o fracţiune de secundă, după care continuă spre

nebun.

— Nu! explodă ea.

Ochii li se întâlniră. Din nou, acel şoc fierbinte, de parcă ar fi atins-o. Ochii lui erau de un albastru intens, de safir.

— Ce nu?

În privirea lui era o dorinţă flămândă, arzătoare, care spunea mai mult decât o făceau cuvintele. O femeie ar fi putut să cadă în acei ochi. Să se înece acolo. Ea ar fi făcut-o. Cu bucurie.

Gândul îi răsună în minte, aducând-o într-o stare vecină cu panica. Dumnezeule, ce făcea?

— Ştiţi ce vreau să spun. Am pierdut partida. Nu vă faceţi pomană cu mine.

Lăsându-se pe spate, el îi adresă im zâmbet.

— Cum ţi-ai făcut tu pomană cu mine în prima jumătate a partidei?

— Nu a fost pomană. Of, nu voia să-l placă! Mai ales în condiţiile în care ochii şi buzele lui o puteau vrăji, transformând-o într-o creatură

incapabilă să se exprime. Ce combinaţie primejdioasă! Rosti ferm: O servitoare nu poate să îşi facă pomană cu stăpânul ei. Şi el era încă stăpânul ei, chiar dacă îi spusese să-i găsească o înlocuitoare. El era ducele de Marwick. Următoarea ei victimă. Era doar o tactică bună pentru mine, spuse în cele din urmă.

Şi să îl evite era o tactică bună. De ce intrase în cameră?

— Din nou te preocupă stilul, zise el ridicând din umeri. E vorba pur şi simplu de milă atunci când o fată delicată trebuie să-şi sacrifice pionii ca să salveze mândria unui bărbat care se considera pe vremuri un maestru al şahului.

Îl auzise bine? O fată delicată? Nimeni nu o descrisese vreodată astfel. O făcea să pară micuţă, fragilă, când ea avea un metru optzeci desculţă.

Îşi înfipse unghiile în poale drept pedeapsă. Faptul că Marwick o considera feminină nu trebuia s-o impresioneze. Foarte bine, era un om cumsecade, avea ochi minunaţi, dar atât. Presupunând că scânteia dintre ei era reciprocă, ar fi fost doar o invitaţie pentru duce ca să profite

de ea. Şi apoi… ce urma? Oricum avea să fure de la el.

Se obligă să ridice din umeri a indiferenţă.

— Cu greu aş putea fi descrisă drept o fată delicată. Păi, sunt mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor.

Privirea lui captivată o făcu să-şi dea seama de greşeală. Tocmai îi demonstrase că o interesa cum o vedea el. Ceea ce nu era adevărat, desigur.

— Aşa e. Cum însă eu sunt mai înalt, îmi permit luxul de a nu observa acest lucru.

Îi oferi un nou zâmbet, leneş, extrem de sugestiv.

Olivia aruncă o privire speriată către uşă. Că era închisă nu o deranjase înainte, dar acum constatarea o bulversă.

— Poţi să o deschizi dacă doreşti, spuse el urmărindu-i privirea. Dar insist să terminăm partida.

— Am îndatoriri, Excelenţă.

— Pot să aştepte. Se juca absent cu pionii capturaţi. Degetele sale erau lungi, dar nu subţiri, mâinile mari, palmele late: mâinile puternice ale unui muncitor, ajunse din greşeală la un aristocrat. Doar unghiile, îngrijite şi curate, îi dezvăluiau poziţia privilegiată. După cum spuneai, este o strategie bună să îţi răsfeţi stăpânul, adăugă el după câteva momente.

— Nu am folosit niciodată acest cuvânt. Adică, să răsfăţ.

Purta acum două inele: sigiliul pe degetul mic şi o montură cu un medalion de aur pe degetul mijlociu. În ritmul acesta avea să fie împodobit ca un păun până la primăvară.

— Îmi cer scuze. Este totuşi o strategie bună. Zâmbetul care îi juca la colţul buzelor îl făcea să pară un băieţel pus pe pozne. Chiar ţi-ai ratat chemarea când nu ai ales să te faci guvernantă.

Flirtul lui o depăşea cu mult. Olivia se ridică hotărâtă. „Aici se termină lecţia.”

— Cu toate acestea, sunt o jupânească. Şi am îndatoriri…

— Şi iată scrobeala. Se lăsă pe spate, contemplând-o cu mâinile împreunate la ceafă. Te prezinţi foarte bine. Odată ce vei face câteva riduri şi vei încărunţi un strop, vei fi cu adevărat înspăimântătoare. Copiii mici vor fugi cât îi ţin picioarele, iar cameristele vor freca podelele de zor şi se vor ploconi.

Asta o enervă. Ştia că avea o atitudine ţeapănă. Ducele îşi imagina că îi făcea plăcere? Nu îşi dorea să fie o Meduză.

— Nu vă bateţi joc de mine.

— Nici prin gând nu-mi trece. Însă aceşti ochelari te trădează, doamnă Johnson.

Ea ezită, prinsă între două impulsuri: dorinţa arzătoare de a şti la ce se referea el şi frica de ce ar fi putut spune. Exista pericolul să se apropie foarte tare de adevăr.

Ce lucru îngrozitor era dorinţa de a fi cunoscută, *văzută,* atunci când viaţa ei depindea de capacitatea de a trece neobservată!

Marwick nu putea să o cunoască. Unui om cu poziţia lui îi lipsea perspectiva şi nu putea să i-o

permită. Nimeni nu avea voie să o cunoască până ce nu era în siguranţă. Îşi adună fustele.

— Trebuie să plec.

— Nu doreşti să îmi auzi teoria?

O izbucnire de furie o făcu să se întoarcă. Când avusese el de-a face cu o femeie vulnerabilă, obligată să înfrunte singură lumea? Cum ar fi putut să ştie că o asemenea femeie ar fi căutat orice tertip pentru a se face invizibilă?

— Sunt sigură că ar fi extrem de distractivă.

Doar reprezenta o curiozitate pentru el, nu? Un leac împotriva plictiselii, atâta tot.

— Nu ştiu ce să zic, murmură el cu blândeţe – da, spre uimirea ei, nu era alt mod pentru a-i descrie tonul. Eşti o femeie care şi-a croit drumul singură de la o vârstă fragedă. Neobişnuit de înaltă, remarcabil de roşcată, foarte tânără, destul de inteligentă şi gonită din ultima slujbă de un bărbat care te-a apreciat într-un mod nedorit. Doamnă Johnson, aş bănui că există un singur motiv pentru care porţi acei ochelari.

— Şi care ar fi acela?

— Îi porţi ca să te ascunzi. El îi adresă un început de zâmbet crispat. Păcat că nu avem toţi luxul unei case în care să ne încuiem. Dar eşti întotdeauna bine-venită aici la o partidă de şah. Eşti mult mai bună la joc decât ai fi vrut să îmi dau seama. Dar, spre cinstea mea, bănuiam că vei fi.

Îl privi cu ochii holbaţi. Forţa sentimentelor care o năpădiseră era copleşitoare: mâhnire, şoc, jenă, gratitudine. Ducele avea dreptate, ea era mai mult decât le îngăduia celorlalţi să vadă, însă nimeni nu mai intuise asta. Îşi imagină ce ar fi însemnat dacă remarca lui ar fi fost o ofertă veritabilă de prietenie. Dacă ar fi beneficiat de sprijinul lui…

Marwick era unul dintre puţinii oameni de pe lume fără niciun motiv de a se teme de Bertram. Din contră: Bertram ar fi trebuit să se teamă de el.

Dar ce nebunie! Avea de gând să-l înşele. Deja îl înşela. Nu putea îndura gândul că propunerea lui era sinceră, că simpatia lui pentru ea putea fi mai mult decât o distracţie trecătoare. În acest caz, ce rol îi revenea ei?

Evident, cel al personajului negativ clar din piesă. Din nou, personajul negativ.

— Trebui să plec, îngăimă ea.

— Du-te, atunci.

Doar după ce închisese uşa îşi dădu seama, cu un junghi, de cât de neobişnuit fusese schimbul lor final de replici: nu-i ceruse permisiunea, ci îl informase ce intenţiona să facă. Iar el nu-i dăduse voie. În loc de asta, într-o foarte mică măsură, îi cedase ei autoritatea.

Capitolul 10

Lumina lunii se strecura prin crăpătura dintre

draperii direct pe scrisoarea începută de Alastair către fratele său.

Purtarea mea a fost îngrozitoare. Aş da vina pe nebunie, dar ar fi numai o dovadă de laşitate. Aş prezenta cele mai umile scuze, dar acest lucru ar implica faptul că iertarea ar fi posibilă. Crede-mă totuşi când îţi spun că vă doresc toată fericirea din lume ţie şi soţiei tale. Şi dacă aş putea schimba un lucru, acela ar fi…

Alastair lăsă tocul din mână. Nu putea minţi. Dacă ar fi putut schimba un lucru, nu ar fi fost purtarea sa faţă de Michael. Amintirea îl făcea să se ruşineze profund, dar tot acel episod, insistenţa sa ca fratele lui să se însoare cu fata aleasă de el şi revolta furioasă a lui Michael – totul părea doar un fragment dintr-un coşmar mult mai mare.

Dacă ar fi putut să schimbe ceva, ar fi fost căsătoria lui.

De ce o dorise pe Margaret? îşi imaginase cu adevărat că ambiţia îi unea? Voise o gazdă

frumoasă, cu un pedigree impecabil, la braţul său. Ea avusese nevoie de un balsam pentru mândria ei rănită. Dar în timp ce visaseră împreună la imperiul pe care îl puteau construi, nu visaseră niciodată unul la celălalt.

„Nu m-aş fi căsătorit niciodată cu tine.” Aşa îi spusese la scurtă vreme după prima lor aniversare. „Dacă mi-ai fi spus totul, nu te-aş fi acceptat niciodată. Şi tu ştiai lucrul ăsta!”

Sperase că furia avea să-i treacă şi că, în timp, avea să priceapă că nu o amăgise, că el era un soţ mult mai bun decât ar fi putut fi vreodată Fellowes.

Într-adevăr, păruse să-l ierte, iar el considerase afacerea încheiată.

Evident, nu şi ea.

Se îndreptă către fereastră şi trase draperiile. Ce îi spusese la un moment dat jupâneasa? Dacă atmosfera este întunecată, starea de spirit o urmează. Foarte adevărat. Dar în această noapte, o lună plină, joasă şi aurie, poleia acoperişurile din Mayfair, liniştindu-l.

Îşi aminti de o lună asemănătoare. De o noapte de primăvară la Catedrala St. Paul, când savura o victorie pe muchie de cuţit în Camera Comunelor, cu o diferenţă de paisprezece voturi. Pe atunci, tatăl său mai era în viaţă. El însuşi era un simplu parlamentar, cu întreg viitorul înaintea sa. Fugise în sus pe scara îngustă până la galeria de la ultimul nivel, atât de înaltă încât aerul era mai rece şi vântul muşca. Londra se întindea la picioarele sale, putea să vadă fluviul şi pieţele îngrijite, petele obscure ale parcurilor, mahalalele luminate de focuri răzleţe.

Nu îi plăcuseră niciodată înălţimile, dar în acea noapte nu se simţise ameţit. Oraşul întreg părea să fie un semn doar pentru el, o îndatorire sfântă ce i se încredinţase. Avea să-l protejeze şi să-l servească. Avea să-şi petreacă viaţa încercând să îl facă un loc mai bun. Asta era chemarea lui.

Dorea toate aceste lucruri înapoi. Toate: tinereţea sa, încrâncenarea convingerilor sale. Revenirea la timpul de dinaintea greşelilor. Undeva, departe, fratele său, acum un străin, dormea. Ar fi putut oare să îndrepte nedreptatea? În una dintre ultimele lor conversaţii, Michael îl

acuzase că se dăduse bătut, că o lăsa pe Margaret să câştige. Dar nu o spusese cu furie. Păruse doar… uimit.

Într-adevăr, el nu se arătase niciodată slab. Din cele mai timpurii amintiri ale lui, rolul său fusese să apere. „Tu eşti moştenitorul.” Iar şi iar, acest mesaj îi fusese întipărit în minte. „Protejează familia, onorează-ţi numele.” Chiar la o vârstă fragedă, îşi luase îndatoririle în serios. Prea în serios poate, pentru un copil. Să vadă suferinţa altora îi provoca o anxietate profundă – sentimentul că, într-un fel, nu reuşise să o împiedice.

Pui căzuţi din cuib. Pisici blocate în copaci. Idiotul satului din Hasborotown, unde ierna familia sa. Copiilor de acolo le plăcea să arunce cu pietre după el. La opt ani, Alastair se bătuse cu ei şi se alesese cu un ochi vânăt şi un dinte ciobit înainte ca bona şi vizitiul să intervină.

Acasă, nevoia sa de a ocroti se dovedise şi mai aprigă. Ce fusese el pentru Michael? Niciodată doar un frate. Cu cât ar fi uşurat asta lucrurile! Poate că dacă ar fi fost numai fraţi,

Michael ar fi găsit puterea să-l ierte pentru nebunia din primăvara trecută. Fraţii se ceartă şi apoi se iartă unul pe altul. Acesta era cursul natural al lucrurilor.

Dar Michael nu îl privise niciodată cu aerul degajat al unui frate. Cum ar fi putut? Cea mai veche amintire a lui Alastair era capul lui Michael ascuns la pieptul lui, lacrimile lui Michael udându-i cămaşa. Nu la mama lor alerga Michael când avea nevoie de alinare, chiar dacă acum o descria ca pe o sfântă. Ea era prea ocupată să poarte războiul împotriva tatălui lor ca să-şi mai alinte fiii.

Nu era de mirare că Michael îl detesta. Să fii dezamăgit de un frate era un lucru. Să fii dezamăgit de cineva pe care îl considerai un erou – ei bine, asta era greu de suportat.

Aproape la fel de insuportabil ca atunci când erai dezamăgit de tine însuţi.

Ştia că nu avea să mai poată adormi. Priveliştea, în loc să-l calmeze, îl tulbura. Ieşi din cameră, coborî repede scările şi, trecând de portarul care sforăia, intră în bibliotecă, în

speranţa că lectura avea să-i abată gândurile.

Înăuntru ardea o lampă singuratică. Lumina ei palidă cădea pe – şi ducele avu o premoniţie puternică, un sentiment al inevitabilităţii – jupâneasa lui, ghemuită pe canapea, învelită cu un capot alb peste picioare. Cufundată într-o carte, îşi gâdila buzele cu vârful cozii ei împletite.

Marwick stătu locului o clipă, cuprins de impulsuri contradictorii. Nu se cuvenea ca o jupâneasă să se folosească de biblioteca stăpânului ei. Nu se cuvenea să se plimbe desculţă, în cămaşă de noapte. Nu se cuvenea să pară atât de tânără, de neatinsă, de solidă în ciuda supleţii ei, de calmă în ciuda ţinutei sumare.

El îi încurajase temeritatea, desigur. La naiba, sperase să se întâmple. Dacă ar fi putut să-i răpească încrederea în sine, simţul ei feroce de orientare doar atingând-o cu mâinile, ar fi făcut-o imediat. Nu se simţise niciodată un mai mare nătărău decât atunci când se privise prin ochii ei – ochii unei femei care fusese aruncată în lume la frageda vârstă de şaptesprezece ani, şi *se descurcase.*

Era oare mai puţin curajos decât o aspirantă la statutul de cameristă?

— Bună seara.

Ea tresări, apoi închise cartea cu zgomot şi îşi trase capotul peste degetele de la picioare.

— Dumnezeule! Nu m-am gândit…

Când se ridică, lumina era destul de puternică, sau capotul destul de subţire, sau imaginaţia ducelui destul de bogată; în orice caz, putu ghici contururile trupului ei: subţirimea taliei, curba şoldurilor, pulpele pline, fecunde, care se continuau drepte cu genunchii şi gambele rotunjite.

Nu merita să fie admirată doar pentru curaj.

Făcu un pas spre el – sau mai degrabă spre uşă. Intenţiona să plece. Simţea cum privirea lui o devora. Ştia ce îl interesa.

Ar trebui să o lase. Pe de altă parte, ea începuse toată povestea, înainte ca ea să-i tragă deoparte draperiile şi să-i întrerupă singurătatea, el se mulţumise cu sentimentul ratării. O învinuia

pe ea? Sau furia aceasta avea la origine faptul că se simţea îndatorat? Nu voise niciodată să fie dator cuiva.

— Ce faci aici? o întrebă.

Olivia se opri chiar înainte de punctul în care ducele o putea atinge. Foarte înţelept. Faptul că era înaltă îl bucura, căci asta însemna mai multă piele albă, fină. El o descoperise pe Margaret prea uşor, şi nu o descoperise deloc. Nu avea să repete acea greşeală. Data viitoare nu avea să coboare din pat până când nu cunoştea pe deplin femeia din aşternuturi. Avea să deprindă acest truc, indiferent de cât de mult trebuia să studieze.

— Nu am putut dormi, zise ea. Vocea îi era ciudată, neobişnuit de aspră.

El se întinse după lampă. De luni de zile îi lipsise o motivaţie clară pentru acţiunile sale, dar acum claritatea îi revenea, puţin câte puţin. În acel moment însă avea nevoie să menţină în penumbră acea scenă, laolaltă cu intenţiile lui.

Strălucirea palidă a lămpii dezvălui lacrimile de pe faţa ei.

Se simţi dezorientat, ca şi cum camera s-ar fi umplut de ceaţă. Plângea? De ce?

— Te simţi bine?

Ea îşi trecu degetele peste ochi într-un gest ascuns, ruşinat.

— Da, desigur. Iertaţi-mă, nu ar fi trebuit să vin aici.

Se uită dincolo de el. După felul în care îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, Marwick îşi dădu seama că se gândea cum să ţâşnească spre uşă.

Ar fi trebuit să o lase să plece. Nu-i plăcea să o vadă tristă. Nu se potrivea cu nimic din ceea ce ştia despre ea. Însă nefericirea ei nu trebuia să-l preocupe. Avea să-i dea drumul.

— Ia loc, îi ceru în schimb.

Olivia se supuse cu o reţinere evidentă, alegând fotoliul cel mai apropiat de uşă. Ducele luă cartea pe care ea o abandonase pe canapea. *Povestea călătorului de la miezul nopţii,* citi pe cotor.

Ea se strâmbă.

— O prostie, spuse ea cu o strâmbătură. Este… Părând să îşi amintească dintr-odată a cui bibliotecă era, se îmbujoră.

— Ai dori alta? El aruncă o privire pe rafturi. Sfântul Augustin era prea greu, deşi rugăciunea lui devenise brusc interesantă: „Dă-mi castitate, Doamne, dar nu chiar acum”. Poate Austen? Întotdeauna o favorită a doamnelor.

— O, eu… nu i-am văzut cărţile acolo. Da, vă rog.

Scoase două volume şi o lăsă să aleagă. Ea luă *Mândrie şi prejudecată* şi apoi rămase uitându-se la copertă, cu un aer zăpăcit, de parcă nu ar fi ştiut ce să facă.

Marwick se aşeză pe canapea şi deschise cu emfază celălalt volum.

— Dar citeşte, doamnă Johnson, o îndemnă.

Nimeni dintre cei care o văzuseră vreodată pe Catherine Morland în pruncie nu ar fi bănuit că

era născută spre a deveni o eroină. Situaţia familiei, caracterul mamei şi cel al tatălui, propria ei persoană şi temperamentul ei, toate îi stăteau împotrivă...

Peste câteva clipe, el auzi foşnetul unei pagini întoarse. Pielea scârţâi când Olivia se aşează mai comod în fotoliu.

Marwick se relaxă pe pernele din spatele său. Să împartă tăcerea cu cineva era un lux pe care îl uitase. Dacă stătea să asculte, putea să-i audă ritmul respiraţiei. Percepea şi zgomotele aproape insesizabile, ca foşnetul bumbacului când ea îşi schimbă din nou poziţia.

— Doar nu o să citiţi din scoarţă-n scoarţă *Mănăstirea Northanger?*

— Te surprinde?

— Nu, sigur că nu, răspunse ea îmbujorată, după care îşi închise cartea şi se ridică. Fluturarea capotului îi permise ducelui o privire scurtă asupra gleznelor ei, destul cât să-i lase o imagine de neuitat. Arătau mult mai bine fără ciorapi:

zvelte, albe ca zăpada. Dacă aş putea să o împrumut… sugeră Olivia.

— Sau ai putea să o citeşti aici. Doar dacă nu te temi de ceva nepotrivit.

Muşcându-şi buzele, tânăra femeie se uită înspre uşă.

— Ar trebui să mă tem?

El zâmbi. O întrebare corectă, dar îndrăzneala ei îl mira întotdeauna.

— Nu în seara asta.

Nu când plânsese.

După o scurtă ezitare, se aşeză la loc. El observă modul în care trecu repede, pe ascuns, cu mâna peste tiv, ca să se asigure că nu i se vedea niciun centimetru din gleznă. Ce păcat. Dacă tot trebuia să aibă o jupânească tânără, măcar să fie neglijentă cu poalele capotului.

— Îmi dau seama că domnişoara Austen nu este o alegere tipic bărbătească. Recunosc, probabil că şi eu aş fi ales o altă carte în cazul unei companii masculine. Ceva în latină.

Olivia se luptă să-şi înăbuşe un zâmbet şi pierdu.

— Ce norocos sunteţi atunci că nu sunt bărbat!

— Exact aşa gândeam şi eu.

Zâmbetul îi păli. Se uită în jos la cartea ei.

Marwick îşi întrezări atunci ticăloşia – o fulgerare, ca farul unui tren în mers, luminându-i scurt motivaţia. Până la urmă, lacrimile ei nu contau.

Unde era regretul, repulsia pe care acel gând ar fi trebuit să o provoace? Nu le putea identifica. Ea şedea la doi paşi distanţă de el, cu roşeaţa întinzându-i-se pe gât, aproape de a-i atinge aripile netede ale claviculelor. Capotul dezvelea centimetri chinuitori din pieptul ei, pe care hainele obişnuite le ascundeau. Pielea ca de alabastru era atât de palidă, încât putea vedea reţeaua fină a venelor care cu siguranţă se prelungea mai departe, pe sub guler, tocmai până la sâni. La sfârcuri. Dumnezeule, cum le-ar fi gustat!

Olivia îşi drese glasul.

— Ce vă place la romanele ei?

Întrebarea părea rigidă, de o politeţe forţată. Cum îi observase privirea fixă, încerca să-i reorienteze atenţia spre interese mai cuviincioase.

— Lumea pe care o creează.

Ducele îi urmări degetul mare frământând un colţ al cărţii, mişcându-se înainte şi înapoi peste muchie. Nu avea idee ce anume o frământa, iar asta îl scotea din minţi. Îşi făcuse o idee generală despre ea şi îi întrezărise firea. Dar detalii? Copilăria ei. Originea ei. Aceste lipsuri mari din cunoştinţele sale îi părură deodată inadmisibile, cerând o remediere grabnică.

— La ce vă referiţi prin lume?

— Portretele de familie. Cât de bine le zugrăveşte.

— Sunt destul de certăreţe în general.

— Exact. Dezordonate, împrăştiate, imperfecte. Cu toate astea, membrii lor se iubesc unii pe alţii. Îl surprinse discursul acesta

sentimental, dar, cum ea îl privea atentă, curioasă, ridică din umeri şi continuă: Chiar şi cei detestabili, ca – arătă spre cartea din poala ei – cum o cheamă? Nesuferita aceea, cea care fuge în lume.

— Lydia.

— Lydia, aprobă el. Începutul de zâmbet al jupânesei sale îi aminti de o icoană grecească – poate o sibilă. Şi-o putea imagina dând sentinţe înţelepte în vreo peşteră sacră, cu faţa lungă şi palidă asemenea unei lumini în întuneric, ochii ei rotunzi şi adânci ţintuind publicul în timp ce rostea preziceri solemne. Părul ei avea culoarea cuprului, metalul sacru – bărbaţii ar fi făcut amulete din el în vremurile apuse.

Gânduri bizare, fanteziste. Încruntat, se întoarse la cartea sa.

— Tânjeam după o astfel de familie când eram mică, şopti ea după o clipă de ezitare.

Ducele fixa pagina cu privirea. Nopţile târzii, fără somn făceau ca anumite discuţii să fie prea uşor de purtat şi anumite gânduri prea uşor de

nutrit. Dar el nu îi dorea prietenia. Nu ar fi trebuit să-i dorească dezvăluirile.

În cele din urmă îi răspunse:

— Şi eu la fel. Poate o familie mai mare. Sau una mai caldă.

Istoria nefericită a familiei sale nu era un secret. Crescând într-o casă goală, plină de ecouri, în care părinţii săi schimbau doar rareori două cuvinte la modul civilizat, nu recunoscuse nimic din scenele casnice ale lui Austen. Dar chiar şi copil fiind, simţise că erau net superioare celor din experienţa sa.

Scaunul ei scârţâi.

— Eu fraţi mi-aş fi dorit. Cred că ar fi fost o mare diferenţă.

— Eu am un frate. Dar o familie mai mare… Şovăi. Cum ar fi fost să nu fie cel mai mare fiu, moştenitorul? Să aibă pe altcineva pe care să se poată baza? Mi-ar fi plăcut, decise într-un final.

— Poate veţi face una. O duzină de copii ai dumneavoastră.

— Nu. Refuzul era puternic şi instinctiv. Pentru copii era nevoie de căsătorie. Căsătoria ar fi presupus să se încreadă din nou în judecata sa, care se dovedise profund şi ireparabil eronată. Niciodată, nu din nou. Acum era îndatorirea lui Michael să ducă mai departe sângele familiei. O privi şi spuse ferm: Nu voi avea copii.

— Aha. Olivia răsuci cartea în mâini cu un gest nervos. Păi, cred că nici eu.

Ce prostie mai era şi asta?

— Eşti încă tânără, doamnă… Nu era doamnă, desigur. Care este numele tău de botez?

Probabil era menţionat în recomandare, însă nu şi-l amintea.

— Olivia.

Avea o sonoritate muzicală. O uşoară tăiere la V. Un nume care te încuraja să-ţi prinzi buza între dinţi. *Olivia.* I se potrivea perfect.

— Olivia, zise el. De ce crezi că nu vei avea o familie?

— Întâi de toate trebuie să am un cămin,

replică ea privindu-l în ochi.

Într-un scurt moment de claritate, Marwick simţi cum i se trezise vechiul lui talent de a-şi scruta adversarul şi a-i ghici ambiţiile secrete. Aceasta era ambiţia ei: un cămin.

Sau poate că o recunoscuse deoarece fusese cândva şi ambiţia lui. O, ştiuse că într-o bună zi urma să moştenească mai multe case decât va avea vreodată nevoie, dar ceea ce dorea era un loc diferit de moştenirea familiei sale, cu totul al său.

Mai mult ca sigur nici ea nu se referea la o casă propriu-zisă. Altfel, o fată atât de îndrăzneaţă, deşteaptă şi întreprinzătoare nu şi-ar fi găsit un soţ în sătucul idilic unde se va fi născut?

— De unde eşti?

O mai întrebase şi înainte, dar acum, în această linişte ciudată, ştia că va primi şi răspunsul.

— East Kent. Familia mamei mele trăieşte pe coastă, într-un sat numit Shepwich, lângă Broadstairs.

— O parte minunată a Angliei. Şi-o putea imagina plimbându-se pe plajă, cu părul ciufulit de briza sărată, cu pielea opalescentă în lumina gri, rece. Acolo îţi visezi casa?

Genele i se lăsară, ascunzându-i ochii. Îşi trecu un deget pe pagina cărţii.

— Nu cred că visez un loc anume.

Deci avusese dreptate, se gândi Marwick.

— Ce atunci?

— Cred că îmi doresc un loc de care să… aparţin, zise ea ridicând din umeri. Unde să mă simt în siguranţă.

O studie atent. În mod logic, o fată obligată să se descurce singură tânjea după stabilitate, voia să prindă rădăcini. De ce nu urmase cel mai rapid drum într-acolo?

— Multe femei îşi lasă slujba ca să se mărite…

Ea îşi ridică privirea, uitându-se în ochii lui.

— Şi mulţi bărbaţi se recăsătoresc. Ce e cu

asta?

— Bun, zise el după ce răsuflă zgomotos. Asta da, îndrăzneală.

De ce oare era surprins?

— Este trei şi jumătate, murmură ea îmbujorată. Stau în capot cu stăpânul meu. Eticheta nu se referă la astfel de situaţii.

— Punct lovit. Permite-mi să fiu la fel de direct. Plângeai înainte. De ce?

— Cu siguranţă că unei servitoare îi este permis un oarecare grad de intimitate, replică Olivia cu o expresie împietrită.

— Nu am observat să acorzi mare atenţie acestei idei. Având în vedere că te-am găsit în biblioteca mea *privată,* se pare că definiţiile noastre nu coincid.

— Având în vedere că vă părăsiţi rareori încăperile, nu aş fi putut să prevăd că v-aş deranja aici!

El se ridică, împins de emoţii învălmăşite, printre care se distingea uimirea.

— Cred că măritişul ar fi cel mai bun lucru pentru tine. Dumnezeu ştie că nu eşti făcută pentru a fi servitoare. Dacă n-ai fi fost femeie, te-aş fi recomandat să devii parte din barou.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare, una care nu avea nevoie să fie exprimată în cuvinte: *acum* avea s-o judece?

— Excelenţă…

— Te-a molestat cineva din rândurile personalului? Este ceva în neregulă jos?

— Sunt perfect capabilă să mă descurc cu personalul, declară ea ridicându-se în picioare. Iar insubordonarea unui servitor nu m-ar face să plâng!

— Atunci ce…

— Vă voi spune dacă îmi răspundeţi şi mie la o întrebare.

Cine controla conversaţia? se revoltă ducele în gând. Acum încerca să-i pună condiţii? La schimb pentru răspunsul ei, ar fi putut să-i ceară luna de pe cer, şi pentru el nu ar fi fost nicio

diferenţă.

— Foarte bine, atunci răspunde-mi: de ce plângeai?

— Pentru că nu sunt omul care speram să fiu. Şi mă detest din această cauză.

Asta nu-l lămurea defel.

— Ce vrei să spui? Cine sperai să devii?

— Cineva mai bun. O femeie care să trăiască în conformitate cu idealurile ei.

„Iisuse!” Cuprins de un amuzament sumbru, se întoarse spre rafturile de cărţi.

— Atunci amândoi am fost aduşi aici de aceeaşi stare de spirit. Dar te asigur, doamnă Johnson, că îţi vei depăşi dezamăgirea.

— Cum aţi făcut-o dumneavoastră?

— O noapte bună îţi doresc, spuse el, ignorându-i remarca.

— Nu mi-aţi răspuns încă la întrebare.

— Încălcarea cuvântului dat este privilegiul

special al ducelui, declară el ritos.

— Foarte bine, nu răspundeţi. Dar eu o să întreb oricum: de ce mai citiţi Jane Austen dacă aţi pierdut orice speranţă? De ce vă chinuiţi cu finaluri fericite dacă nu credeţi că sunt posibile?

Marwick se uită fix la cărţi. Distracţia mersese prea departe. De ce îşi imagina că avea dreptul să-i vorbească astfel? De ce îi dădea el ocazia tot timpul?

— Aveţi toate atuurile. Vocea ei era aprinsă. Nu există niciun motiv pentru care nu vă puteţi întoarce în lume, să aveţi tot ceea ce credeţi că v-a fost refuzat. Vă spun, dacă aş avea avantajele dumneavoastră, eu m-aş *reface!*

Zeflemeaua înţepătoare din glasul ei îl străpunse în piept asemenea unui cârlig. Dar la naiba, probabil că ea chiar s-ar fi refăcut. Nu avea nicio idee despre respect, despre limite, despre locul ei. Se uită peste umăr ca să-i râdă în faţă, să îi dea lecţia acidă cu care să o pună la punct, după cum avea nevoie.

Imaginea îl lăsă însă fără cuvinte. Stătea cu

romanul strâns la piept, o fată înaltă, cu talia zveltă şi părul roşu asemenea frunzelor veştede, şi nu era pic de batjocură pe faţa ei. Expresia ei era mai degrabă palidă, hotărâtă, plină de speranţă. Provocându-l să fie la fel de curajos ca ea. Îl provoca tot timpul, de parcă nu ar fi fost cel mai iritant, imprudent, *impertinent* lucru…

— Îţi poţi imagina, începu el cu o voce pe care nu şi-o recunoscu, plină de răutate animalică. Oare ai atâta experienţă de viaţă ca să poţi ghici că te-aş devora dintr-o înghiţitură, te-aş folosi şi apoi te-aş lepăda dacă asta m-ar ajuta să mai trăiesc pentru o singură clipă naivitatea aceea idioată zugrăvită pe faţa ta? Binecuvântarea celor săraci cu duhul: asta este, Olivia. Şi viaţa o va smulge din tine. Şi eu aş smulge-o din tine, chiar aici, dacă aş putea-o avea pentru mine, doar pentru o clipă. Să mă ajute Dumnezeu. Credinţa ta idioată în ceva mai bun.

Buzele ei se despărţiră. O şocase. Perfect. Credea în finaluri fericite. Credea că basmele au o legătură cu realitatea. El voia să facă mai mult decât să o şocheze. Îşi dădu seama că făcuse un pas când ea sări înapoi. Se forţă să se oprească.

Mâinile lui, ţinute în lături, se făcuseră pumni. Această dorinţă înflăcărată, care îl răvăşise atât de brusc, nu era carnală, era o slăbiciune mult mai întunecată, mai devastatoare. Unghiile i se înfipseră în palme.

Speranţa era însă un drog, nu aşa se spunea? Şi da, el devenea un diavol când i se impunea abstinenţa. Niciun drog nu era mai exotic şi nu-l făcea să tremure mai tare de nevoie ca speranţa. Ce poftă falsă şi disperată! Altfel de ce şi-ar fi risipit săracii gologanii la loterii şi de ce se răspândeau zvonuri despre lacrimile apărute pe obrajii sfinţilor din icoane? Ce le aduceau aceste amăgiri?

Dar dacă i-ar fi simţit gustul, poate că avea să-şi primească doza pentru o clipă. Poate.

— Este un lucru bun că Jones îţi caută o înlocuitoare. Vocea lui se auzi ca un mârâit. El nu credea în basme. El nu avea de gând să o siluiască pe această naivă. Naiba s-o ia! Nu vei găsi niciun final fericit în casa asta, îţi garantez.

— Nici dumneavoastră.

— Momeşti persoana greşită, fetişcano.

— Nu o să mai ieşiţi niciodată?

Se repezi spre ea. Olivia rămase împietrită, fixându-l cu ochii mari, fără să clipească. Îl scotea din sărite.

— Te crezi vreo binefăcătoare? Cuvintele izbucneau din el în calupuri veninoase. Ţi-ai imaginat cumva că ai putea să mă ajuţi?

— Nu, şopti ea. Sau nu ştiu; am vrut doar să spun că dumneavoastră…

— Eşti *servitoarea* mea. Înţelegi acest lucru, doamnă Johnson? Este posibil să nu îţi dau nicio recomandare. Eşti insolentă şi nu îţi cunoşti locul; nu aş putea să te recomand cu conştiinţa împăcată.

Expresia ei se întunecă. Ducele se întrebă de ce dorise atât de mult s-o întristeze. Supărarea nu i se potrivea mai bine decât speranţa.

— Este nedrept, spuse ea în cele din urmă. Şi nu sunteţi un om nedrept.

— Nu sunt? Râsul îi arse gâtlejul. Chiar eşti

nebună?

— Nu. Nu sunt. Îşi îndreptă spatele, iar lumina aceea afurisită îi apăru din nou pe faţă, spre enervarea ducelui. Continuă pe nerăsuflate: Chiar şi în cele mai întunecate momente ale dumneavoastră, nu aţi făcut rău nimănui. Iar în cele mai bune, tot ajutorul pe care l-aţi dat săracilor, autoritatea cu care aţi condus partidul şi chiar întreaga naţiune prin vremuri tulburi – şi exemplul nobil al guvernării dumneavoastră –, aţi putea redobândi toate acestea, şi eu nu înţeleg…

O apucă de umeri şi îşi apăsă gura peste a ei. Îi sorbi oftatul de surprindere şi îi muşcă buza moale, cu toate că o urmă de luciditate îl opri să o facă până la sânge. Voia ca ea să scâncească, şi dorinţa i se îndeplini.

Olivia încercă să se elibereze, dar strânsoarea mâinilor lui se înteţi, provocându-i durere. „Asta e realitatea. Fără nicio spoială, fără romantism: nu există nimeni care să te poată ajuta.” Marwick îi linse cerul gurii şi îi gustă limba. Băuse de curând ceai îndulcit şi mirosea a trandafiri, întotdeauna a trandafiri…

Degetele ei îi trecură prin păr. Buzele ei, gura ei, se mişcau sub ale lui. Ea îi… răspundea la sărut.

Dacă ea ar fi luat foc nu ar fi fost mai buimăcit. Nu merita acest sărut. Strânsoarea lui slăbi.

Păşi spre el. Strânsoarea puternică, fierbinte a mâinilor ei coborî din părul lui pe ceafă, apoi pe umeri. Săruta stângaci, cu acelaşi entuziasm sincer, exasperant, aceeaşi speranţă nebună pe care el dorise să o pedepsească dându-i această lecţie: această lecţie despre dezamăgire.

Totuşi nu părea deloc dezamăgită. Era caldă şi imposibil, miraculos de înaltă. Unghiurile şi curbele trupului ei se potriveau perfect cu corpul lui, sânii ei i se striveau de piept, talia ei – acolo căzuse mâna lui uimită – era o dulce ondulare. Mirosea asemenea grădinii vara; acum îi săruta gâtul, şi părul ei ajunse la nasul lui – flori şi verdeaţă, prospeţime şi tinereţe.

O apucă de mijloc şi o lipi de bibliotecă.

— Bine, mârâi el în gura ei. Ia de aici, atunci.

Sunt atât de bun? Atunci, ia de aici.

— Da, şopti ea.

„Da? Nu mai înţelegea nimic. Era furios pe ea, pe felul în care se lăsa folosită, şi încă de ce soi de bărbat! Îşi înfipse mâna în părul ei şi îi trase capul pe spate pentru a-i scoate la iveală gâtul lung şi fragil. Nu întâmpină nicio rezistenţă. Era o proastă că îi permitea să o facă, îi permitea să îşi treacă dinţii pe această bucată vulnerabilă de piele.

Cu un geamăt, Olivia se cutremură lipită de el.

Marwick îşi coborî mâinile, apucă materialul subţire al capotului şi îl ridică. Gamba ei era fierbinte, imposibil de moale. Masă muşchii de acolo, după care palma îi alunecă în sus, spre locul sensibil din spatele genunchiului ei, umed, secret; şi apoi spre rotunjimea de pe interiorul pulpei, maleabilă, darnică, o dulce renunţare. Dintr-odată, începu să se zvârcolească. Rezistenţă?

— Prea târziu, mormăi el.

O, Doamne, ea cedă; coapsa ei cedă moale,

apoi se ridică, mângâindu-i şoldul viril. Marwick îi apucă glezna, îi puse piciorul gol pe coapsa lui şi cuprinse în palmă vulva, strângând puternic.

Ea ţipă.

— Da, zise el printre dinţi.

Putea să-i simtă rotunjimea feminităţii umede prin lenjerie. Senzaţia îi tăie răsuflarea; pipăi materialul mătăsos până când, cu respiraţia şuierată, îi găsi centrul alunecos, cu buzele atât de uşor de depărtat.

Ea îşi întoarse faţa către gâtul lui, şi el îi prinse capul ca să o ţină acolo câtă vreme căuta bobocul care pulsa în vârful despicăturii fierbinţi. Degetul lui apăsă şi se roti; peste câteva clipe ea se crispă, aruncându-şi capul înapoi cu putere, de cotoarele cărţilor.

În timp ce continua să-i dezmierde punctul acela de pe culmea muntelui de senzualitate, îşi luă răgazul s-o contemple. Părul îi cădea ca o aură de foc în jurul feţei palide. Buzele ei se despărţiră, tremurând; el se aplecă şi le linse.

— Tot mai sunt un om bun?

Gura ei formă o singură silabă. Încercă de două ori să o pronunţe.

— Da, şopti într-un târziu.

— *Nu.*

Chiar nu avea de gând să înveţe? Găsindu-i deschizătura, strecură un deget înăuntru; îşi opri în gât un sunet animalic când ea se strânse în jurul lui gemând. Era strâmtă, şi se strânse şi mai mult când o pătrunse mai adânc. Îşi acoperi gura cu dosul palmei ca să nu ţipe.

— Mă simţi? vru el să ştie. Cum Olivia nu răspundea, mulţumindu-se să-l privească pe deasupra palmei cu ochii mari, îi ceru: Spune-o. Intenţionase să adopte un ton sever, dar vocea lui devenise languroasă. Dumnezeule, cum o simţea! Vrei să ştii ce vreau cu această bucată din tine?

— Păi… îngăimă ea şocată.

— Vreau să ţi-o trag. Cu scula mea, şi cu toate degetele, şi cu limba. Să intru adânc în tine, Olivia, cât eşti de lungă. Vreau să te consum. Vreau să te fac să ţipi, şi să mă rogi să mă opresc, şi atunci o să te pun să te apleci şi o să ţi-o trag

din nou. Aici te aduce speranţa, înţelegi? Te aduce la ruină, şi eu o să o savurez. Te voi distruge pentru plăcerea mea şi te voi face să vii după mine, şi să te urăşti la sfârşit pentru că o faci.

— Eu… tu nu eşti… vrei să fii mult mai rău decât eşti cu adevărat! bolborosi ea.

— Mai rău? îşi trecu degetul peste clitorisul ei, făcând-o să icnească. Priveşte-mă. Se lăsă în genunchi şi, apucând-o de şolduri, o împinse în bibliotecă, îi ridică poalele, îi despărţi fesele rotunde ca să o scoată la vedere şi îşi puse limba pe ea. O linse pe toată.

Gustul ei…

Ea ţipă. Vag, o auzi, însă n-o băgă în seamă. Era acolo, în beznă, prins în propria capcană, îmbătat de la gustul ei. Avea gust de… ocean, totalitatea feminină, fecunditate, viaţă, creaţie, sare şi cupru. Mai avea puţin şi exploda. Digul se rupse şi foamea năvăli asupra lui, posedându-l. Îşi uită scopul, uită orice în afară de nevoia sa, doar atât: să o guste şi mai adânc, să îşi umple limba şi buzele de mirosul ei.

Îi supse clitorisul până când şoldurile ei căzură, dar nu era destul. Era un animal, da, renegat de prea multă vreme. Îşi împinse limba în ea cât de adânc putu; promisese că o va face, dar acum era doar pentru sine. „Ia de aici!” se gândi.

Ea se răsuci sub el cu un geamăt sfâşietor. Termină zvâcnind pe buzele lui, respiraţia ei scâncită aprinzând părţi tainice din el, dorinţe fundamentale şi atotcuprinzătoare pe care nu le mai simţise până atunci. Nu ştiuse.

Acesta fu lucrul care, la final, îl făcu să se retragă, oprindu-l să se descheie la pantaloni şi să termine ceea ce începuse. Dintr-odată, când o privi revenindu-şi în simţiri, îşi dădu seama că nu ştia ce începuse aici.

Acest lucru nu era comparabil cu nimic din experienţele sale.

Olivia nu semăna deloc cu Margaret. Margaret nu îl făcuse niciodată să se simtă ca o bestie vorace. Margaret nu scosese niciodată vreun sunet.

Gândurile îi domoliră înflăcărarea ca un jet

de apă rece. Se dădu uşor înapoi, gata să o prindă dacă ar fi căzut, însă ea se îndreptă sprijinindu-se de rafturile cu cărţi. Îi întâlni privirea şi i-o susţinu, când orice altă femeie şi-ar fi ferit-o.

El fu cel care o evită. El fu cel care nu ştia încotro să se uite.

Conştientizarea acestui fapt îi provocă o panică ciudată. Se obligă să se întoarcă spre ea. Olivia, rezemată de bibliotecă, îi privea cu buzele desfăcute, cu faţa îmbujorată, cu coada în neorânduială pe umăr. Marwick îşi imagină cum ar fi arătat cu coada aceea desfăcută, cu şuviţe de păr căzându-i pe sânii goi, albi, uitându-se la el din patul său cu aceeaşi revelaţie surprinsă în ochi.

Când îşi ridică mâna ca să-şi atingă buzele, aceasta tremura.

„Iisuse Hristoase!” Ar fi vrut să ţipe la ea. Cuvintele îi erau ca nişte noduri tari în gât, astfel încât nu putea să înghită. „Nu ai nicio grijă? Nicio urmă de judecată?”

Ar fi vrut să lovească raftul cu pumnul, căci merita durerea din plin, însă asta ar fi însemnat s-

o sperie.

Cum de nu era înspăimântată? De la prima lor întâlnire, când el aruncase cu sticla – cum de nu reuşise să o îngrozească?

— Nu eşti bună de servitoare, mormăi în cele din urmă.

Ea clipi nedumerită. De parcă el ar fi putut spune altceva; de parcă ar fi putut găsi vreo propoziţie logică de rostit.

Doar acest lucru avea sens, un sens josnic, de trişor: el era ducele de Marwick şi ea, o simplă slujnică. Orice rol i-ar fi incumbat – de porc, un nemernic, de fiu al tatălui său – aşa trebuia să fie. Pentru el era un refugiu, departe de confuzia pe care nu o putea îndura.

— Renunţă la slujbă, mârâi el. Găseşte-ţi un soţ. Fă un talmeş-balmeş din casa ta în loc să îţi bagi nasul în altele.

Acum, în sfârşit, ea îşi feri privirea. O roşeaţă puternică i se urca în obraji. Răspunsul ei abia se putu auzi:

— Acesta ar fi într-adevăr un final fericit.

Alastair sări înapoi. Apoi se obligă să râdă, cu toate că sunetul îi ardea gâtul.

— Şi acum ştiu că eşti nebună. O noapte bună îţi urez, doamnă Johnson.

Era biblioteca lui. Dar ea rămase pe loc în timp ce el închise uşa lăsând în urmă imaginea ei, singură şi dreaptă lângă rafturile de cărţi.

Capitolul 11

Orele de dinaintea răsăritului erau întotdeauna cele mai liniştite. Olivia se strecură înapoi în cămăruţa ei şi se întinse, păcălindu-se că ar fi putut să doarmă.

În schimb, îşi asculta sunetul inimii. Regularitatea bătăilor îi părea imposibilă, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat în această noapte,

de parcă *ea* nu s-ar fi schimbat. De parcă orice se întâmplase n-ar fi lăsat nicio urmă fizică.

Ştia că nu era nimic nemaiîntâlnit sau măgulitor în scena care tocmai se derulase în bibliotecă. Un stăpân care îşi seducea servitoarea – aceasta era o poveste atât de veche, încât devenise un clişeu. Acelaşi lucru se întâmplase cu reversul, servitoarea care primea bucuroasă atenţiile stăpânului. Simţindu-i atingerea ca pe o minune. Poftind şi rugându-se pentru mai mult.

Se uită atent la ilustraţiile de pe perete, străduindu-se să le distingă prin întuneric. În tabloul câmpenesc, un cuplu se plimba pe uliţa satului: soţia cu gulerul închis până sus şi soţul, rotofei şi rumen, care nu ar fi inspirat vise fierbinţi nici unei femei. Imaginea transmitea un mesaj: exista o distanţă enormă între bună-cuviinţă şi dorinţă.

Decenţa nu avea pentru ea o importanţă etică. Până la urmă, mama ei se legase de un bărbat ştiind că nu avea s-o ia niciodată de nevastă, însă asta nu însemna că era o persoană rea. Dusese un trai cumpătat şi cuviincios, şi

Olivia nu se îndoia că o privea acum din Ceruri.

Cu toate că nu considera decenţa o virtute, era totuşi calea cea mai sigură. Toate planurile ei tindeau într-acolo. Ea nu era vreo fătucă proastă care visa la marea iubire. Ceea ce dorea era ceva real, ceva durabil: un cămin într-un sătuc unde oamenii să-i cunoască numele şi să o salute pe stradă. Acestea erau lucrurile pe care mama ei nu le putuse dobândi. Mica nobilime refuzase s-o accepte. Negustorii şi şeful poştei îi primiseră banii politicoşi, dar nu-i zâmbiseră niciodată.

Olivia tânjea la un astfel de loc, unde să fie cunoscută şi bine venită şi unde să i se adreseze zâmbete. Dar patimile ei…

Îşi strecură mâna sub mâneca largă a cămăşii de noapte. Pielea i se făcu din nou de găină, căci în mintea ei era mâna lui Marwick cea care o mângâia.

El o frânsese în această noapte. Şi avusese dreptate când o avertizase că îi va plăcea. *Plăcea?* Ce cuvânt palid pentru ceea ce o făcuse să simtă. Şi cât de uşor era, în beznă, să se atingă singură prefăcându-se că era atingerea lui şi să simtă cum

o cuprindeau iarăşi fiorii…

Era oare acordată la el, asemenea unei viori pregătite pentru un anume violonist? Nu era exclus. Ducele de Marwick, asemenea unei planete, avea o forţă gravitaţională uriaşă. El modelase politica şi întreaga naţiune. De ce nu ar fi reconstruit-o şi pe ea?

Îşi strânse pumnii şi privi în sus, cu ochii uscaţi. Tavanul era străbătut de o singură crăpătură, pe care nu o putea vedea clar pe întuneric, dar o putea simţi. De asemenea, putea simţi şi crăpătura din interiorul ei.

Cu cât rămânea mai multă vreme acolo, cu atât mai mare şi mai adâncă devenea această falie. Marwick era bun şi apoi crud, orb şi apoi teribil de clarvăzător, jignitor şi după aceea, fără niciun fel de avertisment, atât de blând încât aproape că îi frângea inima. Fusese odată un om mare şi avea să redevină unul – spre deosebire de el, Olivia nu avea nicio îndoială. Mintea sa era prea ascuţită şi înăuntrul lui clocotea prea multă energie ca să rămână pentru totdeauna în acea închisoare creată de el însuşi.

I se făcuse o nedreptate cumplită. Ea ştia întreaga poveste, ceea ce era în sine un motiv să se ruşineze. Fusese deja amăgit prea mult, şi nu merita şi mai multă înşelăciune. Nu avea s-o ierte niciodată. Pe de altă parte, ea nu avea de oferit altceva decât şiretlicuri. Marwick credea că o pune în pericol? Ea avea de gând să trădeze un bărbat care suferise deja groaznic şi nu era capabilă să se ierte pentru asta, la fel cum nici el nu avea s-o facă.

Nu putea nici să plece cu mâna goală. La un moment dat el avea să revină în societate, care nu aştepta decât să se aşeze înapoi pe orbita lui. Şi ea? Ea nu era o planetă, ci un fir de praf. Nimeni n-ar fi observat-o. Avea să fie luată de curent, fără să se poată stabili în vreun sat. Căci era nevoie doar de o vizită a lui Bertram pentru ca localnicii să nu o mai salute, să nu-i mai zâmbească.

*

Dimineaţa următoare, când se trezi, Olivia

avu certitudinea că se îmbolnăvise. Îşi simţea capul plin de vată, şi ochii o dureau. Luă micul dejun în camera ei, şi ar fi rămas bucuroasă acolo şi restul zilei, evitându-l pe duce ca o laşă, dacă nu i s-ar fi părut insuportabil să stea singură cu propriile gânduri.

Se hotărî să verifice activitatea cameristelor. În salonaş o găsi pe Muriel scuturând draperiile în timp ce Polly ridicase o vază într-o mână pentru a o şterge de praf.

— Atenţie! strigă ea, repezindu-se să salveze obiectul fragil din strânsoarea stângace a fetei. Lasă-mă pe mine. Dă-mi cârpa, voi ocupaţi-vă de restul.

Se prefăcu a nu observa privirile intrigate pe care le schimbară slujnicele. Se simţea bine să aibă ceva de făcut, să fie ocupată cu altceva decât cu gândurile ei. Vaza era decorată cu email turcoaz, nişte păsări delicate fluturând din aripi în casete delimitate cu fir de argint. Fără îndoială că era nepreţuită. Probabil că nimeni nu o mai admirase de luni de zile.

Trecu cârpa peste gura vazei. Nu râvnise

niciodată comori, dar îşi dădu seama că posedarea de lucruri valoroase putea oferi o anume siguranţă. Dacă le lăsai în urmă, oamenii îţi observau rapid dispariţia, pur şi simplu pentru că nu ar fi înţeles cum de abandonaseşi o asemenea avere.

Cineva ţipă. Ea se întoarse şi văzu o pasăre dând din aripi deasupra canapelei; probabil că se strecurase prin fereastra pe care o deschisese Muriel ca să o spele.

Polly păşi înainte, lovind cu mătura de parcă ar fi fost o lance de turnir. Pasărea se înălţă până se lovi de tavan, după care zbură ameţită de-a lungul peretelui.

Muriel ţipă din nou.

— O, prinde-o. Prinde-o!

— Încerc, se răsti Polly.

— Opreşte-te. Olivia înşfăcă un cearşaf care proteja mobila cât nu era folosită. Las-o să se liniştească.

— Nu ar fi trebuit să intre, se văită Muriel.

Pasărea coti brusc spre o fereastră – cea greşită. Se izbi de sticlă şi căzu pe covor.

— E moartă, zise Polly. S-a omorât singură!

— Şşşt! Olivia lăsă cearşaful să cadă peste mica vietate, apoi pipăi încet în căutarea trupuşorului. Căldura acestuia o uimi.

Îl ridică, apoi adună marginile pânzei pentru a forma un soi de sac cu care se îndreptă spre uşă anunţând: O să o duc în grădină.

— Şi-a frânt gâtul, strigă Polly din urmă.

Olivia merse repede, neînţelegându-şi furia bruscă. Dar până şi o pasăre merita un sfârşit mai bun decât să piară în această casă.

În grădină lăsă cearşaful pe iarbă şi îl despachetă cu grijă. Pasărea zăcea acolo, zvâcnind tot mai slab. Poate că Polly avea dreptate, şi acestea erau spasmele morţii.

Ştia că dacă micuţa creatură murea, furia ei avea să crească, îndemnând-o să caute un mod de a se descărca pe cineva care nu o merita. De exemplu Polly, căreia i se părea perfect normal să

lovească o fiinţă îngrozită cu mătura.

Şi de ce să nu gândească astfel? Era doar o pasăre. Nu era un bărbat.

Se îndreptă, îngrozită de ea însăşi. Era chiar atât de proastă, atât de nebună încât să-l asemene pe ducele de Marwick cu o pasăre fără noroc? El nu avea nevoie de apărarea ei. Dacă era captiv, îşi făurise singur colivia.

— Du-te, îi şopti păsării. Eşti liberă.

Cine altcineva putea să facă o asemenea afirmaţie în acea casă?

Se auzi un zăvor. Marwick stătea în prag, cu faţa golită de orice expresie.

— Aş dori să discutăm.

Olivia anticipase acest moment, îi fusese groază de el toată dimineaţa. Acum venise, şi îşi dădu seama că furia avea până la urmă un scop. Se ridica între ei asemenea unui zid de piatră, făcând-o nepăsătoare la porunca lui, la autoritatea calmă cu care rosti:

— Intră.

— Imediat, răspunse ea cu ochii la pasăre.

— Acum, doamnă Johnson.

Bine că nu îşi putea impune voinţa venind să o ia. Asta ar fi presupus să iasă din casă, lucru pe care nu-l putea face – nici măcar pentru a păşi în propria grădină. Din păcate pentru el, Olivia era ocupată.

Îngenunche lângă pasăre. Nu era frumoasă – o pitulice banală, maro, destul de mică cât să-i încapă în palmă. Dar ochii ei erau deschişi acum, mărgele negre strălucitoare care aruncau priviri înnebunite.

— Bună, îi şopti. Ridică-te.

— Olivia, spuse el încet.

Sunetul numelui ei pe buzele lui o străbătu ca un curent electric, dar refuză să îşi ridice ochii. „Lasă-l să aştepte toată ziua”, se gândi. În definitiv, se considera un om foarte rău, şi nu aveau oamenii răi tendinţa să pândească din umbră? Foarte bine, s-o facă şi acum.

Cu infinită blândeţe, mângâie trupul păsării,

iar convulsiile încetară. O greşeală? O omorâse?

— Las-o în pace, zise Marwick. E speriată.

Fiind o zi neobişnuit de caldă pentru decembrie, poate că găsea pe afară alte lucruri care să-i distragă atenţia, ţinând-o ocupată restul zilei.

Aripile păsării zvâcniră, apoi fluturară o dată, de două ori. Ţinându-şi respiraţia, Olivia îşi strecură mâinile sub ea. Gheare mici şi ascuţite trecură rapid peste palma ei. Apoi pasărea îngheţă din nou.

— Face pe moarta.

— Sunteţi ornitolog? Vocea ei era acră. Dacă da, veniţi să îmi daţi o mână de ajutor. Altfel, păstraţi tăcerea.

Râsul lui afectuos o uimi. Dar nu îşi permise să se uite.

— Zboară, murmură ea, ridicând pasărea spre cerul înnorat. Mica vietate nu făcu însă nicio mişcare.

— Sau poate este rănită mortal, adăugă

ducele.

— Zboară, rosti ea mai aspru, şi ridică din nou palmele făcute căuş.

Pasărea nu se clinti.

— E moartă, decretă Marwick. Las-o jos.

— Zboară! îşi aruncă mâinile în sus, iar pasărea se lansă în zbor, prăbuşindu-se un pic înainte să-şi găsească ritmul şi să dea din aripi până ce trecu peste zidul de piatră.

Peste o clipă dispăruse deja în zare.

— Nu era moartă.

Tăcere dinspre prag. Olivia se întoarse şi îl văzu uitându-se la ea cu o expresie stranie care îi făcu pieptul să se strângă. Cât de frumos era! Cât de groaznic de rătăcit! Ce vedea oare când se uita în oglindă? Ea îl asemuia cu un înger căzut. Nu îşi dădea el seama că îngerii puteau alege să se înalţe?

— Da. Nu era moartă. Ai avut dreptate, spuse el făcând un pas în grădină.

Olivia se holbă. Chiar avea de gând…?

Da, Marwick venea spre ea. Icni şi îşi împreună mâinile – după care îşi dori să nu o fi făcut, căci el zâmbi sumbru şi îşi ridică palmele într-un gest care spunea: „Priveşte”.

— Uimitor, nu-i aşa? Se apropia, înalt şi zvelt, lat în umeri, *afară.* Îţi dai seama că tocmai mi-am făcut primii paşi singur, fără ajutor?

— Nu glumiţi, şopti ea. În lumina naturală, mişcându-se cu o graţie animalică, el părea cum nu se poate mai diferit de un copil.

— O, crede-mă, nu glumesc. Se opri, se uită în jur şi inspiră profund. Genele lui lungi coborâră. Studie pământul de sub picioarele sale, buzele lui pline strâmbându-se în timp ce săpa noroiul cu cizma. Aş zice că e moartă, murmură într-un târziu.

Olivia se puse între el şi uşă, hotărâtă să împiedice orice încercare de retragere.

— Pasărea? O, vă referiţi la grădină? Deoarece se uita atent la iarba maronie. Şi el era *afară.* De-abia mai putea vorbi din cauza undelor

de şoc care o străbăteau. Dintr-odată, ducele părea mult mai tânăr, ca şi cum casa ar fi fost o povară pe umerii lui, şi acum, în sfârşit, putea sta drept, eliberat, puternic şi zvelt. Nu e moartă cu totul, zise ea. Sunt mai multe plante perene plantate pe aici…

El îi zâmbi slab.

— Nu îmi îndruga vreo prostie despre primăvara care o să sosească.

Ei îi scăpă un sunet ciudat, ceva între hohot de râs şi suspin. Vocea lui denota un calm desăvârşit. Nu avea de gând să năvălească peste ea ca să intre în casă.

— Nu o s-o fac.

Marwick închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, de parcă îşi arăta faţa cerului. Părul îi lucea palid, cânepiu, strălucitor. Fascinată, Olivia observă fiecare linie a feţei lui: ridurile din jurul ochilor, ridurile de râs din dreptul gurii, cele două linii pale de deasupra nasului. Îl făcuse ea să se încrunte şi să zâmbească de destule ori încât să fi adâncit acele riduri? Avea să-i lase o urmă acolo?

Gândul acesta o făcu să se foiască neliniştită. Era momentul să plece. Scopul ei principal pe ziua aceasta fusese să îl evite. Dar cu toate că se uita spre uşă, nu se mişcă. Aceşti paşi pe care el tocmai îi făcuse erau prea importanţi, prea extraordinari. Aveau nevoie de un martor.

El se îndreptă şi îi zâmbi. Forma plină a buzelor lui o ţintui pe loc. Era îmbrăcat de oraş, într-un costum cu dungi subţiri; acum arăta ca un gentleman de familie bună, doar că mai avut, căci ar fi ieşit în evidenţă din orice mulţime prin luciul hainei de merinos, croiala ei elegantă şi siguranţa naturală cu care o purta. Acum arăta ca un bărbat pe care ea nu ar fi avut nicio speranţă să-l cunoască. Şi când se gândea că noaptea trecută îşi pusese gura în cel mai intim loc al ei…

— Ai avut dreptate.

Roşie ca focul, îşi puse mâinile pe obraji ca să-i răcorească. Dacă el s-ar fi prefăcut că în ajun nu se întâmplase nimic, ea l-ar fi imitat cu bucurie.

— Despre pasăre, vreţi să spuneţi.

Se făcu simţită o briză uşoară, iar ducele îşi

îndreptă faţa spre direcţia vântului, închizând ochii din nou.

— Printre alte lucruri.

Nedumerirea o prinse ca un năvod fierbinte. Voia să-l întrebe la ce se referise. Îşi voia şi furia înapoi, era mult mai bună decât această nesiguranţă. Îşi şterse mâinile de fustă.

— Ar trebui să mă spăl. Pasărea era…

Se întoarse din nou spre ea, scrutând-o cu ochii de culoarea safirelor, doar că mai adânci, fără fund, infinit de complicaţi.

— Mă întreb. De ce crezi că te fereşti acum? De altă siluire? Sau de scuzele mele? Îmi pare rău pentru noaptea trecută, să ştii. Nu ar fi trebuit să te ating niciodată.

Olivia simţi cum se înfierbânta. Acum aşternuse în cuvinte ceea ce se întâmplase. Şi-ar fi dorit să nu o fi făcut. Prosteşte, iraţional, regretul lui o deranja. Ea nu i-ar fi spus *siluire.* Părea că, retroactiv, el îi anula asentimentul, deşi ea *fusese* de acord. Nu o obligase în niciun fel.

— Este în regulă, îl asigură pe un ton aspru. Nu a fost nimic.

— Îţi invidiez certitudinea. Fără să-i lase timp de reflecţie, adăugă: O femeie vine astăzi la interviu pentru postul tău.

Deci asta îl determinase să o caute! Fără îndoială, el considera că aceasta era parte a scuzelor. Olivia se calmă inspirând profund.

— Aveţi nevoie să stau de vorbă cu ea?

— Nu, eu şi Jones ne vom ocupa de asta. Zâmbetul lui părea menit să atenueze orice urmă de înţepătură. Ţi-am pregătit o recomandare şi o listă de familii unde poate ai dori să lucrezi. Comentariile mele de azi-noapte – uită-le, te rog. Îi luă mâna, iar degetele lui late, fierbinţi îi cuprinseră încheietura uşor ca o suflare. Mărturisesc, şopti el. Aş dori să te ating din nou.

Se referea la o atingere cu mult mai intimă decât aceasta. Olivia îl înţelese, şi fluturi părură să bată din aripi – nu doar în stomac, ci pe toată pielea ei, aripile invizibile şoptind pe deasupra ei, lăsând fiori ai minunii în urmă. Deschise gura, dar

nu reuşi să spună nimic.

Voia ca el să o atingă. Ea voia ca el să spună: „Nu îţi dau drumul”.

— Dar nu o voi face, continuă ducele, desprinzându-şi degetele. Meriţi mai mult, doamnă Johnson. Din această cauză, este mai bine să pleci.

Cum se întâmplase aşa ceva? Niciun bărbat nu-i mai sucise minţile, dar acum, când el o salva de pe marginea prăpastiei, Olivia îşi dădu seama cât de aproape fusese să păşească peste buza acesteia. Sau poate deja o făcuse. Şi nu era sigură că îşi dorea să se întoarcă.

Se retrase un pas, masându-şi încheietura ca să îşi şteargă şi ultima scânteie de dorinţă.

— Îmi pare rău, Olivia, spuse el privind-o impasibil.

Îşi îndreptă spatele şi trase adânc aer în piept. Ea nu era victima lui şi nici iubita lui dispreţuită. Nu fusese respinsă; venise aici cu un motiv, şi mai avea şanse să reuşească.

— Şi mie îmi pare rău, îi răspunse.

Nu pentru noaptea precedentă, ci pentru ceea ce urma să facă. În după-amiaza aceasta se profila o ocazie unică, deoarece încăperile lui avea să fie goale în timpul interviului. Intenţiona să le cerceteze.

Alastair credea că se achitase onorabil faţă de tânăra femeie, îşi ceruse scuze şi, cu toate că ea nu îşi dăduse seama, îi adusese un omagiu. Olivia nu putea pricepe de câte eforturi avusese nevoie ca să păşească afară, în lumina dimineţii, să meargă la ea atunci când ea nu voise să vină la el.

Afară, deodată, atât de uşor.

Preţ o secundă, când trecuse peste prag, avusese impresia că sufletul i se despărţise de trup şi plutea undeva deasupra, în timp ce corpul său, condus de o mână invizibilă, autonomă, continua să înainteze. Icnetul ei uimit fusese cel care îl trezise la realitate. „Primii paşi singur”, glumise atunci.

O glumă! Propria dezinvoltură îl stupefia.

Pentru o clipă ciudată şi confuză, îşi amintise de acea latură a sa care nu fusese niciodată în încurcătură, niciodată descumpănită. *Afară,* atât de uşor, fără nicio greutate care să-i apese pe piept, fără panică. Mergând spre ea.

Desigur, mergând spre ea. Nici măcar nu-l surprinsese acest lucru. Se simţea de parcă ar fi mers spre ea de luni de zile.

Când o privise în aerul proaspăt, avusese senzaţia că se trezea dintr-un vis. Cât timp vorbiseră, dificultatea acelui prim pas păruse să se retragă în istoria de mult apusă, devenind pe jumătate uitată, cu contururi neclare, ca o amintire veche de douăzeci de ani. Ce îl ţinuse în interior atâta vreme? Aerul de afară se simţea ca un şoc electric înţepător în nasul său, în gâtul său. În pieptul său.

Fata aceasta era extraordinar de frumoasă. Grădina era extraordinar de frumoasă. O sărutase o dată şi putea să o sărute din nou. Îi datora însă ceva mai mult de atât, căci ea fusese aceea care îl atrăsese afară şi nimeni altcineva n-ar fi putut-o face.

Olivia părăsi prima grădina, ezitantă, uitându-se înapoi după el ca să vadă dacă totul era în regulă. Generozitatea ei îl bulversă; ea nu îi datora acea privire, şi nici altceva. Dumnezeu să o apere de ea însăşi.

— O să fiu bine, îi spuse.

Îmbujorată, se prefăcu a nu înţelege la ce se referea. Grăbi pasul, lăsându-se înghiţită de penumbra din interior.

După o clipă, el o urmă – intenţionând să meargă sus, să termine scrisoarea către fratele său, să îi ceară, poate, o întâlnire. Dar casa era atât de întunecoasă. Se întrebă brusc dacă bezna nu l-ar fi putut înşfăca din nou. Unde era ea?

O lăsa să plece, de dragul ei. Trebuia să o facă.

Se trezi în schimb în holul de la intrare. Portarul sări în sus, cu ochii cât cepele, dar Alastair deschise singur uşa.

Coborî treptele până jos, pe trotuar. Cât de uşor îl primea înapoi această lume pe care o abandonase! Râse din toată inima. Pământul părea

solid, şi picioarele sale, gambele şi genunchii şi coapsele erau pregătite pentru această provocare. Stătu un minut la baza scărilor, observând parcul gol, casele cu obloanele închise de vizavi. Vecinii săi, desigur, plecaseră pe timpul sezonului rece. Scoţia, Italia, Cannes. Şi el ar fi putut să facă asta dacă ar fi vrut.

Era prea mult. Pentru moment avea să se gândească doar la această piaţă, la ceea ce se găsea în câmpul lui vizual.

Traversă strada spre parc. Sub umbra ulmilor desfrunziţi, contemplă jocul vântului prin iarbă, care cumva era încă verde, chiar dacă toate frunzele căzuseră. Pasărea nu fusese moartă. Nici grădina, cu adevărat. Alte păsări mai sălăşluiau pe crengi. Insecte se mişcau prin iarbă. Un iepure se strecurase prin tufişurile de lângă zid când doamna Johnson îl întreba dacă era nevoie să participe la interviu.

Merita întregul său respect. Avea să-i găsească o slujbă excelentă şi s-o scoată din raza lui de acţiune cât de repede posibil, poate chiar în acea zi. Nu ar fi fost prea devreme pentru ea.

Pentru *ea.* Dar pentru el?

Un stol de păsări trecu în văzduh, pe drumul spre o climă mai caldă.

Un bărbat superstiţios ar fi crezut că *ea* readusese pasărea la viaţă. În alte vremuri ar fi fost acuzată de vrăjitorie.

Respiră adânc şi îşi mână gândurile departe de ea. Îşi fixă atenţia asupra propriei case, care se înălţa peste stradă cu faţada ei sobră, elegantă. Arăta exact la fel ca în copilăria sa. Arătase exact la fel în tot timpul dezastrului care se dezlănţuise în interiorul ei pe parcursul ultimului an. Trecătorul, privind-o, nu ar fi ghicit caznele sufleteşti pe care le îndura bărbatul dinăuntru, constată el cu oarecare surprindere.

Avea o faţadă frumoasă. Cărămidă de culoare închisă, ferestre strălucitoare, gargui la jgheaburi.

Simţea prezenţa Oliviei în interior ca pe un magnet, ca pe un talisman împotriva beznei. Dar ea nu era a lui, ca să o păstreze. Merita o viaţă bună, un bărbat bun, un aranjament onorabil, căci asemenea lucruri încă mai contau pentru ea. Şi

dacă ar fi rămas, o, Doamne, el ar fi distrus-o imediat, sălbatic, feroce, ar fi…

Se gândi să meargă mai departe, dar se hotărî să nu o facă; i se părea mai sigur să nu piardă casa din priviri. Stabilitatea ei se extindea şi asupra lui.

O birjă trase în faţă. Lăsă un singur pasager, o femeie aplecată de vârstă, în haine de doliu. Nu doamna Wright. Ea refuzase să îşi reia vechea slujbă, acceptând în schimb oferta de pensie a lui Marwick şi mutându-se în Shropshire. Dar îi recomandase o veche prietenă, doamna Denton, care îşi pierduse căminul când îi murise nepotul.

Doamna Denton nu îl observă când urcă treptele. Avea fix forma unui butoi, exact cum ar trebui să fie o jupânească. Ducele intenţiona s-o angajeze ca o favoare pentru doamna Wright, ca ispăşire pentru acel pantof pe care îl aruncase după ea.

Cel mai important, avea s-o angajeze pentru că nu voia să o facă. De dragul Oliviei Johnson avea să-i ofere acea slujbă.

*

Olivia era calmă, chiar amorţită când începu căutările. Nu dorea să spargă cufărul decât dacă nu avea de ales, şi cantitatea hârtiilor crescuse în absenţa ei; apăruseră pe noptieră şi ocupau un raft nou din bibliotecă. Dar în timp ce scotocea, indiferentă la teancurile pe care le dărâma şi la paginile pe care le rupea în graba ei, starea de spirit i se schimbă. Îşi croia drum prin hârtii de parcă ar fi fost sub imperiul unei isterii tăcute ce se dezlănţuia.

Era un coşmar. Să îl trădeze, să îl jefuiască. Trebuie să termine cât mai repede posibil. Nu putea şti câtă vreme dura interviul. El putea să apară în orice moment. Sau Vickers, sau Jones.

Colecţia de pe noptieră se dovedi inutilă. Se mută la bibliotecă, unde documentele erau stivuite la întâmplare sau îndesate printre volume de Marc Aureliu, Platon şi Cervantes. Când scoase un nou teanc, se dădu înapoi, recunoscând scrisul. Era al

răposatei ducese.

Răsfoi repede scrisorile ca să-şi confirme că erau toate la fel. Încercă să nu vadă cuvintele, dar nu putu să nu observe că niciuna dintre ele nu-i era adresată ducelui.

Cum se simţise el citind această mizerie? în corespondenţa cu Bertram, ducesa se lăuda cât de uşor îl convinsese pe Marwick să-i dezvăluie secretele sale politice; îi povestea cum singura ei sarcină pierdută îl speriase atât de tare încât nu se plângea niciodată când ea cerea să doarmă singură, cum el nu avea nicio urmă de bănuială că ea îşi căuta plăcerile altundeva. Îl descria ca pe un prost credul, impotent.

Şi totuşi, Olivia nu văzuse la el aceste defecte. Alte defecte, cu siguranţă: prea mare mândrie, prea puţină încredere în sine şi, poate, prea multă încredere în nevasta sa. Dar cruzime? Nu. Uşor de dus de nas? Sub nicio formă, ochii lui observau mult prea multe. Cât despre impotenţă… simţise dovada contrariului pe propria piele.

Soţia sa nu îl văzuse clar. Nu avea cum să-i intuiască motivele, însă gluma cea mai frecventă a

ducesei – cum că Marwick o citea complet greşit – era contrazisă de aceste scrisori, cu cerneala ştearsă şi întinsă, cu pliurile subţiate. Fiecare pagină fusese mânuită repetat, împăturită şi despăturită iar şi iar.

Le privi lung. „Ar trebui să le ard.” Pe duce nu l-ar fi ajutat cu nimic să le recitească. Nu avea însă niciun drept de a hotărî în locul lui.

Le puse înapoi, sub cartea care le masca, apoi se opri, încruntându-se, şi scutură uşor volumul.

Era scobit. Ţinându-şi respiraţia, deschise coperta – şi descoperi, în spaţiul gol din interior, pistolul lui.

Un fior îi trecu pe şira spinării. „Nu sunt o hoaţă de rând. Am un scop anume aici.”

Scopul era tocmai autoapărarea, şi un pistol i-ar fi fost extrem de util.

Nehotărâtă, aşeză arma la picioarele patului, după care se ocupă de problema cufărului misterios.

După cum se temuse, încuietoarea nu era

simplă şi refuză să cedeze în faţa agrafei sale. Dar Lilah, hoaţa devenită dactilografă, avusese de-a face şi cu astfel de încuietori. Spusese odată (Amandei i se tăiase răsuflarea din cauza şocului şi îi aruncase Oliviei priviri critice, condamnând-o pentru că încuraja astfel de discuţii) că, atunci când o încuietoare era prea complicată, era mai simplu să o laşi în pace şi să ataci suprafaţa de care era prinsă.

Se pregătise pentru această posibilitate. Furase o secure mică din şopronul din grădină. Era o hoaţă talentată; poate că era născută pentru asta, poate că delincvenţa îi stătea în fire. Ce groaznic! îşi alungă repede acest gând.

Era o crăpătură subţire între metalul încuietorii şi lemnul cufărului, aşa că potrivi tăişul securii în acel spaţiu şi forţă. Reuşi să creeze o deschizătură, prea îngustă însă pentru mâna ei.

Inspiră adânc şi lovi tare cu securea. Zăngănitul fu atât de puternic, încât i se opri inima în loc; se ghemui acolo, fără a îndrăzni să răsufle, aşteptând să fie descoperită.

Dar nu veni nimeni. Casa era învăluită de

tăcere: cameristele îşi încheiaseră turele de dimineaţă, şi personalul era adunat acum la un prânz târziu pe care chiar Olivia îl programase, sub pretextul că trebuiau să fie toţi laolaltă în cazul în care jupâneasa primea postul şi dorea să-i cunoască.

Absenţa ei ar fi stârnit mirare, fără îndoială, dar servitorii i-ar fi găsit o explicaţie: ursuză pentru că era înlocuită, nu voia probabil să o cunoască pe noua jupâneasă.

Lăsă securea din mână. Acum putea să vadă mecanismul încuietorii, axul cilindric care pătrundea în lemnul cufărului. Prinse marginile plăcii, se sprijini cu piciorul de cufăr şi trase. Făcu un progres de un milimetru, apoi încă unul. Mâna şi braţul începură să o ardă, aşa că îşi acordă zece secunde de odihnă ca să îşi recapete răsuflarea şi să îşi relaxeze muşchii înainte de a continua. Alt milimetru – acum un centimetru deodată…

Încuietoarea se smulse de la locul ei.

Olivia se uită şocată la ceea ce făcuse. O năpădi frica, o notă rece răsunând asemenea primei note din deschiderea unei simfonii, o unică

notă pură ce creştea şi creştea până când începea să vibreze în aer şi orchestra i se alătura, devenind un vârtej.

Nu-şi putea ascunde gestul. De cum păşea în dormitor, el avea să-şi dea seama.

În clipa în care deschise capacul îi scăpă un suspin. Cufărul nu conţinea nimic. Nimic interesant. O cunună de trandafiri veştejiţi. O rochie de mireasă din dantelă aurie veche, mirosind puternic a levănţică. O ridică şi găsi ascunsă într-un volan o fotografie: Marwick stând lângă o brunetă minionă, cu faţa în formă de inimă, cu ochi prelungi, de o formă perfectă, cu un zâmbet de pisică.

Olivia o privi atent. Margaret de Grey, răposata ducesă de Marwick. Era perfectă, asemenea unei miniaturi de porţelan. Aprigă şi misterioasă, cu gura arcuită încântător. Purta un colier din diamante pentru care ar fi putut să o invidieze o ţarină. Femeia aceea îl avusese pe el, îl dispreţuise şi îi călcase în picioare onoarea. De ce? Cum putuse să facă aşa ceva?

Nu era timp pentru astfel de gânduri.

Lăsă jos fotografia şi pipăi sub rochie – apoi icni când mâinile atinseră o suprafaţă de piele netedă.

Încet, astfel încât să nu rupă rochia (Dar de ce nu? De ce nu trebuia să o rupă? Ar trebui să fie ruptă. Ar trebui să fie arsă, *de ce* păstra obiectele acestea?), scoase o mapă.

El are un dosar...

Margaret de Grey minţise fără îndoială în legătură cu multe lucruri, dar nu şi despre acesta. Foile dinăuntru erau aşezate în ordine alfabetică, numele fiindu-le cunoscute celor care urmăreau scena politică: Abernathy. Acton. Albemarle. Axelrod. Barclay. Balham. *Bertram.*

Scoase hârtiile, puse mapa înapoi sub rochie şi mai privi încă o dată la poză.

Marwick părea atât de tânăr! Pe buzele lui era o umbră de zâmbet – nu sarcastic, nu ironic. Arăta plin de viaţă, de speranţă, de energie.

Meritase mult mai mult decât femeia de lângă el. Merita mult mai mult decât să fie jefuit de jupâneasa lui.

Rămase ca paralizată, cuprinsă de oroare. Valiza ei era deja făcută. Odată ajunsă la parter, nimeni nu ar fi oprit-o să se strecoare prin uşa din dos până pe stradă. De ce era în pragul lacrimilor? De ce nu îşi putea lua ochii de la faţa lui?

„E prea târziu. Încuietoarea este distrusă. Delictul a fost comis.”

— Adio, Alastair, şopti. Fă-te mai bine. Fă-te bine.

— Ce faci aici? se auzi vocea lui fermă din spatele ei.

Capitolul 12

Frica era asemenea unei prăpăstii ce se deschidea sub ea, lăsând-o fără echilibru când Marwick se apropie cu paşi hotărâţi. Se împletici înapoi până când umerii i se loviră de perete.

— Eu… eu nu…

Faţa lui era înspăimântătoare, crispată de furie. Se uită de la ea la cufăr, apoi iarăşi la ea. Zâmbetul care îi schimonosea gura părea să aibă colţi.

— Furi de la mine. Doamnă Johnson.

— Nu. Nu înţelegeţi…

Expresia lui o reduse la tăcere. Mânia i se transformase brusc în dispreţ.

— Nu? O studia de parcă ar fi fost vreun soi ciudat de gunoi dezgustător. Ce nu înţeleg?

— Avem un duşman comun! Lordul Bertram – aveam nevoie de o modalitate de a-l contracara…

Cu un pufnet scârbit, Marwick se întoarse. Priveliştea oferită de spatele său lat o făcu să tacă stânjenită. Cumva îşi imaginase că el ar fi dorit să afle despre ce era vorba.

Ducele îngenunche lângă cufăr. Într-o clipă avea să facă toate legăturile, când observa ce luase Olivia, ce ţinea încă strâns sub braţ. Trebuia să-i spună. *Acum.*

— Lordul Bertram. De ani de zile mă urmăreşte neobosit. Trebuie să mă ascultaţi. Am venit aici special…

— Te-a trimis el, deci? întrebă el deschizând cufărul.

— Nu! Tânăra femeie se desprinse de perete, dar când începu să se apropie, el îi aruncă o privire asemenea unui pumn îngheţat, îmi repugnă, credeţi-mă. Am căutat un mijloc să îl opresc, şi am venit aici când mi-am dat seama…

— Şi eu care credeam că ai venit pentru un post de cameristă.

— Excelenţă, nu vreţi să auziţi ce am de spus?

Râsul lui suna artificial. Ridică marginea rochiei de mireasă, al cărei brocart strălucea.

— Aceasta a aparţinut soţiei mele. Ea m-a învăţat multe lucruri. M-a lăsat bine pregătit pentru a asculta tot soiul de poveşti. Nu îmi pot imagina că ale tale ar fi mai surprinzătoare decât ale ei.

Oliviei i se strânse stomacul. Se simţea fizic rău. Faptul că el o compara cu soţia lui…

— Nu semăn deloc cu ea.

— Chiar aşa? Ai cunoscut-o?

Tonul lui era complet nepotrivit. Cordial, plăcut, de parcă ar fi fost la o petrecere şi aveau o conversaţie politicoasă.

— Nu semăn deloc cu ea, şopti Olivia.

Ducele o fixă cu o privire lungă.

— Vrei să spui că faptele tale nu-ţi reflectă defel caracterul. Te văd greşit, asta nu este ceea ce pare. Asta vrei să spui?

— Da! Tânăra femeie şovăi. De unde să înceapă? Cu scrisorile soţiei lui pe care le descoperise? Dar ea nu le *descoperise,* ci le *furase.* De la Elizabeth, de la cumnata lui. Cum era posibil ca această destăinuire să îl facă dornic să-i audă, să-i creadă restul poveştii? Este complicat, adăugă în grabă. Dar dacă mi-aţi permite să explic… Mama mea şi Bertram se cunoşteau din copilărie şi, vă promit, totul are

sens…

Marwick se ridică. Olivia îşi spuse că nu avea să dea înapoi, dar, când el mai făcu un pas, lovi din nou peretele.

— Da, am greşit, spuse el. Te-am înţeles cu totul eronat. Ai o explicaţie sclipitoare, care va demonstra că nu eşti o hoaţă, ci o victimă. Cu scopuri *nobile.* Cuvintele lui aveau o rezonanţă batjocoritoare, străpungându-i creierul ca nişte împuşcături: Onorabilă. Cinstită. Neînţeleasă.

O apucă de mână şi o trase astfel încât să se poată vedea în oglinda mare de deasupra mesei de toaletă. Olivia înregistră detaliile: gura lui aspră, privirea lui nemiloasă, calmă. Faţa ei albă şi goală, faţa unei hoaţe prinse, a unei mincinoase, a unei escroace. Îşi privi lung ochii mari, panicaţi. Nu păreau inocenţi.

— Când ajungi în faţa unei oglinzi, în primul moment tresari, zise el pe un ton conversaţional. Te întrebi cine este cea care îţi întoarce privirea? Această faţă criminală, acest aer vinovat. Buzele lui se strâmbară în ceva ce aducea a zâmbet. Sunt sigur că ai un motiv excelent pentru crimele tale.

Spune-mi, când îmi răscoleai lucrurile ai găsit scrisorile soţiei mele?

Înţelegerea o lovi asemenea unei nicovale în piept: nimic din ce ar fi spus acum nu l-ar fi putut convinge, deoarece el ar fi bănuit că inventase povestea pe loc, după ce citise scrisorile de la Margaret.

Şi mai rău ar fi fost dacă ducele descoperea scrisorile pe care ea le furase – scrisorile soţiei lui, pe care le avea în şorţ, căci intenţionase să le înapoieze înainte să fugă. „El te-a trimis?” o întrebase. Posesia atâtor elemente din corespondenţa lui Bertram sugera că era complicea lui.

— Nu am vrut să fac asta, spuse cu un oftat. Nu mi-a făcut plăcere să vă amăgesc.

Marwick îşi puse obrazul în părul ei. Îl auzi trăgând aer în piept, şi o parte nebună din ea se trezi la viaţă la apropierea lui, la mirosul lui, la căldura pielii sale. Partea ei raţională îngheţă asemenea unui şoarece în umbra unui şoim. Nu îndrăznea să respire.

— Desigur că nu ţi-a făcut nicio plăcere, murmură el. Respiraţia lui era fierbinte pe pielea ei, trezind la viaţă ecouri perverse ale plăcerii din noaptea trecută. Să îţi savurezi fapta te-ar obliga să-ţi recunoşti vina. Mult mai uşor este să te imaginezi în postura de martiră, bănuiesc. Aşa poţi să dormi fără grijă. Trebuie să te fi plătit foarte bine ca să îi faci munca murdară.

— Nu m-a plătit, şopti ea. Îl detest. Şi nu dorm atât de bine.

— Nu, zise el după o pauză. Nici eu. Se depărtă de ea. Deci spune-mi, *doamnă Johnson.* În locul meu, ce-ai face? Ai chema poliţia sau ai aplica o justiţie mai rapidă?

Olivia nu îşi putea da seama la ce se referea. Nu voia să afle.

— Vreau să-l distrug pe Bertram. Aveţi dreptate, ştiu ce a făcut soţia dumneavoastră, şi astfel *ştiu* că avem o cauză comună…

— O, *ştii* asta? Ce încântător. Ducele se opri ca trăsnit. Desigur, asta explică multe. Nu e de mirare că ai dovedit atât de mult curaj. Când ai

aflat despre aventurile ei, mă întreb? Înainte să arunc sticla? Înainte să ne întâlnim în bibliotecă? Înainte de grădină, în dimineaţa aceasta? *Deci?* Îşi puse mâna pe obrazul ei, măsurându-i faţa de la tâmplă la bărbie. Îmi pare bine că ştii adevărul, continuă el încet. Sunt sigur că asta te-a ajutat să-ţi înăbuşi frica faţă de mine, căci ţi-ai dat seama că nu pot speria pe nimeni: ţi-ai dat seama că sunt vrednic de batjocură.

— Nu! Nu am crezut niciodată aşa ceva!

Mâna lui se încordă uşor. Doar o idee, doar cât s-o avertizeze cât de aproape era degetul lui mare de jugulara ei.

— O, dar cu siguranţă te-a liniştit. Până la urmă, nu puteam fi înfricoşător, din moment ce femeia cu care m-am căsătorit a putut să comploteze atât de liber împotriva mea, fără cea mai mică teamă de a fi descoperită.

— Eu aş – chiar în timp ce vorbi, Olivia recunoscu inutilitatea demersului – eu chiar v-aş ajuta să îl ruinaţi pe Bertram. V-aş putea ajuta.

— Chiar aşa? După o scurtă reflecţie, ducele

dădu din cap. Conspiraţiile necesită încredere. Ai putea avea încredere în mine, doamnă Johnson?

Această schimbare bruscă o descumpăni.

— Da, şopti ea.

Numai dacă îşi lua mâna de pe gâtul ei.

— Aşa să fie? Dacă ţi-ai putea vedea expresia! Eşti îngrozită de mine. Cum să ai încredere într-un om care te îngrozeşte?

Olivia înghiţi în sec.

— Eu…

— Mi s-a spus, continuă el cu acea voce domoală, imperturbabilă, că judecata mea este viciată. Nu poate fi luată în serios. Sunt obligat să fiu de acord. După cum se zice, poţi fi amăgit o dată, dar aici, acum, cu tine, am fost amăgit din nou, în acelaşi mod. Deci trebuie să mă ajuţi să iau o hotărâre, căci în mod clar judecata mea este putredă: Sunt capabil să mă încred în *tine?* Înaintea mea se află o fiinţă inocentă? Sau îmi dai dreptate şi ceea ce văd pe chipul tău este panica vinovată a unei mincinoase?

Cuvântul o şfichiui asemenea unui bici.

— Nu am intenţionat niciodată să vă fac rău. Gândiţi-vă! M-am purtat cu dumneavoastră ca o femeie care voia să vă rănească?

El îşi înclină capul, ca şi cum ar fi vrut să o vadă mai bine.

— Ţi-ai imaginat că ai de făcut această alegere? Foarte interesant. Mâna lui alunecă în jos pe gâtul ei, spre umeri. Degetul lui arătător îi urmări clavicula prin jacheta de lână – o jachetă care părea dintr-odată mult prea subţire. O privea cu o expresie de nepătruns. Ce este în mapa pe care ai scăpat-o?

Avea să descopere oricum.

— Dovezile dumneavoastră împotriva lui Bertram.

— Deci de asta eşti aici? Te-a trimis să le recuperezi?

Olivia se înfurie. După tot ce făcuse pentru el, nu putea nici măcar să o asculte?

— Nu m-a trimis el. V-am spus, este duşmanul

meu la fel de mult pe cât este al dumneavoastră. Mama mea…

— Atunci de unde ştiai că am informaţii care ar putea să-l distrugă?

Era vremea să mărturisească primul furt.

— So-soţia dumneavoastră, îngăimă ea. I-a scris…

Palma lui îi acoperi gura.

— Şşşt. Hai să nu vorbim despre ea, bine? Mă cam indispune.

Când mâna lui liberă o prinse de talie, ea înlemni. Se forţă să-l privească în ochi, vrând să-i aducă aminte cine era el prin simpla forţă a voinţei. Să-i aducă aminte cine era *ea* şi ce se întâmplase între ei.

Faţa lui era însă o mască a concentrării. O atingea de parcă nu ar fi fost o fiinţă vie, ci o păpuşă mută, fără minte, creată pentru amuzamentul său. Mâna sa rătăci pe trupul ei în jos, trecând pe lângă sân, urmărind forma taliei, conturând şoldul, alunecând – Olivia respiră scurt

– peste o fesă, pe care o luă în palmă şi o strânse, încet şi deliberat.

Era îngrozitor. Era opusul a ceea ce făcuse în bibliotecă. Atunci, chiar dacă fusese mai agresiv, nu arătase pic de brutalitate, căci ea îşi *dorise* ca el să o facă. Împotriva oricărei raţiuni, o dorise.

— Opreşte-te, şopti. Nu vreau asta.

— Dar ce corp dulce ai, murmură Marwick. Şi eu n-am terminat să-l savurez. Îşi ridică ochii şi îi dărui un zâmbet leneş. Nu pot să îţi spun cât de tare mă bucură faptul că eşti o mincinoasă.

Tânăra femeie mai avea doar o opţiune. În minte îi apăru imaginea pistolului care se afla încă pe covor.

Comisese deja destule infracţiuni, nu era cazul să mai adauge la listă. Pe de altă parte, la naiba cu el! După tot ce făcuse ca să-l ajute, nici măcar nu era dispus să o asculte! Nu merita nimic din partea ei.

Mâna lui alunecă spre gâtul ei. Se aplecă spre ea…

„Acum!” Se răsuci, îi scăpă din strânsoare şi ţâşni înainte. Ducele îi apucă fusta şi o trânti în genunchi, trăgând-o spre el – dar mâna ei se strânse pe pistol. Olivia se întoarse, şi când el văzu ce avea în mână, îi dădu drumul.

Respirând întretăiat, ea se ridică în picioare.

— O să mă împuşti, atunci?

Întrebase de parcă ar fi fost vorba despre altcineva. Îl privi lung, încercând să-şi recapete suflarea, să-şi pună gândurile în ordine. Chiar nu îi păsa dacă trăia sau murea?

— Ar trebui să vă împuşc, oftă ea. „Idiotule!” se răsti în gând. Poate că aveaţi dreptate, toate poveştile despre dumneavoastră erau false. Căci ce fel de politician nu ştie să asculte?

— Aş prefera să aud…

— Aruncaţi-mi cheia! Olivia hotărî că nici ea nu mai voia să-l asculte. Făcu un pas spre uşă. Haideţi!

Rânjind, Marwick scoase cheia din buzunar şi o aruncă pe covor la picioarele ei.

— Acesta este un delict major. Să porţi o armă cu intenţia de a răni.

Deodată rămase fără aer, de parcă laţul i s-ar fi strâns deja în jurul gâtului.

— Nu am de gând să vă fac vreun rău, zise ea, după care o cuprinse iarăşi furia. Spusese de destule ori asta. El era surd, netot. Deschise uşa şi trimise cu piciorul mapa pe hol, apoi ridică arma mai sus când ducele păşi spre ea. Staţi acolo!

Încet, Marwick întinse mâna.

— Nu vrei să mă răneşti? Atunci dă-mi arma. Dacă nu intenţionezi să îmi faci rău, dă-mi-o.

Ea izbucni într-un râs ciudat.

— Şi acum am inversat locurile! Dar dumneavoastră nu mi-aţi dat arma, deci de ce aş face-o eu? Înghiţi gustul amar al acelui râs şi îl fixă cu privirea. Nu am dorit nimic din toate acestea. Tot ce-am dorit a fost libertatea mea.

El îşi înclină capul.

— Da, probabil că o vrei extrem de mult, ca să rişti spânzurătoarea de dragul ei.

— Iar dumneavoastră nu o vreţi destul de mult. Soţia dumneavoastră a fost un monstru, însă la fel erau şi bărbaţii care conspirau cu ea. Şi dacă aţi fi fost faţă de ei pe jumătate atât de curajos cât aţi fost faţă de mine, poate că Bertram nu ar fi devenit o problemă pe care să trebuiască să o rezolv eu. Omor? Cât de lipsit de originalitate. Aţi fi putut fi mai deştept. Aţi fi putut să-i faceţi să plătească. În schimb, aţi hotărât să vă ghemuiţi aici, la adăpostul întunericului! Avu satisfacţia să îl vadă pălind înainte să iasă pe uşă. Şi apoi îi veni o idee. Vârî mâna în buzunarul şorţului şi îi aruncă cu scrisorile în cap. Cadoul meu de despărţire!

Întoarse cheia în broască, încuindu-l pe dinăuntru, şi ridică mapa.

Un bufnet se auzi în spatele ei. Se apuca să dărâme uşa, desigur. Cât de previzibil! Îşi îndreptă umerii şi merse repede către scările principale.

*

Alastair sărea câte trei trepte, sub ochii uimiţi ai portarului, către coridorul servitorilor. Nu intrase acolo de ani buni, această parte a casei era a lor, nu a lui. Oricum, nu avea s-o găsească pe Olivia. Era plecată de mult; îi luase prea multă vreme să dărâme uşa, cincisprezece centimetri de stejar masiv.

Picioarele sale, neascultând de raţiune, loveau greu treptele de lemn. Când ajunse la demisol, personalul se împrăştie speriat.

— Excelenţă! exclamă Jones. Este ceva în neregulă? Aş putea…

Alastair trânti de perete uşa de la camera jupânesei.

Salonul era mic, mobilat simplu. Mirosea ca ea, a trandafiri, a amăgire blestemată. Pufni pentru a-şi elibera simţurile. „Îmi pare rău”, spusese vrăjitoarea. Nu doar acum, o spusese şi în grădină. Plănuia asta de ceva timp.

Credulitatea lui nu avea limite.

Printr-o uşă îngustă se ajungea în celula spartană unde dormise ticăloasa. Dacă ar fi găsit-o

acolo, ar fi putut să o sugrume cu mâinile goale.

Dar nu era atât de proastă. Fugise. Ce lăsase în urmă?

Smulse sertarele de la comodă. Goale. Biroul: gol şi el. Pereţii erau goi cu excepţia a trei ilustraţii tăiate din reviste. Un bărbat şi o femeie, ţinându-se de mână, mergeau pe uliţa unui sat. Într-o sufragerie, în dimineaţa de Crăciun, o mamă şi un tată îi arătau unui copil un căţeluş cu fundă. O căsuţă de ţară într-un amurg iernatic, cu o lampă luminând fereastra.

Îşi simţi gura strângându-se. Cunoştea ultima imagine, fusese faimoasă decenii la rând. El însuşi avusese o copie când era mic, atras de ea fără vreun motiv pe care să îl poată recunoaşte.

Caricaturiştilor de la *Purtch* le plăcea să deseneze aristocraţi libidinoşi, dar ilustratorii revistelor pentru femei erau la fel de previzibili. Centrul atenţiei lor era cu atât mai grotesc cu cât era o minciună de la un capăt la altul: binecuvântarea vieţii conjugale, idile domestice, *virtute.* Imaginea ispititoare a unui cămin care oferea protecţie împotriva frigului şi a beznei.

Ar fi putut să-i fie milă de ea pentru că se lăsa amăgită astfel, însă nu putea nutri decât dispreţ. Era o impostoare. Nu era mai îndreptăţită decât el să aibă o asemenea viaţă. Cum de îndrăznea să-şi imagineze altceva?

Rupse imaginile de pe perete una câte una, în bucăţele mici, care căzeau pe pat. Senzaţia de déjà-vu îi făcu lumea să se clatine. La fel rupsese şi primele scrisori de la Margaret.

„Dacă aţi fi fost faţă de ei pe jumătate atât de curajos cât aţi fost faţă de mine, poate că Bertram nu ar fi devenit o problemă pe care să trebuiască să o rezolv eu. În schimb, aţi hotărât să vă ghemuiţi aici, la adăpostul întunericului!”

Se întoarse pe călcâie şi ieşi pe coridor. Desfrânata avea dreptate într-o privinţă. O terminase cu sihăstria. Ştia acum ce îl lega de această casă, de acest oraş, de viaţa însăşi: răzbunarea. Nu mai trăia pentru idealuri, ci pentru el însuşi.

Bertram avea să plătească. La fel şi ceilalţi: Nelson, Fellowes, Barclay. Şi Olivia Johnson? Siguranţa era lucrul pe care şi-l dorea. Îi făcea

mare plăcere să se asigure că nu avea s-o mai simtă niciodată.

Capitolul 13

Cu fruntea plecată, Olivia intră prin porţile negre în parcul St. James. Guvernantele se plimbau agale pe potecă, sorbind din căni cu lapte proaspăt şi având grijă de copiii molipsiţi de veselia Crăciunului. Vânzătorii ambulanţi aveau mere coapte, ciocolată caldă şi scoici prăjite. Iarba era acoperită cu cornete de hârtie maro pătate de grăsime.

Se prefăcea că ocolea cu mare grijă gunoaiele. Asta îi oferea o scuză pentru a nu fi obligată să se uite la feţele oamenilor sau să le permită lor să o vadă pe a ei. Purta o rochie sobră, din lână maro, cumpărată la mâna a doua dintr-un magazin de vechituri împreună cu singura pălărie

de pe raft care nu părea să fie plină de purici. Un cadou de Crăciun pentru ea însăşi, se gândi posomorâtă. Dar pălăria îi acoperea doar jumătate din cap; simţea căldura soarelui pe frunte, ceea ce însemna că părul ei reflecta lumina, devenind un far strălucitor pentru oricine ar fi căutat-o.

Nimeni nu o căuta. Nu încă. Fusese extrem de precaută, mergând tocmai până în Hampstead ca să închirieze o cameră în aceste ultime patru nopţi. Chiar luase trenul înapoi la Broad Street ca să pună la poştă scrisoarea pentru Bertram.

Nu semnase cu numele ei. Nu era nevoie să provoci un urs înainte de a termina să instalezi capcana. Îi expusese însă dovezile împotriva lui: destul cât să-i atragă oprobriul public şi un proces răsunător. Societatea de construcţii pe care o conducea şi pe care o prezentase claselor de jos ca pe o bună ocazie de a-şi investi banii era o înşelătorie. Dintre şantierele pe care le finanţaseră investitorii construise doar un sfert, şi dividendele intraseră direct în buzunarele lui. Documentele probau limpede infracţiunea.

Ţinând cont de toate detaliile din scrisoare,

Bertram nu avea să încredinţeze această treabă lui Thomas Moore ori altui angajat. Avea să vină el însuşi, moment în care Olivia şi pistolul ei urmau să-i explice că trebuia să se ţină foarte departe de ea tot restul vieţii dacă nu dorea să fie ruinat.

Începu să se vadă casa păsărarului. Nervozitatea o făcu să se încrunte. Nu avea niciun motiv, căci dispunea de mai multe feluri de arme. Nu se îndrepta spre pierzanie, ci spre libertate. Dumnezeu ştia că o plătise scump.

Nu. Nu avea să se gândească la Alastair.

*

La club existau unele încăperi în care conversaţia nu era încurajată. Sala de mese nu se număra printre acestea, cu toate că pe un străin l-ar fi putut păcăli uşor. Urmărind atenţia lacomă, captivată a comesenilor, un străin ar fi putut să îşi imagineze că la masa de la geam avea loc cine ştie ce minune, când de fapt nu era vorba decât de întâlnirea dintre doi fraţi.

— Credeam că ai rezervat o încăpere privată, zise Michael.

Observatorul s-ar fi putut mira şi că între cei doi exista o legătură de rudenie atât de strânsă, căci unul era palid şi blond, slab ca după o lungă perioadă de lipsuri, mâncând cu poftă deoarece încerca să pună la loc carne pe el. Celălalt avea părul închis la culoare, era robust şi bronzat asemenea unui fermier, dar îşi gusta friptura asemenea unui invalid.

— Ai înţeles greşit, replică Alastair.

Nu rezervase o încăpere privată pentru că dorea ca prezenţa lui să fie cunoscută.

— Am numărat o duzină de priviri fixe, bombăni Michael năzuros. Ai fi putut să vinzi bilete.

Uitase cât de uşor se îmbufna fratele său.

— Curaj. Nu se holbează la tine.

Alastair putea simţi privirile asemenea unor furnici care se târau pe ceafa lui. Spatele îi era expus într-un mod riscant, pregătit să primească o

săgeată.

„Slobozeşte-o din arc!” Ar fi încasat-o bucuros. În ultimele patru zile îl măcinase o furie atât de pură şi de intensă, încât îl ameţea ca un whisky fin. Exerciţiile fizice nu mai erau suficiente ca să o ţină în frâu. Vărsarea de sânge ar fi fost un leac mai bun.

Michael oftă nefericit. Ca răspuns, Alastair îi zâmbi încurajator: îşi reluase vechiul rol de parcă întreruperea nici n-ar fi existat.

— Lasă-i să privească. Presupun că le-am lipsit.

— Sper că ai urmărit ştirile, spuse Michael lăsând furculiţa din mână. Nu-ţi imaginezi că locul ţi-a fost păstrat neatins. Va trebui să răstorni câteva popice mai întâi. Bertram, de exemplu…

— Sunt conştient. De fapt, Alastair era conştient de puţine lucruri în afară de acesta. În insomnia ultimelor patru nopţi, urzise un plan după altul. „Johnson şi Bertram, Nelson şi Barclay, Fellowes” – incantaţia îi trecuse prin minte de atâtea ori, încât deja căpătase o melodie proprie.

Ai documentele pe care ţi le-am cerut? vru el să ştie.

Michael le scoase din jachetă, un plic burduşit a cărui grosime ar fi fost evidentă din partea opusă a camerei. Nimeni nu ştia însă că erau statele de plată ale angajaţilor de la spital.

— După cum vezi, pagubele provocate de închiderea spitalului au fost masive. „Închidere pe care tu ai provocat-o fără niciun motiv”, se abţinu el să adauge. Am pierdut mai mulţi doctori. A trebuit să le măresc zdravăn salariile ca să-i aduc înapoi.

Alastair dădu din cap. Spitalul era o iniţiativă caritabilă pe care o finanţa el şi pe care o închisese pentru scurtă vreme în perioada sa cea mai întunecată pentru a-şi pedepsi fratele, medic de meserie, care îl înfiinţase.

— Este în regulă.

— Nu poţi să-i acuzi că au cerut acest lucru. Nu au de unde şti dacă nu cumva vei hotărî să închizi din nou spitalul.

— Dar nu o voi face.

— Desigur că nu. Michael se uită fix la farfuria sa, cu o expresie sumbră. Am fost… surprins când ţi-am primit mesajul, trebuie să recunosc.

Ajunseseră la acest punct abia acum, după trei feluri de mâncare.

— Scuzele mele sunt tardive.

Michael îşi luă paharul de vin şi îl învârti pe faţa de masă.

— A trecut acum, bănuiesc.

Nu putea să sune mai găunos de atât.

Ar fi fost mai uşor, desigur, dacă nu insista. Alastair ştia însă că, dacă voia să repare ruptura dintre ei, trebuia să-şi asume riscul.

— Soţia ta te-ar contrazice. Şi dacă ai fi cinstit, ai recunoaşte că nici tu nu m-ai iertat.

Michael strânse din buze fără să răspundă.

Un gând fulgerător îl făcu pe Alastair să zâmbească sincer amuzat.

— Ţi-e teamă că mi-ai provoca o nouă cădere?

Acesta este motivul pentru care mă tratezi cu mănuşi?

— Păi… Nu poţi să mă condamni că îmi fac griji.

Alastair îşi ridică paharul de vin, dar, luându-şi seama, îl puse înapoi pe masă. Nu merita confortul ameţelii pentru această conversaţie.

— Te-am dezamăgit. Am dat dovadă de o răutate şi o nepăsare iraţionale. Regret extrem de mult acest lucru. Nu îţi poţi da seama cât de mult.

Faţa lui Michael se întunecă.

— Ea nu a putut să înţeleagă de ce n-ai acceptat-o.

Foarte bine, hai să pretindem că această ceartă se învârtea doar în jurul sentimentelor rănite ale lui Elizabeth Chudderley – Elizabeth *de Grey* – şi nu avea nimic de-a face cu Michael personal.

— Spune-mi cum aş putea să îmi răscumpăr greşeala faţă de ea, îl rugă Alastair. Să îi scriu direct? Mi-am închipuit că nu va dori să audă

nimic de la mine.

— Ar citi o scrisoare, cred.

— Atunci îi voi scrie imediat.

Michael se aplecă în faţă, scrutându-l mohorât.

— Aş vrea doar să-mi explici *de ce* ai făcut-o. Sigur, ştiu cât de profund ai fost rănit, cât de cumplită ţi-a părut înşelătoria lui Margaret. Aveai motive să fii furios, dar niciodată pe mine, Al. Îşi mută privirea din nou în farfurie, dar nu înainte ca Alastair să-i observe durerea. Nu aveai niciun drept să-mi forţezi mâna. Sau să pui în pericol spitalul, cu toţi pacienţii lui. Trei sute de bolnavi transferaţi de pe o zi pe alta!

Aici se afla originea rupturii.

— Nu, nu am avut niciun drept.

Fără îndoială, nebunia îl făcuse să închidă spitalul. Şi cu toate că el ar fi ales o mireasă diferită pentru fratele său, mai puţin frumoasă, mai puţin sociabilă, mai puţin ieşită în lume decât Elizabeth Chudderley, o persoană mai puţin

încrezătoare în farmecele ei, care nu îi aducea aminte atât de mult de răposata sa nevastă…

Acea bătălie era pierdută. Nu putea răspunde pentru faptele sale, căci nu le mai înţelegea, cu toate că şi le amintea perfect. Cât de mult îi păsase de nişte fleacuri – şi totuşi, cât de puţin îi păsase de fapt.

Acum avea însă o nouă bătălie de dus.

— Spune-mi, te rog, cum aş putea să-ţi recâştig dragostea şi încrederea?

Michael clipi mirat.

— Încrederea mea sau dragostea? Pe ultima ştii că o ai. Cea dintâi va fi mai costisitoare.

Acesta fusese întotdeauna talentul lui deosebit: să vadă dragostea şi încrederea ca pe nişte lucruri separate. Din punctul de vedere al lui Alastair, niciuna nu merita să existe fără cealaltă.

— Ambele, zise el.

Michael dădu din cap, apoi începu să-şi taie friptura.

În tăcerea ce se lăsă, Alastair deveni din nou conştient de privirile din încăpere. Putea simţi, ca pe o rană deschisă, uşile din spatele său, prin care putea pătrunde oricine, oricare dintre cei patru bărbaţi de pe lista sa, oricare dintre confidenţii lor. Dacă se întorcea acum, putea da nasul cu un rânjet atotştiutor, un chicotit, o ocheadă plină de semnificaţii. Cineva care *ştia.*

Avea să şteargă acele zâmbete de pe feţele lor. Dacă nu putea împiedica veştile să se răspândească, avea să facă în aşa fel încât cei care le comentau să regrete asta tot restul vieţii.

Îşi îngădui o singură sorbitură din vin şi privi roată prin sală, reţinând cine îl saluta din cap şi cine îşi ferea repede ochii.

Acesta era clubul său. Acesta era scaunul său, de lângă fereastră. Oricine dorea să-l provoace avea să plătească scump. Intenţiona să recupereze ceea ce îi aparţinea, începând cu buna părere a fratelui său.

Se întoarse spre Michael şi îi vorbi pe un ton blând, afectuos:

— Spune-mi, cum aş putea să îmi răscumpăr greşelile?

Michael îşi drese vocea.

— De dragul meu, Elizabeth este dispusă să uite trecutul şi să privească spre viitor. Cât despre mine… cred că e nevoie de timp. Şi de compania ta, adăugă el ursuz. Dumnezeu să mă ajute, dar, dintr-un motiv de neînţeles, se pare că mi-a fost dor de tine.

— Atunci desigur că vei avea parte de compania mea oricând vei dori.

— Dumnezeule! exclamă Michael uimit. Nici măcar o încercare să mă pasezi către secretarul tău? Să mă programezi? Cu siguranţă *ceva* s-a schimbat. Cred că este prima dată în viaţă când te văd umil!

Lui Alastair îi reuşi un râs subţire, un echilibru perfect între amuzament şi încurcătură. Dacă fratele său avea nevoie de umilinţă din partea lui, foarte bine, avea să i-o ofere.

Evident însă, nu umilinţa era cea care îi dădu curaj („Dacă le-aţi fi arătat jumătate din curajul pe

care mi l-aţi arătat mie”, spusese Olivia Johnson plină de dispreţ) să discute nonşalant în timpul desertului şi al vinului de Porto, sub ochii tuturor convivilor. Apoi, când se opriră să mai discute pe hol, îşi dădu seama că, deşi se căia sincer şi nutrea intenţia de a-i scrie o frumoasă scrisoare de scuze soţiei lui Michael, acestea erau mai degrabă adevăruri teoretice decât senzaţii trăite.

Pe când îl urmărea pe Michael ieşind din club, avu impresia stranie că jucase foarte bine într-o piesă de teatru; rostise replicile cuvenite mimând convingerea, iar publicul reacţionase pozitiv.

Această falsitate îl deranja. Relaţia lor nu fusese niciodată de convenienţă, mecanică. Îl iubea pe Michael. Chiar şi acum, ştia că îşi iubeşte fratele. Dar voia să o *simtă* iarăşi. Voia să simtă ceva sănătos, întreg şi bun, şi *adevărat.*

Cu timpul. Toate la timpul lor.

Se sprijini de zid, profitând de această mişcare ca să-i vadă pe nou-veniţi mascându-şi surpriza la vederea lui.

Cunoştinţe vechi, care probabil se considerau prieteni, se opreau uimiţi şi se grăbeau să-i adreseze cuvântul zâmbind şi scuturându-i mâna, exprimându-şi bucuria de a-l revedea.

Cu talentul său îndelung exersat, reuşi să-i convingă de faptul că le dusese cu adevărat dorul; propunerile lor pentru cină erau primite cu bucurie, alianţe vechi erau reluate în mod oficial – de parcă nimic nu se schimbase pe durata lunilor nesfârşite în care lumea mersese înainte şi el nu.

În tot acest timp cât purtă conversaţii goale şi îşi puse în valoare farmecul cam ruginit, comunică pe tăcute un alt mesaj: „Ştii că am fost luat de prost? Vei fi destul de înţelept încât să o ascunzi, dacă o ştii? Căci nu te voi cruţa nici pe tine”.

După aproape o oră, aşteptarea luă sfârşit. Bertram păşi prin uşile duble în hol.

„Răzbunare” nu este un cuvânt descriptiv, ci o categorie în care se încadrează mii de posibilităţi, de ignorarea făţişă pe stradă şi până la secţionarea jugularei. Sălbaticii îşi pictau feţele cu sângele duşmanilor. N-ar fi fost rău, dar cu gâtul tăiat, duşmanul nu putea vorbi, şi Alastair avea

nevoie de răspunsuri.

Bertram, desigur, îl considera în mod eronat un gentleman. Nu îşi imagina că purta un cuţit, altfel nu ar fi acceptat să-l însoţească de-a lungul coridorului, care devenea tot mai întunecos pe măsură ce se îndepărtau de sala de mese. Nătângul avea foarte mare încredere în buna-creştere a duşmanului său.

Dar odată ce Alastair păşi în cameră după el, odată ce broasca fu încuiată, Bertram începu să-şi dea seama cum stăteau lucrurile. Alb la faţă, se retrase un pas şi băgă mâna în buzunarul jachetei.

— Este alegerea ta, zise Alastair.

Bertram ezită. Îşi pipăi nasturii vestei, de parcă aceasta ar fi fost intenţia sa de la bun început.

— Duce, rosti el sec. Nicio pretenţie de veche prietenie aici, deşi pe vremuri cinase în fiecare seară în casa lui Alastair, îl numise cu familiaritate Marwick, şi îşi apropiase capul de cel al lui Margaret când râdeau de glume înţelese numai de ei.

Alastair avea toate motivele să-l pedepsească în cel mai sălbatic mod cu putinţă. Vedea cum nişte amintiri rătăcite pot măcina un om, o crăpătură aici, una acolo, până când zidul se dărâmă, iar furia nestăpânită năvăleşte şi distruge totul în calea ei.

Totuşi, ca să aibă parte de răzbunarea după care tânjea, menţinându-şi de asemenea locul în acel club, la masa de la geam – să aibă parte de răzbunare, dar şi de fratele său şi de iertarea lui Elizabeth (căci aceasta era necesară, dacă voia să-şi păstreze fratele) – ei bine, din toate aceste considerente, nu avea să bage mâna în buzunar. Ştia că stiletul şi-ar fi făcut treaba curat, cu foarte puţină vărsare de sânge.

— Stai jos, îi ceru.

Cândva, Bertram primea ordinele cu o ardoare neobişnuită. Pentru un om cu cincisprezece ani mai bătrân decât Alastair, purtarea lui îndatoritoare îl făcuse să pară demn de milă, dar şi – ce ironie – demn de încredere. Demn de încredere.

De atunci însă, Bertram pusese mâna pe

putere.

— Nu, replică el. Nu o să stau jos. Dar sunt bucuros că ai vrut să stăm de vorbă. Este ceva ce ai vrea să afli.

— Am auzit deja atât de multe de la tine, spuse Alastair cu un calm desăvârşit, satisfăcut de modul în care se derula scena. Sigur, scrisorile îi erau adresate soţiei mele. Dar ştii cum se spune: coasta lui Adam. Ce era al ei este al meu şi tot aşa.

Bertram îi zâmbi subţire.

— Desigur. Şi presupun că trebuie să fii tare mulţumit de tine, după scrisoarea pe care mi-ai trimis-o.

— Serios? Nu am făcut aşa ceva.

— Trebuie să speri că şi omul tău o să nege, zise Bertram aşezându-se. A, te surprinde, observ. Chiar credeai că mă voi duce eu personal? Râse scurt. Îţi imaginai că acele documente sunt autentice? Propria ta soţie le-a măsluit; de fapt, a fost ideea ei.

Merita un cuţit de-a curmezişul gâtului doar

pentru îndrăzneala de a vorbi despre ea. De a menţiona cu atâta uşurinţă ceea ce ar fi trebuit să fie ruşinea şi dezonoarea lui. Alastair îşi păstră însă mâinile relaxate, expresia neutră. După toate aparenţele, Bertram era sigur că tocmai îi dădea o lovitură de graţie.

— Nu înţeleg. Trebuie să dezvolţi subiectul.

— Trebuie? oftă celălalt. Toate acele secrete sordide pe care le-ai adunat, crezându-te cumva superior – ce aveai de gând să faci cu ele oricum? Chiar credeai că nişte bărbaţi onorabili s-ar lăsa şantajaţi? Clătină din cap. Margaret era de acord cu mine. Pur şi simplu nu se face. Şi dacă ai fi fost destul de vulgar să încerci… ei bine, ea s-a gândit, şi eu am fost de acord, ca şantajul să se întoarcă împotriva ta. Dacă dovezile pe care le-ai strâns nu sunt decât nişte falsuri, atunci când vei încerca să le foloseşti vei fi demascat drept răufăcător.

Alastair nu clipi. Dosarele despre Bertram pe care le furase Olivia Johnson, la *ele* se referea ticălosul!

— Erau false, murmură el.

— Neghiobule! Culoarea lui Bertram devenea mai puternică, dovedind că un roşcat nu ar fi putut să-şi ascundă niciodată o emoţie atât de savuroasă ca triumful. Desigur că erau false. Chiar ai crezut că aş fi atât de tâmpit încât să mă încurc cu specula imobiliară? Dar nu, te credeai atât de superior. Şi te-ai nimicit singur, Marwick, căci, după cum poate ţi-ai dat seama, nu am ajuns la acea întâlnire astăzi. În locul meu s-au dus cei de la Scotland Yard.

Alastair simţi cum se rotea ceva în interiorul său, ceva mic, dar important: centrul său de greutate se rearanja.

— Înţeleg.

Să ai dreptate – să vezi cum intuiţiile ţi se confirmă atât de limpede – şi apoi să constaţi că ai greşit atât de mult, ai fost atât de orb: Olivia nu minţise în legătură cu planurile ei. Încercase să folosească documentele ca să-l şantajeze pe Bertram. „Avem un duşman comun”, spusese.

Era uşurare? De ce? Marwick inspiră adânc; avea senzaţia că era beat, cu toate că nu îşi terminase vinul.

Bertram îi interpretă reacţia ca pe un suspin disperat.

— Desigur, acum vezi cum stau lucrurile. Şi, spre binele tău, trebuie să speri că ţi-ai plătit omul destul de gras ca să reziste la interogatoriu. Dacă va mărturisi, ce va crede lumea? Că ai angajat un individ să mă şantajeze cu documentele pe care tot tu le-ai falsificat. Te aşteaptă ruina, Marwick. Toţi te vor socoti un măscărici. Da, trag nădejde că ţi-ai plătit omul *foarte* bine.

Uitându-se la el, Alastair văzu, cu ochii limpezi, nişte amănunte pe care nu le băgase în seamă până atunci: maxilarul pătrat, înălţimea neobişnuită. Şi părul lui, de culoarea morcovului, chiar şi în obscuritatea camerei.

Se strâmbă. Experienţa îl învăţase multe despre modul în care îşi făcea un om duşmani, dar faptele lui Bertram erau probabil şi mai cumplite decât îşi imaginase.

— Poate că ai dreptate, zise peste câteva clipe. Dar mă întreb dacă ai bănuit că executantul meu va fi o femeie – o roşcată, pe nume Olivia.

Bertram icni, apoi se năpusti spre uşă.

— Nu. Alastair îl apucă de umăr, îl întoarse cu forţa şi apoi, cu mare satisfacţie, îşi înfipse un pumn în nasul lui.

Bertram căzu la pământ.

Ducele stătea peste el, respirând greu. Încheieturile degetelor îi pulsau, cea mai dulce senzaţie de care avusese parte de multă vreme – sau măcar de la acea noapte din bibliotecă.

Îşi scutură capul, încercând să gonească acel gând.

— O faci pe mortul?

Nu primi niciun răspuns.

Îngenunchind, căută pulsul lui Bertram şi descoperi că era puternic. Foarte bine.

— Nu-ţi fie frică, zise el în timp ce se ridica. O să am mare grijă de fiica ta.

*

Alastair contribuise la adoptarea mai multor măsuri de reformare a închisorilor. În timp ce îl urma pe temnicer pe coridorul mucegăit, se întrebă unde i-o fi fost capul. Era extrem de folositor să ai un sistem penal dependent de mită şi corupţie.

Temnicerul avu precauţia de a se uita prin fereastra zăbrelită înainte de a deschide uşa. Interesant. Era evident că Olivia lăsase o impresie de neşters în momentul arestării. Dacă era să creadă raportul oficial, fluturase pistolul lui Alastair şi amenințase că va zbura capul cuiva.

O poveste credibilă. Ce sistem minunat funcţiona aici: minciuni, bani, mucegai.

— Lasă-ne singuri, îi ceru temnicerului.

Acesta bolborosi şi îşi drese glasul de parcă şi-ar fi adunat curajul să se împotrivească. Ce amuzant. Printr-o simplă ridicare a sprâncenelor, ducele îşi exprimă opinia despre acea perspectivă.

Bărbatul închise gura şi puse cheia în buzunar.

— Când aţi terminat, domnule…

— Excelenţă, îl corectă Alastair calm.

— Doar sunaţi, zise celălalt pe un ton umil, arătând spre clopoţelul de lângă uşă. Un gardian va veni să descuie.

Alastair aşteptă până când paşii temnicerului se stinseră în depărtare. Clopoţelul, uşa de fier, duhoarea de mizerie şi igrasie, fereastra zăbrelită îngustă – ce decor medieval! Când puse mâna pe zăvor, dădu de un strat de umezeală rece, lipicioasă.

Deschise uşa. Ochii lui nu apucară să i se acomodeze cu penumbra, că dintr-un colţ se auzi un icnet.

— Aţi venit!

Salutul îl descumpăni. Recunoştinţa pe care o transmitea lovi un loc mic, sensibil, putred din el. Olivia se apropie; era mânjită de noroi, cu paie agăţate de fustă, cu obrazul drept umflat şi învineţit.

— De unde ştiaţi că sunt aici?

— Nu contează. „Flutura pistolul”, îi povestise temnicerul. „Ţipa că va împuşca pe oricine încearcă să pună mâna pe ea.”

Motivul acelei pălăvrăgeli era limpede acum. Dacă nu era vorba de o asasină, poate chiar o canibală, opinia publică protesta când poliţiştii loveau o femeie.

Şi lui îi venea să protesteze. Faptul că poliţia, a cărei datorie sfântă era să apere, maltratase o fetişcană îl umplea de mânie şi dispreţ.

Rezistă impulsului de a se duce la ea, de a-i ridica bărbia spre lumina slabă ce venea de la fereastra minusculă şi de a verifica dacă ochiul ei era întreg. Până la urmă, furase de la el. Îl trăsese pe sfoară. Îl minţise. Îşi merita soarta. Nu era datoria lui să o protejeze.

— Pot să vă ajut, zise ea. Mă credeţi acum?

Marwick simţi cum i se curbează buza superioară – o reacţie animalică la nedumerirea care creştea în el. *Ea* avea să-l ajute? Se hotărâse să se lupte singură cu Bertram. Ia uite ce bine mersese.

„Dacă le-aţi fi arătat jumătate din curajul pe care mi l-aţi arătat mie, poate că Bertram nu ar fi devenit o problemă pe care să trebuiască să o rezolv eu.”

Îşi dădu seama că supărarea lui era infantilă. Se săturase ca Olivia să-l facă de ocară.

— Vă rog, stărui ea frământându-şi nervos materialul fustei.

Degetele îi erau însângerate. Oare lovise cu pumnul? Sau – imaginea îi fulgeră prin minte, brusc şi real – o târâseră? Se agăţase de pietriş, de pereţi pentru a se salva… Ducele scrâşni din dinţi.

— Foarte bine. Spune-mi, Olivia, de ce nu te-aş lăsa să putrezeşti aici.

Buzele îi tremurau. Şi apoi, deodată, puterile părură să o părăsească. Căzu în genunchi pe paie, scoţând un oftat ce semăna suspect de mult a uşurare. Nu îi promisese că o va ajuta. Ar fi trebuit să o avertizeze. În schimb, îngenunche şi o prinse de coate.

— Te simţi bine?

Ale cui cuvinte erau acestea? A cui grijă era?

— Da, şopti ea.

Alastair voia să înteţească strânsoarea. Înţelese deodată că aceasta era grija *lui. Ea* era grija lui. Nu mai avea de gând să se ascundă în beznă, căci ea îl trăsese afară. Nu avea să se mai ascundă nici măcar faţă de el însuşi.

La naiba, era o hoaţă! Îl amăgise. Furase de la el. Pe de altă parte, îl adusese în grădină. Dăduse dovadă de un curaj pe care el nu putea decât să-l admire.

Cu un pufnet mânios, îi dădu drumul.

— Nu mă minţi. Am terminat cu minciunile. Ori îmi spui adevărul, ori taci. Acum vreau să ştiu: eşti bine?

Olivia înghiţi cu greu, căci avea gâtul foarte uscat. Se uită la uşă, apoi în jur, la celula mică, cu aerul că de abia acum descoperea unde se află şi nu îşi credea ochilor.

— Da, murmură ea ezitant. Şi vă voi spune tot. Dar repede! Odată ce Bertram îşi va da seama

că sunt aici…

Groaza ei pură îl şocă. Oare cum de nu-i observase frica? În dormitorul său, când o bruscase, o crezuse speriată de *el.* Dar acum îşi dădu seama că greşise.

Încercă să-şi pună gândurile în ordine. Această teroare era provocată de Bertram? Nu înţelesese alegerea soţiei lui în materie de iubiţi, şi alegerea lui Bertram cel mai puţin dintre toate – iar acum nu putea înţelege spaima Oliviei Johnson. În faţa lui nici măcar nu clipise vreodată, însă simpla menţionare a lui Bertram o făcea să tremure.

O apucă din nou de braţ. Voia să-i atingă pielea fină, să caute răni ascunse, pentru că ea era o mincinoasă, nu-i putea da crezare niciodată, nici măcar când afirma că se simţea bine.

Privirile li se întâlniră. Desigur că nu şi-ar fi ferit privirea de *el.*

— Spune-mi de ce te temi de ticălosul acela. Ce crezi că îţi va face?

Olivia îşi înălţă capul, arătându-i bărbia lui

Bertram, cu părul lui Bertram lipit în bucle încâlcite de tâmple. Dar ochii erau ai ei, un albastru oceanic, albastrul cerurilor profeţite, al verilor fără de nori.

— Mă va ucide. Deja a încercat o dată.

Ducele îi dădu drumul şi se retrase. Era absurd. Un singur pumn îl lăsase pe Bertram fără cunoştinţă, şi ea îl credea un ucigaş? Ar fi însemnat să ucidă sânge din sângele lui.

Olivia, pe de altă parte, părea convinsă de asta, fapt vizibil în paloarea ei, în ochii ei disperaţi. Şi să o vadă arătând astfel, când faţă de el manifestase o duritate de fier…

Respiră adânc. Furie, nedumerire, uimire… emoţiile i se învârteau prin minte, şi era incapabil să le înţeleagă.

Se surprinse căutând un alt scenariu după care să se ghideze, dar în mintea lui nu mai era nimic altceva în afară de dorinţa aprigă de a lovi. Sau să o lege fedeleş, să o înfăşoare într-o plasă, să o închidă undeva unde ar fi putut să o studieze până înţelegea… ceva. Ceva important, ce încă nu

putea identifica.

Se obligă să o privească. Nu era greu. Să îşi dezlipească ochii de la ea ar fi fost o provocare. „Ce eşti tu?”

Ceva lipsea.

— Unde îţi sunt ochelarii?

— I-au spart.

Furia se aprinse din nou, ca o văpaie. Ce stupid, nici măcar nu avea nevoie de ei ca să vadă!

Se întoarse cu faţa la uşă. De pe această parte, părea şi mai mult o relicvă a unor timpuri întunecate. Dungile de rugină semănau cu sângele. Adânciturile semnalau probabil locul unde vreun fost deţinut îşi lovise capul, iar şi iar, disperat să se elibereze.

Dumnezeule, cum de era atât de singură? Cum de fusese recunoscătoare să îl vadă acolo? Cum de o băgase blestematul ei de tată în încurcătura asta?

Se răsuci înapoi. Văzu că ea îşi aduna puterile şi îşi controla expresia feţei. Nu avea să-l implore.

Chiar şi ochii ei încetaseră să se roage. Îl privea dârză, pregătită să-i audă hotărârea.

Nu îşi moştenise demnitatea de la Bertram.

Ducele îi întinse mâna. Cu buzele depărtate de uimire, Olivia îi apucă degetele, şi el o trase pe picioare – prea lesne. Nu era uşoară, dar nici pe cât de grea ar fi trebuit să fie.

Oasele ei ar fi trebuit să fie făcute din fier, căci ce altceva ar fi putut să-i susţină bravura? Ar fi făcut de ruşine generali, împăraţi, corsari.

Dacă se punea problema ca un om să-i frângă voinţa, el avea să fie acela, nu nenorocitul de Archibald Bertram.

O trase pe uşă afară şi străbătu coridorul. În camera gărzilor, temnicerul şi unul dintre bătăuşii lui începuseră un joc de cărţi. Când ducele apăru în prag, temnicerul se ridică.

— Ei, Excelenţă! Ce înseamnă asta? Această femeie este o prizonieră a Coroanei…

Alastair îi dădu drumul la mână şi păşi în faţă. Ceva din pieptul lui se chirci când o simţi

întinzându-se după el. Era atât de neobişnuit pentru ea!

— Această femeie a fost arestată pe nedrept. Pistolul era al meu, şi ea îl ducea la reparat.

— Da, sigur, replică bărbatul roşu la faţă.

Marwick simţi cum pe buze i se forma un zâmbet ciudat. Temnicerul se retrase un pas.

— Te îndoieşti de cuvântul meu, domnule?

Bărbatul se uită neliniştit la paznic, care îşi găsi de lucru amestecând cărţile.

— Eu… poate nu ştiaţi, Excelenţă, dar această femeie este implicată într-o afacere tare murdară, un complot pentru a-l şantaja pe lordul Bertram…

— Într-adevăr? Vrei să spui că Bertram, un membru al guvernului, este în poziţia de a fi tras pe sfoară de o servitoare?

Temnicerul se muta de pe un picior pe altul.

— Eu… nu cunosc toate amănuntele, dar procesul-verbal…

— Da, cred că ai dori să nu-l pierzi din ochi.

Ziarele ar fi extrem de bucuroase să îl tipărească. Ce farsă bizară! Destul de penibil pentru Salisbury, desigur. Într-adevăr, prim-ministrul ar trebui pus la curent înainte ca toată Londra să înceapă să râdă de prostul pe care l-a numit. Îl vei informa tu sau să o fac eu?

Temnicerul bolborosi câteva sunete incoerente. În final îşi găsi replica:

— Asta e intimidare!

— Chiar? Alastair îşi inspecta unghiile. Îmi imaginam că pentru intimidare este nevoie cel puţin de o faţă bătută. Îşi ridică privirea. Sau camerista mea a fost maltratată fără niciun motiv?

— Poate… că a fost vreo greşeală. Ea pierdea vremea exact în locul unde criminalul promisese că va aştepta, dar poate că a fost doar o coincidenţă.

— Vă voi lăsa pe tine şi pe baron să hotărâţi. Între timp… Alastair ridică o sprânceană. Dă-te din calea mea.

Temnicerul înghiţi în sec şi se dădu în lături, lăsându-i să iasă.

Capitolul 14

În camera gărzilor, Marwick îl înfruntase pe temnicer cu ferocitate, ca un prădător care întâlneşte o nouă specie de pradă.

Dar odată ieşit pe uşa închisorii, păru să se retragă iarăşi în sine. O conduse pe Olivia în tăcere până la trăsură şi apoi, fără să scoată o vorbă, se aşeză pe bancheta din faţa ei.

Tânăra femeie se uita pe geam, incapabilă să-l privească în ochi. Patru zile îşi asmuţise furia împotriva lui, dar în momentul în care îl văzuse intrând în celulă, tot efortul ei se dovedise zadarnic. El o *salvase.* Cum ar fi putut să-şi recupereze resentimentele? Se întrebase mai înainte cum ar fi fost să-l aibă drept prieten. Acum ştia că acest lucru însemna *libertate* – la propriu. Ducele de Marwick putea scoate un prizonier din

închisoarea Newgate la fel de uşor cum altul ar fi obligat un cerşetor să se dea mai încolo.

Contemplă aglomeraţia de pe trotuar. Ce ciudat că soarele încă mai lumina! Parcă trăise un secol de teroare de când intrase pe porţile de la St. James în acea dimineaţă. Îşi atinse obrazul, care era fierbinte şi dureros.

— Uită-te încoace. Se mută pe bancheta ei, o apucă de bărbie şi o întoarse către fereastră. Intimitatea, îndrăzneala o făcu să înţepenească.

Nu putea să uite cum o atinsese în dormitorul său. Dacă încerca din nou acelaşi lucru, la naiba cu recunoştinţa. Avea să-i tragă un pumn.

După un moment, Marwick îi dădu drumul şi se lăsă pe spate.

— Da, destul de urât, constată el calm. A fost un baston?

— Doar un pumn.

„Doar!” se gândi ea înfiorată.

Rămas pe bancheta ei, ducele o studie. Avea umerii prea laţi, picioarele prea lungi ca să

împartă locul comod. Coapsa lui era lipită de a ei, genunchiul lui se pierdea în fustele ei murdărite. Ar fi trebuit să o deranjeze. Pentru fiecare centimetru pe care i-l ceda, el avea de gând să ia un kilometru.

Oliviei îi plăcea să-şi simtă corpul lipit de al lui. Nu era dorinţă, era prea extenuată pentru aşa ceva. Dar el era înalt, viguros, influent, ar fi fost un scut foarte bun. O gardă de corp… îşi opri gândurile din rătăcire. Marwick nu era un cavaler, dar o salvase din închisoare, aşa că pentru moment putea să o înghesuie cât de mult avea chef.

Trăsura se înclină într-o curbă. Ea se uită afară şi recunoscu forma halelor Swan & Edgar’s. Acesta nu era drumul spre casă.

— Unde mergem?

— Vei afla în curând. Agenţii au spus că i-ai ameninţat cu pistolul meu. Este adevărat?

— Sigur că nu! Nu ştiuse că poliţia putea fi atât de coruptă, îl aştepta pe Bertram în faţa căsuţei îngrijitorului de păsări din St. James când

poliţistul mai bătrân venise la ea şi o lovise peste faţă. Explică: Nu au scos niciun cuvânt, nici măcar nu m-au întrebat cum mă cheamă. Mă urmăriseră de ceva vreme, iar eu, proasta de mine, mă simţeam *mai în siguranţă* ştiind că erau acolo, şi apoi, deodată…

— Probabil că Bertram le-a dat vreun stimulent.

Acum o credea? Uşurarea o năpădi ca un val puternic şi răcoritor.

— Da, sunt convinsă că aveţi dreptate. Ce fericire să existe cineva care înţelegea, dacă nu totul, măcar destul încât să vadă consecinţele cele mai sumbre. În sfârşit, nu era singura care le vedea.

Când se întoarse spre el, toată bucuria i se duse pe apa sâmbetei. Nu era nicio urmă de simpatie pe faţa lui. Nici de înţelegere. O privea aşa cum priveşte o pisică ascunzătoarea şoarecelui: cu ochii mijiţi, cu planuri sumbre.

— Ce să mă fac cu tine? murmură el încet.

Olivia înghiţi în sec.

— Aţi putea să-mi mulţumiţi. Dacă nu aş fi fost eu, probabil că încă aţi fi în dormitor.

— Tot aduci vorba despre asta. Dar întregul demers avea ca scop să îţi uşureze furtul, nu?

— A… *început* din acest motiv.

— Şi apoi? Te-am câştigat prin purtarea mea cavalerească? se interesă el cu un zâmbet batjocoritor.

Ce ar fi putut să spună astfel încât el să o creadă? „În ciuda oricărei urme de raţiune, a început să-mi pese de tine.”

Ar fi râs de ea. Sau, şi mai rău, ar fi acuzat-o iarăşi de minciună şi ar fi aruncat-o din trăsură.

— Ai furat de la mine, continuă el fără să clipească. M-ai minţit, m-ai înşelat, ai scotocit prin bunurile mele, pe care apoi le-ai folosit ca să şantajezi un pair al Angliei. Nu ai spune că aceste lucruri mă pun într-o poziţie delicată?

Începu să simtă o mâncărime ciudată la ochi. Doamne, începea să plângă? Vai, ce jenant! Puse o mână peste faţă, sperând să-i dea de înţeles că o

chinuia durerea din obraz.

— Dacă mă veţi da pe mâna lui acum…

Ducele pufni dispreţuitor.

— Dacă aş fi dorit să fac asta, mi-aş fi cruţat pantofii de mucegaiul închisorii. Spune-mi, de ce ai recurs la şantaj?

Olivia îşi lăsă mâna să cadă. Ţinea ca el să o privească, să vadă că spunea adevărul.

— Voiam să mă lase în pace. M-a hărţuit, m-a vânat în ultimii şapte ani. Odată a angajat o întreagă echipă de detectivi particulari.

Aceştia aproape o prinseseră. Lucra de trei ani la văduva bancherului din Brighton. Atunci fusese prima dată când fugise în noapte.

— De ce? Ce vrea de la tine?

— Nu am idee. Obsesia lui nu a avut niciodată vreun sens. Dacă aş şti, promit, v-aş spune.

— Atunci spune-mi un lucru. Marwick se aşează confortabil, cu un cot pe spătarul scaunului. Ce este el pentru tine?

Ea îşi muşcă buza. Se apropiau de un secret pe care nu îl spusese nimănui niciodată.

— Trebuie să înţelegeţi, ultima oară când acest om mi-a dat de urmă, a... încercat să mă stranguleze.

Faţa lui se întunecă.

— Dar ai scăpat.

— Da, am fost norocoasă. Nu cunoşteam pe nimeni aici. De-abia ce ajunsesem la Londra.

Îl aşteptase patru zile pe Bertram să vină în Kent la înmormântarea mamei sale. La final, nu mai avusese de ales şi organizase ceremonia fără el. Pe durata lungii boli a mamei, Olivia îşi făcuse planuri: găsise şcoala de dactilografie, îşi anunţase intenţia de a se înscrie.

Bertram îi interzisese, dar nu o interesa. El nu era mama ei. Viaţa ei nu avea să fie rânduită după bunul său plac. La finalul înmormântării, plecase din curtea bisericii direct la gară.

La sosirea ei în Londra, Moore aştepta pe peron. „Înălţimea Sa doreşte să am grijă să te

instalezi în siguranţă.” Şi apoi, drumul la hotelul care se dovedise că nu era deloc hotel…

— M-a aruncat din trăsură crezându-mă moartă. Acum şapte ani. Acesta a fost începutul tuturor necazurilor.

Marwick o studie, cu ochii săi vii de nepătruns.

— Şi chiar nu ştii din ce motiv te urmăreşte.

— Nu.

— Ţi-am spus să nu minţi.

— Eu nu…

— El este tatăl tău. Un mic amănunt pe care l-ai omis. Cum ea, prea şocată, nu răspunse, Marwick adăugă: Asemănarea este clară, odată ce vrei să o vezi.

Dumnezeu să o ajute! Îşi apăsă fruntea de geam şi închise ochii.

— Mai degrabă aş semăna cu diavolul. Poate că ei doi sunt aceeaşi fiinţă.

— Spune-mi, care este numele tău adevărat?

— Holladay. A fost numele mamei mele.

— Mama din East Kent. Când ea încuviinţă din cap, surprinsă că mai ţinea minte, ducele rosti neîncrezător: Olivia Holladay, a cărei mamă provine din East Kent.

— Da!

— Eşti sigură? Vocea lui era crudă. Mai sunt şi alte nume pe care ai dori să mi le împărtăşeşti?

Ea încercă să adopte un ton la fel de tăios, unul care să-i despice nodul din gât.

— Nu mi-am imaginat că sunteţi genul căruia îi face plăcere să lovească un câine când e la pământ.

— Uită-te la mine, îi ordonă Marwick după un lung moment de tăcere. Cu o respiraţie adâncă, ea deschise ochii. O singură lacrimă se prelinse. El i-o şterse cu degetul mare şi continuă: Vei fi sinceră cu mine. Nu eşti un câine. Nu eşti bătută cu adevărat. Cuvintele sale, într-un fel ciudat, erau aproape blânde. Dar atingerea sa nu era. Îşi trecu mâna peste obrazul ei din nou, aspru, brutal, de parcă acea lacrimă ar fi fost o ofensă la adresa lui.

Avem un duşman comun, aici nu te-ai înşelat. Şi intenţionez să-l distrug. Dar te rog să iei aminte, încă nu m-am hotărât încă ce să fac cu *tine.*

*

Ducele era uimit. Părea imposibil ca pielea ei să fie atât de moale când scheletul de dedesubt era oţel. Inadvertenţa îl supăra. Părea să demonstreze că amăgirea era parte chiar din esenţa ei, urzită în ea, o parte din ea cum erau părul sau ochii.

De ce plângea acum? Îl enerva teribil faptul că plângea acolo, în trăsura lui, cu toate că nu plânsese în închisoare. De parcă *el* ar fi fost cel care o maltratase.

Îi dădu drumul. Trăsura intra încet pe Broad Street. Avea un apartament acolo – cândva îl folosise Michael, acum era gol. Era potrivit pentru scopul său.

Olivia şedea tăcută lângă el. Dacă încă mai

plângea, o făcea în tăcere. Marwick nu intenţiona să verifice. Avea un obraz umflat, asta era tot. Se va vindeca.

— Deci acum mă urâţi, murmură ea. Cât de comod. De parcă tot ce-am făcut pentru dumneavoastră nu mai contează, pentru că v-am înşelat.

Alastair îşi încleştă dinţii. El nu avea motiv să urască. În vechea lui viaţă nu i-ar fi iertat niciodată crima, mândria l-ar fi împiedicat să o facă.

Dar nu mândria era cea care îl rodea acum. Era temeritatea ei. Idioţenia ei îl încremenea de-a dreptul. Cine era ea? O femeie singură. Fără o familie care să o apere, să o salveze dacă ar fi căzut. Şi cu toate acestea, în ciuda riscului enorm, în ciuda lipsei oricărei plase de siguranţă, ea acţionase. Dacă în locul lui ar fi fost altul? Un bărbat a cărui mândrie nu ar fi fost sfărâmată de răposata sa soţie, astfel încât să nu-i mai pese? Dacă în locul lui ar fi fost altul, ea încă s-ar mai fi aflat la Newgate. Cât de mult îndrăznise, cu o apărare atât de slabă! *Acesta* era lucrul care îl

rodea.

— Că e drept sau nu, soarta ta este acum în mâinile mele. Căci, după cum ai constatat astăzi, eşti lipsită de putere. Şi eu nu sunt.

Prin comparaţie, puterea lui era fără margini. Nu vedea asta? Cum îndrăznea să-l atace?

— Trebuie să fie plăcut, spuse ea cu amărăciune.

Trăsura se opri.

— Vino.

Marwick deschise uşa şi, fără urmă de cavalerism, coborî. Dar când Olivia se împiedică pe scară, el blestemă şi o prinse de braţe, aducând-o în siguranţă pe pământ.

Din fericire, ea nu-i mulţumi. Atingerea ei îi ardea palmele. Atingerea ei nu ar avea voie să fie atât de moale. Ar fi trebuit să fie de oţel. Îşi aminti cum arăta în grădină, ce grăitoare îi fusese expresia când se îndreptase spre ea…

Îi dădu drumul.

— Urmează-mă, se răsti el. Nu voia să o privească.

Marwick o conduse printr-o uşă discretă într-o clădire de cărămidă la nici două sute de metri de hotelul Claridge. Nu acolo murise nevasta lui? Olivia îşi aducea vag aminte că Elizabeth menţionase acest lucru, auzit de la lordul Michael.

În capătul scărilor înguste, care scârţâiau, se dădu la o parte pentru ca ducele să poată descuia uşa. Era un apartament simplu de burlac, două camere mobilate auster. Camera din faţă, care era mai mare, avea un pat îngust, un scaun, un birou. Masa de toaletă era acoperită de un strat fin de praf. Nimeni nu mai locuise acolo de ceva vreme.

Desigur, Marwick poseda probabil mai multe asemenea apartamente prin tot oraşul. Avea proprietăţi imobiliare enorme; ea văzuse veniturile din chirii în dosarele sale.

— Stai jos, îi porunci.

Deoarece el şedea pe singurul scaun din încăpere, ea se aşeză pe pat. Capul îi plesnea. Plânsul nu o ajutase. De ce plânsese? Îi venea să-şi

tragă palme. Nu era slabă din fire.

Ghetele lui tropăiră sec pe duşumea când merse spre fereastră şi închise obloanele. Camera se întunecă brusc.

— Ia uite, remarcă ea obosită. Vă întoarceţi la vechea stare.

— Ţi-ar prinde bine s-o laşi mai moale cu glumele. Ghetele bocăniră când veni să se aşeze în faţa ei. Deci spune-mi. În locul meu, ce-ai face în legătură cu această trădare?

Poate că avea de gând să o ucidă.

Nu. Nici vorbă. Dar ideea declanşă un gând înspăimântător: poate că *totuşi* intra iarăşi în criză. Fusese trădat înainte, şi acest lucru îl înnebunise pentru o vreme. Acum, din perspectiva lui, istoria se repeta. Ce motiv avea să spere că o va cruţa?

De fapt, nu o salvase. Pur şi simplu se însărcinase să-i aplice pedeapsa.

Fierea îi arse gâtul. Îşi apăsă mâna peste gură, temându-se că avea să vomite.

— Este o oală de noapte la picioarele tale, o informă el. Ai grijă cum ţinteşti.

Olivia se repezi s-o caute. Când îşi potoli greaţa, slăbită şi transpirată, văzu lavoarul din colţ, unde îşi clăti gura. În cele din urmă se aşeză din nou pe pat, respirând greu.

Ducele se aplecă înspre ea. Tânăra femeie îşi smuci capul, dar el nu acceptă un refuz. O prinse de bărbie, întorcându-i faţa. Se uitară unul la celălalt.

— Te-ai lovit cumva la cap? Pupilele tale îmi par destul de simetrice.

Ostilitatea lui o bucura. Era mai simplu astfel. Dacă trecutul nu conta – dacă el avea de gând să uite totul – atunci şi ea putea să uite. Nu mai trebuia să se simtă vinovată pentru ceea ce făcuse.

— Mă simt bine, zise ea. Daţi-mi drumul.

Mâna lui căzu. Marwick rămase în picioare, privind-o.

— O să ai de făcut o alegere foarte simplă.

— E bine de ştiut că am de ales.

— O, dar deja ai făcut alegeri. Ai fi putut alege să rămâi la Newgate, de exemplu. Acele documente erau falsuri. Ai fi fost judecată pentru faptul că le-ai măsluit.

— Poftim? tresări ea şocată. *Falsuri?* Le-aţi măsluit?

Cu un zâmbet fin, ducele se aşează din nou pe scaun.

— Bertram a făcut-o, împreună cu răposata mea soţie. În cazul în care le-aş fi folosit, urma să fiu făcut de râs în public.

— Atunci eu v-am salvat şi de la acest lucru, decise Olivia după o clipă de reflecţie.

El se aplecă în faţă, pe coate, cu nările fremătând.

— Te prezinţi într-o lumină extrem de favorabilă, nu ţi se pare?

— Şi dumneavoastră mă vedeţi complet înghiţită de tenebre.

— Nu contează. *Tu* vei fi învinuită pentru documente. Tu vei fi judecată pentru fraudă, fals şi şantaj. Şi nu cred că tribunalul te va fi tratata cu îngăduinţa de care aş fi beneficiat eu. Aceasta este una din alegerile tale.

Încerca să o înspăimânte, şi reuşea foarte bine. Olivia îşi aminti totuşi că ameninţările lui fuseseră de fiecare dată mult mai dure decât faptele.

— Şi cealaltă opţiune?

— Supunere. Cuvântul şfichiui aerul asemenea unui bici. Bertram este interesat de tine. Acest lucru te face valoroasă în ochii mei.

— Ştiţi că aceasta nu este cu adevărat o alegere, protestă ea.

Marwick se aşeză picior peste picior şi bătu darabana cu degetele pe coapsă.

— Unde-ţi este simţul fin al preciziei, domnişoară Holladay? Chiar dacă nu-ţi place, este o alegere.

O pedepsea. Dintr-un punct de vedere, o

merita; din altul, ducele era chiar generos. Ar fi putut să o lase în Newgate.

Analiza aceasta reflecta însă perspectiva *lui.* Olivia se săturase să privească lucrurile din acel unghi.

— Ce înţelegeţi prin supunere? întrebă ea. Ce veţi cere de la mine?

— Orice va fi nevoie în împrejurările date, replică el zâmbind batjocoritor.

— Împrejurările răzbunării dumneavoastră împotriva lui Bertram, adică.

Ducele înţelese ce voia să spună. Îi cercetă corpul într-un mod foarte amănunţit, insultător, din cap până în picioare.

— Cât de pervers aş fi dacă aş cere asta de la tine? Păi, am putea ajunge chiar la concluzia că am o înclinaţie către femei trădătoare. *Este* şi aceasta o posibilitate.

Olivia scrâşni din dinţi. Un aspect trebuia clarificat imediat.

— Eu nu mă asemăn prin nimic cu soţia

dumneavoastră. Nu v-am înşelat pentru plăcerea mea. Nu a avut nimic de-a face cu dumneavoastră, nu înţelegeţi? Sau sunteţi prea încăpăţânat şi arogant?

— Deci continui să protestezi. Foarte bine. Marwick scoase un ceas de buzunar pe care îl puse lângă el. Ai cinci minute ca să îmi spui povestea ta. Dacă sunt mulţumit, vom discuta amănuntele ofertei mele. Iar dacă nu sunt… Autorităţile nu cunosc toate faptele tale. Pe lângă fals şi şantaj, mai este şi problema furtului din avutul meu.

Ea îl privi fix. Nu reuşise să o intimideze în vremea când îi fusese servitoare. De ce să îi permită să o facă acum? Mândria ei o obliga la mai mult.

— Nu doar atât, Excelenţă. Nu trebuie să uitaţi de furtul de la soţia fratelui dumneavoastră. Am fost secretara ei, ştiaţi? Toate acele scrisori le-am furat de la ea. Într-adevăr, ar trebui să îi oferiţi şi ei ocazia de a mă condamna. Şi poate Lady Ripton? Căci am falsificat recomandarea din partea ei. Da, de ce nu aţi contacta-o şi pe ea?

Tăcerea lui indica surpriza. Ea găsi o plăcere ridicolă în acest fapt.

— Bine, spuse el în cele din urmă, cu o ridicare din umeri. Un început de sinceritate; învеţi. Bine, începe-ţi povestea, domnişoară Holladay. Timpul se scurge.

Se lăsă pe spate, prinzându-şi mâinile pe abdomen, cu aerul unui critic sceptic pregătit pentru un spectacol de duzină.

*

Cinci minute pentru a-i spune totul. Provocarea o ajută să se concentreze – şi îi dezvălui cât de bine se potrivea viaţa ei într-un clişeu: cel al copilului din flori.

— Bertram a cunoscut-o pe mama când ea era foarte tânără. Avea doar şaisprezece ani când m-a născut. El a instalat-o într-un sat numit Allen’s End – acolo a ţinut-o. Pe noi, adică. Are o proprietate în apropiere, dar casa era închiriată

de la o familie de localnici.

Ducele o privea tăcut. Lumina care pătrundea prin obloane îi desena bare de umbră pe faţă, iar între acestea i se vedeau strălucind ochii.

Nu avea de gând să o încurajeze. Prea bine.

— El şi mama au fost foarte fericiţi în primii ani. Şi eu la fel, cred, adăugă ea după o uşoară ezitare.

Satul se afla pe un afluent al râului Medway. Cu un măr în care să se caţăre, o grădină în care să se ascundă şi întregul sat de explorat, Allen’s End i se păruse un paradis. Mama ei, pe de altă parte, avusese de îndurat dispreţul localnicilor.

— O iubea. Chiar o iubea, în acei ani timpurii. Şi probabil că a fost bun cu mine, căci am… vagi amintiri, foarte vagi, în care îi spun tată. În care mă legăna pe genunchi.

Simţi cum gura i se crispa incontrolabil.

— Ce s-a schimbat?

Olivia abia dacă îl auzise. Nu-i mai plăcea să se gândească la Allen’s End. Sătenii fuseseră buni

cu ea la început, dar, pe măsură ce creştea, începuseră să o trateze cu acelaşi dispreţ pe care i-l arătau mamei. „Aşchia nu sare departe de trunchi.”

Ce ciudat să-şi dea seama că satul ei imaginar semăna atât de mult cu locul pe care fusese disperată să-l părăsească!

— Ce s-a schimbat? răspunse peste câteva clipe. S-a căsătorit, desigur. Cu americanca.

— Moştenitoarea averii Baring.

— Exact. Îmi amintesc prima sa vizită de după nuntă. Ştiam că se întâmplase ceva important, căci mi-a adus un cadou – nu cărţi sau o rochie nouă, nu ceva atât de obişnuit, ci o păpuşă de porţelan de la Paris, cea mai minunată păpuşă pe care ţi-o poţi închipui. Avea păr adevărat, exact aceeaşi nuanţă ca al meu…

Întotdeauna îşi detestase culoarea părului. Copiii din sat o numeau Morcoveaţă, şi nu pe post de compliment. Dar când era mică, Bertram îi spusese că părul ei era minunat. „Cea mai rară şi încântătoare nuanţă.”

„Ei, da!” se gândi ea scuturând din cap.

— Păpuşa purta o replică miniaturală a unei rochii Worth, făcută de însuşi Worth. Nu-mi pot imagina cât o fi costat. M-am jucat cu ea câteva zile. O adoram. Şi apoi mi-am adunat curajul şi am sfărâmat-o.

Expresia ei plină de regret îl tulbură pe Alastair. Contrasta surprinzător cu bravura pe care încercase s-o afişeze înainte.

— Ai *sfărâmat-o?*

Zâmbetul ei era slab.

— Aveam doar şapte ani, dar recunoşteam o mită.

În faţa ochilor îi apăru fără voie o imagine a ei, pistruiată, cu genunchii colţuroşi, cu faţa extrem de serioasă când punea păpuşa adorată pe jos şi ridica o piatră.

— Atunci trebuie să fi avut un motiv.

— Da. La acel moment…

Se întrerupse să ofteze. El o privea atent. O

comoţie i-ar fi putut provoca somnolenţă. Aşteptă tensionat, dorindu-şi să nu caşte, şi se relaxă abia când Olivia păru să-şi revină.

— Probabil că mama văzuse anunţul căsătoriei în ziare. Din secunda în care el a ajuns, imediat ce mi-a dat păpuşa, au început să se certe. El a luat trenul în aceeaşi seară, spre uimirea mea. Întotdeauna rămânea cel puţin o săptămână, şi eu… de abia aşteptam, recunoscu ea cu o strâmbătură. Dar el plecase; în dimineaţa următoare, mama m-a luat şi, la rândul nostru, am părăsit satul.

— Pentru că el se căsătorise cu altcineva.

— Nu are niciun sens, ştiu asta. El era moştenitorul unui titlu de baron. Ea era fata unui fermier. Nu avea cum s-o ia de nevastă.

Tonul ei acru îi displăcu ducelui.

— Dragostea i-a împins la mezalianţe pe unii mai mari decât el.

Ea îl privi concentrată.

— V-aţi iubit soţia, atunci?

— Cred că ai tendinţe sinucigaşe, suspină el. Aşa este? Amuzant.

Privirile li se întâlniră. În lumina palidă, pielea ei părea fără cusur, şi efectul era tulburător. Părea de porţelan, nu din carne şi oase, prea delicată, prea casantă, pistruii fuseseră adăugaţi parcă doar pentru veridicitate. Probabil că semăna foarte tare cu păpuşa pe care o sfărâmase.

Ideea îl nelinişti. Se întrebă dacă ea îşi dăduse seama de asemănare. Dacă simţise, măcar pentru o clipă, că se sfărâmase singură.

Niciun copil nu ar trebui să poată recunoaşte un cadou drept mită. Dar ştia cât de înţelepţi puteau fi unii, de la o vârstă foarte fragedă. Părinţii săi îi predaseră la rândul lor această lecţie.

— Cred că aţi iubit-o, murmură ea. Cred că aţi fi reacţionat foarte tăios la întrebare dacă răspunsul v-ar fi convenit.

Îndrăzneala ei nu ar fi trebuit să-l mai surprindă, dar tot nu înţelegea cum reuşea să

schimbe echilibrul puterii dintre ei astfel încât brusc el se simţea obligat să răspundă, să se justifice, să îi *dea socoteală.*

Învăţase însă cum să o întoarcă. Se ridică şi traversă camera până la pat. Când se aşeză lângă ea, Olivia îngheţă.

— Prea târziu pentru prevedere, domnişoară Holladay. Îşi vârî mâna în părul ei. Cădea în şuviţe, la fel de moale ca în amintirea sa, părul unei sirene, de culoarea focului. Adună acele bucle într-o coadă atât de groasă încât abia o cuprindea în pumn şi trase foarte încet, aplecându-i capul doar un pic. Murmură: Astfel sunt măcelăriţi mieii, ştiai?

Ochii ei mari, cu genele fluturând, îi găsiră pe ai lui. O îngrozea. Bun. Trebuia să ştie că încă mai era capabil să o facă.

— Aţi fi un măcelar slab, reuşi să îngaime.

Curajoasă până la final, hotărî Marwick. Deodată, îi pieri cheful să o agreseze.

Slăbi strânsoarea, permiţându-i să se destindă într-o poziţie mai naturală.

— De ce te interesează dacă am iubit-o? Să nu îmi spui, Olivia, că ţi s-a trezit un *interes* pentru mine? O mângâie cu degetul mare de-a lungul urechii, percepându-i cu satisfacţie răsuflarea tremurată. Ceva ce a depăşit scopurile tale hoţeşti? Cu siguranţă exemplul mamei tale te-a învăţat să nu ţinteşti atât de sus.

Ea se smuci, ieşind din raza lui de acţiune.

— Jucaţi perfect rolul torţionarului. Acesta este motivul pentru care soţia dumneavoastră vă detesta?

— Chiar nu ştii când ai pierdut, nu? se minună el.

— Am pierdut? Ea ridică din umeri. Nu mi-am terminat povestea.

— Dar cele cinci minute au ajuns la capăt.

Înfrântă, închise ochii şi îşi aplecă fruntea.

— Bine, şopti ea. Faceţi ce vreţi.

Imaginea cefei ei dezgolite îl ţintui. Un loc atât de vulnerabil, de sensibil.

— Ce vreau, medită Marwick.

Îşi trecu degetele în jos pe gâtul ei, apoi urcă spre bărbie. Cu blândeţe, îi întoarse faţa spre el. Olivia roşi, dar nu deschise ochii.

— Nu simt nimic.

— Îţi văd faţa. Văd minciuna.

— Nu vedeţi nimic, ripostă ea încordată.

— Văd totul. Mâna lui alunecă peste braţul ei, simţind oasele fine de la încheietură. Degetele ei se strânseră din reflex, ascunzându-se în palma lui.

El le trase pe rând, cu blândeţe, căci degetele se rupeau uşor, şi ale ei erau prea elegante pentru a fi maltratate.

Ce curios: îşi imaginase, de o mie de ori, ce i-ar fi făcut lui Margaret dacă i-ar fi descoperit trădările cât mai era încă în viaţă. Dar niciodată, în niciuna din acele fantezii sinistre, nu dorise să o atingă astfel.

Această femeie nu era Margaret. Trădarea nu era de acelaşi gen.

Revelaţia trecu peste el blând, asemenea unei brize.

Îşi ridică mâna pentru a-i dezmierda capul. Ciudat că toată vioiciunea, forţa şi pasiunea ei puteau fi păstrate într-un cap atât de mic, de frumos format.

Cât de mult din furia sa – căci încă o mai încerca, doar că acum coexista cu fascinaţia – cât de mult din această furie era pentru Olivia, şi cât pentru el însuşi? Trăsăturile pe care le vedea în ea acum, chiar şi acum – hotărâre, tenacitate, determinare, demnitate… Dacă le-ar fi separat de trădarea ei… cum ar fi putut să nu tânjească după ele?

— Deci mama ta l-a iubit pe Bertram, zise el. Şi tu crezi că eu mi-am iubit nevasta. Înseamnă că, după tine, amândoi am fost la fel de neghiobi?

O linie apăru între sprâncenele ei.

— Mama nu a fost neghioabă. A fost doar…

— Derutată.

Ochii ei se deschiseră. O pânză lipicioasă

păru să cadă asupra lor, prinzându-i într-o tăcere plină de semnificaţii. Aceasta era nedumerire în forma ei cea mai pură: să te trezeşti atras ca de un magnet de otrava ta.

Îi netezi părul pe spate. Pupilele ei încă mai erau egale. Ea era responsabilitatea lui acum. Orice i se întâmpla, putea fi numai din cauza lui.

— Îţi mai este rău? Cum ea clătină din cap, ducele conchise: Excelent.

Se aplecă înainte şi îşi puse buzele peste gura ei.

Ea icni, însă nu se trase înapoi.

O sărută uşor, apoi îşi schimbă poziţia astfel încât obrazul lui să fie lipit de al ei. El avea să-i făurească soarta – nu întâmplarea, nu vreun accident, nu Bertram sau oricine altcineva, îi vorbi la ureche, în timp ce degetele lui alunecau în jos pe coloana ei.

— Când mama ta l-a părăsit. Unde te-a dus atunci?

— Shepwich, şopti ea. Unde locuia… familia

ei.

Marwick putea simţi cum muşchii ei încercau să se încordeze sub atingerea lui, cum, cu apăsări blânde aici, cu mângâieri scurte acolo, îi putea face să se destindă şi o putea obliga să-şi controleze suspinele.

— Ce s-a întâmplat la Shepwich?

Îşi frecă obrazul de al ei asemenea unei feline. Voia să simtă zgârieturile.

— A fost… Nu tocmai o revedere fericită.

— Ah. Nu au vrut să vă primească?

— Ne-au dat afară.

O poveste tristă, dar nu ieşită din comun. Îi prinse lobul urechii între dinţi şi muşcă uşor. Îl linse, savurând gustul sărat al pielii.

— Şi atunci ce a făcut?

— Noi… ne-am întors… la Allen’s End. Chiar trebuie să mă atingeţi astfel?

Mâna lui se opri la baza şalelor; cu vârful degetelor îi atingea fesele.

— Cum vrei să te ating? O simţi înghiţind în sec, dar ea nu spuse nimic. Vrei să te ating?

— Îmi doresc… murmură ea înfiorată.

— Nu mă interesează ce îţi doreşti. Mă interesează doar ce *vrei.*

Pieptul ei se ridică şi se lăsă într-o respiraţie profundă. Apoi, foarte încet, îşi aplecă faţa pe umărul lui şi şopti:

— Îmi doresc să nu vreau.

Îmbătat de un triumf sălbatic, îşi strânse mâinile pe spatele ei.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? După ce v-aţi întors la Allen’s End?

— Nimic. Buzele ei îi atingeau gâtul când vorbea, şi toate simţurile sale se concentrau asupra acelui singur punct. Adăugă: Dar lucrurile nu au mai mers niciodată bine între ei. El venea în vizită mult mai… rar. Şi când venea, îşi petreceau serile într-o tăcere îngheţată. Nu am putut înţelege…

Marwick îşi închise ochii, adulmecându-i

parfumul.

— De ce s-a întors la el?

— Păi ce altceva să facă? Eu nu am putut – şi încă nu pot – înţelege de ce s-a întors *el.* De ce a continuat să vină în vizită, an după an. Era atât de… indignat. De parcă nu ar fi avut de ales.

Cuvintele ei deveneau greoaie. El îi mângâie şira spinării cu gesturi lungi, liniştitoare.

— Poate că ea avea vreo posibilitate să-l constrângă. Dacă ne-am putea da seama care era, s-ar putea dovedi utilă.

— Nu ştiu ce… Olivia ezită. De fapt, este un lucru – ceva ce a scris ea, ultima notiţă din jurnalul ei: „Adevărul este ascuns acasă”. Dar nu am ştiut niciodată ce înseamnă.

Sub impresia unui sentiment straniu, ducele nu răspunse imediat. Deci el nu era tatăl său, până la urmă. Se luptase cu gânduri netrebnice, nevoi întunecate; avea să o seducă pe această femeie foarte curând. Dar nu era tatăl său. Tatăl său nu dorise niciodată vreo femeie anume. Şi Alastair o voia doar pe aceasta. Ceea ce simţea el era setea

de a o poseda.

— Trebuie să mergem la Allen’s End, hotărî brusc. Să aflăm la ce se referea mama ta.

Nu primi răspuns. Când se mişcă pentru a se uita la faţa ei, îşi dădu seama că adormise, cu capul pe umărul lui.

*

Olivia se trezi în întuneric. Ameţită, încercă să audă pălăvrăgeala servitorilor de pe coridor, dar auzi în schimb zumzetul estompat al traficului, ca de pe o stradă principală. Unde se afla?

„Închisoarea.” Sări în picioare. Marwick o salvase! Unde dispăruse?

Observă o dungă de lumină slabă pe sub uşa închisă ce ducea în camera din spate. Se holbă, încercând să îşi limpezească mintea. Se părea că nu dormise atât de adânc de luni de zile.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că

stătea cu faţa lipită de pielea lui. Adormise astfel? Şi el nu o trezise…

O cuprinse un dor dulce-amărui. Ca să-l alunge, inspiră adânc, şi în clipa următoare simţi mirosul mucegaiului din închisoare.

Vasul de lângă lavoar mai avea încă puţină apă. Se ridică în tăcere şi îşi croi drum spre el. Apa nu era prea rece. Umezi o pânză şi îşi şterse faţa cu ea. Dar ce să facă cu murdăria de sub mânecile rochiei şi de sub jupoane? Putreziciunea închisorii încă îi acoperea pielea.

Dezgustată, îşi ridică poalele şi îşi şterse gambele şi genunchii. Dar nu era destul.

Privi peste umăr. Din camera alăturată nu se auzea niciun sunet. Lumina de sub uşă nu pâlpâi.

Rapid, îşi desfăcu corsajul. În timpul petrecut la pensiunea polară a doamnei Primm, dezvoltase talentul de a se spăla rapid. Corsetul ei era făcut pentru o femeie săracă, aşa că se desfăcea din faţă. Îl puse lângă lighean şi îşi şterse pieptul şi braţele.

Spatele îi pulsa. Îşi aminti cum căzuse după

ce poliţistul o lovise. Cât de multă vreme părea că trecuse de atunci! Săptămâni, luni.

Un loc anume o deranja, chiar sub omoplat. Se suci, dar nu reuşea să-l atingă. Să transpire de groază: nu ştiuse că era posibil până la acele ore nesfârşite petrecute singură în celulă…

O mână o prinse pe a ei.

— Lasă-mă pe mine.

Olivia îngheţă. Corsetul îi era aruncat lângă lavoar. Era goală de la brâu în sus.

Unde era panica? Era pur şi simplu prea obosită pentru aşa ceva? Sau ştiuse că momentul acela era inevitabil?

Ducele o ameninţase, şi totuşi adormise în braţele lui, şi el o pusese în pat. Căzuse într-un somn profund. Una era să doarmă singură, şi cu totul altceva să doarmă în prezenţa unui bărbat care nu avea să permită să i se întâmple nimic – cu excepţia a ceea ce voia el. În mod straniu, se simţea mai în siguranţă cu Marwick decât în tot timpul cât fusese singură.

Îşi desfăcu mâna, iar el prinse pânza înainte să cadă.

Primele lui mişcări o uimiră, căci nu aveau nimic senzual, îi curăţa pielea cu mişcări sigure, eficiente, de parcă ar fi fost un infirmier îngrijind un bolnav sau un servitor ştergând o vază. Când dădu peste punctul sensibil de sub omoplat, ea scoase un sunet înăbuşit, făcându-l să se oprească.

— Ţine-te de lavoar, o îndemnă.

— De ce?

În secunda următoare îşi primi răspunsul: degetul lui mare găsi punctul şi începu să apese. Să se rotească, să maseze.

Olivia îşi stăpâni un geamăt. Sub apăsarea mâinilor lui, muşchii i se relaxară, deveniră moi, flexibili.

— De ce faceţi asta?

— După cum spune un proverb chinez, „Salvează viaţa unui om, şi eşti responsabil pentru el”.

— Deci vă simţiţi responsabil.

— Nu mai mult decât tu pentru mine, replică ducele mutându-şi palmele pe umerii ei.

Ea simţi o încântare fugară. Venise şi recunoaşterea pentru care insistase. Jucase un rol în însănătoşirea lui.

— Atunci, am trecut examenul.

— Nu sunt sigur că a fost pentru tine.

Mâinile lui alunecară în jos pe braţele ei şi se închiseră într-o strânsoare caldă, fermă, chiar deasupra coatelor. Degetele lui o atingeau incredibil de aproape de sâni. Stăteau în tăcere, respirând la unison, privind la apa din lighean ce reflecta o umbră fantomatică a siluetelor lor. Ducele se înălţa în spatele ei, dar ea nu simţea frica. Se simţea… protejată.

— Să te las să te îmbraci? Vocea lui părea meditativă, de parcă şi-ar fi adresat sieşi întrebarea.

În bibliotecă încercase să-i demonstreze că nu era un om bun. Ea îi simţea acum nehotărârea. Lupta ce se purta în sinea lui.

Poate că nu avea nevoie ca el să fie bun.

— Intenţionaţi să mă ajutaţi în privinţa lui Bertram? Nu ca să-l omorâţi, adăugă ea repede. Are copii. Încerca să nu se gândească niciodată la ei. Le căutase numele o dată în Debrett, şi o regretase pe loc. Dar intenţionaţi să mă ajutaţi în privinţa lui?

Auzi traficul zgomotos de pe Brook Street, sunetul roţilor. Cât era ceasul? Se simţi pierdută în această beznă stranie, încărcată, prinsă între lavoar şi corpul lui, pe care îl simţea masiv şi tare în spatele ei. Nu voia ca el să îşi schimbe poziţia.

— Aşa s-ar părea, zise Marwick într-un final.

Se întoarse cu faţa la el. Acolo, în colţul acela plin de umbre, nu-i putea distinge clar trăsăturile. Ea, pe de altă parte, se afla în bătaia luminii ce pătrundea prin obloane. Luându-se după respiraţia lui întretăiată, bănui că îi oferea o privelişte interesantă: sânii ei dezgoliţi, umerii drepţi – oricum, destul ca să îl facă să gâfâie.

— Eşti minunată, mormăi el.

Dacă ar fi părut înflăcărat, nu l-ar fi crezut

sub nicio formă, dar furia lui o putea crede. Îşi întinse mâna şi, găsindu-i obrazul, îi dezmierdă colţul gurii cu degetul. Falca lui se încleştă. Femeia aceea ştia cum să se folosească de putere atunci când o avea, iar acum exercita o putere înfricoşătoare asupra lui.

Revelaţia se răspândi ca un drog prin trupul ei, făcându-i sângele să alerge mai repede. Marwick era furios pentru că o *dorea.* Pentru că nu putea să o rănească. Pentru că avea de gând să o ajute, până la urmă.

De ce o salvase de fapt? De ce nu aranjase să o predea înapoi poliţiei? Acum îi ştia povestea. Nu-i putea oferi niciun avantaj deosebit asupra lui Bertram.

— Cred că v-aţi picat examenul, şopti ea.

Mâna lui o acoperi pe a ei şi o apăsă de obrazul său aspru.

— Nu fi atât de sigură. Nu mă cunoşti, Olivia.

— Nu?

Dar cine în afara ei putea să afirme că îl

cunoştea? Iar ceea ce văzuse din el, ce ştia despre el – tot ce nu mai ştia nimeni – făcea obiectul dispreţului său. Îl înţelegea. Asemenea mamei, se judeca singur mai aspru decât ar fi făcut-o oricine altcineva.

Olivia nu suportase niciodată stările de spirit sumbre, nici la mama şi nici la el. Se aplecă şi, găsindu-i buzele, îi inhală răsuflarea fierbinte.

Alastair stătu nemişcat câtă vreme ea îşi apăsă gura pe a lui. Din muşchii săi încordaţi izvora tensiune. Dintr-odată, o prinse de talie şi o trase într-un sărut atât de fierbinte şi de adânc, încât părea mai degrabă continuarea unui joc al pasiunii decât un început.

„Sunt de acord cu radicalii, nu pun mare preţ pe virginitate.” Le-o spusese cândva prietenelor ei de la şcoala de dactilografie, distrându-se în gând pe seama şocului lor. „Până la urmă, este foarte uşor să rezişti unui bărbat, nu? Dar să reuşeşti să îl alegi pe cel potrivit – acesta este cu adevărat un lucru demn de laudă.”

Nimeni nu l-ar fi considerat potrivit pe bărbatul acesta. Era făcut după modelul lui Byron

însuşi: nebun, rău şi periculos, mai bine să nu-l cunoşti.

Însă ea îl cunoştea mai bine ca oricine. Nu era bărbatul care fusese odinioară; era bărbatul pe care doar *ea* îl cunoştea. Şi când el îi cuprinse faţa în palme şi îi dădu capul pe spate şi îşi împinse limba mai adânc în gura ei, chestiunile legate de înţelepciune deveniră irelevante. Îi întoarse sărutul, nerăbdătoare, lacomă.

În bibliotecă o învăţase despre plăcere: cum era împărtăşită, dar în acelaşi timp personală, lacomă, provocată de el, dar implicând locuri ştiute doar de ea. Acum o simţi din nou: în pântecul ei, fiori fierbinţi se adunau într-o povară delicioasă, iar între picioare i se trezea la viaţă un puls înnebunitor. Îşi puse mâinile peste ale lui şi simţi puterea din ele. În acea clipă, Marwick scoase un geamăt.

Gemuse din cauza ei, constată ea zâmbind.

Ducele îi prinse încheieturile şi îşi aplecă fruntea ca să le sărute pe fiecare, asemenea unui vasal care îşi plătea tributul. Contemplându-l, se simţi, pentru o clipă ameţitoare, mai înaltă decât

el, o prezenţă mai măreaţă decât putea fi cuprinsă în carnea ei. După cum îi destăinuise, o considera curajoasă, inteligentă, inventivă. Şi o dorea, împotriva voinţei sale. „Da, lasă-l să îşi plece capul, lasă-l să recunoască faptul că a fost cucerit”, se îndemnă Olivia.

Apoi el îi linse palma, şi ea fu trasă brusc înapoi în corpul ei, o fetişcană îmbrăţişată de trupul lui masiv, legănată la pieptul său tare, ţinută de braţele sale musculoase, acest bărbat care o luase pe sus din Newgate. Gândul acesta o înveseli. *Voia* să fie apărată de el. Îl voia cu totul.

Marwick o duse spre pat. O aşeză atent pe saltea, apoi veni deasupra ei, răpind-o într-un sărut lung, fierbinte, languros, în timp ce se lăsa peste ea centimetru cu centimetru. Pielea lui crea mici şocuri electrice de-a lungul sânilor, pântecului, coapselor ei, pe care le depărtă pentru a se strecura între ele. Olivia fu copleşită de căldura abdomenului său, unde pulsul îi bătea puternic, de greutatea pieptului său.

Se aşeză încet peste ea, cu grija maestrului artizan care pregăteşte îmbinarea celor două

piese ale unui diptic, îşi puse gura pe fruntea ei şi zăbovi un moment cu respiraţia întretăiată.

— Vrei asta, zise răguşit.

Ea deschise ochii. Ştia cum să-l asculte; putea să audă întrebarea din cuvintele sale. Sprijinit într-un braţ, el stătea deasupra ei, cu faţa încordată, grăbită. Întinse mâna ca să-i atingă obrazul.

Cât de lucid era Alastair de Grey, duce de Marwick! Cât de umbrit, de complicat şi de ascuns privirii – asemenea unui giuvaier neşlefuit care, într-o anumită lumină, se arăta deodată curat şi strălucitor! Lumina era bunătatea lui ascunsă, cea pe care încerca din greu să o nege, dar îi apărea în trăsăturile feţei când o privea. Expresia lui se îmblânzi.

— Vrei?

Olivia ştia că, până la urmă, nu era nicio virtute ascunsă în decenţă. Cu siguranţă nu ar fi făcut-o mai curajoasă. Şi, dacă era să se ia după el, avea deja destul curaj.

Îi mângâie obrazul, iar barba o înţepă.

Vickers era un valet îngrozitor.

— O, da. Vreau.

Marwick expiră în sfârşit, apoi se aplecă şi îi prinse lobul urechii între dinţi, alintându-l cu limba în timp ce mâna lui hoinărea pe corpul ei, atingeri de fluturi care-i declanşau mici tremurături în talie, pe o parte a sânului, pe gât. Vârfurile degetelor sale abia îi atingeau faţa. Îi urmărea conturul obrazului asemenea unui orb citind Braille.

Mâinile ei deveniră curioase, aşa că le strecură peste omoplaţii lui către talie. Curbura feselor sale era puternică, nu se lăsa modelată. Îşi înfipse unghiile în ele.

El scoase un sunet ascuţit, între geamăt şi icnet. Întrerupse sărutul şi îşi puse capul pe gâtul ei, astfel încât părul lui să-i mângâie bărbia. Respiraţia lui gâfâită îi încingea clavicula.

— Există un moment, murmură el, un moment…

Degetele ei îi alunecară prin păr, ţinându-l acolo. În depărtare, un orologiu ieftin suna miezul

nopţii cu dangăt de tinichea.

— Un moment pentru ce?

— Am urât ochelarii aceia, mărturisi el în timp ce-i trasa cu degetul conturul sprâncenei. Te ascundeau.

Olivia îşi întoarse faţa pentru a-i săruta încheietura. În urmă cu o oră, o lună, un an, ducele ar fi fost de neatins. Şi acum, în câteva minute, era deodată al ei şi îl putea atinge cum dorea. Cine spunea că în viaţă nu există minuni?

Mâna lui îi cuprinse spatele şi o ajută să se ridice.

— Vino.

Îl lăsă să o tragă în picioare. Lipsiţi de sprijin, sânii îi căzură liberi, grei. Cu buzele întredeschise de dorinţă, Marwick îşi trecu cu un deget peste sfârcul ei drept, smulgându-i un geamăt.

În timp ce o săruta pe gură, mâinile lui îi prinseră fustele, îi scoase rochia, apoi desfăcu jupoanele şi o ajută să iasă din ele.

— Dumnezeule. Făcu un pas înapoi, privind-o

lacom. Ascundeai mai mult decât ochii…

Nota uluită din vocea lui o făcu să roşească. Se aşeză înapoi pe pat, şi el o împinse jos cu totul. Când reveni deasupra ei, era o siluetă fără trăsături, asemenea unei figuri din vis.

Iubitul ei din vis avea degete fierbinţi, călătoare. Întâi îi prinse sânii, dornic să-i cântărească. Degetul lui mare îi contură sfârcul, făcând-o să se înfioare; plăcerea se căscă înlăuntrul ei, cerându-i să-şi desfacă picioarele, să se împingă în sus spre el, ca să mai cunoască încă o dată ceea ce trăise în bibliotecă.

Dar el avea alte intenţii. Îşi aplecă fruntea; buzele lui se închiseră în jurul sfârcului ei şi i-l supseră, provocându-i o senzaţie electrizantă. Moliciunea buzelor lui, căldura umedă a limbii, muchiile ocazionale ale dinţilor când încerca să vadă dacă îi place…

Străbătută de o nevoie pulsândă, imediată, îi apucă fără să stea pe gânduri capul şi îl trase mai aproape de ea.

— Aş petrece o mie de ani aici. Vocea lui era

aspră. M-ai primi?

— Da. Asta era ce uitase ea să spună, ce avusese nevoie să spună tot acel timp. Da, da, da.

Deveni o minciună în clipa în care el începu să sugă din nou, căci Olivia îşi dădu seama că nu avea s-o satisfacă; dorinţa sălbatică i se multiplicase prin trup, apărând într-o duzină de locuri diferite, toate tremurând, toate având nevoie de atenţia lui. Gura ei, care ducea dorul limbii lui, şi locul din adâncul pântecului ei, care era greu şi plin, locul dintre picioarele ei care se simţea mult prea gol, tremurând de nevoie. Se agăţă de el orbeşte, ca un drumeţ aflat pe munte, în beznă, căutând o modalitate prin care să înainteze. Îi masă muşchii încordaţi ai braţelor, apoi îl apăsă pe coaste.

Marwick se ridică şi îşi scoase repede jacheta, vesta, bretelele, cămaşa. Îi văzuse pieptul gol şi înainte, dar acum putea să întindă mâna, să-şi pună palmele pe suprafeţele vălurite ale pântecului său şi să le simtă încordându-se în timp ce el respira greu. El îi prinse mâna, îi muşcă uşor degetele şi le supse adânc în gură. Ochii lui îi

găsiră pe ai ei, iar zvâcnetul limbii sale, strânsoarea buzelor erau asemenea unei promisiuni păcătoase. Îi linse palma şi îi muşcă interiorul încheieturii.

— Răbdare, spuse el.

De abia atunci îşi dădu ea seama că era răspunsul la rugămintea ei.

Alastair se descotorosi de pantaloni. Mult mai îndrăzneaţă decât ar fi bănuit, Olivia se ridică pentru a-l ajuta, şi mâinile li se ciocniră. El râse şi, încântată de voioşia lui, râse şi ea.

Era minunat. Picioarele lui erau lungi şi zvelte, gambele bine formate, coapsele musculoase. Îşi trecu o mână întrebătoare peste cvadriceps, simţind părul, mult mai aspru decât al ei. Palmele i se opriră la şoldurile lui, de sub care o scobitură vălurită se arcuia în jos de fiecare parte a organului care avea s-o intereseze cel mai mult în curând. El îi dăduse un nume în bibliotecă. Ţinându-şi respiraţia, îşi puse mâna pe mădularul lui.

El şuieră; când ea încercă să se retragă, îi

prinse mâna şi o ţinu acolo. Îi arătă cum să îl mângâie, acea lungime ce părea imposibil de tare. Şi totuşi, pielea îi era atât de fină.

Cât Olivia îl cerceta, el îşi strecură mâna între corpurile lor pentru a-i găsi clitorisul – precizare: ea citise despre acel termen – apăsând şi frecând într-un fel care concentră, brusc şi sălbatic, toate zvâcnirile rătăcitoare ale dorinţei ei într-o unică dorinţă dureroasă. Membrul lui pe care îl avea în mână era deci răspunsul. Acum înţelegea.

Marwick veni peste ea şi o pătrunse cu un deget, apoi altul. Când se arcui sub el, degetele fură înlocuite de o apăsare mai mare, mai puternică, dureroasă pentru o clipă, apoi umplând-o cu totul.

Uluită, se uită în sus la el în întuneric, nesigură ce urma să facă.

El îşi lipi fruntea de a ei şi începu să se mişte.

De la prima împingere, fusese mai mult decât îşi putuse imagina. Căci nu o fermecau doar mirosul lui, greutatea lui, strânsoarea lui când o

ţintuia pe loc, puterea şoldurilor sale.

Erau şi toate lucrurile imateriale care o ademeniseră înainte – intensitatea privirilor sale, percepţiile sale tulburător de ascuţite, isteţimea, intelectul şi puterea. Când împinsese prea adânc, făcând-o să tresară, îşi luase seama şi redusese amplitudinea mişcărilor. Când unghiul făcut de coapsele sale lovise un punct anume, făcând-o să scâncească, o auzise, şi repetase mişcarea până când degetele ei începură să se încleşteze pe spatele lui şi sunete animalice îi ieşiră din gât. Toate calităţile sale imateriale erau puse acum în slujba actului amoros. Chiar şi cruzimea lui o fermeca: o simţea în felul în care corpul lui îl revendica pe al ei, această posedare continuă, neîntreruptă, străpungătoare.

O năpădi un râs straniu, sălbatic, beat: „Şi tu crezi că nu te cunosc?” Era învăluită de el, posedată într-un mod pe care doar ea l-ar fi putut înţelege. Şi Marwick o cunoştea la fel de bine; această vrajă era ţesută de amândoi, ea şi el *împreună.*

Se lăsă dusă de val. Îi şoptea, cu obrazul lipit

de tâmpla ei, şi cuvintele erau fierbinţi şi vulgare, şi ceea ce făceau ei era fierbinte şi vulgar. Atacul lui o făcu să se simtă sălbatică, înfometată, disperată să nu se termine, căci cu fiecare mişcare viguroasă a şoldurilor sale, el lovea un loc din adâncurile ei care se umfla şi se răsucea şi se strângea. Era mai puternic, mai înfricoşător, mai minunat chiar şi decât ceea ce se întâmplase în bibliotecă. Avea să sfărâme ceva din ea, şi pe bună dreptate, căci această disperare crescândă trebuia să fie satisfăcută, trebuia…

Timp de un minut zăbovi pe această margine deopotrivă îngrozitoare şi splendidă; din gura ei ieşeau zgomote pe care nu le recunoştea, însă el le sorbea de parcă ar fi fost ambrozie. În cele din urmă, îi şopti o instrucţiune pe care ea nu o putea urma:

— Acum. Primeşte-o. *Acum,* Olivia.

Pradă convulsiilor, simţi cum lăcomia ei se întrupă, muşchii lăuntrici îl prinseră, pretinzând mai mult, şi mai mult – şi apoi… în sfârşit… frenezia se domoli, lăsând-o moale, neputincioasă, sătulă.

Marwick gemu gutural, apoi o strânse la piept. Ea îi sărută umărul, sărat de la transpiraţie.

— Dulceaţa, murmură el.

Îi mângâie obrazul pe când zăceau împreună, în camera întunecată.

Orologiul bătu douăsprezece şi jumătate într-un dangăt de tinichea.

*

El voia să spună ceva, dar cuvintele îi scăpau. Vocea i-ar fi şovăit şi risca să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu.

Îi mângâie mâna, sperând ca ea să găsească în această atingere orice avea nevoie o femeie să ştie, să audă într-un astfel de moment, după aşa un…

Aşa un *eveniment?* Nu acesta era cuvântul potrivit. Nu ştia cum să descrie ceea ce tocmai se petrecuse între ei. Contact sexual era clinic,

descria doar mecanica părţilor corpului, dar împreunarea de mai devreme îi implicase şi sufletul. Se simţea mai uşor. Se simţea de parcă i s-ar fi ridicat o povară de pe umeri.

Spatele ei lung şi neted era lipit de pieptul lui. Când Olivia vru să se aşeze mai bine, carnea moale a feselor ei se desprinse de el pe o distanţă infinitezimală. El se opuse impulsului de a-i trage şoldurile înapoi lângă ale sale. Inspiră adânc, şi mireasma ei îl stârni – o provocare care promitea să se concretizeze în ciuda tuturor probabilităţilor. Avea să fie pregătit din nou pentru ea în curând.

Îşi întoarse capul în aşa fel încât părul ei să-l mângâie pe frunte.

Un bărbat care fusese căsătorit ar fi trebuit să îşi cunoască perfect reacţiile corpului, însă el nu putea face nicio comparaţie între această femeie şi Margaret. Cele două femei, cele două experienţe erau atât de profund diferite, încât nu păreau să facă parte nici măcar din aceeaşi categorie. Cum altfel se explica faptul că acum se simţea atât de jenat, atât de profund de gol, într-un mod care nu se rezuma la simpla goliciune

trupească?

Nu era sigur că îi plăcea acest lucru. Ar fi trebuit să se termine cu incertitudinile. Dumnezeule din ceruri, spera din tot sufletul ca la un moment dat să nu mai aibă parte de surprize!

Dar surpriza aceasta era… dulce. Era mai dulce decât ar fi fost el dispus să recunoască.

Îi cuprinse talia, apoi îşi ţinu respiraţia când mâinile ei încercară să le acopere pe ale lui.

Pe cine credea ea că atinge în beznă? Pe acel om pe care îl lăudaseră ziarele? Sau pe bărbatul care, cu pistolul în mână, ameninţase să ucidă? Mâna pe care o dezmierda ea acum aparţinea altcuiva: unui bărbat care se simţea, deodată, ca un novice.

Poate că această confuzie reprezenta o înnoire. Marwick învăţa iarăşi să se cunoască. Şi acolo, în acel pat, prima sa lecţie în viaţa cea nouă fusese atât de extraordinară şi de neaşteptată, încât *mai bună* nu era o descriere suficientă.

Ochii ei erau lacuri întunecate, faţa neclară.

— Eu niciodată nu… am mai făcut aşa ceva.

— Ştiu.

Respiraţia ei era şoptită, o briză fierbinte pe pielea lui.

— Ar fi trebuit să spun înainte. Rostea cuvintele atât de încet, încât el abia putea să le distingă. Este… important pentru mine… să nu rămân însărcinată. Nu astfel.

El înţelese. Din cuvintele ei poticnite din acea după-amiază, ştia că nu dorea un suflet de bastard în plus pe lume.

— Nu mi-am dat drumul în tine. Pricepi ce înseamnă asta?

Capul ei se mişcă – o aprobare neîndemânatică.

— Că sunt în siguranţă. Da?

Compasiunea îi îndoi inima. Ce făcea el, luând-o în patul său? Această fată vitează, neverosimilă, care nu ştia când era înfrântă…

Marwick se depărtă, creând distanţă între ei –

nu mai mult de lăţimea unui deget, dar prea mult pentru gustul corpului său, pentru scula sa lacomă, care se întărise din nou.

— Eşti în siguranţă, îi promise. Mâine mergem la Allen’s End.

Olivia se răsuci în braţele lui, aşezându-şi capul în curbura umărului său. El nu se mişcă, speriat. Apăsarea ei era ca o manifestare fizică a vinovăţiei. Apoi, când ea oftă şi se cuibări mai bine, începu să se simtă ca ceva cu totul diferit, mult mai periculos.

Ea era întinsă lângă el, încrezătoare. Se potrivea perfect în braţele lui.

„Asta nu a însemnat nimic”, ar fi vrut să o avertizeze. „A fost pentru plăcerea mea personală. Nu ţi-am promis nimic. Nu mai sunt un bărbat care face promisiuni.”

După moleşeala corpului ei îşi dădu seama că ea adormise la loc, şi aceste cuvinte nu erau un mod de a o trezi.

Capitolul 15

Cu trenul, Allen’s End era doar la vreo două ore de Londra. Olivia îşi aminti cum o uimise această revelaţie odată. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii privind-o pe mama ei cum aştepta, palidă şi frustrată, rarele apariţii ale lui Bertram – şi când el ajungea în sfârşit, cum mai bombănea despre greutăţile drumului! Olivia şi-l imaginase ca pe un Marco Polo din cărţile ei cu poze, Allen’s End fiind capătul unui Drum al Mătăsii englezesc, unde ajungeai doar după ce depăşeai plin de curaj nenumărate pericole.

Chiar şi când mai crescuse, îşi imaginase că trebuia să fie ceva mai mult la acest drum decât lăsau să se ghicească hărţile. Până la urmă, unei fete de paisprezece-cincisprezece ani, Allen’s End chiar i se *părea* capătul pământului, un loc uitat de timp, de care Londra era la fel de îndepărtată ca şi China.

Cu şapte ani în urmă se urcase în tren la şase şi jumătate seara, iar la nouă fără un sfert conductorul anunţase gara Charing Cross. Olivia purta cu ea destulă hotărâre şi durere ca să-i ajungă până în China, astfel că sosirea rapidă o dezamăgi într-o anumită măsură.

Acum făcea călătoria în sens invers, într-un compartiment de clasa întâi pe care Marwick îl rezervase întreg – pentru intimitate, *spusese* el. Acel anunţ o bulversase. Îşi imaginase tot felul de motive, cele mai multe fierbinţi, pentru care el ar fi putut avea nevoie de intimitate pe drum. Putea să fie sedusă în tren? Cum funcţiona asta în practică?

Ea era destul de nerăbdătoare să afle. Se trezise singură în apartament în acea dimineaţă, o mică pată de sânge – mai puţin decât i-ar fi curs din nas – fiind singura dovadă a celor petrecute cu o noapte în urmă. În lumina zorilor, după un somn adânc, fără vise, se simţea cu atât mai bine, din nou ea însăşi. Toate acele evenimente nebuneşti din ajun, ambuscada din parc, orele din închisoare, intervenţia salutară a lui Marwick şi orele ciudate, febrile care urmaseră, senzaţia

pielii lui pe a ei, şi acea posedare şocantă, totală – totul părea fantastic, pe jumătate rod al amintirii, ca un vis care pălea.

Doar mica pată de sânge dovedea altceva.

Când Marwick apăruse în sfârşit, ea se aşteptase ca în relaţia lor să fi apărut… ceva, nu era sigură ce, schimbat. Dar el intrase ca un nor de furtună, cu o valiză în mână, pe care o deschisese ca să scoată la iveală o rochie. Când fugise, cu o săptămână în urmă, Olivia n-o putuse lua cu sine, căci era la spălătorească.

— Schimbă-te, îi ordonase. Avem bilete pentru nouă şi jumătate.

Fără să mai stea la discuţii, darămite să mai încerce vreo apropiere erotică, o zorise în trăsură, apoi prin gara Charing Cross şi în tren.

Acum Marwick şedea în faţa ei, citind atent teancul de ziare pe care le cumpărase pe peron şi care îl captivaseră complet în ultimele două ore, deşi ea ştia că nu avea nevoie de nici jumătate din acel timp pentru a citi toate ziarele care apăreau la Londra. O ignora anume. De ce? În nedumerirea

ei, nu reuşea să se orienteze.

Îi privi mâinile. Aceste mâini, cu degete lungi, cu inele preţioase (acum deja trei, după cum prezisese ea, se înmulţeau), erau aceleaşi mâini care o atinseseră noaptea trecută. Aceste buze pline (strânse într-o linie furioasă, deşi acum o clipă păreau relaxate) rătăciseră pe corpul ei şi rostiseră vorbe şoptite, aprinse pe pielea ei. „Aş petrece o mie de ani aici”, îi spusese.

Amintirea îi făcu sânii să se simtă ciudat, încordaţi, prea mari pentru a putea fi ţinuţi de corset. Inspiră adânc şi zgomotos, atrăgându-i atenţia.

— Ce?

— Ce vreţi să spui? se interesă ea zâmbind inocent.

El se concentră deliberat asupra ziarului.

Cu un oftat, Olivia se uită pe geam. Dimineaţa era cenuşie şi umedă, iar bălţile mlaştinilor păreau că fierb sub burniţa necontenită. Dintr-odată îi simţi privirea sfredelind-o, însă când se uită înapoi, Marwick părea cufundat în ştiri.

Se foi pe scaun, făcând arcurile să scârţâie, moment în care el îi împinse un ziar peste masă.

Ea deja încercase să citească unul, dar nu se putuse concentra. Acum, supusă, îşi aruncă din nou privirile pe titluri, mirându-se cât de puţin o interesau. Nu era genul ei să trateze informaţiile despre prevestirea unor crize naţionale, neliniştile din Afganistan, ameninţările din partea Rusiei şi foametea din Egipt cu indiferenţa unei dudui anoste.

Se încruntă. Îi *făcuse* ceva noaptea trecută? Nu crezuse că integritatea unei femei era legată de integritatea ei fizică. Dar o pervertise cumva la nivel *mental?* Căci nu se mai putea concentra decât la el.

Ducele stătea tolănit pe locul lui, cu ziarul ţinut într-un unghi care îi acoperea faţa. Mijind ochii, Olivia îl cercetă atent. Jacheta descheiată lăsa vederii o vestă în dungi şi, dedesubt, abdomenul plat. Pantalonii se lipeau de şoldurile sale zvelte şi coapsele musculoase, care se încordau atât de puternic…

Degetul lui mare freca ziarul. Această

mişcare înceată, leneşă o ţintui. El fusese în *interiorul* ei.

Şi acum nici nu se uita la ea! Dintr-odată, nu-i mai putu suporta dezinteresul.

— Am fost o dezamăgire atât de mare, să înţeleg?

Degetul lui se opri.

— Ce?

— Noaptea trecută. Am fost aşa o dezamăgire?

Ziarul coborî, dezvăluindu-i ochii mari.

— *Ce?*

Poate că şi mintea *lui* fusese pervertită.

— Vocabularul dumitale pare extrem de restrâns în această dimineaţă.

Ducele împături ziarul şi îşi arătă chipul. Se bărbierise cât fusese acasă în acea dimineaţă. Maxilarul lui părea curat şi ascuţit deasupra lavalierei legate strâns. O mâncau degetele ca să simtă moliciunea trecătoare a pielii lui.

— Ce spui nu are sens, rosti el calm.

— Dumneata eşti cel care se comportă absolut ciudat. Cred că eu sunt cea care ar fi cazul să se simtă sfioasă. Până la urmă, eu sunt femeia.

Maxilarul i se încleştă. Lăsă ziarul din mână.

— Nu fi absurdă.

Această replică părea mai apăsată decât era nevoie. Ea simţi o scânteie de răutate.

— Nu eşti ruşinat, nu?

Spre uimirea ei – şi, da, încântarea ei – obrajii lui se colorară.

— *Ruşinat,* Dumnezeule… — îmi ocoleşti privirea, continuă ea renunţând la adresarea protocolară. Azi-dimineaţă m-ai scos din apartament cât de repede ai putut. Şi acum refuzi să purtăm o conversaţie. Ţi-e teamă că m-ai dezamăgit pe *mine?* Pentru că, te asigur, nu ar fi fost posibil. Nu mă aşteptam la prea mult…

El scoase un sunet de parcă s-ar fi înecat. Nu reuşi să îngaime nicio vorbă.

— Of, Doamne, murmură Olivia întinzându-se după cana de ceai pe care o adusese cu o oră în urmă conductorul servil. Vrei un pic? Şi nu mă înţelegi greşit; a fost satisfăcător. Noaptea trecută, adică.

El dădu ceaşca la o parte.

— Nu vreau niciun nenorocit de… încleştându-şi dinţii, o fixă cu privirea. Mă provoci intenţionat?

— Nu. „Poate.” Doar că pur şi simplu mă întreb…

Ducele îşi trecu mâna prin păr, dărâmându-şi jobenul.

— Eşti cea mai îndrăzneaţă, neruşinată…

Ea înţepeni. Era neruşinată, deci?

— Iartă-mă, trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat? Sau doar că nu mi-a plăcut?

El îngheţă, cu mâna încă în păr. Ceva apăru atunci pe faţa lui, îngustându-i ochii şi dându-i un aer de prădător. Nările îi fremătară şi un zâmbet fin îi apăru încet pe buze.

— Nu. Nu e nevoie să te prefaci. Am putut simţi cât de mult ţi-a plăcut.

— Bine, atunci…

— Dar asta nu schimbă restul problemei. Marwick se îndreptă şi se apucă iarăşi să studieze ziarul – cu toate că, ar fi pariat ea, nu vedea niciun cuvânt. Vom colabora pentru a-l distruge pe Bertram, însă doar la atât de poţi aştepta din partea mea. Înţelegi acest lucru, desigur.

Nu ar fi trebuit să doară. Dar o parte din ea, o parte proastă, copilăroasă, fără speranţă era lovită de răceala lui – o mare parte, de fapt. Aproape în întregime. La rândul ei, această constatare o făcu să amorţească de groază.

La ce se aşteptase? Că el îşi va deplânge lipsa de onoare şi o va cere în căsătorie? Nu plănuia să se mai recăsătorească. Şi, chiar dacă ar fi vrut să o ia de nevastă, ce i-ar fi putut oferi ei? Bine, rangul de ducesă. Dar ceea ce îşi dorea ea era siguranţa. Un loc de care să *aparţină.* Nu un soţ care să se trezească într-o bună zi dorind să îşi recapete vechea viaţă, doar pentru a-şi da seama că se însurase cu o bastardă care nu îşi avea locul

nicăieri în lumea în care dorea el să se întoarcă.

Nu voia nimic de la el.

— Nu aş îndrăzni să mă aştept la mai mult, zise ea pe un ton oficial. Un bărbat cu poziţia ta înaltă? Cu realizările tale *minunate?* Dar vai, ar trebui să mă consider norocoasă pentru că am avut parte de atenţia ta o oră.

Marwick îi adresă o privire încruntată.

— Nu asta am vrut să zic.

— Nu? Spune-mi atunci, ce aveai în minte?

— Eu nu… Modul în care îşi strângea buzele sugera frustrare. Eu nu sunt în căutarea unei amante.

— Cât de convenabil, pentru că eu sunt *mult* prea bine educată pentru această poziţie. Oricum, amantele sunt făcute prin prestarea repetată de servicii. Şi noaptea trecută a fost o întâmplare.

— Chiar aşa, replică el sec.

— Într-adevăr. A fost o zi extrem de dificilă. Nu eram eu însămi. Acum că mi-am revenit, mi-am

pierdut interesul pentru astfel de lucruri.

Ochii lui se îngustară.

— Atunci poate că îţi voi trezi iarăşi interesul.

Fiorul care o trecu îi stârni o iritare inexplicabilă.

— Dar acum şi-a pierdut noutatea.

— Nici nu am început, Olivia, spuse el aplecându-se peste masă.

Vocea lui conţinea o promisiune întunecată. Părea să treacă prin ea, topind-o. Ea se aplecă spre el cu sprâncenele împreunate, până ce nasurile aproape li se atinseră.

— Da? Atunci va trebui să urmez lecţiile altă dată. Cu *altcineva.*

— Pe dracu'!

O prinse de braţ şi o trase într-un sărut cu gura deschisă, cu limbile împletite. „Bine, poate încă o dată", se gândi ea închizând ochii.

Zgomotul uşii o făcu să sară înapoi.

— Se apropie staţia, anunţă conductorul acru, şi dezaprobarea din vocea lui – probabil că îi văzuse sărutându-se – era, îşi zise Olivia, salutul perfect pentru întoarcerea acasă.

*

În dimineaţa aceasta, adormită în lumina răsăritului, Olivia Holladay nu păruse să aibă mai mult de şaisprezece ani, şi Alastair se trezise cu o revelaţie tulburătoare. El o distrusese. Pe această fată care reuşise să îşi croiască un drum în lume fără să cadă pradă miilor de primejdii… el o distrusese, şi nu avea nicio intenţie să o salveze.

„Şi ce dacă?” se întrebase pe drumul spre casă. Până la urmă, asta însemna să fii ticălos. Ticăloşia nu era doar satisfacţia sălbatică de a produce o durere binemeritată. Unui ticălos pur şi simplu nu îi păsa. Doar victimelor le păsa.

Dar această victimă nu părea să ştie că i se greşise. Într-adevăr, părea făcută dintr-un material nou, imposibil şi anormal de rezistent,

creat în laboratorul unui chimist împotriva oricăror legi ale naturii. Când se întorsese la apartament, ea îl întâmpinase mult prea vesel pentru o femeie distrusă. Îi întâlnise privirea fără să roşească, şi acum îl hărţuia pentru că nu reuşise să facă la fel. Nimic din ceea ce îi făcuse noaptea trecută nu slăbise acel calm straniu la care ea nu avea niciun drept. O bastardă, o servitoare, o fată care schimba numele ca pe pălării.

Era o situaţie cu care Marwick nu se putea împăca. Până şi în acel moment, când trenul se oprea pufăind, ea îl scruta provocator. Cum o făcea? El înţelegea sursa propriei siguranţe: avea puterea pe post de armură. Când păşise pentru prima dată în clubul său, îi simţise potenţialul letal tot atât de clar ca pe stiletul pe care îl avea în jachetă. Dar ea, care nu avea nimic, mergea în lume cu fruntea la fel de sus ca a lui, şi nimic nu părea să o jeneze. Cum era posibil aşa ceva?

Ştia de ce o dorea. Exact cum un inginer râvneşte la noi mecanisme; el voia să o dezbrace, să o demonteze, să-i studieze piesele şi să îşi însuşească secretele ei.

Dar nu făcuse asta noaptea trecută? Totuşi, nu avea impresia că se apropiase de înţelegerea ei. Tot ce părea să fi câştigat era o mai profundă conştientizare a propriei fascinaţii blestemate.

Această fascinaţie îi mărea nesiguranţa, exercitând o constrângere care semăna mult prea mult cu toate acele lucruri la care renunţase: obligaţie, datorie, idealuri…

Olivia era o bastardă şi o mincinoasă. El nu îi datora *nimic.*

Prin urmare, se retrase în colţul lui, fără să facă vreun efort ca să o liniştească. Oricum nu avea nevoie de aşa ceva. Dar de ce *avea* ea nevoie din partea lui? De bani, poate. Nu multe alte lucruri.

Ducele se folosi de acei bani când coborâră în gară. O cabrioletă ar fi fost suficientă pentru drumul de jumătate de oră până în sat, dar singurul vehicul de închiriat era un cupeu antic, al cărui interior mirosea a umed, amintind de Newgate. Când ajunseră pe drum, el descoperi că şi arcurile ar fi trebuit înlocuite, căci trăsura se hurduca asemenea unui balansoar.

Îşi interzise să o privească, dar, evident, o făcu. Când trăsura trecu de primul pod, o boltă de piatră străveche care părea caraghios de supradimensionată pentru firicelul de apă pe care îl traversa, o urmărea destul de atent ca să observe că-şi pierduse calmul preţ o clipă. Pălise, cu buzele crispate.

La ce se uita oare? El vedea doar o moară de vânt pe o movilă înverzită din depărtare, şi mai aproape, când ajunseră de partea cealaltă a podului, o biserică din piatră veche, roasă de secole de vânturi sărate. Roţile făcură o priză zgomotoasă pe pavaj, şi întreaga trăsură începu să vibreze.

— Nu mai este mult, zise ea. Imediat după a doua curbă, după spiţerie.

Satul era previzibil, plictisitor de pitoresc, un amestec de dughene din perioada Tudorilor şi căsuţe albe ascunse după garduri îngrijite unde primăvara aveau să înflorească trandafiri. Nu părea să fie nimeni afară.

Olivia se forţa să adopte o atitudine impasibilă, însă tocmai mimica ei neutră o dădu de

gol. Când oare era faţa ei atât de inexpresivă, dacă nu atunci când făcea un efort conştient?

— Este aşa cum ţi-l aminteşti? vru el să ştie.

— Desigur. Un astfel de loc nu se schimbă niciodată.

— Nu îţi face plăcere să te întorci aici.

Ea ridică din umeri, ceea ce îi trezi lui Marwick o scânteie ciudată de furie. Îl înţepa tot timpul, provocându-l, cerându-i să-i destăinuie lucruri pe care nu avea niciun drept să le cunoască. „Ţi-ai iubit soţia? Nu te vei întoarce la viaţa publică?” Dar propriile secrete şi le păzea cu înverşunare, obligându-l să i le smulgă, să facă presupuneri, tatonări.

— Ai crescut aici, insistă el. Nu ai lăsat prieteni în urmă?

Cuvintele acestea îi aduseră o privire ciudată.

— Fiica femeii pierdute? Zâmbi uşor. Acest colţ de lume ia virtutea foarte în serios. Opreşte aici, adăugă, aplecându-se în faţă. Aceasta este casa.

*

Atmosfera din mica verandă acoperită cu ilice îi era extrem de familiară lui Alastair. În timp ce se făcură prezentările şi se servi ceaiul, încercă să o identifice.

Gazda lor, doamna Hotchkiss, era văduva bărbatului de la care mama Oliviei închiriase casa. Era subţire, nervoasă, încărunţită elegant, şi uita mereu cum să i se adreseze lui Alastair, oscilând între „Alteţa Voastră” şi „Înălţimea Voastră”.

Prietena ei, doamna Dale, care venise în vizită, nu încerca să participe la discuţie. Atenţia ei era concentrată asupra unui nasture de la manşetă de care trăgea cu neîncredere, de parcă i-ar fi căutat nod în papură croitoresei. Sublinia fiecare adresare bâlbâită a doamnei Hotchkiss cu o fornăială lungă, ostentativă.

Doamna Hotchkiss depăna poveşti despre soarta diverşilor localnici pe care Olivia probabil că îi cunoştea. Ţăranii din părţile acelea păreau

predispuşi la moarte timpurie, dezastre financiare şi accidente legate de scări, cai şi fântâni. Tocmai când Alastair începuse să-şi piardă răbdarea, doamna Hotchkiss zise:

— Vai de mine! Am tot îndrugat una, alta, şi nici nu am întrebat cum o duci, domnişoară Holladay.

— Da, interveni doamna Dale cu o voce uscată ca iasca. Ar fi ceva interesant, fără îndoială.

— Este limpede că te-ai descurcat foarte bine la Londra, continuă senină doamna Hotchkiss. În ce companie eşti acum! îi aruncă lui Alastair o privire uimită.

— Chiar interesantă, remarcă doamna Dale.

— Aşa, doamnă Dale? ripostă Olivia. Rogu-te, spune, ce anume te interesează?

Buzele vizitatoarei se strânseră.

— N-aş putea spune exact, căci îmi lipsesc cunoştinţele pentru a face speculaţii. Desigur, pot apărea unele întrebări legate de ceea ce s-a

întâmplat cu faţa ta. Dar poate că acest lucru e obişnuit prin cercurile în care te învârţi.

Olivia îşi atinse obrazul învineţit. Simultan, Alastair reuşi să identifice sursa acelui déjà-vu. Milieurile răspândite peste tot, fustele înguste, demodate ale femeilor, pozele înrămate ale reginei, ticăitul ceasurilor şi mirosul plăcut de coroniţe de Crăciun ofilite o mascaseră un timp, dar ultima oară când se aflase într-o atmosferă atât de tensionată fusese în Camera Comunelor, combătând o trădare de ultimă clipă înaintea unui vot strâns.

— Am căzut, răspunse Olivia calm. Atenţia mi-a fost distrasă de o privelişte malefică – nu în Londra, trebuie să precizez. Apoi se foi pe scaun, întorcându-se cu spatele la femeie. Da, i se adresă gazdei, Londra m-a primit bine, doamnă. Mulţumesc de întrebare.

— Şi ce faci acolo? se interesă doamna Hotchkiss.

Expresia Oliviei rămase neutră.

— Am învăţat stenodactilografia. De atunci…

— Şi ce anume te-a adus în compania Excelenţei Sale? Doamna Dale o scruta cu ochii ei întunecaţi, opaci. O fi fost oare vreo legătură de familie?

Doamna Hotchkiss făcu un gest brusc de nelinişte, însă şi-l stăpâni rapid. „Ah!” Alastair înţelese acum: doamna Dale credea că el nu cunoştea originea bastardă a Oliviei. În consecinţă, se străduia să cârmească într-acolo conversaţia.

— Da, într-adevăr, spuse el, oarecum uimit. Domnişoara Holladay a fost de fapt secretara mătuşii mele.

— Şi acum ai acceptat s-o însoţeşti. Doamna Dale îi adresă un zâmbet subţire, sceptic. Cât de *neobişnuit* de cumsecade.

Era clar ca lumina zilei că, în opinia ei, relaţia lor era oricum, numai cumsecade nu. În Evul Mediu, ea ar fi fost prima care să aprindă rugul când ar fi fost vorba să ardă o vrăjitoare. *Fermecătoare.*

Alastair ridică din umeri.

— A fost ultima dorinţă a mătuşii mele să o vadă pe domnişoara Holladay la casa ei.

Doamna Dale ridică o sprânceană subţire, închisă la culoare.

— Mă miră că a avut nevoie de ajutor. Întotdeauna a fost foarte descurcăreaţă. Probabil că doamna Hotchkiss a uitat să menţioneze că sunt bunică, spuse ea în direcţia Oliviei. A fost o zi foarte fericită când fiul meu s-a căsătorit cu domnişoara Crocker. Ea este tot ce ţi-ai putea dori de la o fiică.

Ducele înţelese că, la un moment dat, fiul doamnei Dale o curtase pe Olivia.

— Bunică! exclamă tânăra femeie plină de căldură. Dar mi-aş fi închipuit că sunteţi cel puţin străbunică!

Gura doamnei Dale se crispă.

— Bine, dar trebuie să fi venit aici cu un motiv, zise doamna Hotchkiss în grabă. Adică – dacă Alteţa Sa te ajută să clarifici lucrurile, domnişoară Holladay.

Acesta era replica pentru el, înţelese Marwick. Se ridică.

— Poate, doamnă Dale, aţi dori să faceţi o plimbare cu mine. Mi-ar plăcea să aud despre istoria satului Allen’s End.

— De dragul doamnei Hotchkiss, trebuie să rămân cât timp vorbeşte cu domnişoara Holladay, răspunse bătrâna fără să se ridice.

Afirmaţia avea o duzină de sensuri posibile, toate extrem de insultătoare la adresa Oliviei – şi, prin extindere, pentru orice bărbat care o considerase demnă de a-i lăsa în grijă mătuşa fictivă.

Extrem de calm, susţinându-i privirea reptiliană, ducele rosti:

— Vei merge cu mine, doamnă Dale.

Şopârla mai avu putere pentru o clipă de revoltă. Apoi, cu buzele strânse, se ridică.

— Foarte bine. Domnişoară Holladay… Se uită de sus la Olivia. Te asigur, Excelenţa Sa va găsi Allen’s End mult schimbat, mult mai *nobil* de

la plecarea dumitale.

Mărşălui spre ieşire într-un foşnet de taftale demodate.

El zăbovi un moment, nedorind să-i ofere mâna când trecea peste prag.

— Îmi pare rău, murmură doamna Hotchkiss – nu spre el, ci spre Olivia.

— E în regulă, zise ea ridicând din umeri. Nu mă aşteptam la mai mult.

*

Afară, temperatura scăzuse, şi nori cenuşii se adunau, atârnând grei deasupra pământului. Alastair o reperă pe doamna Dale mergând grăbit pe stradă, cu fustele mişcându-se în ritmul paşilor. Foarte ciudat. Din experienţa sa, ar fi zis că nu exista nici matroană de ţară care să rateze ocazia de a se plimba cu un duce.

Rămase lângă poartă, frecându-şi mâinile ca

să se încălzească. În apropiere, caii se agitară, făcându-l pe birjar să murmure cuvinte liniştitoare. În dreapta zări dealurile vălurite pe care păşteau turme de oi. La stânga, de-a lungul drumului şerpuit pe care călătoriseră, era un şir de prăvălii şi căsuţe. Scena părea desprinsă dintr-o idilă pastorală, dar bănuia că nu fusese deloc idilică pentru Olivia.

Auzi uşa deschizându-se şi un singur rând de paşi coborând treptele. Olivia părea calmă, dar palidă.

— Nimic, spuse ea încrucişându-şi braţele ca să se apere de briza tăioasă. Doamna Hotchkiss stă aici de doi ani. Spune că nu e niciun ungher în care să nu se fi uitat.

Tonul ei descurajat îl irită. În lumina cenuşie, pielea ei părea secată de sânge, vânătaia lividă. Cum de nu se gândise să o întrebe de obraz în dimineaţa aceasta?

— Te doare?

— Este doar o vânătaie, replică ea atingându-şi faţa. Sau un semn al infamiei, depinde pe cine

întrebi. Ar fi trebuit să aduc şi o pereche de coarne pe care să le port. Brusc, se uită în jur. Unde a plecat?

— A tulit-o înainte să ne putem face plimbarea.

— Pari a regreta profund acest lucru. Un zâmbet cinic îi apăru pe buze. A plecat să răspândească vestea, fără îndoială. Să mergem? Îi lăsăm să se holbeze la desfrânata satului?

Ducele ezită, încruntându-se. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar mai fi dorit să mai rămână în cloaca asta?

— Dacă nu e nimic de folos aici…

— Am o idee, îl înştiinţă ea pornind spre şirul de prăvălii. Făcându-i semn vizitiului să-i urmeze, Marwick i se alătură. Când ajunseră la casa următoare, văzu o perdea mişcând la fereastra din faţă, ca şi cum chiar erau urmăriţi. „Adevărul este ascuns acasă”, zise Olivia. Dar aceasta nu a fost niciodată casa ei, nu? Profilul ei părea senin, nu părea să observe că erau spionaţi, nu doar din casa din stânga, ci şi din cea de vizavi, unde

Alastair putea recunoaşte la geam o umbră pe fundalul draperiei închise. Nu s-a referit niciodată la Allen’s End. S-a referit la Shepwich!

— Este posibil, murmură el absent.

Cerul mohorât şi strada pustie, bătută de vântul aspru, confereau locului un aer părăsit. Cum de produsese o femeie asemenea Oliviei, nu îşi putea imagina.

În faţa lor, pe trotuarul podit, un mic grup de matroane apăru dintr-un magazin şi se opri pentru a sta de vorbă. Ducele identifică şalul de lână al doamnei Dale.

Paşii Oliviei părură să se grăbească. Îl apucă strâns de braţ, ţinându-l cu putere – o îmbrăţişare mult mai intimă decât permitea decenţa. El îi cercetă chipul palid, nelăsându-se păcălit de zâmbetul ei afabil.

— Neghioabele acelea nu merită să îţi pierzi timpul cu ele.

Vântul îi smulse din coc o şuviţă cărămizie, care îi flutură alene lângă obraz.

— E adevărat, dar acum sunt mai înaltă decât ele. Şi am un duce de braţ. Lasă-le să vadă.

Alt adevăr i se arătă, dureros, neplăcut, amar.

— Eu sunt mai rău decât o vânătaie. Ştii ce vor presupune.

— Şi vor avea dreptate, nu-i aşa? replică ea cu lejeritate. Pun rămăşag însă că pot să le înving din priviri, şi acest lucru mă va satisface profund.

Doamna Dale se desprinse din grup şi porni în goană pe drum, în timp ce restul femeilor se întoarseră ca la un semn pentru a le urmări apropierea.

— Opreşte-te, îi ceru, simţind cum îl năpădea furia. De ce te-ai da în spectacol de bunăvoie?

— Chiar tu ai spus-o, nu-i aşa? Sunt obraznică. Neruşinată.

El îşi umplu plămânii cu aer.

— Nu am vrut să spun niciodată…

— Nu ai vrut? Ghetele lor bocăneau găunos pe treptele de lemn care duceau pe promenadă.

Fii liniştit, oricum. *Tu* nu ai de ce să te temi. Sunt sigură că în faţa ta vor face plecăciuni până la pământ. Chiar dacă nu ai fi duce, *bărbatul* nu este niciodată învinuit pentru aşa ceva.

Marwick nu îşi găsea cuvintele. Ştia însă ce trebuia să răspundă.

— Îmi pare rău, murmură el. Mai devreme am vorbit fără să gândesc.

— Desigur. Olivia arătă înspre brutărie, unde cineva cobora jaluzelele în jos. Brutarul, domnul Porter, a fost foarte cumsecade cu mama – dar nu şi nevasta lui. Ea i-a întors spatele pe stradă.

— Nişte neghiobi, izbucni el.

— Nişte creştini virtuoşi care mergeau regulat la biserică. Doamna Porter şi doamna Dale au uneltit să o alunge pe mama din congregaţie. Nu avea nicio dovadă că fusese botezată, aşa au prins-o.

Iisuse! Era incredibil de meschin şi de crud – şi, de asemenea, cel mai rapid şi eficient mod de a izola pe cineva într-o comunitate atât de mică precum aceasta. Îşi răsuci mâna într-a ei,

strângând-o mai puternic, dar ea pufni şi se eliberă.

— Eu am fost bucuroasă. Vicarul ţinea nişte predici teribil de plictisitoare.

O obligă să se oprească la vreo douăzeci de paşi de femeile care se holbau. Îşi aminti de cuvintele sale de pe drum: „Nu ai lăsat vreun prieten în urmă?”

Odată ca niciodată fusese, din nepăsare, atât de crud!

— Şi eu am fost singur, îi mărturisi. În copilărie. Părinţii mei au fost judecaţi, batjocoriţi, ostracizaţi. Acest lucru nu ar fi trebuit să fie povara mea, aşa cum aceasta nu e a ta.

Pe faţa ei se ivi atunci o expresie tristă, vulnerabilă, pe care el nu dorea s-o mai vadă niciodată. Fără îndoială, îi stătea în putere să facă în aşa fel încât ea să nu mai sufere. În caz contrar, la ce folosea puterea?

— Nu toată lumea s-a purtat atât de îngrozitor, adăugă Olivia. Vicarul i-a spus că nu contează. Însă ea nu a mai mers niciodată la

biserică. De fapt, după aceea a ieşit din casă doar foarte rar.

În mintea lui se făcu o legătură. Trase aer în piept şi repetă:

— Nu a mai vrut să iasă din casă.

— Credeai că ai fost primul care să găsească soluţia asta? replică ea cu blândeţe.

Ducele era şocat, de parcă ar fi fost izbit de un zid.

— Dar tu nu te-ai ascuns niciodată.

Era amărăciune în vocea lui? Sau pur şi simplu mirare?

— Nu meritau să te ascunzi de ei. Şi acolo este pălărierul, schimbă ea subiectul arătând spre o prăvălie. Bertram trebuia să aducă pălării de la Londra. Domnul Arden nu voia să-i vândă mamei. Soţia lui îi interzisese.

— O să îţi cumpăr fiecare blestemată de pălărie de acolo.

Ea strâmbă din nas şi întâlni privirile femeilor

care aşteptau la capătul trotuarului din scânduri.

— Nu mi-aş dori vreuna, rosti ea tare. Toate sunt oribile.

Marwick se întoarse pentru a se uita în aceeaşi direcţie. Două dintre femei erau cam de-o seamă cu doamna Hotchkiss, dar a treia era destul de tânără pentru a fi din generaţia Oliviei, deşi expresia ei era atât de acră încât o îmbătrânea.

— Este trist cum aceste târguri au tendinţa să adune toate gunoaiele, remarcă el.

Cele două femei mai în vârstă făcură stânga-mprejur şi se năpustiră spre drum. După un moment, tânăra acră la faţă îşi înşfăcă fustele şi le urmă.

— Oh, şopti Olivia. *Chiar* a fost un sentiment plăcut.

Trăsura trase lângă ei; caii băteau nervoşi din picioare.

— Deci ai trecut prin furcile caudine, spuse el. Hai să plecăm din fundătura asta.

Olivia îl lăsă să o ajute când se urcă în

trăsură, dar când se închise portiera ţinu să-l corecteze:

— Nu au fost furcile caudine. Acolo, cei care trec sunt răniţi. Dar pe mine nu m-a interesat niciodată părerea lor.

— Sigur că nu.

— Chiar nu. Îi adresă un zâmbet fin, lipsit de veselie. Nu îţi imagina că mi-am dorit ca ei să îşi ceară scuze. Voiam doar să mă pun în locul mamei câteva clipe, acum că mă calific din toate privinţele. Se pare însă că nu pot, căci pe ea a interesat-o întotdeauna ce credeau despre ea. Când eram mică, am decis că nimeni în afară de mine nu mă va putea distruge. Astăzi ştiu că m-am ţinut de acea hotărâre. Privirile lor nu au contat pentru mine. Marwick o studie în tăcere. Chiar vorbea serios. Nu era un spectacol, o faţadă. Peste câteva momente, Olivia adăugă: Pe de altă parte, chiar îmi doresc să nu mă mai numeşti neruşinată. Căci ţin la părerea *ta,* deşi poate nu ar trebui.

— Nu a fost o insultă. Te invit să fii cât de neruşinată doreşti.

Ea îşi înclină capul, oferindu-i o privire zâmbitoare şi puţin nedumerită.

— Într-adevăr? Dar s-a părut că te-a scandalizat în tren. Şi nu aş dori să-ţi calc sensibilităţile delicate în picioare.

O luă de mijloc şi o trase spre el. Era moale, surprinsă, un ghem fierbinte care îi râdea în braţe.

— Ah, Doamne! exclamă ea şi strigă surprinsă când îşi pierdu echilibrul; când el o prinse de talie, îi înconjură gâtul cu braţele, zâmbind larg. S-ar părea că mă *preferi* neruşinată.

Ducele îşi afundă faţa în părul ei, umplându-şi nările cu mireasma divină. Mirosea a trandafiri, dar acum ştia că nu putea fi vreun truc cosmetic, de vreme ce săpunul din apartament fusese din ricin şi leşie. Acest parfum nu era esenţa vreunei ape de flori, ci esenţa *ei,* un model alchimic al firii ei stranii. Al firii ei miraculoase. Temperament cu mireasmă de trandafiri, nepăsător la convenţii.

— Cred că şi eu mă prefer neruşinată, rosti ea şovăitor peste câteva clipe.

Marwick nu avu replică. Era pierdut în

bogăţia părului ei. Se freca de el asemenea unei pisici, făcându-l să-i mângâie uşor pleoapele, obrajii. Nu numai că o admira, ci o *râvnea,* şi aviditatea lui nu era doar o simplă poftă. Dorise cândva să-i răpească speranţa, dar dacă ar fi putut să schimbe locurile pentru o oră, ar fi făcut-o doar pentru a simţi cum un astfel de temperament putea să se manifeste cu atâta eleganţă, închis într-un trup atât de moale, de parfumat.

Îi prinse urechea între dinţi şi linse marginea, smulgându-i un suspin. Se putea spune că era doar dorinţă, desigur. Intenţiona să o posede acolo, să se împingă în corpul ei şi să o facă să geamă.

Pofta era însă doar o mâncărime, satisfăcută în mod mecanic. Pofta era asemenea foamei, şi apetitul unui bărbat se putea satisface la fel de uşor cu pâine sau cu *foie gras.*

Aceasta nu era pur şi simplu poftă. Nu doar corpul lui avea nevoie de ea. Nu doar de corpul ei avea el nevoie.

O aplecă pe spate, susţinându-i capul în mână, pentru a-şi plimba gura de-a lungul

maxilarului ei. Îi linse gâtul – avea gust de sare, de frişcă – şi o simţi înfiorându-se. Corpul ei se mişca după voia lui, aşa că o răsuci din nou astfel încât să stea pe banchetă. Îi cuprinse sânul în palmă şi îl mângâie, făcând-o din nou să se cutremure. Faptul că trupul ei răspundea cu atâta pasiune păru să rupă ceva în el, un zăgaz, o siguranţă esenţială care îl menţinea în gardă. Un val de nevoie pură şi pulsândă îi copleşi creierul.

Voia ca Olivia să simtă cum dinţii lui îi zgâriau gâtul şi cum limba o dezmierda în mişcări uşoare. Ea scânci. Avea să-i seducă trupul, avea să-l prindă în laţ dacă nu putea să-i captureze mintea, să o ademenească astfel încât să-i dezvăluie de bunăvoie secretele. Se lăsă să alunece de pe banchetă şi o convinse să se întindă pe ea; Olivia se supuse, cu ochii ei mari de culoarea cerului sălbatic de deasupra mlaştinilor. Sălbăticia putea fi îmblânzită.

Îngenunche pe podeaua rece, huruitoare, şi îi pecetlui gura cu buzele. „Vorbeşte doar cu mine.” Se simţea viclean şi calculat, şi ambiţios, şi – deodată – îngrozitor de gelos pe clipele în care ea vorbise cu alţii. Îl enervau toate cuvintele pe care

le dăruise, inteligenţa pe care o irosise pe cei care nu o apreciau la adevărata ei valoare, chiar şi curajul pe care îl arătase în faţa acelor scorpii de la ţară care, oarbe fiind, l-ar fi etichetat greşit ca depravare.

Gura ei închisă părea să-l priveze de dreptul său legitim, aşa că o deschise cu buzele. Îi sărută limba, dinţii, interiorul obrajilor, fiecare milimetru avea să fie acum al lui. Îşi strecură palma prin decolteul rochiei şi găsi dedesubt umflătura moale a sânului ei, protuberanţa sfârcului pe care îl frecă uşor cu unghia până ce îi smulse un geamăt.

— Într-o… trăsură, murmură ea uimită, visătoare.

Marwick nu ştia prea bine cum ar fi putut să o facă, însă mai rămânea o jumătate de oră până ajungeau la gară. Avea să inventeze o metodă. Asemenea unui om de ştiinţă, avea să descopere un mod în care s-o demonteze. Avea s-o posede până la urmă. Nimeni altcineva nu avea să se mai bucure de această ocazie.

Puţin câte puţin, înaintă în josul corsajului. Era foarte atent, deoarece nu ar fi permis ca ea să

fie dezonorată în public de vreo bucată de material sfâşiat; nimeni nu avea s-o mai privească asemenea acelor femei (deşi ea nu fusese deloc atinsă de dispreţul lor; acesta exista în alt univers decât cel pe care şi-l crease prin forţa voinţei sale neînduplecate). Îi eliberă sânii de apăsarea enervantă a corsetului care, slavă Domnului, era din piele, scutindu-l de necazurile şireturilor şi balenelor. La sfârşit îi luă sfârcul în gură în timp ce îi privea chipul.

Cu gura căscată, Olivia încercă să-şi acopere ochii cu dosul mâinii, însă el îi dădu mâna la o parte şi o ţinu jos, cu o strânsoare fermă: voia mai mult ca orice să-i contemple reacţia.

Geamătul ei era animalic. Animalic, da, plin de viaţă şi viguros, şi liber. Ea avea culorile unei vulpi, părul ca o blană roşie şi arămie şi ruginie, şi portocalie, reflectând lumina soarelui şi focul. O supse în timp ce îi ridica fustele, după care îi pipăi coapsele lungi, fine. Când încercă să îl ajute, o forţă să se aşeze înapoi cu un alt sărut, mai profund. El nu avea nevoie de ajutor. Nu zise „Stai locului”, căci nu voia colaborarea ei; dorea supunerea ei, şi era o adevărată provocare să o

câştige. „Dă-mi-te toată mie.”

Genunchii ei, odată scoşi la lumină, se dovediră a fi rotunzi şi cu gropiţe, o invitaţie pentru gura lui. Nu zăbovise asupra lor în acea noapte din bibliotecă, un păcat pentru care fusese pedepsit pe măsură prin trădarea ei de mai apoi. Înşelătoria ei, în retrospectiva înfierbântată a acestui moment, părea o reacţie aproape prea blândă ţinând cont de gravitatea acelei scăpări, de a-i ignora genunchii. Când îi muşcă uşor interiorul coapsei, Olivia scânci, strângându-şi picioarele în momentul în care trăsura încetini.

— Aşteaptă! gâfâi ea.

Schimbarea de ritm a roţilor arătă că încetiniseră doar pentru ca vizitiul să poată trece pe o parte mai dreaptă a drumului.

Alastair linse locul unde coapsele ei se lipeau şi apoi, când ele se dovediră încăpăţânate, îşi duse mâna în sus până la sexul ei, cu degetul mare apăsând puternic prin materialul subţire.

— Dă-mi asta, îi ceru, iar picioarele ei se desfăcură.

Pipăi delicat prin faldurile ei sensibile, umede. Blândeţea atingerii sale era o amăgire, ascunzând dorinţa sălbatică ce creştea în el, hrănindu-se asemenea unei bestii rapace cu sunetele pe care le scotea ea. Îi ridică fustele, o găsi din nou cu gura – Dumnezeule, părea că aşteptase secole pentru a retrăi această posedare! — şi linse şi supse până când ea şopti:

— Te rog!

Nu se opri nici atunci când ea îşi repetă rugămintea.

Ce n-ar fi dat ca să o audă cerşind! O făcu să o mai spună o dată; o făcu să o spună sugrumat, înfigându-şi unghiile în spatele lui, şi tot nu era destul. Cum să prelungească momentul? încetini când îi simţi şoldurile ridicându-se; suflă uşor s-o răcorească, până când se întoarse din punctul culminant, după care se apucă iarăşi s-o devoreze. Ea suspina, dar oare era destul? Bandiţii legau femei de şinele de tren, şi dacă Olivia s-ar fi dovedit mută, dacă ar fi rezistat, ar fi legat-o de şinele de tren până ar fi cerşit îndurare, şi apoi ar fi posedat-o acolo, sprijinită de un copac, pe iarbă,

până când ar fi ştiut cum să ţipe pentru el, până când şi-ar fi învăţat lecţia pe deplin. Nu avea pic de bunătate, însă în mirosul ei, în geamătul ei, văzu un avantaj pentru răutatea lui. Ar fi găsit un mod să o accepte dacă o făcea pe ea să geamă.

Se ridică şi o aşeză deasupra. Olivia se clătină, încleştându-se de umerii lui, abia respirând, cu buzele umede, deschise; îi zări o clipă limba şi se aplecă să o sugă în timp ce se desfăcea la pantaloni.

Mâna ei îl cuprinse, făcându-l să suspine. Era, poate, primul sunet pe care îl scotea. Ea îl conduse, cu şoldurile mişcându-se stângaci; o apucă de talie şi o potrivi mai bine, apoi, minune, se desfăcu pentru el, milimetru după milimetru, pe măsură ce se împingea în ea. Devenea şi mai umedă, şi mai fierbinte, în timp ce se strângea în jurul lui. Fruntea ei îi căzu pe umăr; el îi cuprinse capul, ţintuind-o, şi cu cealaltă mână îi direcţionă şoldurile, arătându-i cum să procedeze, până când se mişcau amândoi în acelaşi ritm.

„Întotdeauna.” Cuvântul i se întipări în minte. Avea să rămână în ea întotdeauna, greutatea ei

era o povară ce îl ţinea la pământ, îl ţinea în loc la fel cum şi el o ţinea pe ea în loc, strângând-o cu braţul. Avea să-i posede corpul iarăşi şi iarăşi, şi Dumnezeu să-l ajute pe cel care ar fi încercat să se bage între ei, căci locul trupurilor lor era împreună, al lui în al ei, ea ţintuită, pătrunsă, *a lui.* Acest unic lucru îl ştia. Adâncurile ei fierbinţi, umede, erau o provocare pe care doar corpul lui o putea îndeplini; avea s-o înveţe cum să fie lacomă, avea s-o folosească şi să lase lumea să se ducă dracului. Nu-i îngăduia să se gândească la nimic altceva; avea s-o umple atât de deplin, încât gândurile nu s-ar fi putut strecura pe nicăieri.

Întinse mâna să o mângâie, şi Olivia scoase un ţipăt. O apucă, o ţinu locului şi o forţă să ia plăcerea, să o urmeze. Ea se contractă în jurul lui, antrenându-i mădularul în spasmele tot mai rapide, şi Marwick simţi extazul inundându-l, sămânţa fierbinte care avea să-l sădească pe el în ea, care avea s-o facă într-adevăr al lui, care avea să-l facă parte a ei pentru totdeauna…

„Nu.” O împinse departe de el, pe banchetă. Nu avea s-o trădeze astfel. Îşi propti capul în perete şi, din două mişcări, îşi dădu drumul pe

podeaua trăsurii.

Când se întoarse, cu răsuflarea tăiată, o găsi răvăşită, cu fustele în jurul coapselor, părul ciufulit, agrafele împrăştiate în poală. Se uitară unul la celălalt. Marwick nu se simţea în stare să ascundă ceea ce probabil se citea pe faţa lui. Ea merita mai mult, merita ceva mai bun. El nu-i putea oferi nimic din toate astea.

Nu se mişcă, deşi nevoia de a o strânge la piept, de a-i săruta faţa şi gâtul, avertizând-o că nu-i permitea să uite ceea ce tocmai îi arătase, îl chinuia cu atrocitate. Corpul ei îi aparţinea, dar ce-i putea oferi în schimb?

Posesia era pe viaţă, nicio altă măsură de timp nu avea sens. Şi el nu avea nimic de oferit. Nu avea destulă încredere în sine pentru a oferi ce ar fi putut.

— Păi… murmură ea, lingându-se pe buze.

Imaginea îl străpunse, provocându-i o durere dulce, fierbinte. Nu se putea gândi la nicio propoziţie. Cuvintele nu aveau sens cu ea. Toate cuvintele care ar fi putut-o descrie – bastardă,

mincinoasă, jupânească, hoaţă – erau greşite. Dar nu existau altele să le înlocuiască. În plus, nu-i era *soţie.* Nu-i era *amantă.* Şi nu-i era *străină.* Niciodată de acum încolo.

Capitolul 16

Olivia îşi amintea foarte puţine lucruri despre unica ei vizită la Shepwich, care nu durase mai mult de o oră sau două. Îşi amintea o casă, nesfârşit de mare şi de goală. O bătrână care încercase să o ţină în poală – dar mama o trăsese înapoi. Şi îşi aducea aminte de o ceartă foarte aprigă, în cursul căreia mama plânsese.

Acestea nu erau amănunte care să o ajute la situarea locului unde copilărise mama ei. Shepwich era însă chiar mai mic decât Allen’s End, nu mai mult de vreo duzină de case aşezate de-a lungul drumului în curbă, şi proprietarul

magazinului general, care o salută curios, răspunse imediat:

— Familia Holladay? Da, e casa albă la un kilometru mai încolo, cu hambarul de piatră în spate. N-ai cum să nu o nimereşti. O rudă, nu? Semeni cu ei, mai ales la ochi şi… Arătă înspre nas.

— Da, o rudă, zise Olivia.

Bătu grăbită în retragere spre trăsură, unde aştepta ducele; opinase că prezenţa lui ar fi riscat să-l intimideze pe negustor.

Îi dădu instrucţiunile vizitiului, un tânăr liniştit care se dovedise deosebit de receptiv la ideea de a-şi petrece întreaga zi bântuind pe drumuri de ţară. Înăuntru, Marwick era sprijinit de perete, cu un aer posac. În mod limpede, contactul sexual nu avea aceleaşi efecte asupra lor: pe ea mai degrabă o înviora, dar el se purta întotdeauna de parcă fusese lovit cu ceva în cap.

— Ce părere ai despre nasul meu? îl întrebă.

— Niciuna în mod deosebit, spuse el după ce o studie atent.

— Exact, rosti ea cu satisfacţie. Nasul ei era destul de drept, chiar dacă un pic prea mare pentru a fi cu adevărat frumos, însă nu îl considera remarcabil în niciun fel. Totuşi, bărbatul de la prăvălie a zis că mă arată a fi o Holladay.

Spre mirarea ei, Marwick părea blocat. Se aplecă înainte şi o cercetă atât de intens, încât, fâstâcită, îşi acoperi nasul cu mâna.

— Este un nas foarte normal, insistă ea. Nu-mi spune altceva.

— Nu aş îndrăzni, zise el reprimându-şi un zâmbet. De fapt, este un nas încântător.

Olivia îşi lăsă mâna jos şi bătu şăgalnic din pleoape.

— Un compliment! Mi-am schimbat părerea: nasul meu trebuie să fie a opta minune a lumii!

Ducele se rezemă pe banchetă, posomorându-se la loc.

— Ţi-am mai făcut complimente şi înainte.

— Da? Ea ridică din umeri. Nu mi-am dat seama.

— Ba am făcut-o.

Olivia nu voia să-l contrazică. Se uită afară pe geam, conştientă brusc de o senzaţie de nervozitate în stomac. Această porţiune a Kentului, această ultimă fâşie de teren fertil înainte ca solul să se transforme în sare şi nisip, era pământul strămoşilor ei. Câmpuri drepte, verzi, se întindeau nesfârşite sub cerul cenuşiu. Dacă aceşti oameni, aceşti Holladay, îi trânteau uşa în nas, nu avea să plângă. În absenţa… interludiului de pe acea banchetă, ar fi fost pregătită să riposteze cu mânie. Aşa însă, decise să-i lase lui Marwick sarcina de a-i intimida.

— Ţi-am spus că eşti frumoasă, zise el.

— O, da, sigur, spuse ea după o clipă de uimire. Dar a fost în timpul… Se îmbujoră. Ciudat cum un om putea face lucruri fără ruşine, dar nu putea vorbi despre ele.

Zâmbetul lui era acum sugestiv.

— Se pune la socoteală. Dar o voi repeta, ca să nu fii sceptică: eşti frumoasă, Olivia.

Se încruntă, nedumerită de motivul pentru

care spunea aşa ceva.

— Nu sunt, nu în mod deosebit.

— Ba da. Eşti.

Ce prostie mai era şi asta?

— Ştim amândoi cum arată frumuseţea. Un ton iritat i se strecură în voce. Nu-i plăcea să fie luată de sus. Răposata ta soţie era frumoasă. Însăşi imaginea frumuseţii.

O pomenise anume, sperând ca astfel să închidă conversaţia, însă el se mulţumi să ridice din umeri.

— Era drăgălaşă, dar nu frumoasă.

— Este ridicol, protestă ea, străduindu-se să-şi mascheze un zâmbet de satisfacţie. Vrei să spui că frumuseţea se găseşte într-un maxilar pătrăţos? îşi atinse bărbia. Un pătrat perfect?

— Decizie. Hotărâre. Da, aceste lucruri sunt frumoase.

— Eu vorbesc despre *maxilarul* meu.

— Astfel văd eu maxilarul tău.

Olivia era descumpănită. Ce sens avea toată vorbăria asta în doi peri? Dar el părea destul de serios. O privea cu o luciditate perfectă.

Brusc, simţi nevoia să-şi ferească ochii. Dacă îşi bătea joc de ea…

— Este evident că îţi par atrăgătoare. Şi sunt drăguţă, fără îndoială. Mai am toţi dinţii în gură. Dar nu este acelaşi lucru cu frumuseţea. La asta mă refer.

— Stăpânire de sine, zise el. Demnitate. Calităţi superbe. Le văd în coloana ta dreaptă. În felul în care stai, în postura ta.

Avea o ţinută atât de distinsă? Nu îşi dăduse seama niciodată. Un fior de mulţumire răsări din vanitatea ei neglijată.

— Nu fi absurd!

— Sunt al cincilea duce de Marwick. De asemenea, conte de Beckden şi baron Wellsley. Pot fi orice, dar nu *absurd.* Când ea îşi dădu exasperată ochii peste cap, adăugă: Tenacitate. În unghiul bărbiei tale. Dă în încăpăţânare, desigur, dar toate virtuţile ajung defecte dacă le duci prea

departe.

Olivia îi aruncă o privire scurtă, batjocoritoare.

— Asemenea complimentelor care se învecinează cu criticile?

Ducele îi zâmbi. Uitându-se pe geam, ea îşi ţinea respiraţia, sperând (ce ridicol!) ca el să continue. Şi o făcu.

— Pasiunea din culorile vii ale părului tău. Văd nuanţe noi de fiecare dată. Am numărat cel puţin nouă. Îi cataloga nuanţele părului? se întrebă ea, dar nu făcu niciun comentariu, lăsându-l să vorbească mai departe: Inteligenţa din sprâncenele tale. Chibzuinţă în felul în care s-au încruntat, acum că încerci să îţi dai seama dacă sunt sincer. Şi sunt. Ai fi înţeleaptă dacă m-ai crede. Te studiez deja de ceva timp. Faţa ta a fost prima pe care am văzut-o după câteva luni de izolare, faţa pe care am văzut-o prin beznă. Şi s-ar părea că o cunosc mai bine decât tine, dacă te îndoieşti de propria ta frumuseţe.

Ea îşi ţinuse răsuflarea, şi acum nu şi-o putea

recăpăta. Îl privea stupefiată, iar expresia de pe faţa lui era… sobră şi tandră, şi absorbită. Se întrebase atunci, în grădină, dacă vreun bărbat avea s-o mai privească astfel vreodată. Nu visase că Marwick putea fi acela. Dar aceasta fusese nădejdea ei secretă.

— Eşti nebun, şopti tulburată. Poate că *tu* ai nevoie de ochelari.

El îi dărui un zâmbet blând.

— Umor şi agerime, în curbura buzelor tale. Şi în ochii tăi… Zâmbetul i se topi. Speranţă.

Olivia înghiţi în sec. El mai făcuse această remarcă şi înainte, în bibliotecă.

„Te vei uita întotdeauna astfel la mine?” îşi muşcă buza pentru a opri cuvintele şi îşi puse mâna în dreptul inimii, care se strânse dureros. Cunoştea răspunsul la această întrebare mai bine decât el. Ducele credea că nu avea să revină la vechiul mod de trai, dar într-o bună zi urma s-o facă. Lumea nu putea să meargă înainte fără el la nesfârşit. El, pe de altă parte, nu avea să îndure marginalizarea un timp prea îndelungat.

Avea să înceteze să o privească astfel de îndată ce-şi amintea cine era cu adevărat.

Trăsura încetini, iar Olivia se forţă să se uite afară. Casa nu-i trezea nicio amintire. Avea un singur nivel, era acoperită cu şindrilă albă, doar cu puţin mai mare decât casa în care copilărise ea. Un hambar de piatră se înălţa în spatele ei, pe o pajişte cu iarbă îndoită de vânt.

— Desigur, zise el când vehiculul se oprea, elementul suprem, care nu se evidenţiază nicăieri în mod deosebit şi totuşi se vede pretutindeni, este curajul tău. Când ea oftă posomorâtă, adăugă: Ştiu că eşti pregătită să dai ochii cu aceşti oameni – familia ta, Olivia. Dar nu este nevoie să o faci. Poţi rămâne aici cât discut eu cu ei. Şi apoi, dacă vor dori să te cunoască, să vină ei la tine. Cred că meriţi atâta lucru.

Olivia rămase fără glas. Marwick nu menţionase bunătatea. Aceasta era calitatea *lui,* care îi lipsea ei. Fiecare bucăţică din el era impregnată de bunătate, deşi se lupta să o ascundă. Poate că ea era singura persoană de pe lumea asta care o vedea limpede. Chiar şi el însuşi

părea să fie orb.

— Mulţumesc, răspunse în cele din urmă. Dar astăzi… s-ar părea că vreau să le fac pe toate.

Ducele o credea extrem de curajoasă, dar fără el nu ar fi îndrăznit niciodată să se apropie de femeile răutăcioase de pe stradă. Alături de el îşi descoperea noi calităţi, armuri făurite din oţel care o încântau. Avea să profite de ele acum.

— Vreau să scap de toate dintr-o lovitură.

— Atunci îţi urez noroc, murmură el. Îi ridică mâna pentru o singură sărutare, care o pătrunse până în măduva oaselor.

*

Doamna Holladay, minionă şi cu părul argintiu, avea obrajii îmbujoraţi şi ochii luminoşi ai unui personaj de basm: vrăjitoarea bună care salvează copiii din colţii lupilor. Dar purta straie de doliu şi, când îi primi la uşă, salutul ei politicos fu inert, moleşit de o oboseală evidentă.

Doliul ei, alături de bucla de păr pe care o purta la gâtul ridat, o reduseră pe Olivia la tăcere. Marwick, fără să-şi prezinte însoţitoarea, se mulţumi să spună că veniseră dintr-un motiv delicat, dar urgent.

— Ar trebui să staţi jos înainte să începem discuţia, o sfătui.

Doamna Holladay îi conduse în salon şi îi ceru servitoarei să le aducă ceai. După ce le oferi câte o ceaşcă, se interesă cu un zâmbet politicos, dar confuz:

— Deci, cum aş putea să vă fiu de ajutor?

Olivia trase aer în piept.

— Nu mă veţi recunoaşte, însă mama mea a fost Jean Holladay, fiica dumneavoastră.

Doamna Holladay scăpă ceaşca. Ceaiul se vărsă pe covor, dar ea nu părea să observe. O fixa şocată, cu buzele tremurând.

— Of, te-ai întors acasă! Duse o mână la gură. De-ar fi trăit şi Roger să te vadă…

Roger era răposatul soţ al doamnei Holladay,

care murise cu doar două luni în urmă. Ea se repezi să aducă o fotografie de-a lui, apoi schimbă direcţia şi zbură afară. Olivia o auzi însărcinându-l pe vizitiu să ducă un bilet la ferma învecinată – ai cărei proprietari îşi dădură silinţa să răspândească vestea cât mai repede cu putinţă, căci după un sfert de oră salonul era plin cu străini, toţi proclamându-se drept rudele Oliviei.

Verişori, unchi, nepoate şi nepoţi, vechi prieteni dragi ai mamei sale se înghesuiau să se prezinte. În mijlocul acestei primiri ciudate şi călduroase, Olivia se găsi în imposibilitatea de a ajunge la motivul vizitei. Se simţea amorţită, copleşită, o insulă de calm într-o mare de lacrimi şi râsete. Marwick, ba aşezat pe canapea, urmărind-o cu o privire impenetrabilă, ba prins într-un colţ, discutând cu un fermier (pe ai cărui pantaloni se zăreau paie rătăcite), nu fu de niciun ajutor. Dar când reuşi să scape într-un târziu din îmbrăţişări şi se aşeză, ducele apăru imediat lângă ea, întrebând-o discret dacă totul era în regulă.

Bineînţeles. Îşi adună curajul.

— Doamnă Holladay, spuse privind-o fix,

pentru a lămuri că nu se referea la vreuna dintre celelalte patru doamne Holladay, două cu sugari în braţe. Trebuie să vă vorbesc între patru ochi.

— Desigur, draga mea! Doamna Holladay propuse o cină târzie, şi acesta păru un semn pentru ca toţi musafirii să se împrăştie, promiţând că aveau să revină cu o mulţime de feluri de mâncare.

Când rămaseră singuri, doamna Holladay („Bunica, aşa ar trebui să-mi spui”) se aşeză în faţa lor şi începu să tricoteze, radiind în timp ce andrelele ţăcăneau.

Olivia luă mâna lui Marwick. Ochii umezi ai doamnei Holladay sesizară îndată mişcarea; cumva, această mică dovadă de convenienţă o zgândări pe Olivia să pună întrebarea care, odată exprimată, îi aprinse furia:

— De ce eşti atât de bună cu mine? Ai alungat-o pe mama din pragul casei când a avut cea mai mare nevoie de dumneata. De ce?

Doamna Holladay îşi scăpă andrelele.

— Dumnezeule milostiv, copilă! Să o

alungăm? A spus *ea* asta? Noi nu am făcut niciodată aşa ceva!

În mod ciudat, Olivia simţi mai tare surprinderea lui Marwick, vădită în strângerea puternică a degetelor sale peste degetele ei.

— Dar aţi făcut-o, îmi amintesc. V-aţi certat, şi apoi am plecat în întuneric, căci ea a spus că nu putem rămâne.

— Asta a fost din cauză că a refuzat să ne asculte. Doamna Holladay se aplecă înainte, albă la faţă. I-am spus că nu ar trebui să-l suporte. I-am spus că ar trebui să îl dea în judecată. Şi ea a refuzat, zicând că n-ar fi putut să-i facă aşa ceva. De parcă i-ar fi fost datoare! Şi da, pentru numele lui Dumnezeu, ne-am certat din cauza asta! Felul cum abuzase de ea nenorocitul acela îl scotea din minţi pe bunicul tău. El voia dreptate. Şi-ar fi vândut fiecare bucăţică de pământ ca să plătească pentru proces, dacă ea l-ar fi lăsat.

Ar fi putut la fel de bine să vorbească în chineză. Dar o presimţire ciudată o copleşi pe Olivia, furnicându-i pielea.

— Un proces?

— Da, un proces! Ce altceva am fi putut face?

— Pentru ce motiv l-aţi fi acuzat? se interesă ducele.

— Pentru bigamie, desigur! pufni dezgustată doamna Holladay. Cum s-a putut căsători cu fata aceea din America, cum a *îndrăznit* să o facă, dacă era deja însurat cu fiica mea?

*

Olivia şedea pe un buştean la marginea unui iaz acoperit cu frunze de nufăr. Apa întunecată strălucea în lumina după-amiezii târzii. De parcă iama uitase de acest colţ din Kent, multe ramuri erau încă înverzite, şi aerul era blând, mirosind a frunze putrede şi a sevă.

Îl auzi pe Marwick venind cu mult înainte de a-l vedea. Nişte crengi îi trosniră sub picioare, apoi o piatră zbură pe lângă ea, sărind pe oglinda iazului.

— Bravo! îl lăudă.

— Pot să o fac şi mai bine, spuse el aşezându-se lângă ea pe buştean. După ce studie scurt pământul, luă o altă piatră şi îşi dovedi afirmaţia.

Olivia ştia cum se simţea acea piatră când făcea ultimul salt. Surprinsă că pământul îi fugise atât de brusc de sub picioare.

Ascultase cât de mult putuse, însă când neamurile începuseră să se îngrămădească vesele în salon, aducând tot felul de vase şi sticle, oboseala o biruise. Pretextând o vizită la toaletă, se strecurase pe uşă şi urmase cărarea prin pădurice până la acel iaz.

— Probabil că se întreabă unde sunt.

Ducele ridică din umeri.

— Sunt îngroziţi că mama ta nu ţi-a spus adevărul.

Ea se muşcă puternic de obraz. Da, bine, ceea ce simţea era furie. Furie şi… o rană adâncă, adâncă.

— Trebuie să fi avut motivele ei. Cum el tăcu,

Olivia adăugă: L-a iubit. Asta, mai mult decât orice, este dovada supremă.

Să-l apere pe ticălos chiar şi cu preţul propriei fericiri.

— Ar fi putut să te iubească mai mult, observă el calm. Să te supună unui asemenea chin…

— *Nu.* Ea apucă o piatră şi o aruncă. Nu săltă nici o singură dată, ci se scufundă cu un pleoscăit puternic. M-a iubit mult. Ce ai putea să ştii tu despre asta? Poate că, dacă n-ar fi acceptat această bigamie în tăcere, Bertram ar fi trimis pe cineva să o sugrume.

— Poate, spuse el după o pauză. Acum măcar înţelegem de ce te vânează pe tine. Dacă se teme că ai dovada căsătoriei lui cu mama ta…

Simţi usturimea provocată de lacrimi. De ce acum? Îşi păstrase ochii uscaţi ultima jumătate de oră.

— Ce glumă. Nu o am.

— Sigur că o ai!

— Da? se miră ea trecându-şi mâna peste ochi.

— La asta s-a referit mama ta prin acel rând din jurnal, spuse el mângâind-o cu degetul mare pe obraz. „Adevărul ascuns” – acesta este registrul parohiei. Bunica ta mi-a explicat totul. În noaptea în care aţi venit aici, familia s-a sfătuit cu pastorul care îi căsătorise pe părinţii tăi. El s-a hotărât să ascundă registrul – o decizie înţeleaptă, deoarece biserica a fost jefuită nu peste mult timp. A dispărut ceva argintărie, împreună cu registrele – cu excepţia celui pe care îi ascunsese pastorul.

— O! Silaba părea să îi sară din gură. Ea se uită pe pământ la locul unde ar fi căzut.

— Deci se poate dovedi, încheie el. Cum Olivia se mulţumi să dea din cap, Marwick o prinse de mână şi o întrebă blând: Doar atât ai de spus?

Tânăra femeie simţi un fior ciudat de nelinişte la vederea privirii lui încruntate: era îngrijorată ca nu cumva să-l fi dezamăgit, îşi trase mâna din a lui şi îşi concentră atenţia asupra frunzelor de nufăr.

Nu considerase că era datoare nimănui, în afară de mama ei – şi poate de Elizabeth Chudderley, care merita toată recunoştinţa deoarece o angajase fără o recomandare adevărată. Dar ce era neliniştea de acum dacă nu dovada că se simţea datoare faţă de *el?* Datoare nu doar în legătură cu lucrurile simple, de genul scopurilor comune în legătură cu Bertram. Îşi făcea griji în legătură cu starea lui de spirit. Dorea ca el să fie… fericit.

Ştia însă că fericirea lui era condiţionată de întoarcerea într-o lume în care ea nu îl putea urma. Minunat. Îşi săpase singură o groapă perfectă.

— Cu siguranţă a fost… ciudată, spuse, dregându-şi glasul. După-amiaza.

— Ciudată în cel mai bun sens, răspunse el vioi. Dacă am avea un exemplar din *Almanahul lui Debrett,* am putea face corectura necesară.

Olivia nu voia să se gândească la asta. Consecinţele demascării lui Bertram necesitau o reflecţie profundă, şi ea petrecuse destulă vreme în această dispoziţie neguroasă. Mai bine să se

concentreze asupra lucrurilor mai simple, mai vesele: avea o familie. Avea un cămin. Avea tot ce îşi dorise odată.

Dar unde îi era triumful? De ce nu o trăgea inima să se întoarcă în casă, să îi cunoască pe toţi, să se scalde în urările lor de bun venit, în afecţiunea pe care o ofereau atât de uşor?

Ei nu o cunoşteau. Nu aveau nici cea mai vagă idee cine era. Ştiau doar că o femeie pe care o iubiseră o adusese pe lume. Dar bărbatul care îi stătea alături o cunoştea, şi el era tot ce îşi dorea. „Dumnezeu să mă ajute!”

Îl privi aruncând o altă piatră, apoi îşi permise să îl ia de mână. Doar atât.

— Nu aş reuşi niciodată, comentă ea după ce piatra se scufundă la al cincilea salt.

— Ai nevoie doar de exerciţiu. Şi de un iaz, desigur.

— Atunci asta mi-a lipsit. Singurul iaz din Allen’s End era balta vacilor – şi, te asigur, mirosul m-a ţinut departe.

— Fetiţele sunt aşa de năzuroase!

— Nu îmi pot imagina că tânărul moştenitor al titlului de duce a exersat într-o groapă împuţită, spuse ea amuzată.

— Mai degrabă un lac mai mititel. Cu un rânjet, Marwick îşi trecu degetul mare peste falangele ei. Mult mai dichisit. Aveam un ajutor de grădinar a cărui unică sarcină era să smulgă buruienile.

Olivia încercă să-i întoarcă zâmbetul. Aceasta era doar una dintre zilele cele mai fericite din viaţa ei, nu?

Şi el o împărţea cu ea. Era aici, împreună cu ea, acum.

— Mă întreb… zise el, dar se opri.

Dacă pentru a fi fericită trebuia să rămână alături de el, nu avea nicio şansă.

— Şi eu mă întreb, replică ea, simţind deodată răcoarea.

— Continuă.

— Tu primul.

Ducele îi adresă un început de zâmbet.

— Mă întreb cum am fi fost noi, amândoi, dacă am fi crescut într-un astfel de loc.

„Noi.” Cu inima strânsă, Olivia încercă să-şi tragă mâna, dar strânsoarea lui deveni mai puternică. După o clipă îi cedă.

— Cred că am fi fost îngrozitor de răsfăţaţi.

— Fără îndoială că ai dreptate, spuse el cu un râs gutural.

Se ţinură de mână, fără să vorbească, în timp ce lumina se schimba în jurul lor. Iazul reflecta soarele după-amiezii târzii, fire de polen şi puf pluteau în razele care se strecurau printre copaci. Bulele care se ridicau la suprafaţa apei se spărgeau şi dispăreau. Un peşte ieşi cu gura căscată. Undeva departe se auzi chemarea unei păsări.

— Ţi-ar fi priit aici. Cea mai isteaţă fată din district. Răsfăţată şi admirată de toată lumea. Asta ai fi meritat.

— Dar mi-e teamă că nu aş fi învăţat să vorbesc italiana, remarcă ea înghiţindu-şi nodul din gât.

— O, ai fi găsit tu o posibilitate.

Olivia ridică din umeri. Poate că ar fi găsit. Însă ar fi fost nevoie să-şi dorească să înveţe italiana – şi, lipsită de dispreţul, ostilitatea şi suspiciunea locuitorilor din Allen’s End, ce ar fi ţinut-o cu nasul în cărţi? Poate că şi-ar fi petrecut după-amiezile jucându-se de-a prinselea şi căutând comori. Ţipând şi certându-se şi sărind coarda… învăţând să îşi facă prieteni în loc să înveţe cum să se ascundă.

Îşi drese vocea.

— Dacă *tu* ai fi crescut aici, eu aş fi fost obligată să învăţ să joc şah. Altfel, cine ţi-ar fi explicat Gambitul lui Blackburne? Nu aveai nicio şansă de unul singur. Se uită la el cu colţul ochiului şi văzu că zâmbea. Prinzând curaj, continuă: Dar tot ai fi intrat în politică. Ai fi fost un parlamentar bun, un adevărat erou al oamenilor de rând. Ţi-am fi spus – o amuză ideea – Bunătatea pământului.

— Asta e o idee nebunească, râse el. Dar nu sunt atât de sigur. E un drum lung de la grajd la Parlament.

— Ţi-ai fi croit o cale. Încumetându-se să păşească pe un teren nesigur, Olivia adăugă: Nu ţi-ai luat idealurile de la tatăl tău. Le-ai descoperit singur. Le-ai fi găsit şi aici.

— Da, murmură el uluit. Toate idealurile mele. Ai văzut unde m-au călăuzit în ultimul an.

Cuvintele lui erau cinice, dar tonul era speculativ. Ea îi strânse mâna în semn de încurajare.

— Aceste idealuri sunt încă o parte din tine. Doar te-ai odihnit. Aveai nevoie de odihnă. Dar în curând vei ridica din nou mănuşa – foarte curând, cred.

Şi atunci nu avea să mai existe loc pentru ea.

— Poate. Dacă îmi aduc aminte cum să-mi pese de asemenea lucruri.

— Încă îţi mai pasă.

— Am învăţat să îmi pese de alte lucruri

acum. Cu blândeţe, îi atinse obrazul. Ar trebui să îmi spui Alastair.

Ea înghiţi în sec. Deodată părea important să vorbească.

— Am fi fost prieteni adevăraţi dacă am fi crescut aici împreună. Se obligă să adauge: Alastair.

— Cred că ai dreptate, Olivia, spuse el mângâindu-i faţa. Şi am fi putut veni aici, în exact acest loc, ca să stăm de vorbă, aşa cum fac prietenii.

— Foarte des. Şi poate… Ea zâmbi. Nu doar ca să vorbim. Acesta este locul unde m-ai fi sărutat, cred. Prima dată. Când am fi avut amândoi… şaisprezece ani?

— Cincisprezece. Paisprezece.

— Ce copilandri precoce!

— Da. Nechibzuiţi. De-abia ieşiţi din copilărie. Şi prima dată când te-am sărutat… Se aplecă, şi ea îi veni în întâmpinare. Ar fi fost astfel, conchise el lipit de gura ei.

Buzele lui erau calde, nespus de dulci. Parcă ar fi dorit ceva de la ea, ceva preţios ce trebuia mai degrabă obţinut prin ademenire decât luat. Şi ea i-l dădu, cu bucurie.

În cele din urmă, Alastair îşi întoarse faţa ca să-i sărute tâmpla.

— Ai fi fost şocată. Dar nu mai mult decât aş fi fost eu de propria temeritate.

Olivia îşi ascunse faţa în umărul lui pentru a-şi masca zâmbetul.

— Aşa să fie?

— Păi, un băiat de la ţară, ignorant, fără cine ştie ce experienţă, cum să nu fie şocat?

— Ca fată de fermier, poate că eu n-aş fi fost. Fetele de fermier sunt obraznice. Când tu te-ai fi desprins şocat, eu te-aş fi tras înapoi pentru un alt sărut.

— Aşa ai fi făcut?

Bucuroasă de plăcerea uimită din vocea lui, îşi înălţă capul pentru a-i arăta zâmbetul.

— O, da. Aşa.

Sărutul lui fusese lent şi cuceritor. Dar fetele de la ţară nu aveau prea multă răbdare pentru aşa ceva. Îi linse buza de jos, făcându-l să suspine, apoi îşi strecură mâna în părul lui şi îi trase cu putere gura pe a ei.

Dorinţa se ivi între ei ca un fulger, copleşitoare. Ţinând-o de talie, Alastair îşi înclină capul şi o sărută încă mai apăsat.

Dar apoi, ca într-o simfonie, veni un moment în care amândoi se opriră. Nu avuseseră nevoie de cuvinte ca să se înţeleagă.

— Mă întreb cât de obraznică aş fi. Te-aş cunoaşte atât de bine, până la urmă. Dar până în această clipă, ai fi fost doar un prieten.

Lui îi scăpă o respiraţie uşoară.

— Nu ar fi fost niciodată un *doar.* Am fi ştiut dintotdeauna, cumva, că va fi mai mult de atât.

— Da. Olivia îi prinse mâna, îi sărută palma şi apoi şi-o apăsă pe obraz. Cred că aş fi foarte îndrăzneaţă. Nu aş simţi niciun fel de teamă. Tu ai

fi atât de sigur… şi deloc sigur, în acelaşi timp. Aş avea încredere deplină în tine.

— Şi eu nu m-aş teme niciodată că te voi dezamăgi. Vocea i se auzea înfundat, căci îşi îngropase faţa în părul ei. Pentru că aş avea nevoie de încrederea ta ca de aer. Şi dacă tu ai fi îndrăzneaţă cu mine, nu aş vedea-o ca pe o dovadă de îndrăzneală, ci de înţelepciune.

— Aşa ar fi?

— Da. Deoarece amândoi am şti că nu va trebui să te gândeşti niciodată să săruţi pe altul.

— Şi de unde aş şti acest lucru? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Ai şti că doresc să te iau de nevastă.

— Aş şti? bolborosi ea.

— Da. Înainte de următoarea recoltă, zise el răguşit, desprinzându-se din îmbrăţişare. Cu o expresie mohorâtă pe chip, se uită departe, peste iaz.

Olivia expiră tremurat. Era doar o fantezie. Dar el nu vedea cât de dureroase erau asemenea

jocuri? îşi imagina că ea s-ar fi culcat cu oricine ar fi salvat-o din închisoare? De ce mai lăudase că o cunoştea?

Îşi dorise un loc al ei. Acum avea unul. Dar tot acum îşi dădu seama că nu *oricare* loc ar fi fost bun.

Încruntată, apelă la bunul-simţ.

— Aş refuza să mă mărit cu tine, desigur.

El îi aruncă un zâmbet fugar, cu jumătate de gură.

— Aceasta ar fi o greşeală. Tu meriţi dragoste. Şi o familie. Toţi acei copii pe care mi-ai zis odată că nu îi vei avea.

— Taci! De ce o tachina astfel? De ce o provoca să viseze la dragoste, atâta vreme cât el stătea în faţa ei? *Tu,* dintre toţi oamenii, să-mi spui aşa ceva?

— Eu, dintre toţi oamenii. După o clipă, Alastair adoptă un ton grav: Lasă-mă să îţi spun adevărul pe care mi l-ai cerut odată. Am vrut să îmi iubesc soţia, Olivia. Credeam că o fac. Cu

siguranţă o credeam întruchiparea a tot ce este demn de dragoste, atunci când ne-am căsătorit.

„O, Doamne!” Ea inspiră puternic. Nu-şi dorise să ştie. Nu cu adevărat. Dar el îi ţintuia privirea şi nu putea să şi-o ferească, deşi era conştientă că sângele îi dispărea din obraji şi nu-şi putea ascunde suferinţa.

— Iubeam ideea pe care o întruchipa, urmă el calm. Soţia perfectă pentru un bărbat de rangul meu. De familie bună. Elegantă. Nu o femeie care să se lase condusă de pasiuni şi toane pe căi greşite, asemenea mamei mele. Dar ea îşi dăruise inima unui alt bărbat. Numele lui era Roger Fellowes.

Olivia îşi acoperi gura. Fellowes fusese unul dintre amanţii ducesei.

— Da, recunoşti numele din scrisori, desigur. El a fost prima ei răzbunare împotriva mea – primul bărbat pe care şi l-a adus în aşternut. Ei se cunoscuseră însă cu mulţi ani înainte, atunci când Margaret îşi făcuse debutul în societate. Deşi Fellowes nu era destul de avut ca să obţină acordul tatălui ei, se hotărâseră să rămână

împreună. Eu o ştiam. Toată lumea o ştia. Dar o voiam, indiferent de asta.

— De ce îmi spui aceste lucruri? îl întrebă ea, brusc temătoare.

Acum, dintre toate momentele posibile, şi atât de calm, cu vocea adumbrindu-se numai când îşi descria propriul rol.

— Deoarece trebuie să ştii. Dacă m-ai fi întrebat acum trei zile, ţi-aş fi răspuns că nu mai pot avea încredere în nimeni altcineva. Dar acum problema este că nu mai pot avea încredere în mine însumi, şi tu ar trebui să ştii de ce.

Fu cuprinsă de o deznădejde teribilă. Această mărturisire nu era un semn că Alastair dorea să îşi arate adevărata faţă, să se apropie de ea. Era, în schimb, un avertisment că nu avea s-o facă niciodată.

— Ştiam că Margaret nu mă dorea, continuă el. Mă gândeam însă că aş putea să o câştig. Luă altă piatră, învârtind-o între degete. Ea era prea bună pentru Fellowes. Şi eu eram moştenitorul unui titlu de duce, până la urmă. Preşedintele

Union Society de la Cambridge. Şef de promoţie, destinat unei cariere strălucite. Deja avusesem un discurs de mare succes în Camera Comunelor. Urma să fiu prim-ministru într-o bună zi, toată lumea o spunea. Pe scurt, eram exact genul de bărbat pe care ea îl merita. La rândul ei, era partida ideală: instruită, de familie bună, manierată. Cum de m-a putut refuza? Zâmbetul lui părea o tăietură macabră pe chipul atât de frumos. Se opri, pierdut în amintiri. Tatăl ei a venit la mine, continuă peste câteva clipe. Îmi observase interesul. Ştiam că, dacă i-aş fi confirmat bănuielile, ar fi luat măsuri ca să-l îndepărteze pe Fellowes. I-am spus însă adevărul. Doream să mă însor cu ea.

Olivia ghici încotro se îndrepta povestea. În sfârşit, începea să-i înţeleagă soţia.

Alastair expiră cu putere.

— Pot doar să-mi imaginez ce impresie ţi-ai făcut din acele scrisori. Că era nebună? Nu era. Avea motive să mă deteste. Tatăl ei i-a oferit lui Fellowes o mită consistentă pentru a-şi lua tălpăşiţa pe Continent. Mi-a spus asta în ziua în

care Fellowes îşi rezerva biletul de vapor. Aş fi putut să-l opresc, dar nu am făcut-o. El îşi vânduse dragostea, în definitiv. De ce să discut cu un astfel de om? Eram pregătit să o ajut pe Margaret, să îi ofer un antidot pentru mândria ei rănită. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce o abandonase Fellowes, şi eu nu i-am suflat nicio vorbă. Dar la un an după nunta noastră, el s-a întors din Italia şi i-a expus propria versiune asupra faptelor. Că ar fi fost obligat să plece, nu mituit.

— Ea a dat vina pe tine, şopti Olivia.

— Desigur. Tu nu ai face la fel?

— Nu mă pune în locul ei!

Alastair îi aruncă o privire lungă, limpede, ce părea să-i pătrundă până în inimă.

— Nu, murmură el. Nu o fac.

Ea răsuflă uşurată. Se lăsă o tăcere destul de lungă pentru ca un cor de păsări să înceapă să ciripească în jurul lor.

— M-a acuzat că am conspirat cu tatăl ei, spuse el într-un târziu. Că i-am furat singura şansă

la fericire. Din păcate, nu am fost… *răbdător* cu ea. Fellowes o părăsise. Şi noi fuseserăm fericiţi, nu? Aceasta era dragoste, nu? Manieraţi, politicoşi. Fără să ne certăm vreodată.

Pentru Olivia nu suna a dragoste, ci a politeţe. Dar nu spuse nimic.

— Nu înţelegeam nici în ruptul capului de ce ar fi preferat un astfel de om în locul meu. Într-un final, ea a părut să fie de acord cu mine. Alastair făcu o grimasă, apoi continuă: Credeam că ne-am împăcat. Doar că, după cum s-a dovedit, nu a fost aşa.

— Te învinuieşti degeaba, spuse Olivia, pricepând acum de ce nu avea îndurare pentru el însuşi, de ce furiei lui îi luase atât de mult să se îndrepte spre exterior, spre Bertram şi ceilalţi. Te învinuieşti pe tine pentru ce ţi-a făcut ea.

— Mă învinuiesc pentru o mulţime de lucruri, în frunte cu amăgirea. Credeam că găsisem soţia perfectă. Că dragostea trebuia să apară, să se dezvolte natural. Că devenisem un bărbat complet diferit de tatăl meu – şi că încheiasem o căsătorie care avea să şteargă toate păcatele şi greşelile

părinţilor mei. Privind înapoi, orbirea mea este extraordinară. Am fost trufaş, ignorant…

— Nu. Deodată, în mintea ei se făcu lumină. Alastair suferea încă de orbire. Problema nu ai fost *tu,* îi spuse cu un hohot sugrumat. Nici Bertram nu a fost demn de dragostea mamei mele, dar ea l-a iubit oricum. Nu vezi? Dragostea nu se *câştigă.* Şi nu se iveşte din perfecţiune. Ea…

— Numeşti acest lucru dragoste? replică el tăios. Motivul tuturor greutăţilor ei – şi ale tale. Aceasta nu este dragoste, este idioţenie. Egoistă, nechibzuită…

Olivia sări în picioare.

— Cum îndrăzneşti să o judeci?

— Foarte uşor, mârâi el ridicându-se. Meritai mai mult, Olivia. Şi ea ar fi putut să se lupte pentru tine. În schimb, a pus interesele unui nemernic mai presus de cele ale propriului copil.

Ea deschise gura să ţipe furioasă, dar nu-i ieşi decât un suspin, îşi acoperi buzele cu mâna, îngrozită. O străpunsese cu o precizie de asasin, arătându-i de ce nu se mai putea încrede niciodată

în sentimentele lui şi de ce nu ar fi trebuit să se încreadă în cele ale mamei sale.

Îl auzi blestemând. O luă în braţe şi îi apăsă faţa pe umărul lui, fără să-i bage în seamă protestele. Scuzele lui murmurate treceau peste capul ei. Nu le dorea. Se forţă să fie asemenea unui stâlp de fier, indiferentă la orice dovadă de tandreţe.

— Meriţi să fii pe primul loc, îi şopti în păr.

Intenţionase să fie o alinare, fără îndoială, dar era cel mai crud lucru pe care i-l spusese vreodată.

— Şi cine mă va trata astfel? Tu?

O strânse mai tare, fără să răspundă. Sigur că nu. Cu toate păcatele lui, nu-l prinsese minţind vreodată.

Se depărtă de el, ştergându-şi cu putere ochii.

— Vreau să merg la Londra. Acum, imediat.

— Olivia…

— Vreau să aranjezi o întâlnire cu un avocat, unul cât se poate de dur.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Dădu s-o atingă, însă ea păşi înapoi. Mâna lui căzu, strânsă în pumn. Stai aici. Aceasta este familia ta. Întrebi cine te va pune pe primul loc? Ei o vor face. Sunt atât de nerăbdători să te cunoască…

— Sunt nişte străini! ţipă ea. Nu. Merg la Londra. Ridicându-şi bărbia, declară: Eu mă pun pe *mine* pe primul loc. Şi vreau să mă uit în ochii lui când va afla că este distrus.

Capitolul 17

— Te-am întrecut!

Olivia se ascunse în adăpostul oferit de un stejar bătrân, cu inima cât un purice. Pe partea cealaltă a străzii, uşa unei case tocmai se

deschisese, lăsând să iasă trei lachei cu bagaje şi apoi o dădacă şi doi băieţi, niciunul mai mare de nouă ani. Puştii se întrecură până la trăsura care aştepta, înghiontindu-se, cu feţe luminoase.

Nu îşi permisese să se gândească la ei până acum, dar în biroul avocatului, când acesta luase un exemplar din *Debrett* pentru a face verificările necesare, se uitase la cele trei nume tipărite mărunt sub al lui Bertram şi simţise ceva rupându-i-se în suflet. Dintr-odată, furia o părăsise. De-abia mai fusese în stare să vorbească.

Nu putuse explica motivul acestei transformări. II rugase pe Alastair să o ducă în apartamentul de burlac de pe Brook Street ca să se odihnească. În loc de asta, zăcuse trează în timp ce dimineaţa se întindea la nesfârşit, această primă dimineaţă a anului, gândindu-se la nume: Peter, James, Charlotte.

În prag apăru acum o dădacă. În urma ei venea o fetiţă de patru sau cinci ani, cu un păr la fel de roşu ca al Oliviei. Fata se descurcă bine cu prima treaptă, apoi se întoarse nesigură spre uşă.

— Mami, *sus,* plânse ea.

Olivia îşi înfipse degetele în scoarţa copacului. Acea fetiţă era sânge din sângele ei. Sora ei vitregă.

O brunetă elegantă ieşi din casă. Îşi potrivea pălăria, o creaţie de pene şi dantelă pe care şi-o fixase peste buclele castanii într-un unghi îndrăzneţ. Cei optsprezece ani de căsătorie nu o apăsaseră. Privită de departe, nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

Cu pălăria aşezată satisfăcător, ea se aplecă, ajungând cu faţa la nivelul fiicei sale. După un schimb de cuvinte, fata dădu din cap, apoi îşi prinse braţele după gâtul mamei şi râse când aceasta o ridică.

Lady Bertram îşi duse fiica până la trăsură.

Olivia răsuflă puternic. Furia şi frustrarea se adunaseră într-un ghem toxic în stomacul ei. Ar fi trebuit să-l asculte pe Alastair şi să nu iasă din apartament fără el. Dacă l-ar fi ascultat, ei ar fi venit aici împreună, mai târziu, şi nu i-ar fi întâmpinat niciun copil, căci bagajele legate de acoperişul trăsurii sugerau o călătorie îndelungată. Olivia nu ar fi văzut niciodată

chipurile fraţilor ei vitregi, care acum trebuiau să plătească pentru crimele tatălui lor.

După ce fixară geamantanele, lacheii săriră jos, făcând trăsura să se legene uşor pe arcuri. Dinăuntru se auzi strigătul înfundat de bucurie al unui băiat nerăbdător, gata de aventură.

Lady Bertram ieşi din cupeu şi îi urmă pe lachei în casă.

Olivia se forţă să îşi mute privirea. Poteca pe care venise printre copaci şerpuia înaintea ei. Era doar un drum de zece minute până la apartament. Se putea întoarce acolo, să îl aştepte pe Marwick. Să nu pomenească niciodată despre această expediţie.

Dar cum ar fi putut s-o uite pe acea fetiţă? Acea fetiţă care semăna atât de mult cu ea însăşi, încât ar fi putut să aibă şi aceeaşi mamă, nu doar acelaşi tată. Şi băieţii, cu nevinovăţia lor plină de avânt…

O silabă, ascuţită, tare, sufocantă i se blocă în gât. „Nu!” însă nu putea nici să o rostească, nici să o înghită. Aşteptă cu ochii la uşă, de parcă

răspunsul ar fi putut să apară de acolo, sfărâmându-i îndoielile.

Cunoştea viitorul acelei fetiţe. Chiar acum prindea contur, când avocaţii schiţau un proces, când făceau planuri să scoată la iveală o nedreptate veche. Într-un birou de pe Chancery Lane, o fetiţă roşcată era transformată într-o bastardă. Şi nimeni nu ştia mai bine decât Olivia cum avea să arate viaţa lui Charlotte în continuare. Observaţiile ironice, privirile piezişe aruncate pe ascuns, bârfele chicotite – cât de rele aveau să fie acestea pentru o copilă al cărei tată era membru al cabinetului, mâna dreaptă a prim-ministrului? Dezonorarea lui avea să agite întreaga naţiune. Această fetiţă nu putea să scape pur şi simplu urcându-se într-un tren. Scandalul avea s-o urmărească peste tot, din Cornwall până în Scoţia.

Asta din vina lui Bertram, nu a ei! se gândi Olivia furioasă.

Pe de altă parte, ea ar fi fost sursa acestui scandal. Din cauza ei, aceşti copii aveau să vadă tot restul vieţii o scânteie de recunoaştere în ochii

străinilor atunci când se prezentau. Ea ar fi fost răspunzătoare pentru momentul acela stânjenitor când aşteptau să vadă dacă vor fi dispreţuiţi, vor inspira milă sau vor fi ignoraţi cu mărinimie.

Ea purtase pecetea naşterii ilegitime fără durere. Dar o vor face şi ei? Va şti acea fetiţă cum să îşi ridice bărbia, să îşi îndrepte spatele şi să se lepede de povara convenienţelor?

Dacă păstra tăcerea s-ar fi îngrijit de ei mai bine decât o făcuse taică-său pentru ea. Dar asta însemna să nu-şi facă dreptate – şi, mai mult, să nu fie în siguranţă.

Îşi muşcă pumnul. Uitase complet de scopul ei iniţial! Alastair o distrăsese. Fără să vrea, îi umpluse capul cu visuri deşarte. El nu-i oferea nimic permanent, doar scurtele, trecătoarele interludii de plăcere senzuală, însă ea îşi construise visuri pe nimic. Tot nu era în siguranţă. El nu avea să-i stea întotdeauna alături.

Brusc avu o revelaţie: nu era necesar să facă acest secret public. Tot ce-i trebuia era ca Bertram să ştie că nu o putea răni niciodată – nu dacă îşi dorea să nu se afle despre mariajul lui cu

mama ei. Adevărul putea să rămână încuiat în seiful avocaţilor. În momentul în care ea păţea ceva, urma să iasă la iveală – dar numai atunci. Ajungea ca Bertram să ştie doar atât.

Baroneasa ieşi din nou, având aerul uşor agitat al cuiva care se vedea copleşit de însărcinări de ultim moment. Era o femeie care îşi iubea copiii, aici nu încăpea îndoială. Cu siguranţă dorea să ştie dacă viitorul lor depindea de buna purtare a soţului ei. Ţinuta sa încrezătoare, unghiul arogant al pălăriei, o convinseră pe Olivia că avea echilibrul şi judecata necesare ca să *asigure* buna purtare a lui Bertram. Atâta vreme cât astfel îşi proteja odraslele, avea să-l strunească fără ezitare.

Olivia putea să pună capăt întregii poveşti chiar acum cu ajutorul baronesei.

Trase adânc aer în piept şi traversă strada.

— Milady, strigă ea când baroneasa ajunse la trăsură. Trebuie să discutăm.

Femeia tresări şi apoi o studie ca pe o insectă dezgustătoare.

— Trebuie?

Poate o luase drept o vagaboandă, căci rochia Oliviei era murdară în urma călătoriei recente.

— Nu ştiţi cine sunt, dar vă asigur că eu…

— O, dar ştiu cine eşti. Baroneasa bătu rapid în uşa trăsurii şi rosti: Domnule Moore, vino, te rog, să rezolvi o problemă.

*

Alastair trânti uşa de perete.

— Unde este?

Bertram, instalat într-un fotoliu în faţa focului, îşi ridică privirea, complet nedumerit.

— Ce naiba?

Se auziră tot mai tare bocănituri de paşi. Peste o clipă, un lacheu îl prinse pe Alastair de cot.

— Înălţimea Voastră, a năvălit…

— Eşti nebun? Să dai buzna aici?

„Nebun?” Alastair îşi stăpâni un hohot sinistru. Preţ de două ceasuri aşteptase în apartamentul acela gol, numărând secundele, privind uşa ce rămânea închisă, ciulind urechile după paşii ei. Într-adevăr, poate că în acele momente începuse să piardă bucăţi din sine, deoarece o minte întreagă nu putuse explica absenţa ei prelungită. Olivia nu ar fi fugit; el nu-i dăduse niciun motiv.

Sau o făcuse?

De la conversaţia lor de la iazul din Shepwich, păruse tulburată. De ce nu îi ceruse, nu insistase, să îi dea o explicaţie? Pentru că era laş: nu voia să ştie ce o deranja. Nu voia să fie obligat să-i refuze cuvintele pe care ea avea atât de clar nevoie să le audă. Nu o putea iubi. În vechea lui viaţă, ea nu ar fi avut loc. În viaţa lui nouă… el nu avea suficientă încredere în sine încât să facă promisiuni.

Acum însă, în noua lui viaţă, aştepta cu inima încordată, cu o nelinişte vecină cu furia în vreme ce minutele treceau. Ce iad straniu era acesta în

care un bărbat nu putea să păstreze o femeie, dar îi resimţea lipsa atât de profund, atât de înspăimântător, încât instinctul îl mâna să comită o crimă pentru a o şti în siguranţă?

Îşi scoase pistolul din buzunar.

— Nebun, zise el. Halal acuzaţie din partea unui bărbat care şi-ar ucide fiica.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Bertram trase aer în piept şi sări într-o parte. Nu în faţa copiilor mei!

De abia atunci observă Alastair doi băieţi stând turceşte pe bancheta de la geam, cu ochii mari, cu un joc de dame uitat între ei.

Feţele lor palide îi stăviliră furia doar o clipă, după care aceasta reveni şi mai mistuitoare.

— De le-ai purta aşa de grijă *tuturor* copiilor tăi. Ce-ai făcut cu ea?

Bertram se uită peste umărul lui Alastair.

— Ia băieţii de aici, îi ordonă apăsat lacheului.

Alastair cochetă cu ideea de a interzice acest lucru, folosind siguranţa copiilor ca monedă de schimb pentru cea a Oliviei.

— Poate s-ar lămuri ce fel de om eşti.

— Te rog, îngăimă Bertram cu mâinile împreunate ca la rugăciune. Nu i-am făcut nimic. Te rog, lasă-i să plece.

Când unul dintre puşti scânci, ducele eliberă calea spre uşă.

— Scoate-i de aici.

Cel mai mare se repezi să fugă din cameră, dar cel mai mic rămase strângând din dinţi, o atitudine încăpăţânată care îi aminti lui Alastair, într-un mod dureros, de Olivia: probabil că aşa arătase în copilărie.

— Nu te voi părăsi! îi zise băiatul tatălui său, care nu merita o astfel de loialitate.

Bertram, care ştia şi el măcar atâta lucru, izbucni mânios:

— Du-te acum, dacă îţi spun! îl apucă, îl trase de pe scaun şi îl împinse pe covor spre uşă.

— Este din cauza acelei femei, nu-i aşa? Cu o şuviţă rebelă căzută peste ochi, băiatul îşi întindea gâtul ca să se uite spre Alastair. Ne-a stricat excursia!

— Ce femeie? se răsti ducele.

Bertram îi aruncă o privire de avertizare.

— Nu îl băga în asta!

— Întreabă-l ce vrea să spună, replică aspru Marwick.

Bertram îngenunche în faţa fiului său şi rosti blând:

— Ce femeie? Când ai văzut-o?

Băiatul privi de la unul la celălalt.

— Mami a spus că e vina ei că nu putem merge azi la Houghton. Dar domnul Moore a spus că va avea el grijă de ea. Adăugă în şoaptă: Mami a zis să nu îţi spunem.

Bertram îi atinse părul cu tandreţe.

— E în ordine. Când închise uşa, îşi sprijini capul de ea o clipă înainte de a se întoarce. Nu

aveam habar… începu el, dar Alastair îl întrerupse.

— Îmi doresc să te omor. Simţisem deja impulsul când ne-am întâlnit la club. Apoi am aflat că ai trimis un asasin să o stranguleze.

Bertram se desprinse de uşă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ai luat-o razna! Nu am ridicat niciodată mâna asupra ei! Nici măcar o dată…

— Nu, ţi-ai trimis omul să o facă – şi se pare că şi azi ai procedat la fel. Alastair îl ochi cu pistolul; tot ce vedea erau ochii mincinoşi, injectaţi de sânge ai duşmanului său. Ce păcat că nu te voi împuşca, murmură el. Asta doar dacă îmi spui chiar acum unde se află.

— Moore? Moore nu este omul meu! Bertram trecu nervos degetele prin păr. Nu a fost niciodată angajatul meu! El este omul nevestei mele… Mâna îi căzu. Aruncă o privire panicată prin cameră, fără să vadă nimic. Nevasta mea, repetă el. Se concentră asupra lui Alastair. Ştiu unde este. Hai, vino imediat cu mine!

*

Olivia deschise ochii. Camera se învârtea nebuneşte, scaune săreau dintr-o parte în cealaltă, covorul cădea pe tavan. Îşi strânse pleoapele. Capul îi pulsa. Îşi putea simţi inima ţopăindu-i în piept asemenea unui iepure înfricoşat.

Cu toate astea, nu avea de gând să se lase pradă spaimei.

Deschise ochii din nou şi încercă să respire, însă aerul părea făcut din flăcări lichide. Lui Moore îi plăcea cel mai mult să o sugrume. Se simţea surprinsă de fiecare dată când îşi revenea în simţiri, dar acesta părea să fie talentul sau defectul lui: o sugrumase până la leşin deja de patru ori, dar încă nu reuşise să o omoare.

Acum era mânios, căci nu primise răspunsul pe care îl dorea.

— Unde este registrul?

Olivia îşi miji ochii prin penumbră. Văzul

părea să-i fie în ordine, dar capul o durea îngrozitor. Nu ştia de ce. Memoria ei era confuză. De câtă vreme se afla pe acest scaun, cu mâinile legate la spate? îşi îndoi braţele, şi sângele răzbătu cu greu până la degete.

— Unde este?

Moore târî un scaun mai aproape şi îl trânti de podea. Poate că devenise bătăuş pentru că nu avusese niciodată de ales. Părea născut pentru acest rol: scund, îndesat, musculos, cu părul cărunt tuns scurt. Ochii lui erau de un gri atât de şters, încât abia se observa.

Îl privi fix, fără să răspundă.

Bărbatul îngenunche în faţa ei şi îi prinse maxilarul într-o strânsoare dureroasă, de parcă ar fi pus botniţă unui câine neascultător. Oliviei nu îi plăcea să îl vadă atât de îndeaproape. Pielea lui era netedă, aproape fără riduri, într-un contrast ciudat cu părul cărunt. Închise ochii.

Strânsoarea lui se înteţi, provocându-i o durere puternică. Îşi reprimă însă geamătul. Se simţea amorţită, dar, în mod straniu, frica nu

pusese stăpânire pe ea.

— Nu fi proastă, fato. Percepu nedumerirea din vocea lui. Moore era un animal; cunoştea mirosul fricii, şi, de asemenea, îi recunoştea absenţa. Nici el nu o înţelegea mai mult decât se înţelegea singură. Vrei să mori?

Olivia nu scoase nicio vorbă. Dinspre stradă se auzi un clopoţel de felul celor care anunţau trecerea turmelor de animale spre târg. Nu puteau să fie în Mayfair. Vitele nu călcau pe acele străzi.

— Leit taică-tău, pufni bătăuşul dându-i drumul. Eşti proastă, proastă ca noaptea.

Acea idee pătrunse în izolarea ei ciudată. Nu putea să o lase aşa.

— Nicidecum, hârâi ea.

— E un prost! scuipă Moore. Câine nenorocit! Ea nu ar fi trebuit să se mărite niciodată cu el.

— Aici suntem de acord, spuse Olivia înăbuşindu-şi un zâmbet.

Palma veni ca un fulger. Tânăra femeie văzu

o stea strălucind când scaunul se înclină pe spate. Mâinile lui se înfipseră în braţele ei, trăgând-o în sus înainte să se prăbuşească.

Se fixară din priviri. Olivia se gândi la pistolul pe care îl avusese cândva. L-ar fi omorât dacă l-ar fi avut acum în mâini. Ce spusese odată Alastair? Nu i-ar fi tulburat conştiinţa dacă ar fi avut sângele acestui om pe mâinile ei.

— Nu trebuie să fii aşa o proastă, i se adresă el pe un ton mai calm. Dacă îmi spui unde ţii registrul, dacă mi-l dai, poţi pleca.

Chiar o credea idioată! se enervă ea.

— N-o să-i mai pese ce faci după aceea, o asigură Moore.

Ea înghiţi. Toată saliva i se uscase. Gura îi era ca o iască.

Strâmbându-se, bărbatul merse în capătul opus al camerei pentru a-şi turna un pahar cu apă. Corpul îi era compact, paşii ordonaţi, atletici. Nu avea vârstă, poate era diavolul întrupat.

O privi ştergându-şi apa de la gură cu dosul

palmei. Înghiţea cu zgomot, satisfăcut. O tachina. Ea îşi frecă limba de dinţii din faţă şi respiră adânc. Durea.

— Stăpâna mea nu îţi vrea răul, înţelegi? Dacă îmi spui unde este registrul, nu va trebui să mă mai vezi vreodată.

Stăpâna lui?

— Tu… Olivia înţelese brusc. Până la urmă, el nu era omul lui Bertram, ci al lui Lady Bertram. Lucra pentru femeia pe care o abordase ea în această după-amiază, crezându-se prudentă, isteaţă, pentru că evita ameninţarea cea mai mare.

Izbucni într-un hohot de râs aspru, hodorogit. O greşeală, încruntat, Moore aruncă din mână cana de tinichea, care se lovi zdrăngănind de perete. Paşii lui ordonaţi înghiţiră duşumeaua şi se apropie cu pumnul ridicat.

— Următorul sunet pe care îl vei scoate va fi ori mărturisirea, ori horcăitul de moarte.

Ea îşi strânse pleoapele. Probabil că o aştepta moartea, altfel nu-şi explica de ce era atât de

senină.

Un zgomot asurzitor sfâşie aerul. Moore se întoarse. Uşa sări din ţâţâni.

Olivia înţelese atunci de ce nu îi fusese frică. Ştiuse cumva că Alastair va veni.

El se repezi către Moore cu expresia unui om care se închisese într-o cameră întunecată pentru a nu omorî pe nimeni, dar acum ieşise la lumină. Furia lui era rapidă, brutală, dizgraţioasă. Îşi repezi pumnul în faţa bătăuşului, îl trânti la pământ şi apoi îi lovi gâtul cu călcâiul. Moore se uita în sus uşor mirat, ca unul care se aştepta la ploaie şi vedea în schimb soarele strălucind. Alastair îngenunche şi îl lovi iarăşi. Ţâşni sânge, iar călcâiele lui Moore loviră duşumeaua. Se auziră sunete umede, greţoase. O pocnitură ca de os rupt. Cizmele lui Moore rămaseră nemişcate. Alastair îl lovi iarăşi. Şi iarăşi. Şi iar.

— Alastair, murmură Olivia.

El se opri brusc. Tăcerea era şocantă.

Se întoarse spre ea. Avea obrazul împroşcat cu picături de sânge şi o notă de sălbăticie în ochi.

— Dezleagă-mă, îl rugă.

Ducele se ridică ţeapăn; peste o clipă, degetele lui fierbinţi îi cuprinseră încheieturile. Dinspre Moore se auzi un geamăt, şi ea îl simţi pe Alastair tresărind.

— Nu-şi revine, îl asigură. Ochii lui Moore nu se deschiseseră. Zăcea fără simţire, cu o masă sângerândă în locul nasului.

Strânsoarea funiei slăbi. Olivia îşi trase mâinile în poală, masându-le. Începeau să tremure. Erau foarte reci. Ea toată era foarte rece.

Alastair, cu mâinile pe umerii ei, îi studia atent gâtul. Probabil era învineţit.

— Olivia, şopti el.

Când privirile li se întâlniră, ea avu revelaţia îngrijorării teribile care îl măcina.

O trase ocrotitor la pieptul lui cald. Dintr-odată, Olivia începu să plângă. Aici era locul unde se simţea în siguranţă. Nu îi fusese frică deoarece ştiuse cum se va termina totul: ea ştiuse că el va

veni. Aici era siguranţa, el era siguranţa. Ea era în siguranţă.

— Nu mă vei păstra, îi şopti.

În lumea lui nu exista niciun loc pentru ea. Cum avea să se mai simtă vreodată acasă? Era imposibil.

Simţi cum mâna lui o mângâia uşor pe spate, apoi de-a lungul obrazului, uşor, de parcă se temea să nu o spargă.

— Poftim? Ce-ai spus? o întrebă el.

Dintr-odată răsună o explozie asurzitoare. Alastair o împinse rapid în spatele său şi se întoarse.

Pieptul lui Moore fumega.

— S-a mişcat, se auzi o voce pe care Olivia o cunoştea mult prea bine. Neîncrezătoare, se aplecă pe lângă Alastair şi îl văzu pe Bertram în prag, încă ţintind cu pistolul spre corpul lui Moore.

— Nu s-a mişcat, şopti ea.

Bertram îi aruncă o privire sumbră.

— Poate că nu. Dar ar fi făcut-o, la un moment dat.

— Da, confirmă Alastair. Ar fi făcut-o.

Capitolul 18

Apartamentul de la ultimul etaj al hotelului Savoy era cea mai elegantă cameră în care se aflase vreodată Olivia. Trona în vârful unui morman de perne, simţindu-se ameţită şi puţin caraghioasă, în timp ce medicul hotelului o examina, ţâţâind şi mormăind.

— Urâtă treabă. Tâlhari, în această parte a oraşului? Vă îndemn, Excelenţă, să raportaţi incidentul poliţiei.

Alastair stătea în prag. Mărşăluise prin cameră de parcă se aştepta ca alte ameninţări să

apară din lambriuri.

— Verişoara mea are nevoie de odihnă, nu de o interogare fără sens din partea vreunui inspectoraş. Sper că mă pot baza pe discreţia dumitale.

Doctorul îşi scoase stetoscopul şi îşi descărcă enervarea închizând cu putere geanta.

— Desigur. Numele doamnei Lewis nu va ieşi niciodată de pe buzele mele.

Imediat ce uşa se închise, Olivia zâmbi.

— Alt pseudonim. Câte o să mai adun, ce crezi?

Alastair şedea pe marginea patului şi se uita la ea.

— Niciunul, dacă va fi după mine.

Îl privi, luptându-se cu valul fierbinte de plăcere care voia să se strecoare prin ea. Starea aceasta minunată era efectul tincturii pe care i-o dăduse doctorul împotriva durerii din gât. O făcea somnoroasă, cu membrele slăbite, neatentă la detalii. Poate că acum înţelegea greşit grija lui

Alastair, considerând-o durabilă când poate ţinea doar de acele împrejurări. Dragoste eternă. Poate că nu mai avea nevoie de alte pseudonime deoarece el avea să-i poarte de grijă pentru totdeauna? Sau nu?

— De ce m-ai adus aici? vru ea să ştie.

Îl lăsaseră pe Bertram în apartamentul lui Moore ca să le declare poliţiştilor că servitorul nevestei lui încercase să-l şantajeze să apoi îl atacase.

— Aveai nevoie de un doctor. Şi de odihnă. Amărâtul acela de apartament din Brook Street nu era suficient.

— În aceste condiţii ai fi putut să mă duci la tine acasă. Devenea, în mintea ei, un loc mitic de care aparţinuse odată împreună cu el, deci era sortit să-i unească. Ştia că gândul ar fi trebuit să o alarmeze, dar era prea ameţită ca identifice motivul acelei griji.

— Aş fi putut, spuse el ezitant. Însă personalul ar fi… tras nişte concluzii.

Da, desigur. Ei toţi o credeau o hoaţă. Dacă

Marwick ar fi dus-o înapoi acolo şi ar fi instalat-o într-un dormitor, ei ar fi presupus că se răzbuna într-un mod deosebit de josnic. Constată uimită că nu-i păsa.

— Care ar fi diferenţa?

— E importantă. Nu o să permit să se uite cineva astfel la tine.

Ea şovăi nedumerită. Gândurile ei erau atât de neclare!

— Cum să se uite?

— Cum te priveau scorpiile acelea din sat, scrâşni el. Nimeni nu te va mai privi vreodată astfel.

Un hohot de râs se rostogoli de pe buzele ei. Le atinse, uimită de sunetul cristalin.

— O, Alastair, acest lucru nu îţi stă în putere!

— Nu? El îi aruncă o privire de nedescifrat. Cred că s-ar putea să fie.

Olivia îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi brusc să fie lucidă. Să aibă mintea destul de ageră pentru a

descurca acest nod fără să trebuiască să întrebe…

— Cum?

Se auzi o bătaie la uşă. Cu o strâmbătură iritată, Marwick se ridică.

— Trebuie să fie Bertram.

Ea îl privi mergând la uşa salonului şi ascultă conversaţia înăbuşită purtată de două voci bărbăteşti. După un minut, vocea lui Alastair răsună clar:

— Nu. Nu vei vorbi cu ea.

— Lasă-l! strigă Olivia.

Alastair apăru mohorât în prag.

— În starea în care eşti? Absolut…

— Sunt în regulă. Era cea mai bună, singura stare în care să discute cu Bertram. Totul părea în ceaţă, cu contururi vagi. Nu voia să îşi amintească acest moment cu prea mare claritate – momentul în care îl salva pe Bertram de răsplata ce i se cuvenea. Lasă-l să intre, repetă ea. Serios, Alastair, ştiu ce fac.

— Cinci minute.

Aşa un tiran! Ar fi zâmbit, doar că vederea tatălui ei îi tăie cheful. Părea extenuat, cu cearcăne sub ochi, ca un om chinuit de un secret care urma să iasă la suprafaţă.

Arăta exact cum trebuia. Îi urmări apropierea cu răceală.

— Eu nu… Bertram îşi învârtea pălăria în mâini. Eu nu ştiu ce anume aş putea să îţi spun.

— Ce surpriză.

— Meritam asta. Dar…

— Meritai şi mai mult. Tinctura doctorului nu îi amorţise complet emoţiile. Olivia simţi o furie puternică, arzătoare, de nedomolit. Meriţi mult mai mult decât atât. Îi datorezi mamei totul. Te-ar fi putut distruge. Cum de te-a iubit atât de mult încât să nu o facă, nu voi înţelege niciodată.

Borul pălăriei lui se rupse.

— Aveam douăzeci şi doi de ani când m-am căsătorit cu ea. Nu înţelegeam lumea. Mă auzi? Eram tânăr şi prost, şi necopt…

— La fel şi ea. Dar dragostea ei nu a pălit niciodată, şi ţi-a dovedit-o cu asupra de măsură, după cum bine ştii.

Înfrânt, Bertram îşi lăsă capul în jos.

— Da. Ea era mult mai bună decât meritam. Îşi ridică din nou privirea, şi Olivia observă durerea zugrăvită pe faţa lui. Asta o înfurie şi mai tare. Ce drept avea *el* să fie îndurerat? Vreau să ştii, continuă el, că nu am avut nimic de-a face cu delictele lui Moore. El a fost omul soţiei mele, garda ei de corp din vremea în care era foarte tânără. Probabil era nebun. Nu pot crede că soţia mea a avut vreo legătură cu ceea ce a făcut el…

Alastair scoase un pufnet dispreţuitor.

— Asta nu ţine.

Bertram se întoarse spre el.

— Nu o cunoşti. Nu este o ucigaşă.

— Nu intenţionez să o cunosc, replică sec ducele. Vei face în aşa fel încât acest lucru să nu se întâmple. Trimite-o la un azil. Sau înapoi în America, nu e nicio diferenţă. Dar nu va rămâne în

Anglia.

— Este mama copiilor mei!

— Măcar a trei dintre ei, precizăOlivia cu amărăciune.

Observaţia ei îl făcu să se întoarcă disperat, implorând.

— Olivia, îţi promit…

Zeflemitoare, ea se uită la Alastair, care scutura uimit din cap.

— Nu sunt atât de disperată încât să accept promisiuni din partea *ta.*

— Pe lângă astea, adăugă ducele, nu cred că va dori să rămână, odată ce copiii ei vor deveni bastarzi şi căsătoria ei va fi demascată ca o infracţiune de bigamie.

— Dumnezeule! Bertram făcu un pas înapoi, strângându-şi pălăria la piept ca pe un scut. Vorbiţi despre distrugerea a trei copilaşi nevinovaţi…

— Eu nu voi sufla niciodată vreun cuvânt, îl

întrerupse Olivia, făcându-l să rămână cu gura căscată.

— Olivia, îngăimă neîncrezător Alastair, însă ea ridică o mână pentru a-i cere să aştepte.

— Soţia ta pleacă în America, i se adresă lui Bertram. Şi tu o vei însoţi, după ce îţi dai demisia din guvern. Astfel i se făcea dreptate şi lui Alastair, se gândi ea, după care încheie satisfăcută: Nimeni nu va şti vreodată că ai fost căsătorit cu mama.

Gura lui Bertram se mişca pentru a formula o obiecţie.

— Eu… eu nu pot să plec pur şi simplu! Şi să *demisionez?* Sunt membru al cabinetului…

— Am văzut-o în această după-amiază, zise Olivia. Eu cred că ştia ce va face omul ei. Şi dacă nu aş crede că îşi iubeşte copiii – dacă nu aş crede că a devenit o criminală doar pentru a-i apăra – aş fi rămas în apartamentul lui Moore şi le-aş fi dezvăluit poliţiştilor adevărul. Dar la cum stau lucrurile, nu voi spune nimic – dacă părăseşti ţara. Şi indiferent dacă îşi iubeşte copiii sau nu, cred că

o femeie care are tendinţa să se folosească de asasini nu este o femeie în grija căreia să-ţi laşi odraslele, deci ar trebui să pleci bucuros. Ai ocazia să fii un tată bun, aşa cum nu mi-ai fost mie niciodată.

El o privi îndelung şi oftă.

— Semeni atât de mult cu mama ta. Îţi imaginezi că ea a fost victima mea – dar îţi garantez că nu m-a lăsat să scap nepedepsit.

— Şi ar trebui să îmi pară rău pentru tine? Ar fi vrut să arunce cu o pernă după el. Nu, cu ceva mult mai greu. O sticlă. Se uită plină se speranţă la Alastair.

Faţa lui era înnegurată. Era furios pe ea, fără îndoială, dar atenţia lui se îndrepta acum asupra lui Bertram.

— Ai auzit oferta, rosti el posomorât. Este mult mai generoasă decât ce plănuisem eu pentru tine. Acum ieşi de aici, şi următorul lucru pe care îl aflu vreau să fie vestea demisiei tale din cabinetul lui Salisbury.

Bertram îşi trânti pe cap pălăria mototolită.

— Nu pot să accept aşa ceva, strigă el înverşunat. Nu s-a terminat încă.

Se întoarse şi ieşi.

Tăcerea umplu camera. Sub privirea insistentă a ducelui, Olivia expiră cu zgomot.

— Cam atât despre gesturile nobile. Nu am dorit să îi pedepsesc copiii sau să te privez pe tine de răzbunare. Dar se pare că o vei avea oricum. Ce netot!

— Într-adevăr. Dar ştiam asta. După o clipă de reflecţie, Alastair spuse: Olivia, ţi-ai fi abandonat şansa la legitimitate.

— Şi ce e cu asta?

— El are bani. Nu mulţi. Cei mai mulţi sunt ai soţiei sale. Dar ai fi moştenit ce ar fi rămas. Îţi dai seama că ai fi pierdut asta?

Uimirea nu era suficientă pentru a-i opri căscatul.

— Chiar îţi imaginezi că asta contează? Ea îşi acoperi gura, fălcile îi trosneau. Chiar şi acum, Alastair, nu îmi pasă aşa mult de bani. Ştiu să mă

descurc. Sunt o… secretară foarte bună.

Ducele îşi alungă zâmbetul fugar şi, foarte serios, veni să se aşeze lângă ea, dându-i părul din ochi.

— Ar trebui să trimit pe cineva la un magazin. Să îţi ia ceva mai bun de îmbrăcat decât un halat de hotel.

Atingerea lui era liniştitoare. Ochii ei se închiseră.

— Eşti răzgâiat, murmură ea. Acest halat este mult prea bun pentru secretare… sau jupânese.

Mâna lui se opri pe obrazul ei.

— Dar pentru o ducesă?

Olivia deschise ochii. O privea solemn, cu o expresie tulburată. Nu arăta ca un bărbat care tocmai spusese ceea ce auzise ea. Poate că alunecase într-un vis.

— Mă ia somnul. Te vei duce acasă? Sau o să rămâi aici?

— Olivia, meriţi mai mult, spuse el exasperat.

Ea clipi nedumerită. Sigur că nu auzise bine înainte. Dar la ce se putea referi el? Trecând într-un timp atât de scurt de la extenuare la atenţie încordată, inima începută să-i bată nebuneşte. Ei bine, în momentul următor avea să se frângă.

— Nu înţeleg. Mai mult decât ce?

Degetele lui alunecară în jos, pentru a se împleti cu ale ei, strângând tot mai puternic.

— Mai mult decât să fii subordonata cuiva. Secretara cuiva. Servitoarea cuiva.

— Eşti îngrozitor de snob, pufni ea.

— Mai mult decât să fii privită în felul în care privesc bărbaţii slujnicele. Mai mult decât să treacă privirile prin tine. Mai mult decât să fii privită de sus.

Dezamăgirea începu să o cuprindă. Nu-i ţinea un discurs romantic.

— Nu e aşa de rău, protestă ea. Se scutură şi îşi ridică bărbia cât putea, rezemată de toate acele perne. Abilităţile mele sunt mai mult decât respectabile. Sunt foarte bună la ceea ce fac. Nu

oricine o poate face! Poate că îţi aduci aminte, nu sunt de meserie jupânească. Vorbesc patru limbi, cunosc stenografia…

Ducele îi opri gura cu a sa. Nedumerită, ea îl lăsă să o sărute; după o clipă, sărutul lui o răpi cu totul; nu se putea gândi decât la buzele lui, uşoare, meticuloase, blânde, notele de început pentru ceva mai mult…

El se retrase.

— Olivia, te rog să te măriţi cu mine. Este foarte ciudat, dar nu am nevoie de o soţie care să vorbească limbi străine ori să fie o bună stenografă. Chiar am de gând să angajez separat o secretară. Întrucât ea îl privea cu gura căscată, adăugă: Văd că nu am formulat cererea cum trebuie. Poate totuşi am nevoie de o nevastă cu abilităţi de secretară. Şi italiană şi… ce alte limbi mai vorbeşti?

— Franceza, şopti ea. Şi germana.

— Franceza, atunci. Şi germana. Nu pot avea o soţie care să nu vorbească germana, declară el solemn. E mai bine?

— Nu. Cu inima strânsă, îl împinse departe de ea şi se ridică. Îţi repeţi greşelile.

Îşi trecu mâna peste faţă, apăsându-şi ochii până ce văzu stele. „Doar spune da, neghioabo!” însă nu putea. Acum că el pusese întrebarea, putea să o recunoască, înfricoşată: îl iubea. Îl iubea destul încât să poată răspunde afirmativ.

Dar pentru că îl iubea – şi pentru că îl şi plăcea, îl plăcea mai mult decât era înţelept şi mai mult decât o merita el – nu putea să accepte.

— Alastair, ai iubit ideea de a te căsători cu Margaret, însă nu ai iubit-o niciodată pe ea. O faci din nou, iubeşti ideea de… de ce? De a mă salva de priviri ironice? De a fi un erou? Dar tu nu mă iu…

El îi puse un deget pe buze.

— Nu.

Stătură alături o clipă, îngheţaţi, privindu-se.

Olivia inspiră tremurat. Aerul părea de gheaţă. Deodată, *ea* era rece ca gheaţa.

— Vreau un loc, murmură ea. Deşi crezi acum

că mi-l poţi oferi, nu este genul de loc pe care mi-l doresc. Nu îţi dai seama? Eşti un om mare. Ai fost înainte, şi vei fi din nou. Şi odată ce îţi vei relua acea viaţă…

— Nu o voi face *niciodată.* Se poate să nu înţelegi încă? Cu un hohot sălbatic de râs, se ridică de pe pat, trecându-şi degetele prin păr. Am terminat cu ea.

— Aşa crezi. Epuizată, Olivia îşi obligă pleoapele să rămână deschise, dar nici măcar teama de a nu rata acest moment crucial nu putu să-i înfrâneze un căscat. Eu nu… Se ciupi tare de mână pentru a se dezmetici. Eu nu sunt o nătângă. Nu este loc pentru mine în viaţa unui prim-ministru.

— Nu ai idee ce spui, o dojeni el scuturând din cap.

Ochii ei se închiseră deasupra lacrimilor.

— Ba da, şopti. Eu…

*

Se trezi lent, conştiinţa ei părând să treacă prin straturi de lumină. Treptat, deveni din ce în ce mai conştientă de durerile şi înţepăturile din corp. Lady Bertram. Thomas Moore, mort. Bertram refuzându-i oferta.

Alastair, cerând-o în căsătorie…

Ochii i se deschiseră brusc. Se uită la tavanul decorat, înţepenită de groază. Îl *refuzase.* O, Doamne, îl refuzase!

În momentul în care se ridică în capul oaselor, înlemni. Ducele stătea pe un scaun tras la picioarele patului. În spatele lui se afla o tavă de mic dejun, cu nişte resturi de ou pe o farfurie.

— Bună dimineaţa, rosti el calm.

Ea îşi trase pătura până la bărbie, după care scânci şi regretă gestul. Cu blândeţe, îşi pipăi gâtul.

— Arată mai rău decât doare, pun rămăşag. El părea ciudat de vesel, dar ochii lui nu îi părăsiră faţa nicio clipă. Trebuie să te simţi

odihnită. Ai dormit şaisprezece ore.

— Şaisprezece… Se uită la ferestrele mari, ce dădeau spre Strand. Perdelele erau trase, dezvăluind un cer albastru, fără nori, deasupra clădirilor înalte de peste drum. Dumnezeule!

Precaută, îşi întoarse privirea spre el. Visase cererea în căsătorie? Sau, şi mai bine, fusese cererea adevărată, şi visase doar refuzul?

Pentru moment, atentă, odihnită, se simţea mult mai puţin virtuoasă. Îşi amintea toate obiecţiile pe care le adusese noaptea trecută. Ştia că erau încă valabile, însă nu-i mai păsa. N-avea decât să-şi regrete gestul într-o bună zi. Dar până atunci, ducele urma să fie al ei.

— Alastair, începu ea neliniştită, eu…

El aruncă ziarul pe pat.

— Uită-te la titluri.

Ezitând, îl luă. Titlurile nu sugerau nimic deosebit. Un accident neimportant în York. Un nou vas cu aburi care promitea o călătorie mai rapidă spre Egipt.

— Ce este cu ele?

— Savurează-le. Plictisitoare, banale. Nu vor mai fi astfel peste o săptămână.

— Ce-ai făcut? se răsti ea mototolind ziarul.

El se ridică. În lumina puternică strălucea ca o statuie grecească; aurul îi poleia faţa chipeşă ce încadra ochii de un albastru adânc, pătrunzător.

— Am răspândit scrisorile.

— Tu… ce?

— Am făcut o mulţime de copii. Michael le împarte. Clubul a fost prima oprire, deci veştile – el se uită la pendula din colţ – ar trebui să fie deja la jumătatea drumului spre Scoţia.

Olivia îşi căuta cuvintele.

— Dar… de ce?

— Dacă stai să te gândeşti, e o răzbunare destul de bună, spuse el ridicând din umeri. Niciunul dintre amanţii lui Margaret nu va scăpa întreg. Opinia publică îi va termina. Nelson este ruinat; îşi caută o mireasă cu zestre, cu

promisiunea că va fi înnobilat în curând. Acea logodnă va fi ruptă până mâine. Fellowes îşi pierde şi el şansa la o partidă bună. Influenţa lui Barclay va scădea dramatic, întrucât nimeni nu va dori să se alieze cu un bărbat al cărui succes politic se bazează pe legături ilegitime cu nevasta altuia. Cât despre Bertram, zâmbi el uşor, cred că va deveni mult mai dornic să-ţi accepte oferta, dacă vei fi dispusă să prelungeşti termenul. Nu m-ar mira dacă va fi în drum spre America în următoarele două săptămâni.

Tânăra femeie îl privea uimită. Expunerea lui calmă sugera că îşi repetase discursul înainte. Însă nu putea citi pe faţa lui cât de mult îl costase să ia această măsură.

— Dar tu, Alastair…

— Trebuia s-o fac. Nu puteam fi sigur că nu mai existau şi alte scrisori pe undeva, aşteptând ocazia de a ieşi la iveală. Mai bine să le pun în circulaţie acum, când eram pregătit. Scandalul va trece la un moment dat.

Brusc, îşi dori ca el să vină spre ea. Să o atingă. Însă conversaţia din noaptea trecută îi

separa ca un zid, împiedicând-o să-l înţeleagă pe deplin. Şi… aceste două lucruri nu puteau să nu aibă nicio legătură, nu?

Se ridică. Dacă Alastair nu venea la ea, avea să-şi asume riscul de a merge la el. Păşi desculţă pe covor, clătinându-se uşor la început, dar devenind mai sigură în timp ce înainta. El o privi apropiindu-se, fără a schiţa vreun gest spre a-i ieşi în întâmpinare. Dar când ajunse în faţa lui o lăsă să-i ia mâna, să o tragă la pieptul ei cu tandreţe. Olivia trase adânc aer în piept şi-l privi în ochi.

— De ce ai făcut acest lucru acum? îl întrebă în şoaptă.

— Ai spus că nu te încrezi în intenţiile mele. Dar le-am demonstrat. Nu am de gând să mă întorc la acea viaţă, Olivia.

Ea înghiţi cu greutate. Nu asta sperase să audă.

— Dar talentul tău…

— S-ar putea să mă întorc în politică într-o bună zi. După dispariţia lui Bertram va rămâne un gol.

— Atunci nu înţeleg…

— Nu voi mai fi niciodată omul care am fost. Cu mare blândeţe, îi netezi părul pe frunte. Sunt un om nou. Unul mai bun, cred. Totuşi, nu mai înţelept. Deosebirea este că pe vremuri credeam că pot deosebi binele de rău. Că vedeam cu o claritate perfectă. Acum ştiu că nu o fac. Ştiu că trebuie să mă bazez pe altcineva pentru acea claritate. Şi tu, domnişoară Holladay, vezi lucrurile limpede. Şi eşti orice altceva, dar nu neruşinată: eşti prea virtuoasă pentru propriul tău bine, adăugă el cu un zâmbet trist. Te-ai oferit să îţi sacrifici moştenirea, numele ce ţi se cuvine, pentru a apăra nişte copii care nu te vor cunoaşte niciodată. Poate vei fi dispusă să mă îndrumi. Un politician are nevoie de o astfel de îndrumare.

— Eu… cred că te subapreciezi, Excelenţă, spuse ea uimită.

— O, Doamne, murmură el ca într-o rugăciune. Îşi aplecă pentru un moment capul. Când îl ridică, faţa lui era rigidă, neliniştea atât de evidentă încât o şocă. Nu îl văzuse niciodată atât de înspăimântat. Atunci, mă poţi iubi, Olivia? Nu

pe acel bărbat, ci pe acesta. Cel care sunt, nu cel care am fost.

Dacă acesta era un vis, ea se ruga să nu se trezească nicicând.

— Acel bărbat nu m-a cunoscut niciodată. Doar tu mă cunoşti. Desigur că pe tine te iubesc.

El îi luă faţa în mâini şi o sărută. Olivia se clătină pe picioare; dacă nu ar fi ţinut-o ar fi căzut. Dar se putea baza pe sprijinul lui. Îşi puse mâinile peste ale lui şi îi răspunse la sărut.

Când se despărţiră pentru a-şi trage răsuflarea, ea îi aminti:

— Dar nu ai spus acelaşi lucru. Şi pot să subliniez că ne-am cunoscut când ai aruncat cu o sticlă după mine şi apoi ai lovit peretele cu pumnul, deci iartă-mă dacă am nevoie de asigurări.

El râse, un sunet ameţitor.

— Îţi voi aduce aminte că erai o jupânească care nu a ascultat de nicio poruncă din câte i-am dat. Frustrarea mea era întru câtva justificată.

— Este o fundaţie extrem de nesigură pentru dragoste, murmură ea sărutându-i degetele. Trebuie să fii de acord.

— Din contră. Nu ţi-a fost niciodată frică.

— Ştiam că nu îmi vei face rău niciodată.

— Am fost un ticălos perfect.

— Niciodată, nu cu adevărat.

Capul lui se înclină cât o studie.

— Îţi voiam curajul.

— Şi eu, inteligenţa ta sclipitoare. Se gândi la toate acele ciorne de discursuri, perle care aveau să fie preţuite de posteritate. Adăugă: Perspicacitatea ta. Modul în care mă priveşti, Alastair. Mă *vezi.*

— Aşa este. Olivia, ştiu exact cine eşti. Nu iubesc o idee, ci pe tine. Acest lucru îl ştiu.

Ea zâmbi, un zâmbet nătâng care părea să fie mai larg decât obrajii ei.

— Deci putem merge acasă acum? Personalul tău îşi va reveni de pe urma şocului până la urmă.

— Dacă nu o fac, ai voie să-i dai afară pe toţi, râse el.

— Niciodată. Poate doar pe Vickers.

*

Se căsătoriră la o săptămână după aceea, într-o ceremonie privată la care fură prezenţi doar lordul Michael şi Lady Elizabeth de Grey. În prima clipă când auzi planul lui Alastair de a-i invita, Olivia fusese tentată să se opună. Celor mai mulţi oameni li s-ar fi părut o „ofertă de pace” extrem de ciudată, căci aşa o numea Alastair: să invite o femeie la nunta fostei sale cameriste, care furase de la ea şi acum urma să-i devină cumnată. „Depăşind-o în rang, pe deasupra”, comentase maliţios ducele.

Dar Elizabeth fusese dintotdeauna extrem de boemă. În dimineaţa nunţii, îşi anunţă sosirea năvălind în salonul Oliviei împreună cu camerista ei, Hanson. Hanson, care arăta, ca întotdeauna, asediată, puse o rochie strălucitoare pe canapea,

spre care Elizabeth gesticulă teatral.

— Rochia ta de mireasă, prefăcută obraznică. Trebuie să te îmbraci cum trebuie, căci te vei mărita doar o singură dată, desigur, dacă ai noroc.

Olivia se ridică, sperând că descumpănirea ei nu era la fel de evidentă ca a lui Muriel sau a lui Polly. Erau cu gurile căscate larg, şi nu de mirare. Elizabeth era o frumuseţe renumită, o brunetă cu forme pline, dar oferea o privelişte şi mai spectaculoasă decât de obicei, căci poziţia pe care o adoptase îi scotea în evidenţă abdomenul, care era mult prea rotund pentru o femeie căsătorită doar de trei luni.

— Trebuie să te felicit…

— Într-adevăr, zise Elizabeth, mângâindu-şi talia cu un zâmbet. Acum scoate-le pe cameristele tale de aici. Cunoşti priceperea lui Hanson la coafat. În plus, trebuie să-mi dai *o grămadă* de explicaţii.

Stupefiată, Olivia se aşeză la loc. Hanson se apucă să încălzească fierul de păr în timp ce Elizabeth patrula ca o pisică la vânătoare.

— Începe cu începutul, îi ordonă.

Olivia trase adânc aer în piept.

— Acesta ar fi o scuză. Eu…

— Nu! Sari peste asta, începe cu părţile mai interesante. Cum Dumnezeu ai ajuns în casa lui Marwick? Se uită în jur, cu ochii mari. O casă frumoasă, fără îndoială, dar a lui *Marwick?* Acuma, am auzit câte ceva de la Michael, desigur, dar informaţia la mâna a doua este atât de fragmentată. Spune-mi totul, şi ai grijă, sinceritatea e parte din ispăşirea ta.

Şi astfel, în timp ce Hanson o îmbrăcă şi apoi îi prinse şi îi coafă părul, Olivia depănă toată povestea – sau cea mai mare parte a ei, evitând orice aluzie la sticle şi cărţi, şi pistoale, şi biblioteci. Spre sfârşit, Elizabeth îi aruncă o privire extrem de sceptică prin oglindă.

— Ia dă-mi asta, îi ordonă cameristei, şi o goni din cameră astfel încât să fixeze ea însăşi cununa de lămâiţă pe capul Oliviei. Odată ce fu mulţumită de rezultat – doar câteva înţepături pe alături îi stricaseră prestaţia de cameristă

amatoare – ea se aşează pe un scaun. Acum pot să aud povestea *adevărată?* Începând cu motivul pentru care ai furat scrisorile de la mine? Michael a aflat de bigamia lui Bertram de la Alastair, dar ce te-a făcut să fugi fără să scoţi niciun cuvânt?

Olivia se întoarse încet – nu doar pentru că se temuse de acest moment, ci şi deoarece rochia, dintr-un brocart din mătase crem, era mult mai grea decât era obişnuită să poarte.

— Îmi pare atât de rău, şopti ea îmbujorată. Eu… eram înnebunită de frică, şi nu mă aştept să mă iertaţi, dar…

Elizabeth o atinse uşor pe încheietură.

— Mather. Sau, mă scuzi, Holladay. Râse. Olivia, aşa ar trebui să îţi spun, căci acum suntem surori. Sprâncenele ei se ridicară într-o dovadă mută de uimire, expresie pe care zâmbetul ei o intensifică. Nu m-am îndoit niciodată că ai avut un motiv foarte bun pentru a lua acele scrisori. Dar mă cunoşti destul de bine, sper, ca să ştii că te-aş fi ajutat. Sau nu?

Olivia abia îşi putu stăpâni lacrimile.

— Ştiu. Ar fi trebuit să o fac. Dar Bertram… respiră greu. Nu voiam să atrag necazuri asupra dumneavoastră, doamnă.

Elizabeth se strâmbă.

— Nu, nu, surorile nu se iau cu „dumneavoastră”. O expresie răutăcioasă îi strânse gura. Dar sper că te simţi liberă să aduci necazuri pe capul lui Marwick. Nu pot spune că mi s-ar părea cel mai comod bărbat de luat ca soţ. Dar cu siguranţă e capabil să aibă grijă de câţiva ticăloşi. Ia zi… eşti *sigură* că nu te răzgândeşti? Am putea să fugim la Waterloo, ştii – nu e niciodată prea târziu să ştergi putina!

— Este destul de înfricoşător, nu-i aşa? replică Olivia zâmbind. La prima vedere, în orice caz. Dar cred că face parte din farmecul lui.

— Hmmm. Elizabeth o studie. Foarte bine, rămânem. Dar trebuie să te întreb – ai văzut ziarele de dimineaţă, nu?

Ea dădu din cap. Ştirile despre demisia lui Bertram ocupau prima pagină, alături de informaţia că fusese văzut urcându-se pe un vas

ce pleca spre New York.

— Da. Nu este o surpriză.

— Va ţine ziariştii ocupaţi cel puţin o săptămână. Dar trebuie să ştii… e doar o chestiune de timp până când şi restul va ajunge în paginile gazetelor. Ziariştii îşi storc deja creierii să găsească o modalitate de a tipări acele scrisori fără a încălca legile referitoare la obscenitate.

— Suntem pregătiţi pentru asta, rosti Olivia liniştită.

— Dar nu te temi de consecinţe? Pentru voi doi, vreau să spun.

Olivia ridică din umeri. Alastair ţinuse să se prezinte la clubul său în ziua precedentă. După cum relatase, nimeni nu îndrăznise să *nu* îi întâlnească privirea.

— Un bărbat care face publice nişte scrisori care îl arată a fi încornorat este capabil de orice. Nu este un bărbat în calea căruia să te pui.

Elizabeth dădu din cap încruntată.

— Da, sunt sigură că Marwick îşi va croi

drum înapoi în politică fără probleme. Dar consecinţele sociale, draga mea… vei fi ţinta a milioane de priviri! Cel puţin pentru o vreme. Eu voi face tot ce pot pentru a-ţi uşura viaţa, desigur, dar nu va fi cel mai bun moment să anunţi o căsătorie…

Olivia râse.

— Vrei să spui că oamenii o să vorbească. Se vor holba şi vor şuşoti. Însă ar fi făcut-o oricum. În ochii lumii, eu sunt o bastardă, o fostă servitoare. Căsătoria noastră va fi o mezalianţă, şi cu asta, basta.

— Şi vei putea să înduri? Elizabeth şovăi. Eu am avut de îndurat o astfel de atenţie. Sunt o povară grea de dus, privirile celorlalţi…

Zâmbind, Olivia îi repetă ce îi spusese de curând Alastair:

— Tot ce contează este cum ne uităm noi unul la altul. Cum mă uit la el. Roşi şi se uită în jos, la mâinile ei, la brăţara de perle pe care i-o dăduse. El avea dreptate, îşi dădu seama uimită: chiar se potrivea cu pielea ei.

— Bun. Elizabeth se lăsă pe spate, părând impresionată. Nu aş fi crezut că ai o înclinaţie spre scandal, dragă. Rânji. Dar mi-am amintit cât de bine arăţi aranjată cum trebuie. Îi făcu semn să se ridice şi o întoarse de umeri spre oglindă. Împreună, priviră la imaginea reflectată.

De-abia se recunoscu – strălucitoare, luminoasă. Brocartul crem îi făcea pielea palidă să pară rozalie şi îi punea în valoare părul roşu aprins.

Recunoscu senzaţia. Era frumoasă, ca atunci când o privea Alastair. În sfârşit, ceea ce vedea ea în oglindă se potrivea cu ce vedea reflectat în ochii lui.

— Mergem? întrebă nerăbdătoare.

La braţ, ea şi Elizabeth îşi croiră drum pe scările şerpuite. Servitorii se aliniaseră plini de curiozitate, iar Olivia se temu să se uite la feţele lor, ca nu cumva vreun rânjet să îi strice acest moment. Li se păruse derutant să o primească înapoi, dar nu ca parte a personalului, ci ca viitoarea lor stăpână.

Se oţeli însă, deoarece Elizabeth avea dreptate: în zilele ce urmau, până ce scandalul era dat uitării, avea nevoie de curaj. Şi ea nu ducea lipsă de aşa ceva. Cel mai bun politician din Anglia o asigurase de asta, deci trebuia să profite de ocazia de a exersa.

Spre surprinderea ei, întâlni doar zâmbete şi aprobări din cap – şi o singură privire mânioasă, din partea lui Vickers. Se uită dincolo de el şi o văzu pe bucătăreasă radiind, cu un coş în mână, înclinându-l ca să-i arate… Uimită, se opri. De ce îi arăta bucătăreasa un coş plin cu pământ?

Femeia ridică şugubăţ o sprânceană.

— Trufe. Pentru micul dejun de după nuntă, doamnă.

Olivia îşi aminti brusc de o găleată de pământ pe care o descoperise într-o zi în bucătărie şi pe care o aruncase, considerând-o parte din mizeria care se instaurase în casa neîngrijită.

— Ce este? şopti Elizabeth. Te răzgândeşti? Mergem la Waterloo?

Olivia simţi o umbră de enervare – extrem de

potrivită pentru o cumnată. Şi apoi râse.

— Nu o să-l părăsesc pe Excelenţa Sa în faţa altarului.

— La naiba. Bine, o să mă port frumos.

Îşi continuară mersul fără alte întreruperi până în salonul oficial, unde aşteptau mirele şi fratele său.

Fusese o vreme când el evitase cu înverşunare lumina. Acum însă, razele soarelui se revărsau prin ferestre, poleindu-l cu aur. Sub privirea magnetică a ochilor lui de safir, Olivia se apropie. Mâinile lui se aşezară peste ale ei, puternice şi stabile, mâini care aveau să o ţină până la sfârşitul zilelor.

Capelanul începu să vorbească. Ea de abia îl auzea. Erau numai ei doi în lumină. Şi când veni vremea sărutului, îşi întoarse faţa şi îi şopti la ureche:

— E ceva ce mă nelinişteşte.

El se retrase uimit.

— Ce anume?

— Am descoperit cine a furat trufele.

— Poftim?

— *Eu* am fost. Le-am aruncat, crezând că sunt gunoi.

Alastair râse şi îi luă faţa în mâini.

— Cred că va trebui să te dau afară din slujba de jupânească. Ce noroc pe tine că ai găsit altceva!

Şi apoi, în aplauzele lui Michael şi ale lui Elizabeth, şi în uralele servitorilor, o sărută. Olivia răspunse la sărut, cu toate că mintea ei se întoarse la trufe, căci Doris avea dreptate: cine ar fi mâncat ceva ce arăta în halul acela?

— Fii atentă, murmură el. O sărută iarăşi, extrem de convingător, şi toate gândurile ei legate de Doris şi de trufe şi de pământ dispărură, lăsându-l doar pe el.

Sfârşit

Mulţumiri

Le sunt nesfârşit de îndatorată lui Janine Ballard şi S.J. Kincaid pentru entuziasmul, încurajarea şi înţelegerea pe care mi le-au arătat zi şi noapte. De asemenea, le mulţumesc tututor doamnelor şi domnilor de la editura Pocket Books, în mod special lui Lauren Mekenna, editor/muză, Elanei Cohen, care scrie cele mai fermecătoare e-mailuri din câte s-au văzut pe internet, lui Faren Bachelis, redactorul cu ochi de vultur, şi extraordinar de talentatului departament de grafică. La final, recunoştinţa mea se îndreaptă spre Caroline Guindon, pentru ajutorul ei expert în materie de franceză (orice greşeală este cu siguranţă a mea), spre Ronroe, Katherine, minunaţii mei părinţi, Rob şi Betsey, şi clanul Bimholz-Farrell pentru că nu se supără niciodată când le spun: „Nu pot să merg/vin/stau, întrucât trebuie să scriu”.

O femeie cu un secret tulburător... un bărbat cu un trecut întunecat... o luptă pentru a-şi învinge propriii demoni

Sensibilă şi singuratică, Olivia Holladay şi-a croit drum în viaţă datorită inteligenţei ei – precum şi politicii stricte de a evita orice fel de probleme, rămânând mereu în umbră. Însă când îşi dă seama că ducele de Marwick deţine documente care pot aduce lumină într-un secret tulburător din trecutul ei, Olivia renunţă la prudenţă şi se angajează în casa acestuia ca să poată căuta informaţiile atât de necesare. Însă lucrurile nu sunt atât de simple precum ar părea la prima vedere, căci ducele s-a autoizolat în propria casă după ce moartea soţiei adultere l-a aruncat într-o depresie cumplită. Acum, singurul motiv pentru a trăi al lui Alastair de Grey este răzbunarea. Mai frumos ca Lucifer, de două ori mai temut şi de trei ori mai viclean, ducele urzeşte planuri pentru a-i pedepsi pe toţi cei care l-au trădat. Nimeni nu îndrăzneşte să nu i se supună – în afară de noua lui angajată, care pare prea tânără, prea frumoasă, prea inteligentă şi prea bine educată pentru o simplă servitoare. Uniţi de evenimentele sumbre din trecut şi de pasiunea devastatoare din prezent, despărţiţi de convenienţe şi de percepţii diferite, Alastair şi Olivia vor încerca să găsească împreună speranţa că dragostea poate fi mult mai mult decât o simplă amăgire.

Meredith Duran este autoarea a opt romane de dragoste publicate până în prezent în zece ţări. *Anotimpul pasiunii*, prima carte din seria *Reguli pentru nesocotiţi*, a intrat imediat în topurile de bestselleruri din toate ţările în care a apărut.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-856-9
9 786067 418569

Alma